

БРАД МЕЛЦЪР ДЕСЕТИЯТ СЪДИЯ

Превод от английски: Милена Кардалева, 1998

chitanka.info

В столица, пълна с поверителна информация и доносници, съдът държи тайните си работи в тайна. Журналистите могат да гадаят, но подробностите от обсъжданията никога не се огласяват и гласуването се разкрива едва след като се обяви решение.

*Историческо общество на Върховния съд.
Еднаква справедливост по закон*

Пет гласа могат всичко да направят тук.

*Уилям Бренън,
съдия във
Върховния съд.*

*На Кори,
която промени живота ми в момента, в който влезе в
него.*

ГЛАВА ПЪРВА

Бен Адисън се потеше. Като прасе.

А не трябваше да бъде така.

През последните три часа той бе изчел днешните броеве на „Уошингтън Поуст“, „Ню Йорк Таймс“, „Лоу Уийк“ и „Литъл Таймс“. Миналата нощ, преди да си легне беше наизустил всички големи дела на Върховния съд от предишната сесия. Освен това бе направил списък на всички становища на Върховния съд, написани от съдия Мейсън Холис, и за всеки случай бе препрочел биографията му. Бен беше убеден, че ще е подготвен за всяка една тема на разговор, която съдия Холис може да повдигне. В куфарчето си бе сложил два бележника, четири химикалки, два молива, джобен юридически речник, джобен тълковен речник и — тъй като бе чувал, че сътрудниците работят без обедна почивка — сандвич с пуйка. Дума да не става, Бен Адисън беше готов.

Но въпреки това се потеше. Като прасе.

Докато стоеше пред Върховния съд половин час преди началото на първия си работен ден, Бен се любуваше на блестящите бели колони на най-висшия съд в страната. Ето това е, помисли си той и пое дълбоко въздух, най-накрая е тук. Прокара длан през наскоро подстриганата си кестенява коса и започна да изкачва гладките мраморни стъпала. Преброи ги, в случай че съдия Холис полюбопитства за броя им. Четирийсет и четири, каза си наум и складира информацията на отделно картонче в мозъка си.

Бен отвори тежките бронзови врати и влезе в сградата. Пазачът, който седеше до скенер за метални предмети, се обади:

— Мога ли да ви помогна?

— Казвам се Бен Адисън. Аз съм от сътрудниците.

Той намери името на Бен в папката си.

— Ориентирането започва чак след половин час.

— Обичам да идвам по-рано — усмихна се Бен.

— Да бе — завъртя очи пазачът. — Пресичаш залата и после наляво. Първата врата от дясната страна.

Чисто бялата Голяма зала, от двете страни, на която бяха разположени мраморни бюстове на бившите председатели на Върховния съд, бе толкова впечатляваща, колкото си я спомняше Бен. Лукава усмивка се появи на лицето му, докато минаваше покрай статуите.

— Здравсти, Върховен съд — прошепна той и си отговори сам: — Здравсти, Бен.

Бен отвори голямата дървена врата, като очакваше да види празна стая. Вместо това видя още осем сътрудници.

— Натегачи — измърмори той под носа си, докато седнаше на единствения свободен стол.

Огледа новите си колеги колкото се може по-незабелязано. Разпозна трима от тях. Най-вдясно бе седнал добре облечен мъж с очила с модни рамки, който преди бе редактор в „Станфорд Лоу Ривю“. От лявата му страна седеше висока чернокожа жена, бивша главна редакторка на „Харвард Лоу Ривю“. Бен ги познаваше и двамата от една национална конференция на „Лоу Ривю“ в Йейл. Доколкото си спомняше, онзи от „Станфорд“ преди беше репортер в „Лос Анджелис Таймс“, а жената бе работила като експерт по Старите майстори за „Сотби“. Анджела се казваше Анджела П-нещо си. А до Бен седеше Джоуел Уестман, колега от юридическия факултет в Йейл. Джоуел беше политолог и преди да започне да следва право бе писал речи за Белия дом. Хубави характеристики, помисли си Бен. Като се мъчеше да изглежда спокоен, той се усмихна и дружелюбно кимна на тримата сътрудници. Един по един те му отвърнаха.

Бен нервно потропваше с крак по дебелия килим. Не се притеснявай, каза си. Всичко ще е наред. Толкова си умен, колкото и всички останали. Да, ама пътувал ли си колкото тях? Толкова добре ли си подкован? Не беше там работата. Не забравяй за късметлийските гащи, успокой се той. Беше си купил вече разръфания чифт червени боксерки, когато бе първокурсник в Колумбия. Обуваше ги на първия ден от всеки семестър, на всяка сесия, на всяка важна среща. По време на дипломирането, ако имаше три изпита в три последователни дни, изобщо не ги сваляше. Носи ги три години в Йейл и беше с тях на всяко едно интервю, когато се кандидатира за сътрудник. Днес е денят,

каза си той, в който късметлийските гащи влизат в свещените зали на Върховния съд.

Най-накрая мъж на средна възраст в сив костюм на тясно райе влезе в стаята с тесте кафяви пликове в ръка. Качи се на подиума и преброи присъстващите.

— Аз съм Рийд Хюз — каза той, като хвана здраво ръбовете на катедрата. — От името на отдел „Сътрудници“ искам официално да ви поздравя с добре дошли във върховния съд на Съединените щати. С риск да повтора информация, с която вече сте запознати, мисля, че ще е подходящо да ви кажа нещо за това каква ще е следващата ви година тук в съда.

Секунди по-късно четирима сътрудници извадиха бележници и химикалки.

Жалка работа, помисли си Бен, като едва се сдържаше да не извади собствения си бележник.

— Както знаете, всеки съдия има право на двама сътрудници, които да му помагат в изготвянето на решения — започна Хюз. — Днес вие ще се присъедините към останалите девет ваши колеги, които започнаха преди един месец, на първи юли. Съзнавам, че всички сте работили изключително сериозно, за да сте тук днес. През по-голямата част от живота си сте участвали в неспирната надпревара за успех. Нека ви кажа нещо и се надявам да ми повярвате. Надпреварата свърши. Спечелихте. Вие сте правни сътрудници във Върховния съд на Съединените щати.

— Това записа ли си го? — прошепна Бен на Джоуел. — Ние сме сътрудниците.

Джоуел стрелна Бен с поглед.

— Никой не обича многознайковци, Адисън.

— Вие представлявате най-добрата и умна част от правното общество — продължи Хюз. — След като прегледаха хиляди молби от най-добрите правни учебни заведения в страната, съдиите на този съд избраха вас. Какво означава това? Означава, че животът ви ще се промени изцяло. Ще се надпреварват да ви канят навсякъде, ловци на специалисти ще ви водят на скъпи вечери и потенциални работодатели ще направят всичко по силите си, за да ви наемат. Вие сте членове на най-елитното братство в страната. Сегашният министър на външните работи е бивш сътрудник във Върховния съд. Както и министърът на

отбраната. Трима от нашите девет съдии също са бивши сътрудници, което означава, че някой в тази стая има доста добри шансове да стане съдия във Върховния съд. От сега нататък вие ще сте най-търсената собственост. Вие сте „Борд Уолк“ и „Парк Плейс“. А това означава, че имате власт.

Облегнат на стола си. Бен Адисън вече не се потеше.

Хюз огледа смаяната си аудитория.

— Защо ви казвам всичко това? Не за да впечатлявате приятелите си. И определено не за да ви повдигам акциите. Занимавам се със сътрудници от години и знам, че нито един от вас няма проблем със самочувствието. Целта ми е да ви подготвя за отговорността, която скоро ще поемете.

Това е важна професия — може би най-важната, която ще имате. Вече над двеста години Върховният съд е решавал най-големите полемики в страната ни. Конгресът може да одобри един закон и президентът може да го подпише, но последната дума има Върховният съд. И от днес нататък тази дума е и ваша. Заедно със съдиите, вие ще съставяте решения, които ще променят съдби. Постоянно ще търсят мнението ви и ще прилагат на практика идеите ви. В много случаи съдиите изцяло ще разчитат на вашия анализ. Ще основават становищата си на вашите проучвания. Това означава, че вие влияете на това, което те виждат и знаят. В този съд има девет съдии. Но вашето влияние, силата, която държите в ръцете си, ви правят десетия съдия.

Бен бавно кимна. Беше хипнотизиран.

Хюз направи пауза и внимателно намести очилата си.

— Натоварени сте с огромна отговорност. Трябва да я упражнявате мъдро. С казаното досега зная, че ще погледнете изключително сериозно на това си задължение. Ако имате правилното отношение, нашата програма за сътрудници може да промени живота ви. Има ли въпроси?

Не се вдигна нито една ръка.

— Чудесно — каза Хюз. — Тогава можем да ви пратим по кабинетите ви — Докато раздаваше пликите, той обясни: — Вземете този, на който е написано името ви и предавайте нататък останалите. Вътре са пропускът и паролата ви. С пропуска можете да влезете

навсякъде в съда, а паролата ще ви даде достъп до компютъра ви. Секретарките ще ви покажат как да се включите. Има ли въпроси?

Отново нито една ръка.

— Добре — кимна Хюз. — Тогава можете да се качвате по кабинетите. Номерата са написани на пликовете.

Докато залата се изпразваше, Хюз повиши глас:

— Ако имате въпроси, обаждайте ми се без колебание.

Бен се отправи към кабинета си — единствения на втория етаж. Там се бе запознал с предишните сътрудници на съдия Холис по време на интервюто си миналата година. Прекоси обратно Голямата зала и се втурна към асансьора. Обслужваше го възрастна жена с боядисана в гарвановочерно коса. Облечена в униформа на съда, която беше твърде тясна за едрото ѝ тяло, тя подреждаше пъзел на малка масичка до асансьора.

— Вторият етаж, моля — каза Бен. Когато жената не отговори, той добави: — Госпожо, опитвам се да се кача горе, бихте ли ми помогнали, ако обичате...

— Не вдигай врява — тя провлече глас с южняшки акцент, без да го поглежда. — Ей сега идвам.

След като намери мястото на парченцето, което държеше в ръка, най-накрая погледна към Бен.

— Хубаво, кажи сега кого търсиш?

— Сътрудник съм на съдия Холис. Казвам се Бен Адисън — представи се той и протегна ръка.

— Все ми е тая кой си, само ми кажи за кой етаж си — отвърна жената и пое към асансьора.

— Втори — каза сухо Бен.

Коридорът на втория етаж бе облицован с мрамор и застлан с килим в червено и златно, но Бен едва забеляза това. Беше твърде зает да търси номера на стаята, написан на плика му.

— Радвам се да ви видя, съдия Холис — мърмореше си той под носа. — Здравейте, съдия Холис, радвам се да ви видя. Как върви, съдия Холис? Хубава тога, съдия Холис — страшно ви стои. Мога ли пак да ви целуна задника, съдия Холис?

Най-накрая видя стая 2143. Пред махагоновите врати със сложни инкрустации Бен избърса длан в панталоните си, сграбчи месинговата топка, отвори вратата и влезе.

— Предполагам, че ти си Бен. — Една около трийсетгодишна жена надникна иззад вестника, който четеше. — Съжалявам, че си прахосал хубавия костюм заради мен.

Обута в къси панталонки в защитен цвят и горскозелена тениска, жената хвърли настрана вестника и се приближи към Бен с протегнатата ръка.

— Приятно ми е. Аз съм Лиза, колежката ти за тази година. Надявам се да не се намразим, защото доста време ще сме заедно.

— Съдията...

— Дай да ти покажа кабинета — прекъсна го Лиза и го дръпна в стаята. — Това е само приемната. Днес Нанси я няма, но обикновено седи тук. Тя е секретарката на Холис.

Лиза беше дребна и атлетична, набита, но елегантна. Неголемият ѝ нос бе в хармония с тънките устни и сините ѝ очи. Тя отвори вратата към една по-малка стая.

— Това е нашият кабинет. Доста е смачкан, нали?

— Невероятно — каза Бен, застанал на прага. Кабинетът никак не бе просторен и мебелите бяха малко, но изпипаната облицовка от тъмно дърво, която покриваше стените, придаваше на помещението старинен вид. От дясната страна имаше вградени лавици, на които бе разположена библиотеката на сътрудниците. Както беше натъпкана с томове дела, монографии и юридически списания, на Бен стаята му заприлича на библиотеките, които милионерите имаха в евтините филми.

На стената срещу вратата висеше единствената украса в стаята — снимка на сегашните съдии. Официалната снимка се правеше при назначаването на нов съдия и то винаги по един и същ начин — петима седнали съдии и четирима прави. Председателят на Върховния съд седеше в средата, а останалите бяха наредени по старшинството си в съда. Най-старият съдия беше най-вляво, най-новият — най-вдясно. Въпреки че снимката бе отпреди шест месеца, еднаквите черни тоги на съдиите и стоическите им погледи правеха сегашния портрет почти неразличим от многото, снимани през изминалите години.

Върху килима в синьо и златисто едно срещу друго бяха разположени две антични дървени бюра, два компютъра, цяла стена кантонерки, машина за унищожаване на хартия и елегантно, но

износено червено канапе. И двете бюра бяха затрупани с купища документи.

— Доколкото разбирам, бюрата са от ранния колониален период — обясни Лиза. — Може да са ги използвали някои от старите съдии. Или пък са имитации, извадени от нечий гараж. Какво ли разбирам и аз от антики, по дяволите?

Като я последва в малкия, но елегантен кабинет, Бен забеляза, че Лиза е боса.

— Да разбирам ли, че съдията днес няма да идва? — бутна той част от документите и сложи куфарчето си на едно от бюрата.

— Няма. Съжалявам, трябваше снощи да ти се обадя. Повечето от съдиите изчезват през лятото. Холис ще се върне чак следващия месец, затова дай го по-свободно. — Лиза се облегна на бюрото на Бен. — Е, какво мислиш?

Бен огледа стаята.

— Канапето изглежда свястно.

— В най-добрия случай е средна хубост. Но е по-удобно от ония стари столове. — Лиза се приближи към една от сивите метални кантонерки и заяви: — Но тук е най-хубавата част от кабинета. Ела да видиш.

Бен дръпна кантонерката от стената и видя осемнайсет подписа, направени с черен маркер.

— Това старите сътрудници на Холис ли са? — попита той, докато четеше имената, които покриваха половината от гърба на кантонерката.

— Не, оригиналните мускетари — отвърна Лиза. — Разбира се, че са старите сътрудници.

— Кога ще се разпишем?

— Кога, ако не сега? — вдигна рамене Лиза и извади черен маркер от задния си джоб.

— Не бързае ли? — засмя се Бен.

— Ти се благодари, че те изчаках. — Със замах Лиза написа името си на гърба на кантонерката. Бен се подписа точно под нея и я бутнаха отново до стената.

— Значи си започнала през юли? — подхвърли той.

— Да. Искаше ми се да попътувам повече.

— И аз това правих — каза Бен. — Преди два дни се върнах от Европа.

— Браво на тебе — Лиза се тръшна на канапето. — Давай да ти чуя статистическите данни — откъде си, къде си учил, хобита, стремежи, всичките пикантни подробности.

— Размерите да ти ги казвам ли или само номера на обувките?

— Размерите ги виждам — върна му го Лиза. — Малки стъпала, средно големи длани, среден ръст, голямо самочувствие.

Бен се засмя.

— А всички ми казаха, че колегата ми ще е цупорко — каза той, докато си сваляше сакото. Бен имаше овално лице и не много впечатляваща челюст, но въпреки това минаваше за хубавец, с пронизващи тъмнозелени очи и светлокестенява коса, която се разпиляваше по челото му. Навивайки ръкавите си, заговори: — Аз съм от Нютън, Масачузетс, следвах в Колумбийския и специализирах в Йейл. Миналата година бях сътрудник на съдия Стенли в съдебния район на окръг Колумбия, а в бъдеще искам да стана прокурор.

— Скучно-о-о-о-о-о-о-о! — провлече Лиза, отпусната на канапето. — Я направо дай да ти прочета автобиографията. Кажи ми за себе си. Какво обичаш, какво не обичаш, любими храни, секс скандали, какви са ти родителите. Такива работи.

— Винаги ли си толкова любопитна? — попита Бен, докато присядаше на ъгъла на бюрото.

— Ей, следващите дванайсет месеца ще живеем в тази стая. Най-добре е да започнем отнякъде. Ще ми отговориш ли или не?

— Майка ми работи за една компютърна компания в Бостън. Тя е от ония агресивни и властни майки с богат жизнен опит, които са израснали в Бруклин. Баща ми води постоянна либерална рубрика в „Бостън Глоуб“. И двамата са следвали в университета в Мичиган и се срещнали на лекция по социология. Запознали се с караница. Баща ми щурнал, като чул майка да казва, че нивото на заплатата има пряка връзка с интелекта.

— А така! Полемика! — одобри Лиза и седна в канапето.

— Много добре се разбират, но вкъщи не говорим за политика.

— А ти политически как си?

— Предполагам някъде между умерен и либерален — каза Бен, рисувайки въображаема линия с ръце. — Аз съм продукт от брака на

двама фанатици.

— Приятелки?

— Не, мисля, че татко движи само с мама.

— Много смешно.

— Живея с тримата ми най-добри приятели от гимназията.

— Бил ли си влюбен?

— Казвали ли са ти, че си досадна?

— Отговори ми — настоя Лиза.

— Само веднъж, макар да не съм сигурен, че мога да го нарека любов. След като се дипломирах, направих двумесечно околосветско пътешествие — Европа и Азия, Банкок и Бали, Испания и Швейцария, каквото можех да видя.

— Разбирам, че обичаш да пътуваш.

— Много. Както и да е, в Испания срещнах тази жена, казваше се Джаклин Амброзио.

— Колко екзотично. Испанка ли беше?

— Не. Маркетингов консултант от Роуд Айланд. Започваше пътуването си от Испания, а за мен това беше последната спирка. Срещнахме се в Саламанка, за края на седмицата отидохме на онзи красив малък остров Майорка и пет дни след като се запознахме, се поделихме.

— Моля ти се, разбиваш ми сърцето — простена Лиза. — Чакай да се сетя, загубил си й адреса, не си могъл да я откриеш повече и до ден-днешен сърцето те боли за нея.

— Всъщност в последния ден тя ми каза, че е омъжена и че много се е забавлявала, докато е вкувала отново от живота на необвързаните. На следващия ден пристигаше съпругът й.

За момент Лиза замълча, след това попита:

— Ти майтапиш ли ме?

— Ни най-малко.

— Не носеше ли халка?

— Не и докато бяхме заедно.

— Тогава историята си я бива. Но определено не е било любов.

— Не съм казвал, че е — усмихна се Бен. — А ти? Какво ще ми разкажеш? Само пикантериите.

Лиза вдигна крака на червеното канапе.

— Аз съм от Лос Анджелис и го мразя тоя град. Мисля, че това е тоалетната на голямата Западна чакалня. Следвах и специализирах в Станфорд, защото обичам да съм близо до семейството ми.

— Скучно-о-о-о-о-о-о-о! — пропя Бен.

— Не се вълнувай толкова. Татко е от Ел Ей, майка ми е от Мемфис. Срецнали са се, кълна се, че не лъжа, на събиране за Елвис Пресли в Лас Вегас. Колекционират всичко за Елвис — чинии, хавлии, пръстени за салфетки, дори имаме Елвис кутийка за бонбони „Пез“.

— „Пез“ имат кутийки с Елвис?

— Някакъв смахнат колекционер от Алабама сложил бакенбарди на една кутийка с Фред Флинтстоун, понамалил носа и нарисувал слънчевите очила. Нашите луднаха и броиха за нея двеста долара. Не ме питай, абсолютни откачалки са и двамата.

— Да не би второто ти име да е...

— Точно така. Лиза Мари Шулман.

— Фантастично — Бен беше впечатлен. — Винаги съм искал да бележа децата си с някакво наистина смешно име. Като Тор или Айра.

— Горещо ти го препоръчвам. Тормозът в детските години допринася много за самочувствието.

— Чакай да те питам — каза Бен. — Навиваш ли спагетите?

Лиза объркано повдигна вежда.

— Мисля, че на този свят има два вида хора — обясни Бен. — Едните навиват спагетите на вилицата, за да си направят хубави хапки, а другите ги всмукват и се оливат с тях. Ти от кои си?

— От оливащите се — усмихна се Лиза. — А като бях малка, не ядях нищо бяло, затова мама трябваше да ми боядисва млякото и яйцата с оцветители за храна.

— Какво? — попита Бен през смях.

— Сериозно ти говоря. Мразех белия цвят, затова тя ми правеше лилаво мляко и червени яйца. Много гот беше.

— Рязала си косите на Барбитата, нали?

— Още щом ги извадех от кутията — заяви гордо Лиза. — Малките кучки направо си го просеха.

— Сега ми е ясно — засмя се Бен. — С теб ще се разберем страхотно.

След десетминутно пътуване с метрото до Дюпон Съркъл Бен се изкачи на улицата с един от многобройните гигантски ескалатори и пое към дома си. На една пресечка от метрото забеляза Джоуи Здравеняка, най-гневния бездомник в квартала.

— Ей, Джоуи — подвикна Бен.

— Да ти го начукам — сопна се Джоуи. — Ухапи ме.

— Ето ти за вечеря — Бен му подаде сандвича с пуйка, който си беше взел за работа. — Имам късмет, първия ден там те хранят.

— Благодаря ти, мой човек — каза Джоуи и грабна сандвича. — Да пукнеш дано. Яж лайна.

— Дадено — отговори Бен. Минавайки покрай износените, но приятни за окото червеникавокафяви каменни блокове, които ограждаха почти всяка къща в този квартал, Бен се загледа в легиона от млади професионалисти, които се прибираха към къщи за вечеря по озеленените улици на Дюпон Съркъл. Когато стигна до своята пресечка, той пое дълбоко въздух, а заедно с него и аромата на домашно сготвено, който винаги се усещаше от сградата от червени тухли на ъгъла. Къщата на Бен беше тясна и безинтересна, от червеникавокафяв пясъчник с избелял бежов навес и американско знаме с четирийсет и осем звезди. Въпреки че беше август, на входната врата все още се мъдреше украсата от празника на Все светии. Приятелят на Бен, Оубър, я бе направил, гордееше се с нея и отказваше да я сваля с обяснението, че трябва да я използват още една година. Когато най-накрая Бен влезе. Оубър и Нейтън готвеха вечеря.

— Как беше? — попита Оубър. — Осъди ли някого?

— Беше жестоко — каза Бен. Остави куфарчето до килера и развърза вратовръзката си. — Съдията няма да го има следващите две седмици, затова аз и колегата работихме по встъпителните процедури.

— Какъв е колегата? — Оубър пусна спагетите във врящата вода.

— Жена.

— Как изглежда? Готина ли е?

— Доста е сладка — каза Бен. — Енергична, пряма. Не го увърта. Има хубави очи, доста къса коса...

— Лесбийка — отсъди Оубър. — Две мнения няма.

— Какво ти става? — попита го Нейтън, докато Бен клатеше глава.

— Къса коса, пряма — ухили се Оубър. — И не мислиш, че е лесбийка?

— Предложи да ми оправи колата днес — добави Бен.

— Видя ли — каза Оубър, сочейки към Бен — Едва го е срещнала и се хваща за инструментите.

Без да му обръща внимание Бен отвори хладилника.

— Какво готвите, момчета?

— Анита Брайънт^[1] вари спагетите, а аз бъркам моя вонлив чеснов сос — отвърна Нейтън. Широките му рамене не помръднаха, докато преместваше голямата тенджера със спагети на задното колело на печката. Нейтън винаги ходеше безупречно изправен като военен и все още беше с вратовръзка, въпреки че се бе прибрал преди половин час. — Сипи още спагети — в шкафа има само двацет кутии. — Той внимателно премести тигана със соса на предното колело. — Кажни ни сега как беше? Какво прави цял ден?

— Докато съдът официално не започне работа, през повечето време пишем резюмета на молбите за разглеждане — започна Бен. Огледа се, за да се увери, че приятелите му се интересуват от обяснението и продължи: — Всеки ден съдът е зает от молби, които чакат одобрение за разглеждане. Когато четирима съдии дадат одобрение, това означава, че делото ще се гледа. За да пестим време, четем молбите, привеждаме ги в стандартен кратък вид и препоръчваме дали съдията трябва да даде одобрение или не.

— Значи от това как ще напишете резюмето може да зависи дали съдът ще реши да разгледа случая — разсъди Нейтън.

— Може да се каже, но мисля, че преувеличаваш властта ни. — Бен потопи пръст в соса, за да го опита. — Резюмето се разглежда и от всички останали кабинети, така че сме под контрол. Например, постъпва важно дело, което наистина би могло да ограничи правата за аборт. Ако преинача резюмето и препоръчам на съдия Холис да не одобри разглеждането, всички консервативни съдии ще ревнат срещу него и аз ще заприличам на глупак.

— Но на някой по-незначителен случай никой няма да обърне внимание, особено ако само вие четете оригиналната молба — каза Нейтън.

— Не зная — поклати глава Бен и се облегна на кухненския плот. — Мисля, че тази вечер е на показ наполеоновата ти страна. Това е

Върховният съд, а в него съществува жесток морален кодекс.

— Все още не мога да повярвам, че си сътрудник във Върховния съд — обади се Оубър, докато белеше чесън над мивката. — Шибаният Върховен съд! Аз вдигам телефони, а ти висиш във Върховния съд.

— Значи не са те повишили — заключи Бен.

— Направо ме прецакаха — отговори тихо Оубър. С двете трапчинки на бледите си бузи и със светлите лунички по носа, Оубър беше единственият от четиримата, който все още имаше вид на колежанин. — Започнах работа в кабинета на сенатор Стивънс само защото ми обещаха да не вдигам телефони повече от няколко седмици. Това беше преди пет месеца.

— Постави ли им въпроса ребром? — попита Бен.

— Опитах всичко каквото ми каза — обясни Оубър. — Просто не мога да бъда толкова агресивен, колкото теб.

— Поне заплаши ли, че ще напуснеш?

— Намекнах.

— Намекнал си? — изгледа го Бен. — И те какво казаха?

— Че съжаляват, че ме задържали на този пост, но събирали сили за изборите тази година. Освен това имало поне сто човека, които щели да приемат тази работа, без да им мигне окото. Смятам да уринирам на бюрото на шефа на кадровия отдел.

— Чудесна идея — намеси се Нейтън. — Уринирането е солидна реакция за двайсет и осем годишен човек. Винаги са ми казвали, че това е най-прекият път към повишението.

— Трябва да си по-настойчив — каза Бен. — Да ги накараш да мислят, че ако ги напуснеш, ще настъпи краят на света.

— И как да го направя?

— Трябва да им се покажеш в пълен блясък — обясни Бен. Забелязвайки бялата риза на Оубър, той добави: — И да се обличаш по подходящ начин. И преди съм ти казвал, не я носи тази риза. С тия лунички и русата коса си тотално хлапе.

— Тогава какво трябва да...

— Ето — Бен си свали самото и го подаде на Оубър. Когато той го сложи, Бен продължи: — Много добре ти стои. Искам да носиш моя костюм и вратовръзка. Това е костюм за правене на добро впечатление. Утре сутринта, като отидеш на работа, пак ще ги попиташ.

— Не мога пак да ги питам — поклати глава Оубър.
— Напиши им писмо тогава — предложи Нейтън. — Така няма да има нужда да се срещаш с тях.
— Точно така — одобри Бен. — Ако искаш, ще ти помогна да го напишеш. Между нас казано, ще имаш нова работа за нула време.
— Не знам — каза Оубър. Свали сакото и го върна на Бен. — Май трябва да забравим за това.
— Не се панирай — успокои го Бен. — Всичко ще се оправи.
— Защо не разкажеш на Бен историята с търкането? — Нейтън се опита да смени темата.
— Олеле, щях да забравя! Ей сега се връщам! — Оубър изскочи от кухнята и се втурна нагоре по стълбите.
— Наистина трябва да му помогнем — каза Бен.
— Знам — отговори Нейтън. — Чакай само да ти разкаже, ще му се оправи настроението.
— Да позная ли? Има ли нещо общо с лотарията?
— Ф. Т. Барнъм^[2] щеше да си го обича като син.
— Как може така да се вживява?
— Не виждам защо се чудиш толкова — каза Нейтън. — Шест седмици беше в Европа. Наистина ли очакваше светът да се е променил, докато те е нямало? Някои неща са вечни.
— Защо се забави? — попита Бен, когато Оубър се върна.
— Сега ще видиш — започна Оубър с ръце зад гърба. — Значи връщам се аз скофтен от работа. Изведнъж виждам нов плакат на витрината на бакалията на Пол — „ИМАМЕ ЛОТАРИЯ!“.
— Граматиката е всичко за Пол — прекъсна го Нейтън.
Необезпокоен, Оубър продължи:
— Първо си купих талонче с изтъркване. Търкам, печеля долар и купувам друг билет. Печеля два долара! — Гласът му се извиси. — Сега вече знам, че не мога да загубя. Купувам още два билета, с единия не печеля нищо, а с другия — още един долар.
— Нормалните хора спират дотук — отново се намеси Нейтън.
— И купувам последния билет! — продължи Оубър. — Изтърквам го и печеля три долара, с които купувам „Сникърс“ за всички! — иззад гърба си той хвърли шоколадчетата на Бен и Нейтън.
— Невероятно — каза Нейтън, докато махаше опаковката. — Не разбираш ли, че си скочил през всеки обръч, който тотализаторът ти е

заложил?

— И какво от това? — попита Оубър и отхапа голямо парче. — От месеци не съм ял „Сникърс“. Реших, че това ще е подходящ начин да отпразнуваме първия работен ден на Бен.

След половин час тримата приятели седяха около кухненската маса.

— Милички, прибрах се! — обяви Ерик, отваряйки с ритник входната врата.

— Как можа да избере най-неподходящия момент! — Нейтън остави вилицата си, а Бен и Оубър се запътиха към дневната.

— Добрият син се завърна! — извика Ерик веднага, щом видя Бен.

— Време беше — коза Бен. — Мислех, че си забегнел.

С наполовина изяден сандвич в ръка Ерик прегърна приятеля си. С неизгладената си риза и измачканите панталони в защитен цвят, той беше най-мърлявият от всичките. Гъстата му черна коса никога не беше сресана, а лицето му рядко бе обръснато. Рехавата му брада се компенсираше от рунтавите черни вежди. Само няколко милиметра ги разделяха от ключване и заради това Ерик изглеждаше постоянно намръщен.

— Извинявай — въздъхна Ерик. — Тази седмица всяка нощ се боря с крайни срокове.

— Всяка нощ? — объркано попита Бен. — За месечно издание?

— Не знае за работата ти — Нейтън влезе в дневната. — Забрави ли? Нямахте го шест седмици.

— Вече не си в списание „Уошингтън“? — попита Бен.

— Не, сър — каза Ерик и гордо зачеса глава. — Точно, когато бях сигурен, че ще прекарам останалата част от журналистическата си кариера в писане на репортажи за местни изложби на антики и за най-добрите нови ресторанти, ми се обаждат от „Уошингтън Хералд“. Имали свободно място в политическия отдел. Започнах преди две седмици.

— Значи работиш за десницата? — попита Бен.

— Е, може това да е вторият вестник в града, но има тираж 80'000 — всичките мои.

— Фантастично — Бен тупна приятеля си по гърба.
— А между другото — обърна се Ерик към Оубър, — познай какво ще сложат на забавната страница.
— Не си играй с мен... ребус? — Оубър сграбчи Ерик за яката.
— РЕБУС! — изкрещя Ерик. — От следващия месец!
— РЕБУС! — повтори Оубър.
— РЕ-БУС! РЕ-БУС! РЕ-БУС! — започнаха да скандират и двамата.
— Забавления за невежи. — Нейтън прегърна Бен през раменете.
— Трябва да призная, че всичко това ми липсваше — отбеляза Бен.
— Свършили ли са глупците в Европа? — попита Нейтън.
— Много смешно. — Бен обърна гръб на вманиачените си на тема ребус приятели. — Ей, близнаците чудо, няма ли да си довършите вечерята?
— Не мога — каза Ерик. След като отхапа отново от сандвича си, той добави: — Това ми е вечерята. Утрешният брой ме зове.

По-късно Нейтън влезе в стаята на Бен — най-добре обзаведената в къщата. Бен беше единственият от четиримата, за който имаше някакво значение дали нещата си пасват или не и в стаята му се разполагаха старинно бюро, легло с балдахин и библиотечка, всичките от дъбово дърво. Едно време и Нейтън мислеше да поработи над своята стая, но се отказа, когато разбра, че го прави само защото и Бен го е направил. Три черно-бели фотографии в професионални рамки висяха на стената над леглото на Бен — една на Вашингтонския монумент, една на Айфеловата кула и една на Статуята на свободата — и трите в строеж. Бен беше маниак на тема спомени. На етажерката му, между куп други неща, стояха и ключовете на първата му кола, тока за колан с неговото име, подарена от дядо му, когато беше на девет години, мрежичката за коса, която Оубър носеше, когато работеше в „Бъргър хевън“, отвратителната вратовръзка, която Нейтън бе сложил през първия си работен ден, пропускът за посетители, който му бяха дали, когато отиде на интервю при съдия Холис и любимият му предмет — малкото съдебно чукче, което съдия Стенли му беше дал на изпроводяк.

— Още ли не си си отговорил на писмата? — попита Нейтън, като забеляза купчината пликове, които Бен разглеждаше.

— Невероятно е колко боклуци може да получи човек за шест седмици — отговори Бен. — Имам три предложения от тотализатора, около 50 каталога, дузина реклами за абонамент за списания и спомняш ли си миналата година, когато Оубър гледеше „Мис Тийнейджър, САЩ“ и се обади да ни поръча молби за участие. Още съм им в списъка. Слушай: „Здравейте, Бен Адисън. Вие ли сте следващата Мис Тийнейджър, САЩ? Само журито знае със сигурност, но можете да кажете на целия свят за вашето участие, като си поръчате от нашите официални продукти «Мис Тийнейджър. САЩ»“. — Бен вдигна поглед от писмото и добави: — Ще взема да поръчам на Оубър един спортен сутиен. Сложат ли го в списъка, откачане няма.

— Идеята си я бива. — Нейтън седна на леглото на Бен.

— Разкажи ми какво друго става тук. — Бен захвърли писмото.

— Честно казано, всичко си е същото. Ерик почти не се свърта, защото все е на краен срок.

— Предполагам, че не е свършил работата?

— Не, четвъртият ни приятел е още девствен. И продължава да твърди, че било въпрос на избор — чакал да се ожени и т.н.

— Предполагам, че Оубър продължава да го майтапи — попита Бен, като знаеше отговора.

— Майтапи го от единайсети клас — вдигна рамене Нейтън. Приглади назад рижата си коса, която носеше късо подстригана, за да прикрие олисяващото си чело. Нейтън първи от четиримата започна да оплешивява и в негово присъствие плешивостта и прическите ставаха теми табу. Той беше изключително съревнователен, не обичаше да губи, а според него олисяващото му чело подкопаваше целия му външен вид и засенчваше всичко останало — от решителната му стойка до ъгловатата му челюст.

— А новата му работа в „Хералд“? Ерик изглежда много доволен.

— Шегуваш ли се? — каза Нейтън. — Пораснаха му крила, откакто започна. Мисли си, че е цар на света.

— Ревност ли долавям? — попита Бен.

— Изобщо няма такова нещо — отрече Нейтън. — Две години му трябваша да завърши специализацията по журналистика — щастлив

съм, че пише за нещо друго, освен за местните разпродажби. Просто би ми се искало по-често да си е вкъщи.

— Я не ме занасяй — подразни го Бен. — Въобще не ти пука дали е тук, или не. Просто не ти харесва, че напредва повече от тебе.

— Първо на първо, не напредва повече. Второ на второ, нямам нищо против да се справя добре, просто бих искал да не се надува толкова.

— И ревността надига грозната си глава.

— Знаеш какво искам да кажа — оправда се Нейтън. — Захванели се Ерик с нещо, потъва целия в него. Същото беше в гимназията или когато започна да пише за онова литературно списание, или когато се хвана в „Уошингтън Лайф“. Знаем, че се мисли за Удуърд и Бернщайн едновременно, но бих искал да обръща повече внимание на приятелите си. Сега не се сещам да съм си говорил истински с него, откакто е започнал тази работа. Вече изобщо няма време за нас.

— Искаш ли да знаеш аз какво мисля? Мисля, че си твърде съревнователен. Винаги си бил такъв и такъв ще си останеш.

— Това няма нищо общо със съревнователността, а с приятелството.

— Не му придирай толкова — каза Бен. — Още е нов там. Сигурен съм, че просто иска да направи добро впечатление.

— Може би. — Нейтън взе един молив от бюрото и започна да си драска.

— Забрави за това. Как е животът в министерството на външните работи? — попита Бен. — Да сте завзели някои страни от Третия свят през последните седмици?

— Уви, не. Съвсем както си го мислех. От миналата седмица шефът ми е в Южна Африка, така че нещата са доста спокойни. Но смятам, че искат да ме задържат. Предполагам, че след няколко месеца ще ме сложат в П/П.

— П/П?

— Отделът по планиране на политиката на министерството. Те вършат цялата политическа работа и обикновено влизат в основните мозъчни тръстове.

— Ти и още няколко многознайковци ще размишлявате върху съществуването ни?

— Някой трябва да мисли и за управлението на света — заяви Нейтън, докато си драскаше очертанията на Съединените щати. — А ти? Първият ти ден във Върховния съд. Не е като да работиш в супермаркет.

— Знам — каза Бен, като се опитваше да отвори бележника си. — Само се надявам да не е проблем, че започвам през август, а не през юли. Днес се чувствах малко нещо изгубен.

— Сигурен съм, че всичко ще е наред — успокои го Нейтън. — Нищо не си изпуснал. Освен това колежката ти е имала месец преднина.

— Предполагам. — Бен отиде до библиотечката и започна да подрежда книгите.

Нейтън наблюдаваше приятеля си повече от минута.

— Нормално е да си нервен — каза той накрая. — Това наистина е Върховният съд.

— Така е. Но просто всички там са адски умни. Знаят наизуст прецедентите от последните двайсет години; аз пък знам наизуст оригиналния актьорски състав на „Законът на Лос Анджелис“. Това няма да ми помогне много.

Без да чука, Оубър влезе в стаята.

— Кой е умрял? — попита той, като усети безпокойството на Бен.

— Просто се притеснява, че Върховният съд ще е интелектуално заплашителен — обясни Нейтън.

— Чудо голямо — Оубър седна на леглото на Бен. — Кажи им, че знаеш наизуст оригиналния актьорски състав на „Законът на Лос Анджелис“. Това винаги ме е впечатлявало.

— Свършен съм — обади се Бен, докато продължаваше да преподрежда книгите.

— Бен, спри с тия книги. Няма за какво да се притесняваш — каза Нейтън. — През целия си живот си бил на върха на интелектуалната стълбица. От Колумбия отиде в Йейл, а след това беше сътрудник на съдия Стенли. Сега работиш за съдия Холис, един от най-добрите във Върховния съд. Или целият ти успех е чиста случайност, или просто са ти прегрели реотаните. Ти кое мислиш, че е?

— Случайност — подразни го Оубър.

— Млъквай бе, глава-топлийка — скара му се Нейтън. — Бен, ти си абсолютният шампион. Едно време си подреждаше цветните моливи по азбучен ред и проучваше аеродинамиката на перцето за бадминтон.

— И само той не ядеше пластилина — добави Оубър.

— Точно така — съгласи се Нейтън. — Като изключа себе си, ти си най-умния човек, който познавам.

Бен с усмивка се обърна към Нейтън.

— Аз съм по-умен.

Едва сдържайки смеха си, Нейтън каза:

— Три букви, другарче — С-А-Т.

— Само защото си ме бил с някакви хилави сто точки на САТ, не означава, че си по-умен — възрази Бен.

— Тестът не лъже. — Нейтън се отправи към вратата. — Може да имаш по-богат жизнен опит, но що се отнася до необуздания интелект, аз съм майсторът. И, Оубър, когато бяхме малки, никой от нас не ядеше пластилина. Само се преструвахме, за да те гледаме.

Когато Нейтън излезе от стаята. Оубър се обърна към Бен. Бен започна да се смее, а Оубър изкрещя:

— Знаех си!

[1] Кралица на красотата от шейсетте години и второстепенна певица. Известна най-вече с крайните си религиозни кампании за защита на „добрите американци“ от „грешните“ хомосексуалисти. — Б.пр. ↑

[2] Финиъс Тейлър Барнъм (1810–1891) — американски шоумен, създател на „Най-великото шоу на Земята“ — комбинация от музей, менажерия и цирк. С което обикалял по целия свят. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

В седем часа на следващата сутрин Бен влезе в кабинета на съдия Холис, облечен в карирани къси панталони и избеляла тениска.

— БЕН, ТИ ЛИ СИ? — извика Лиза от тяхната стая. — Веднага идвай тук!

— Какво има? — Бен влезе в стаята. — Добре ли си?

— Няма да повярваш какво се случи — пръстите на Лиза ровеха в ролодекса на бюрото ѝ. — Обадиха ми се от офиса на губернатора на Мисури и имаме двацет и четири часа да оправим една молба за отлагане на смъртно наказание.

— Какви ги говориш? — Бен хвърли куфарчето си на бюрото.

— Ето го! — обяви Лиза и издърпа едно картонче. Обърна се към Бен и обясни:

— Става въпрос за един от Мисури, който убил три деца. Преди десет години бил осъден на смърт и оттогава непрекъснато обжалва. Екзекуцията била насрочена за октомври, но по някаква причина щатът я друснал за утре. Има право на едно обжалване пред Върховния съд, затова сега за двацет и четири часа трябва да намерим Холис и да му вземем мнението.

— Как да се свържем с него? — попита Бен.

— Това се опитвам да разбера — каза Лиза с картончето в ръка. — Оставил е номер в Норвегия, но очевидно тези дни е решил да пътува. Взех ролодекса от неговата стая. Знаем, че има сестра в Калифорния и сега ще ѝ звъня на нея.

Бен вдигна своя телефон, обади се на услуги и помоли за номера на отдел „Секретари“. Хвърли поглед към Лиза и обясни:

— Всеки съдия има секретар със себе си по всяко време. Те би трябвало да знаят къде е.

— Ало, госпожа Уинстън ли е? — попита Лиза. — Съжалявам, че ви будя. Аз съм сътрудник на съдия Холис и трябва да се свържем с него. Спешно е.

— Ало, отдел „Секретари“ ли е? — попита Бен. — Обажда се Бен Адисън от кабинета на съдия Мейсън Холис. Трябва да се свържем със съдията. Спешно е.

— Не знае къде е — Лиза затвори телефона, докато Бен обясняваше по телефона положението на отдел „Секретари“.

— А-ха. Добре. Да, разбира се — каза Бен.

Лиза го дръпна за ръкава.

— Какво казват?

— Знаят къде е — отговори Бен, докато затваряше. — Няма да ни дадат номера, но ще се свържат с него и ще му предадат да ни се обади.

— Каза ли им, че е спешно? — попита Лиза и като видя изразителния на-глупак-ли-ти-изглеждам израз на лицето на Бен, добави: — Извинявай, само проверявам.

Десет минути по-късно телефонът звънна. Бен вдигна слушалката и със спокоен глас обяви:

— Кабинетът на съдия Холис... Здравейте, съдия Холис. Как е Норвегия? Да, чувал съм, че по това време на годината е много красиво. Не. Да, кабинетът е страхотен. Лиза е невероятна. Просто изникна нещо спешно. Току-що получихме молба за отлагане на смъртно наказание и искат да екзекутират подсъдимия утре сутринта. Затова, а-а-а, какво да правим? — Бен драсна нещо в бележника си и добави: — Ще ви се обадим там по-късно следобед.

— Какво каза, по дяволите? — кресна Лиза веднага, щом Бен остави слушалката.

— Ето какво трябва да направим — заговори Бен, като обърна на чиста страница в бележника си, за да направи списък. — Първо ще кажем на всички съдии, че до осем часа утре сутринта трябва да ни съобщят гласовете си. Трябват ни пет гласа, за да отложим екзекуцията. Ако съберем само четири, това момче умира утре. След като уведомим всички кабинети, ще трябва да напишем резюме, с което да препоръчаме на Холис дали да гласува за отлагането.

— Всичко, което ни трябва по делото, е в документите на нисшия федерален съд.

— Точно така. Каза ми и тях как да взема. Според него едва ли ще сме свършили до утре заран, но иска готовото резюме в шест сутринта. Имам му номера на факса. — Докато тракаше по

клавиатурата на компютъра си, Бен добави: — Ще напиша официалната молба за изискване на съдебните документи.

— Аз ще съобщя на останалите кабинети какво става.

— След като им кажеш, направи по едно резюме и за тях, за да са официално уведомени — каза Бен, докато Лиза вървеше към вратата. — След това да не каже някой, че не е знаел.

Лиза кимна и изтича навън.

Час по-късно в кабинета им докараха девет кутии с официални съдебни документи.

— Свършено е с нас — възкликна Бен, когато ги видя.

— По никакъв начин не можем да изчетем всичко това тази вечер — добави Лиза.

Бен разгледа надписите на кутиите, които бяха обозначени по години.

— Какво ще кажеш аз да започна с най-старите неща, а ти с най-новите? По някое време през зимата ще се срещнем по средата.

Лиза кимна и двамата се заровиха в планината от хартия.

В два следобед телефонът на Бен звънна.

— Кабинетът на съдия Холис. Тук е Бен — каза той.

— Здравей, Бен. Казвам се Рик Фейгън. Бях сътрудник на съдия Холис преди три години. Просто звъня да видя как сте. Нещо като традиция е старите сътрудници да се обаждат от време на време. Зная, че първите няколко седмици нещата могат да изглеждат страшни.

— Доста ни е нанагорно, прав си — призна Бен.

— Кой е? — попита Лиза.

Бен покри слушалката с ръка и прошепна:

— Един от старите сътрудници на Холис.

— Чудесно — каза Лиза. — На мен ми звънна един миналия месец. Отлично знаят как да се справят с тия щуротии. Питай го как да действаме.

— Рик, мога ли да те попитам нещо? — продължи Бен. — Току-що ни дадоха дело за смъртно наказание...

— Невероятно — каза Рик. — Винаги го правят в началото. Предполагам, че Холис го няма?

— Пече се и куфее в Норвегия — обясни Бен. — А ние трябва да изчетем едно ремарке с документи, за да препоръчаме дали да одобри отлагането.

— Добре, слушай сега — заговори Рик с успокояваща сигурност в гласа. — Ако този случай се е влачил няколко години, много малка е вероятността да прочетете цялата документация. Трябва да се концентрирате на законовия спор, върху който се базира последната молба. Всичко друго е без значение. Аз бих отишъл в една от юридическите бази от данни да потърся законовия спор, който търсите. Ако е за явяване на затворника пред съда — отивате в тази насока, ако става въпрос за указания на съдията към заседателите — действате съответно. Най-лесно е да почнете с „Уестлоу“...

— Вече разгледах „Уестлоу“ — прекъсна го Бен. — Проблемът е, че документите са пълна каша. Не можем да им хванем края.

— Просто се концентрирайте на оригиналния препис от съдебния процес, защото обикновено молбата се основава на някакъв гаф, който се е случил на най-ниско ниво. Обадиха ли се вече някои от другите съдии?

— Не — каза Бен, докато записваше указанията на Рик. — Тази сутрин получихме молбата.

— Ако имате късмет, пет от другите съдии ще одобрят отлагане преди вие да сте свършили. Така няма да има нужда да се бяхтите.

— И какви са шансовете? — попита Бен, докато Лиза четеше над рамото му.

— Зависи от случая. Ако делото е свързано с Четвъртата поправка, Остерман и останалите консерватори няма и с пръст да го пипнат. Но Драйберг може да го поеме. Основното е да разберете, че не пишете вашето мнение, а това на Холис. Може да си мислите, че този обвиняем е прецакан, но трябва да се придържате към това, което би мислил Холис. По принцип той не би докоснал молба за отлагане на смъртно наказание, освен ако не става въпрос за нов законов спор. Иначе си се придържа към решенията на нисшия съд.

— Ами ако се базира на фактическа невинност? — попита Бен, като въртеше телефонния кабел около пръста си.

— Зависи от фактите — отговори Рик. — Ако във вашия случай на обвиняемия наистина са му били нарушени правата, Холис може да го поеме. Но трябва да внимавате. Не си играйте на Шерлок Холмс и не си мислете, че можете да разрешите случая от кабинета. Ако обвиняемият твърди, че е фактически невинен, трябва да сте сигурни, че в съдебния процес е допусната грешка. Не губете времето на Холис с твърдения, че имате предчувствие и че в стомаха си усещате, че обвиняемият е невинен. Холис е съдия от двайсет и три години. Първата поправка може да му е любима, но вашите предчувствия изобщо не му трябва.

След дълга пауза Бен попита:

— Ами ако наистина, наистина знам, че човекът е невинен? Искам да кажа, чувствам го и в стомаха, и в гръдния кош и под мишниците. Навсякъде.

— От вас зависи — предупреди Рик. — Ако сте прави, браво на вас. Но ако сте сгрешили, Холис ще отрече отлагането и вие ще оперете пешкира. Не е кой знае какво, но това са ви още първите седмици и аз бих предпочел да добия малко повече самочувствие, преди да се отпусна.

— Значи да оставя това момче да се изпържи, за да не ми пострада имиджа?

— Виж, не знам фактите по случая — въздъхна Рик. — Просто ви казвам внимателно да си подбирате битките. Трябва да бягам, но ако имате въпроси, просто ми се обадете.

— Благодаря за помощта — каза Бен. — Оценяваме жеста. — След като записа номера на Рик, той затвори телефона, включи компютъра и отново влезе в базата от данни „Уестлоу“.

В пет и половина Джоуел, един от сътрудниците на председателя на Върховния съд Остерман, влезе в кабинета.

— Ние бяхме дотук. Остерман отказва отлагането.

— Значи сега си тръгваш? — Лиза вдигна поглед от купчината документи.

— Точно така — Джоуел се усмихна самодоволно. — Свършихме си работата.

Докато Джоуел излизаше. Лиза се провикна:

— Пожелавам ти изпълнен с несгоди живот и бавна смърт.

— До утре — пропя Джоуел. — Дано не си със същите дрехи.

През следващите три часа съдия Гарднър отказа отлагането, а съдиите Вейд, Ковач, Молък и Драйберг го подкрепиха.

— Остават трима съдии, а на нас ни трябва само още един положителен глас — каза Бен. — Какви са шансовете това решение да зависи от нас?

— Не ми се говори за това — каза Лиза, без да отлепя поглед от документите. — Просто трябва да съм съсредоточена и скоро всичко ще свърши. Спокойна съм. Концентрирана съм. Аз съм центърът на моята вселена и съм едно цяло с този документ.

В единайсет вечерта Лиза се облегна назад на стола си и изкрещя:

— Не мога повече! Не съм мръднала от мястото си през последните дванайсет часа!

— Нали беше едно с вселената? — попита Бен.

— Майната ѝ на вселената. — Тя стана от стола и започна да кръстосва кабинета. — Мразя я вселената. Пикая на вселената. Сега съм едно с гнева, негодуванието и омразата. Дай да го пържим това копеле и да си ходим.

— Ето точно такава юриспруденция ни трябва в този съд.

Изведнъж вратата се отвори и Анджела обяви:

— Блейк и Флам са въвн от играта. Всичко зависи от вас.

Бен погледна към Лиза и раменете ѝ примирено се отпуснаха.

— Та значи, ако го изпържим, можем ли да си ходим?

Малко след полунощ Бен седеше пред компютъра си с прикован в екрана поглед.

— Не виждам доказателството тук — каза той за трети път през последните петнайсет минути. — Не го познавам това момче, никога не съм го виждал, но знам, че тук доказателството го няма.

— Нищо не знаеш — каза Лиза, опъната на креслото и закрила очите си с ръце. — Какво искаме да кажем в резюмето?

— Дай да дадем на Холис кратък преглед на фактите и да му препоръчаме да одобри отлагането въз основа на фактическа невинност.

— Не знаем дали е невинен — напомни Лиза.

— Този обвиняем не е имал справедлив съдебен процес и това си е факт — ръцете на Бен спряха да играят върху клавиатурата. — Полицаят, който го е арестувал, се кълне в полицейския доклад, че е видял как някой тичешком се измъква през задната врата на къщата, когато са арестували обвиняемия. Но когато защитата се опитва да вкара показанията на полицая в съда, съдията по делото отхвърля молбата, защото било без значение. Това е смешно.

Лиза седна на канапето.

— Нарича се съдийска предпазливост. Нямаме причини да си мислим, че съдията е грешал.

— Имаме — Бен обърна стола към колежката си. — Обвиняемият твърди, че тази тайнствена фигура е свидетел на алибито му за нощта на едно от убийствата.

— Това не обяснява другите две убийства — възрази Лиза. — Дори и да не е убил едното дете, е убил другите две.

— Не това е важното — гласът на Бен изтъня от раздражение. — Не казвам, че е невинен за всичките убийства, но ако е убил двама души вместо трима, можеше да не получи смъртно наказание. Може би заседателите щяха да го осъдят на доживотен.

— Бен, този тип е убил две невинни деца за една нощ. Дори и ти го признаваш. Голяма работа, ако не е убил и третото. Все още си го заслужава.

— Това е само твое мнение — Бен скочи от стола. — Заседателите са гласували за три убийства, а това не е същото като за две убийства.

— Ти дори не знаеш дали показанията на полицая са щели да го спасят — вметна Лиза. — Може би пак са щели да го обявят за виновен.

— А може би не — Бен махна с ръце, за да подчертае думите си. — Не зависи от нас.

— Чуй се само — Лиза се изправи и застана пред Бен. — Не можеш да пренаредиш всеки процес, само защото ще го направиш по различен начин. Съдебните заседатели са изслушали показанията на

обвиняемия. Чули са го да казва, че има свидетел на алибито, който не може да открие. Въпреки това са го осъдили за три убийства. Само защото едно ченге е видяло този мистериозен свидетел, не означава, че свидетелят наистина представлява алиби. Независимо дали са щели да приемат показанията на полицаия, алибито не е можело да бъде открито. Това, че са видели човек, който е можел да бъде потенциално алиби, изобщо не засилва доказателствата, че такава алиби съществува.

— Но би променило историята, която заседателите са щели да чуят — настоя Бен. — Не казвам, че показанията на полицаия са щели да докажат алибито, а че това е щяло да подсили историята на обвиняемия за съществуването на този тайнствен човек. Преди да тръгнеш към смъртта си, мисля, че поне трябва да използваш всяка възможност да докажеш историята си.

— Просто ти е кофти заради него, защото по принцип си против смъртното наказание — каза Лиза.

— Точно така — Бен изпука ставите си. — Искам да препоръчам на Холис да се заеме със случая. Ако не си съгласна, ще те разбера, но за мен това е важно. Ако Холис не се съгласи, най-много да ми падне сянка на фасона. Ще го рискувам, след като говорим за живота на този човек. Ако предпочиташ, само аз ще подпиша резюмето.

Лиза поклати глава и сложи ръце на бедрата си.

— Наистина ли толкова му съчувстваш на този задник?

Бен кимна.

— Добре, дай да пишем препоръката — предаде се Лиза. — Но ако Холис не се съгласи, ще те ритам.

Бен се обърна към компютъра с усмивка:

— Дадено.

— Бързо — извика Лиза в шест без десет сутринта. Бен изскочи през вратата с чистите разпечатки на трийсет и двете страници от препоръката и се запъти към факса в личния кабинет на Холис. Двайсет минути по-късно се върна.

— По-уморени от сега не можем да бъдем — каза той, като пригладдаше назад омазнената си коса.

— Да разбирам ли, че с факса всичко е наред? — попита Лиза. Торбичките под очите ѝ говореха достатъчно ясно за изтощението ѝ.

Бен кимна и седна до нея на канапето.

Тя примигна към колегата си и каза:

— Ама брадата ти наистина е рехава.

— Не е вярно. — Бен потърка с длан наболата си светла брада.

— Вярно е. Това не е недостатък. Просто означава, че не си истински мъж.

— Искат ти се да разбереш колко съм мъж, нали? — усмихна се Бен.

Неловка тишина изпълни стаята.

— Ти току-що флиртува с мен — обяви Лиза.

— Какви ги говориш? — засмя се Бен.

— Така си беше. Току-що го направи.

— Не е вярно.

— Тогава какво беше това „Искат ти се да разбереш колко съм мъж, нали“. Направо да си беше казал „Виж ми оборудването“.

— Точно така. Хвана ме натясно — заговори саркастично Бен. — Ей, Лиза, я стига глупости. Виж ми оборудването.

— Ще ти се — усмихна се самодоволно Лиза.

Бен насочи пръст към нея.

— Не на мене тия, жено! Сега пък ти флиртуваш с мен. Ей сега ми го върна!

— Ти си луд — засмя се Лиза. — Виж какво, дай да забравим за това. Зациклили сме. И двамата сме изморени и не съм в такова настроение, че да позволя на умственото изтощение да ме накара да направя нещо, за което ще съжалявам.

— Правилно — Бен облегна назад глава. — Но можеш да си сигурна, че никоя не е съжалявала.

— Лиза, събуди се — разтърси я Бен.

— Как... — каза тя, докато се изправяше на червеното канапе. — Колко е часът?

— Седем и половина. Не мога да заспя. Непрекъснато мисля за този обвиняем. Ами ако Холис откаже отлагането, защото не сме си свършили работата както трябва? Това означава, че сме го убили.

— Никого не сме убили. Направихме всичко възможно и предадохме солидна препоръка.

— Така ли мислиш?

— Определено. Направихме това, което мислехме...

Телефонът звънна.

Бен скочи към него.

— Ало? Здравейте, съдия Холис. Получихте ли факса четливо?

— Бен се умълча, а Лиза започна да го удря по ръката, за да получи някаква реакция. — Не, разбираме — каза Бен. — Да, знаем процедурата. Добре. Значи ще се видим след около месец. Приятен ден. — Затвори, за секунда замълча и се обърна към Лиза с празен поглед.

— Пет гласа! Отлагаме! — изкрещя той.

Прегърнаха се и заскачаха из кабинета:

— Отлагаме! Отлагаме!

— Не мога да повярвам — възкликна Лиза. — Какво друго каза?

— Каза, че резюмето му харесало. Аргументите били убедителни, а анализът ни добре обоснован. Каза, че сме използвали „освен това“ много често, но мисли, че сме съвсем прави. Вече се е обадил на губернатора в Мисури. Сега трябва да подготвим разглеждането на делото.

— Не мога да повярвам.

— И знаеш ли кое беше най-хубавото? Холис каза, цитирам го: „Тези съдебни процеси са шибана досада“.

— Холис каза „шибана“?

— Лично на мен ми го каза — усмихна се широко Бен. — Този ден е шибано страхотен.

ГЛАВА ТРЕТА

Застанал пред пицарията „Арман“, Бен се наслаждаваше на хладния октомврийски вятър. С официалното приключване на лятото си отиде и непоносимата влажност на Вашингтон. Без сако, с навити до лактите ръкави на ризата, Бен попиваше тишината, която покриваше района. Вече забравил зеленината на лятото, той се любуваше на кафявите и оранжеви цветове, които красяха дърветата по Масачузетс авеню и напълно спокоен чакаше компанията си за обяд. След няколко минути усети как някой го тупа по рамото.

— Бен?

— Рик? — попита Бен, разпознавайки гласа на бившия сътрудник на съдия Холис.

Рик бе облечен в маслинозелен костюм и вратовръзка с индийски мотиви. Най-напред се забелязваха очите му — подпухнали и леко кървясали. С рядка, руса, идеално сресана коса, Рик беше висок и тънък и изглеждаше по-стар, отколкото си го бе представял Бен.

— Хубаво е най-накрая да видя и лицето, за да го свържа с гласа — каза Бен, докато се ръкуваха. — След всичките съвети, които ми даде през последните два месеца, реших, че е крайно време да видя как изглеждаш.

— Това важи и за мен — призна Рик, докато влизаха в ресторанта. — Е, как се държи Холис с теб?

— Добре — отвърна Бен. Двата седнаха на маса в ъгъла. — Вече стана месец и половина, откакто се върна от Норвегия, затова мисля, че започвам да му свиквам на странностите.

— Може да бъде безкрайно особен, не мислиш ли? Така и не разбрах защо пише само с молив? Дали не е алергичен към химикалки?

— Мисля, че това е част от характера му — каза Бен. — В ума му нищо не е записано с мастило, всичко може да се промени. Просто бих искал да престане да яде гумичките на моливите.

— Още ли го прави? — засмя се Рик. — Лошо ми ставаше, като го гледах.

— Едно нещо е да ядеш чиста гумичка. Чистите гумички ги разбирам. Ама той дъвче мръсните. Веднъж го гледах как изтри половин лист. Навсякъде се покри с тривки, а гумичката беше абсолютно черна. Той си я сложи в устата и започна да дъвче. Когато извади молива от устата си, беше останал само метала. Зъбите му бяха черни, гадно беше.

— Ох, липсват ми тези дни — въздъхна Рик и взе менюто.

— Не се хаби да го четеш — спря го Бен. — Тук има само едно нещо за поръчване. — Бен посочи към неограничения пица бар, който беше специалитет на „Арман“. — Всичката пица, която можеш да изядеш за 4 долара и 99 цента. Това е най-великото нещо в този град, мен ако питаш. Не мога да повярвам, че не си чувал за него.

— Явно съм пропуснал — Рик разглеждаше различните пици.

След като дадоха на сервитьора поръчката си, Бен и Рик отидоха до бара и си взеха по три резена пица. Когато се върнаха на масата, Бен каза:

— Междувременно искам отново да ти благодаря за съветите по делото „Скот“. Не бях разбрал, че Холис толкова непреклонно отсъжда в полза на обвиняемите.

— Нашият справедлив съдия нито веднъж не е виждал дело, свързано с Шестата поправка, което да не му е харесало — отбеляза Рик. — Между другото, как свърши онзи случай със смъртното наказание?

— Знаеш, че не би трябвало да ти казвам — Бен се насили леко да се засмее. — Подписали сме морален кодекс — всичко е поверително.

— И аз съм го подписвал — напомни Рик и сгъна резен пица, покрит с лук и чесън. — И още трябва да го спазвам. Повярвай ми, знам какво е да седиш в онези кабинети. Отговорността не свършва никога.

Бен погледна през рамото си, след това се приведе към Рик:

— Работим по несъгласието. Съдиите гласуваха пет срещу четири да го опържим. Тъжно беше.

— Ей, не позволявай на тези неща да те скапват — каза Рик. — Страхотна работа свършихте по подготовката на това дело. Не можеш

да...

— Знам, не мога да ги спечеля всичките — прекъсна го Бен. — Просто ми се щеше да го спасим онзи тип. На процеса го бяха прецакали.

— Не е първият, няма и да е последният — вдигна рамене Рик. — И над какво друго работиш? Какво става със сливането на „Си Ем Ай“? Няма ли да го обявят следващата седмица?

— Всъщност едва ли ще го направят през следващите няколко седмици. Блейк и Остерман поискаха още време, за да си напишат становищата. Знаеш как е — сливанията винаги объркват всички. Цяла вечност трябва, за да се оправиш в безсмислените разпоредби.

— И кой печели?

— Ами доста е интересно — каза Бен, като още веднъж провери зад рамото си. — Когато съдиите гласуваха на заседанието, бяха пет на четири срещу „Си Ем Ай“. В последната минута Остерман отведе Драйберг в кабинета си. Според сътрудниците на Остерман, тогава той я убедил разпоредбите да са в полза на „Си Ем Ай“, като по този начин сливането с „Лекскол“ става напълно законно според Указа на Шърман^[1]. Когато решението излезе. Чарлз Максвел ще подскача на път за работа. Говори се, че е похарчил над пет милиона само за юридически разходи, за да стигне случаят му до Върховния съд.

— Имаш ли представа какво е накарало Драйберг да си промени мнението?

— Никаква. Знаеш го Остерман. Вероятно е притиснал интелектуално Драйберг и тя се е предала. Трудно е най-новият съдия да се противопоставя на председателя на Върховния съд.

— Особено ако е жена — каза Рик.

Бен се учуди от коментара му:

— Не бих казал. И мъж да беше, щеше да му е трудно да устиска на Остерман.

— Предполагам — съгласи се Рик.

— Кога ще дойде? — попита Нейтън, който си лъскаше обувките на масичката за кафе в дневната.

— Всеки момент. — Докато Бен се трудеше над собствените си обувки, забеляза колко изрядно търка и лакира Нейтън. — Я да ти

плата да лъснеш и моите.

— Това си е цяла традиция, мойто момче — отговори Нейтън. — От баща на син. От син на приятел. Лъскането на обувки си е част от живота.

— Не мога да повярвам, че върша това — каза Бен, втривайки черната боя в обувката. — Чувствам се като дядо ми. Искам да кажа, само старите хора си лъскат собствените обувки. Сигурно остарявам, докато говоря.

— Възрастта няма нищо общо — възрази Нейтън. — Аз сам си се лъскам от дванайсетгодишен.

— Да, ама ти си гладиш и чорапите.

— Само официалните — поправи го Нейтън. — И точно ти ли ще ми опяваш за това?

— Не на мене тия — каза Бен. — Аз може да съм организиран, но ти си истинска мечта.

Нейтън забърса обувката отстрани и добави малко плюнка.

— Мечтай си тогава.

— Затова ли кредитните карти в портфейла ти са подредени по азбучен ред? А дрехите ти в гардероба защо не се допират?

— Просто искам всичко да си има свое собствено място — обясни Нейтън.

— Да бе — а не защото си смахнат. — Загледан в обувката в дясната си ръка Бен добави: — Ако Лиза ме види, цял ден ще ме кодоши.

— Все още не мога да повярвам, че не си я свалил.

— Мисля, че ще ти хареса — каза Бен. — Има живец в нея.

— Защо не излизате тогава?

— Не мога — поклати глава Бен. — Все едно да ходя на срещи със сестра си. — Той вмъкна крака в блесналите обувки.

Когато на вратата се позвъни, Бен отиде да отвори.

— Хубаво място — отбеляза Лиза, като влезе вътре, — по-добре е, отколкото си мислех.

Край отсрещната стена беше разположено голямо тъмносино канapé. По-малка, раирана кушетка за двама служеше като временна спирка за сака, куфарчета, портфейли и ключове. И двете неща бяха купени от първите заплати на четиримата приятели във Вашингтон. Над голямото канapé висеше огромна празна златна рамка, която

ограждаше мацаница от червена, синя, жълта и зелена боя. Ерик я бе нарисувал направо върху стената, когато се нанесоха. По неговите думи това беше „първични цветове в действие“; според Бен — „не лош първи опит — ако си падаш по Джексън Полак^[2]“. Според Оубър — „не е зле“. Нейтън го обяви за провал.

Бен влезе в дневната с Лиза и представи Нейтън, който продължаваше да лъска обувките си.

— Радвам се най-накрая да се запознаем — каза Лиза. Помириса въздуха и като забеляза пособията за лъскане на обувки, добави: — Ако искате да отидем на кино. Има намаление за пенсионери.

— Прави си майтап, ако искаш — поощри я Бен.

— Определено искам — отговори тя, докато разглеждаше стаята. — Между другото, какво ѝ е на тази маса? — Масата за кафе в центъра на стаята представляваше ламиниран в пластмаса плакат на Елбридж Гери (според Бен, най-лошият вицепрезидент на страната), поставен върху бетонни кубове.

— Това е политически най-неясната маса в града — обясни гордо Бен. — Къде на друго място ще можеш да си сложиш краката върху лицето на някой, който е отказал да подпише американската конституция?

— Вие наистина откачате от време на време — заяви Лиза. Тя мина покрай стъклената маса в трапезарията, която се намираще между кухнята и дневната, влезе в кухнята и се приближи до закачения на хладилника календар. — Това да не е календар на „Мис Тийнейджър, САЩ“? — попита Лиза като видя надписа под снимката на младо момиче във вечерна рокля. Като го разлисти, тя добави: — Достойни сте за съжаление.

— Знаех си, че си от тези, които разгръщат — Бен я гледаше от дневната. — На този свят има два вида хора — тези, които никога не разглеждат предварително стенните календари, за да се изненадват всеки месец, и онези, които веднага разгръщат и гледат всичките месеци.

Лиза тръгна обратно към дневната.

— Нали каза, че има само два типа хора: които навиват спагетите и които ги всмукват?

Бен се позамисли:

— Добре, има четири вида.

Изведнъж влезе Оубър.

— Прибрах се! Лесбата появи ли се?

— Всъщност видовете са пет — поправи се Бен.

Когато Оубър приближи Лиза, Бен затвори очи и се приготви за катастрофа.

— Ти трябва да си Оубър — Лиза протегна ръка. — Интересна работа. Бен каза, че дланите ти са космати.

Нейтън се засмя, а Оубър отвърна:

— Така ли? За тебе каза, че си голяма мъжкарана.

— Каза, че не можеш да ходиш изправен — продължи Лиза.

— Каза, че можеш да пикаеш права.

— Това беше добре. За тебе каза, че палците ти не са противостоящи.

— Не хващам — каза Оубър, шашардисан. — Какво е противостоящ палец?

— Ако ги нямаш, ще висиш при маймуните. Или влечугите. Може би бактериите. Нисши форми на живот...

— До-о-о-обре. Мисля, че доловихме идеята — прекъсна ги Бен, като застана между тях. — Виждам, че двамата ще си паснете превъзходно. Сега какво ще правим за вечеря?

— Мислех, че Лиза ще ни готви. — Оубър седна до Нейтън на голямото канапе. — Не бе, вярно, щеше да ми оправя колата.

— Не започвай пак — предупреди го Бен. — Искате ли да си поръчаме китайска кухня? — Тримата кимнаха и той се обади да поръча. Когато затвори телефона. Лиза бръкна в чантата си.

— Бен, исках да ти покажа това. — Тя извади документ от десет страници и обясни. — Току-що го извадих от „Уестлоу“. Първото ни публикувано становище.

Бен се усмихна, докато четеше официалния документ.

— Не мога да повярвам! Това ние сме го писали! Това е законът!

— Пак не разбирам — каза Нейтън. — Вие решавате делата вместо съдиите. Законно ли е това?

— Ние не решаваме делата. Просто пишем становищата — обясни Бен, докато размахваше листовите. — Всяка сряда и петък съдиите гласуват по делата. Въз основа на нашите резюмета и проучвания те обосновават решенията си. Да кажем, че пред съда се гледа дело за граждански права. Съдиите гласуват и петима мислят, че

обвиняемият е виновен, а четирима мислят, че не е. Значи е виновен. Но решението не се обявява просто така. Самото становище трябва да бъде възложено и написано. Това отнема от един до шест месеца. Значи ако възложат становището на Холис, той се връща от заседание и казва на мен и Лиза: „Пишем становището на мнозинството; обвиняемият е виновен. Бих искал да подходите към него от гледна точка на Четиринайсетата поправка. Ние се пробваме и му го даваме“. Обикновено той прави значителни промени, преди да се появи в окончателния вид, но въпреки това основно си е наша работа.

— Ето. — Лиза взе документа от ръцете на Бен и го подаде на Нейтън. — Холис реши това преди месеци, но то се появи едва тази седмица.

— Много впечатляващо — отбеляза Нейтън.

— Виждаш ли този абзац тук? — Лиза посочи към една от страниците. — Цели два дена го работихме. Холис не искаше да противоречи на едно от по-ранните си решения.

На вратата се позвъни.

— Храна, храна, храна — възкликна Оубър и хукна към вратата.

— Не е храната — обади се Бен. — Току-що поръчахме.

Оубър отвори вратата и се разочарова, като видя Ерик.

— Извинявай, забравих си ключовете в офиса — Ерик прокарваше ръце през несресаната си коса.

— Страхотно — засуети се Оубър. — Ела, искам да те запозная с един човек. — Той замъкна Ерик в дневната и обяви: — Лиза, това е Ерик. Той е девствен.

— Ще трябва да му простиш — Ерик се ръкува с Лиза. — Толкова се гордее с мен, че не може да се сдържи.

— Радвам се да се запознаем — каза Лиза. — Слушала съм много за теб.

— Аз също — отговори Ерик.

Без да обръща внимание на Оубър, Бен попита Ерик:

— Искаш ли да вечеряш? Поръчахме китайска. Всеки момент ще пристигне.

— Чудесно — одобри Ерик. — Междувременно, чухте ли за сливането на „Си Ем Ай“?

— Не. Какво е станало? — попита Бен.

— Бях в репортерската стая, когато получиха съобщението. Точно когато борсата затваряла. Чарлз Максвел купил още двацет процента от акциите на „Лекскол“. Те скочили с 14 пункта в последните три минути, а инвеститорите прогнозирали, че до девет и половина утре заран „Си Ем Ай“ ще скочи с трийсет процента. Търговците долу си скубели косите.

— Максвел не би могъл да знае, нали? — Лиза се обърна към Бен.

— Не, няма откъде — вдигна рамене Бен, а по гърба му пролази ледена вълна, като си спомни разговора с Рик. Максвел не може да е знаел, каза си наум Бен. — Няма начин. Имал е късмет. Решението на съда не е напълно непредсказуемо. Максвел сигурно е говорил с правните си експерти.

— Каквото и да е знаел — обади се Ерик, — наричат това най-рискованото решение на Максвел. Ако е прав, значи ще е милиардер, но ако Върховният съд не одобри сливането, той е инвестирал всичките си пари в най-лошия съюз в историята на комуникациите.

Когато на следващата сутрин Бен пристигна на работа, на бюрото му лежеше официално писмо. Беше адресирано до всички сътрудници и гласеше, че поради скорошни събития, засягащи сливането на „Си Ем Ай“, на всички следва да се напомни, че информацията във Върховния съд е изключително поверителна и при никакви обстоятелства не трябва да излиза от съда. Изведнъж Бен усети ръка на рамото си.

— Кой, по дя... — извика той и се обърна.

— Спокойно, голямо момче — каза Лиза.

— Изкара ми ангелите. — Бен изтри челото си.

— Можеш ли да повярваш? — Лиза държеше своето копие от писмото. — Те за кои се мислят? Това обвинение ли е или какво?

— Не мисля, че е толкова лошо. — Бен започна да си играе с вратовръзката. — Мисля, че просто е напомняне. Сигурен съм, че от пресата са ги нападнали, за да проверят дали Максвел е бил прав.

— Решението е изместено за следващата седмица, така че лешоядите скоро ще разберат дали той е гуру, или глупак. Аз отивам за кафе. Искаш ли нещо?

Бен поклати глава. Когато Лиза излезе, потърси номера на Рик. Вдигна слушалката и набра номера, но с учудване чу механичен женски глас: „Избраният от вас номер вече не работи. Моля проверете номера и наберете отново“. Объркан, той набра номера отново, като по два пъти проверяваше всяка цифра. „Избраният от вас номер вече не работи. Моля проверете номера и наберете отново“.

Бен тресна слушалката, смачка картончето с номера и го захвърли към стената. По дяволите, помисли си той. — Какво да правя сега? Вдигна пак телефона и бързо се свърза с информация.

— Търся телефонния номер на Рик Фейгън във Вашингтон. Ф-Е-Й-Г-Ъ-Н. — Бен нервно забарабани с химикалката.

— Съжалявам, господине — каза телефонистката. — Нямаме Фейгън.

— Ами ако ви дам стария му телефонен номер? Можете ли да проверите дали има някакъв нов? — попита Бен.

— Мога да опитам — отвърна телефонистката. Бен се втурна към другия край на стаята, за да вземе смачканото картонче. — Господине, чувате ли ме?

Той изтича обратно към бюрото и седна на стола си.

— Тук съм — и прочете стария телефонен номер на Рик.

— Съжалявам, господине — каза телефонистката. — Този номер вече не работи.

— Това го знам — тросна се Бен. — Затова ви попитах дали има нов. — Настръхнал, той добави: — Можете ли да ми кажете адреса на сметката?

— Съжалявам, но не мога да ви дам тази информация.

— Благодаря. — Бен затвори телефона. Потънал в пот, той сложи чело на бюрото си. Трябва да има обяснение, каза си. Рик просто се е преместил. Няма защо да се паникьосвам. Няма за какво да се притеснявам. Набра пак информация и взе номера на телефонната компания.

— Здравейте, казвам се Рик Фейгън — каза Бен на тази телефонистка. — Наскоро изключих предишния си номер и мисля, че съм ви дал погрешен нов адрес. Бихте ли проверили, ако обичате, защото не искам да закъснявам с плащанията.

— Момент да ви прехвърля на разплащателния отдел, господин Фейгън.

— Мога ли да ви помогна? — попита поредната телефонистка.

Бен отново описа ситуацията.

— Кой е старият ви телефонен номер?

Бен продиктува номера от смачканото картонче и зачака. Накрая телефонистката каза:

— Господин Фейгън, радвам се, че се обадохте. Не сте оставяли нов адрес.

— Сигурна ли сте? — Бен взе химикалка. — Какъв адрес имате?

— Само стария. Роуд Айланд авеню, 1780, Нортуест, Апартамент 317.

— Да, стария е — потвърди Бен и го записа. — Веднага щом имам нов, ще ви се обадя. — Затвори и се отпусна в стола, като се опитваше да измисли друг начин да проследи Рик. Провери в индекса на указателя на Върховния съд и се затича по коридора. Спусна се по висящата спираловидна стълба — архитектурно чудо, запазено само за вътрешни хора. Втурна се през Голямата зала, консултирайки се с картата на съда, която имаше в главата си, за да намери пътя през коридорите до отдел „Личен състав“.

— Мога ли да ви помогна? — попита го жената зад гишето.

— Здравейте, казвам се Бен Адисън, сътрудник съм на съдия Холис. Опитваме се да направим събиране на всички негови стари сътрудници и си спомням, че попълвах едни бланки като постъпвах. Дали имате списък на адресите на старите сътрудници?

— Имаме ги всичките — заяви гордо жената. — Откакто използваме тези охранителни формуляри, знаем всяко място, където сте живели през последните десет години.

— Трябва ми само адреса на един стар сътрудник. Всички други ги имаме.

— Пропускът ви? — поиска го жената.

Бен посегна към горното джобче на ризата си, извади пропуска си и го подаде. Тя го прекара през малка електронна машинка на бюрото си и се загледа в монитора, където се появи информацията за Бен.

Хайде, мислеше си Бен, а палците му трополяха по високия плот.

— Как се казва сътрудникът, миличък? — попита най-накрая жената и му върна пропуска.

— Рик Фейгън — отговори Бен и мушна пропуска в джоба на ризата си. — Предполагам, че може да е и Ричард.

След като вкара името в компютъра, жената каза:

— Никой с това име не е работил като сътрудник на съдия Холис.

Стреснат, Бен измърмори:

— Може би списъкът на длъжностните лица, който ние имаме, е сгрешен. Бихте ли проверили списъка на сътрудниците на другите съдии?

Пръстите на жената заиграха по клавиатурата, а Бен продължи да тропа с палци.

— Съжалявам — поклати глава тя. — Проверих базата от данни за целия персонал. Човек на име Рик Фейгън никога не е работил във Върховния съд.

[1] Указ на името на сенатор Джон Шърман (1023–1900) от 1890 според който за незаконни обявяват всички договори, обединения, споразумения и т.н., които пречат на търговските отношения между отделните щати и на външната търговия. — Б.пр. ↑

[2] Американски художник (1912–1966), създател на абстрактния експресионизъм. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Бен изкачи тичешком стълбите и след това с пълна скорост се понесе към кабинета. Отиде към най-отдалечената кантонерка и я издърпа от стената. Нямаше подпис на Рик Фейгън.

— По дяволите! — изкрещя той и с юмрук направи огромна вдлъбнатина в кантонерката. — Как може да съм толкова глупав?

Обърна се и на бюрото си видя гигантски букет от червени, жълти и лилави цветя. Извади картичката от огромната плетена кошница и отвори миниатюрния плик. „Благодаря за помощта — прочете той. — Искрено твой, Рик“. Стомахът на Бен се обърна. Прилоша му и помисли, че ще повърне. Когато стаята започна да се върти, той сложи глава на бюрото си. Яко съм загазил, помисли си. Какво ще правя, дявол да го вземе?

Когато успя да си поеме дъх, Бен бутна настрани кошницата с цветята, грабна телефона и се обади на Нейтън.

— Аз съм — каза той.

— Добре ли си? — попита Нейтън. — Като че ли си останал без дъх.

— Можеш ли да дойдеш вкъщи?

— Няма и десет часа.

— Нейтън, моля те, хайде да се видим вкъщи. Важно е.

— Разбира се. — Нейтън звучеше объркан. — Тръгвам веднага, но ми кажи какво става?

— Ще ти кажа, като се видим — обеща Бен и затвори. Написа кратка бележка на Лиза, грабна куфарчето си и се отправи към вратата. Когато излизаше от сградата, я видя да се изкачва по стъпалата на съда.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Лошо ме е свил стомахът — обясни Бен. Лицето му беше пепеляво. — Ще кажеш ли на Холис, че е трябвало да се прибера у дома заради това?

— Разбира се. Добре ли си?

— Просто трябва да се прибера.

Бен влезе в къщата, качи се направо в стаята си, седна на леглото и се опита да се отпусне. Забави дишането си. Представи си, че се разхожда в тиха гора. Помисли си за тишината на подводното гмуркане. Спокойно, каза си той. Всичко е наред. И по-лоши неща се случват. Рак. Чума. Смърт. Не го свърташе на едно място и започна да кръстосва малката стая. Отново и отново въртеше лентата със събитията в главата си.

— Дявол да го вземе! — каза най-накрая на глас. — Как можах да сгафя така?

Седна отново на леглото и се опита да се отпусне. Нямахше смисъл. Почуди се какво да прави. Да отиде ли при Холис? Ще го уволнят на секундата. Трябваше да има по-добър начин. Докато мозъкът му разиграваше различните варианти, той продължаваше да се връща на същото заключение. Първата стъпка беше да намери човека, причинил му тези беди. Бен знаеше, че трябва да намери Рик. На алеята паркира кола и прекъсна мислите му.

— Бен! — извика Нейтън от долния етаж.

— Горе съм — обади се Бен.

Нейтън се стрелна по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж и влезе в стаята на Бен.

— Какво се е случило?

Бен седеше на леглото с глава в ръце.

— Всичко оплесках — измърмори той.

— Какво? Кажи ми.

Накратко, Бен му разказа.

— И мисля, че този Рик може да е подал информацията на Максвел.

Нейтън се загледа през прозореца.

— Не знаеш това — заяви той. После бавно и спокойно добави: — Няма смисъл да мислиш за най-лошото.

Бен погледна приятеля си и усети, че Нейтън се опитва да го успокои, но много не си вярва.

— Нейтън, знам, че е Рик. Никой не рискува милиони просто ей така. Дори ми изпрати цветя, за да ми благодари. Прекара ме и аз се

хванах. За него е било лесно. Трябвало е само да проучи тук-там и да се обади в съда, щом дойдат новите сътрудници. Съдиите ги няма, а ние сме с жълто около устата. Толкова е просто.

— Не разбирам. — Нейтън се облегна на перваза. — Никога ли не си питал Холис за Рик?

— Не, естествено — каза Бен. — Не исках Холис да знае, че получавам помощ отвън. Лиза и аз трябва да изглеждаме възможно най-точно. — Погледът на Бен падна към пода. — МАЙНАТА МУ! — изкрещя той и заудря по леглото. — Толкова съм глупав!

— Нищо не можеш да направиш — въздъхна Нейтън, като се опитваше да успокои приятеля си. — Можем да опитаме да открием Рик. Имаш ли му телефона?

— Вече проверих. Изключен е. Но му имам адреса.

— Наистина няма смисъл да идваш — каза Бен и отвори вратата на кафявото волво на Нейтън.

— Караш ме да изляза от работа, а след това искаш да ме разкараш, когато отиваш да проверяваш къщата на нашия човек? — попита Нейтън. — Просто забрави.

— Не се опитвам да те държа настрана или нещо такова...

— Зная — прекъсна го Нейтън. — А аз съм тук, не защото се страхувам, че ме държат настрана, а защото искам да ти помогна.

— Оценявам това — кимна Бен, докато Нейтън маневрираше, за да излезе на шосето. — Просто не искам да те намесвам в проблемите ми.

Нейтън подкара по Седемнайсета улица и спря на паркинг на няколко преки от адреса.

— Дай да вървим дотам.

Бен погледна тъмните облаци.

— Имаш ли чадър? Всеки момент ще се изсипе дъжд.

— Под седалката ти трябва да има един — каза Нейтън.

Роуд Айланд 1780 се намирал в търговската част на града и като че ли идвал от друго време. Сградата бе строена в края на седемдесетте, беше боядисана в зелен като жлъчка цвят, висока осем етажа и с опушени прозорци, които заемаха цялата стена. Истинско петно в кариерата на всеки архитект. Бен и Нейтън отвориха тежките

стъклени врати, влязоха във фойето и се приближиха до портиера, който седеше зад ръждясало метално бюро в иначе модерно мебелираното помещение.

— Мога ли да ви помогна? — попита портиерът.

— Идвам при брат си. Рик Фейгън — заяви Бен. — Той е в апартамент 317.

В продължение на няколко секунди портиерът фиксира двамата приятели. Накрая каза:

— Елате с мен.

Бен и Нейтън се спогледаха и за момент се поколебаха. Но Нейтън кимна одобрително на Бен и двамата тръгнаха след портиера. Той ги поведе към малко стълбище и след това покрай единствения асансьор в сградата. После завиха по голям коридор надясно. Спряха пред стая, на която пишеше „Вход за външни лица забранен“, портиерът отвори вратата и ги въведе вътре.

— Седнете — покани ги той и им посочи двете захабени кожени кресла в чакалнята. Нейтън и Бен се подчиниха, а портиерът влезе през друга врата, която изглежда водеше към офис.

— Мислиш ли, че това ще мине? — попита Нейтън.

— Не пречи да опитаме — отговори Бен.

Нейтън огледа празната чакалня, облицована в изкуствен чворест чам.

— Това място си е мафиотско, откъдето и да го погледнеш — прошепна той.

— Какви ги говориш?

— Без майтап — каза Нейтън. — Мирише на мухъл, като къщата на братовчед ми Лу. Трябва да се махаме оттук.

— Ти си тръгвай — прошепна Бен. — Аз оставам.

— Не трябваше да идваме — добави Нейтън. — Може и Рик да е в другата стая.

Преди Бен да успее да отговори, портиерът и един дребен мъж с мустаци излязоха от офиса.

— Аз съм управителят. Мога ли да ви помогна?

— Здравейте, аз съм брат на Рик Фейгън — Бен протегна ръка на управителя. — Той ни каза да се срещнем тук.

Управителят пренебрегна ръката на Бен и внимателно разгледа и двамата. След това сложи ръце в джобовете на провисналите си

панталони и се подсмихна.

— Ако сте му брат, как така не знаете, че той се изнесе още преди две седмици? Вижте какво, хората тук не обичат да им се бъркат в личния живот. Ако се надявате да ни преметнете, по-добре измислете нещо свястно, а недейте да разправяте, че сте му брат. Сега, освен ако не сте ченгета, измитайте се оттук.

Портиерът грубо изтика Бен и Нейтън навън.

— Мисля, че мина доста добре — отбеляза Нейтън, когато стъклената врата се затвори зад тях. Застанал под сенника на сградата, Бен се загледа в проливния дъжд. Нейтън отвори чадъра и каза: — Е, поне няма да...

— Свършен съм — промълви Бен и се затича под дъжда към колата.

В колата Бен мълчеше.

— Хайде, стегни се — каза Нейтън, когато се прибраха вкъщи.

— Просто трябва да помисля — отговори Бен и се запъти направо към кухнята.

— Последните петнайсет минути само това правиш. Кажи нещо.

— Какво искаш да ти кажа? — Бен повиши глас. — Току-що ме прецакаха и цялата ми кариера е заложена на карта. Страшен ден, няма що!

— Само не си го изкарвай на мен. — Нейтън си наля чай с лед от хладилника. — С теб съм, но недей с камшика по моя гръб.

— Извинявай. — Бен седна на малката кухненска маса. — Просто... просто... това е катастрофа.

Нейтън подаде чай с лед на Бен.

— Няма нищо. Но нека поне не стоим със скръстени ръце. Съсредоточи се. Дай да планираме смъртта на Рик.

— През последните три часа само това правя — призна Бен, стиснал чашата. — Засега мисля, че ще е най-добре да му отпоря клепките и да го друсна пред огледалото. Тъй като няма да може да си затвори очите, ще полудее, докато се гледа.

— И това е начин.

— Не се майтапя. — Бен отпи голяма глътка чай. — Трябва да го намеря. Ако се разчуе, че от мен е изтекла информация за решение, животът ми е свършен. А без Рик не мога да докажа, че съм невинен. С него поне мога да се опитам да извадя на бял свят връзката с Максвел.

Иначе не знам какво да правя. Можем ли да го издирим чрез Министерството на външните работи?

— Не и без да кажем защо го търсим. А ако го направиш, можеш да се сбогуваш с работата си.

— И с цялата ми кариера.

— Но можем да проведем поверително разследване — в гласа на Нейтън се прокрадна новооткрита увереност. — Само трябва член на Конгреса да... — Той скочи, грабна телефона и набра номера на Оубър. — Ало, Оубър? Аз съм. Трябва ни сериозна помощ. Все още ли отговаряш на писмата на избирателите?

— Абсолютно — отговори Оубър. — Аз съм царят на непотребната кореспонденция.

— Значи още имаш достъп до машината, която подписва сенатора?

— Разбира се — каза Оубър. — Да не мислиш, че сенатор Стивънс лично ти е подписал картичката за рождения ден?

— Трябва ми една услуга — започна да обяснява Нейтън. — Искам да напишеш официална молба на бланка на Сената. Адресирай я до мен в Министерството на външните работи и помоли за поверителна проверка на името на... Как му беше името, Бен?

— Ричард или Рик Фейгън — каза Бен с уморена усмивка. — Ето му старите координати.

След като ги издиктува на Оубър, Нейтън добави:

— И подчертай, че цялата кореспонденция трябва да е насочена към мен.

— За какво е това? — попита подозрително Оубър.

— По-късно ще ти кажа — обеща Нейтън. — Сега не му е времето.

— Ама това не е ли незаконно? — настоя Оубър.

— Може и така да се каже, но случаят е спешен — отговори Нейтън. — Информацията ни трябва.

— Всъщност мисля, че има начин да заобиколим незаконната част. — Бен взе слушалката от Нейтън. — Оубър, аз съм. Чакай да те питам нещо. Какво правите, когато някое ку-ку започне да пише на сенатора?

— Зависи — каза Оубър. — Сериозните смъртни заплахи отиват направо в Тайните служби. Но ако си личи, че е безобиден хахо, просто

трябва да бъдем дискретни.

— Прекрасно — възкликна Бен. — Ето какво ще направиш. Напиши едно писмо със смъртна заплаха до сенатора и го подпиши с името на Рик Фейгън. Но го направи малко по-изчанчено. Така, ако някой попита защо си започнал разследване, ще им дадеш писмото и ще им кажеш, че просто си се опитвал да предпазиш живота на сенатора.

— Добър ход. — Нейтън грабна обратно слушалката. — Оубър, още нещо. Постарай се машината за автографи да изработи добър подпис. Ония, фалшивите си личат от километър. — Нейтън затвори телефона. — По-добре ли си сега?

— Малко. — Бен приглади назад мократа си от пот коса. — Между другото, благодаря ти, че дойде вкъщи.

— Ти заповядваш, аз изпълнявам — козирува Нейтън.

По-късно същия следобед телефонът в стаята на Бен звънна.

— Ало — каза той, като се протегна от леглото, за да стигне слушалката.

— Бен, Лиза е. Обаждам се да видя как си.

— Добре. — Бен се чувстваше неудобно, че я лъже. — Само ме присвива стомах.

— Ти да не ме премяташ нещо? — попита Лиза. — Защото след работа веднага идвам у вас.

— Кълна се, че съм добре. — Бен се излегна на леглото и се загледа в тавана. — Имам разстроен стомах и не се чувствах добре. Така става ли?

— Разбира се. Чудесно. Е, липсвах ли ти много?

— Адски. Днес какво се случи? Нещо вълнуващо?

— Нищо. Говорят само за делото на Чарлз Максвел. Холис се притеснява, че щом обявят решението, всички ще креснат, че Максвел е имал вътрешен информатор.

— Напълно възможно. — Бен си играеше с вертикалните щори на прозореца.

— Предполагам — каза Лиза. — Просто си мисля, че медиите са засмукали левия фъстък на Картър^[1]. Шапка да падне и креснат, че има заговор.

— Левия фъстък на Картър? — засмя се Бен. — Ти в кое десетилетие живееш?

— Никога ли не си го чувал това? Много известен лаф.

— Да бе, когато имаше нефтена криза.

— Виж какво, нямам нужда да ми се присмиват. Имам и по-добри неща за вършене. Между другото, кой ти е изпратил цветя?

Бен веднага се сети, че е забравил да изхвърли букета на Рик и се опита да спечели време.

— Какви цветя? — заекна той.

— На бюрото ти се мъдри огромна кошница.

— Сигурно са от майка ми. Снощи ѝ казах, че не се чувствам добре.

— Искаш ли да погледна картичката? — попита Лиза. — Защото виждам плика точно до...

— Не — изкрещя Бен. — Не пипай там.

— Извинявай — каза Лиза. — Не исках...

— Не си виновна ти. Просто не обичам да ми пипат пощата.

— Може би е по-добре тази седмица да не ходя на работа — измърмори Бен, докато Нейтън приготвяше вечерята.

— В никакъв случай. — Нейтън режеше на ситно глава лук. — Не е необходимо да привличаш внимание върху себе си. Най-добре е да си вършиш работата, все едно нищо не се е случило.

— Но няма да мога да се съсредоточа. Трябва да открия Рик. Трябва да...

— Забрави за това — прекъсна го Нейтън. — Какво ще правиш? Ще се шляеш из града, докато не се блъснеш в него? Ако Оубър започне правилно разследването, до края на седмицата ще имаме това, което ни трябва. — Той вдигна капака на тенджерата и ароматна пара нахлу в стаята. — Решил ли си дали да казваш на Оубър какво се е случило?

— Налага се. — Бен постави две чинии на масата. — Той ми е приятел.

— Освен това е глупак — добави Нейтън.

— Да, но въпреки това ми е приятел. И има право да знае за какво е писмото.

— Ами Ерик? — попита Нейтън и изсипа нарязания лук в тенджерата.

— Не знам. Не искам да въвличам всички. Достатъчно зле е, че замесих вас двамата.

— Оценявам загрижеността ти, но мисля, че трябва да му кажеш. Може би някой от източниците му във вестника ще може да открие нещо за сградата на Рик.

— Идеята не е лоша — съгласи се Бен.

— Мислил ли си да казваш на Холис?

— Не мога — поклати глава Бен. — Ще загуби всякакво уважение към мен. Да не споменавам, че ще трябва и да ме уволни, защото съм нарушил моралния кодекс. — Той сложи на масата вилици и салфетки и добави: — Но мисля, че мога да кажа на Лиза.

— Лошо — отвърна Нейтън. — Определено не съм съгласен. Едва я познаваш. Защо си мислиш, че няма да те издаде?

— Няма — каза Бен. — Лиза е страхотен приятел. Освен това има право да знае. Говорила е с Рик. Дори и само заради собствената ѝ безопасност, трябва да ѝ кажа.

— Нищо не я заплашва. Няма защо да ѝ казваш каквото и да е.

— Напротив. — Бен държеше на своето. — Това трябва да го направя. Ако тя беше на мое място, бих искал да ми каже. Освен това с всичките тези цветя, които Рик изпрати в съда, е ясно, че той няма просто да изчезне. Мисля, че се опитва да ми каже, че знае как да се свърже с мен... и в такъв случай трябва да предупредя Лиза.

— Внимавай — каза Нейтън. — Не бих искал да ти се върне... По дяволите! — Нейтън не улучи скилидката чесън, която кълцаше, и резна пръста си. — Майната му! — изкрещя той.

— Добре ли си? — попита Бен.

— Нищо ми няма. — Нейтън сложи пръста си под течащата струя вода. — Малко съм се резнал.

— Тези ранички най-много болят.

Точно в този момент се прибраха Оубър и Ерик.

— Дом, скапан дом — пропя Оубър, запъти се направо към кухнята и се обърна към Нейтън. — Каква беше тази тайнственост днес? Какво толкова се е случило?

Хванал пръста си с другата ръка, Нейтън не каза нищо и погледна Бен.

— Загазих. — Бен се опита да звучи възможно най-спокойно.

— Дано е нещо сериозно — изгледа го Оубър. — Мога да отида в затвора за писане на фалшиви смъртни заплахи на сенатори.

— Написал си смъртна заплаха на сенатор? — попита Ерик и си открадна парченце червена чушка от дъската за рязане.

— Ще ви разкажа какво се случи — каза Бен, — но трябва да ми се закълнете, че ще мълчите като гроб. — Той набързо им обясни всичко, като добави и приключенията с Нейтън в сградата на Рик.

— Ти си свършен — заяви Оубър. — Вероятно в момента мъдруват как да те очистят.

— Казах ти да не му казваш — обърна се Нейтън към Бен.

— Ерик, мислиш ли, че можеш да откриеш нещо за онази сграда от колегите ти? — попита Бен.

— Ще пробвам — отвърна Ерик, без да го погледне.

— Какво има? — Бен забеляза неудобството му.

— Това не е шега. — Ерик седна на кухненската маса. — Който и да е този Рик, той не играе на дребно. Не можеш просто да отидеш при Чарлз Максвел и да му кажеш: „Знам една тайна“. Рик има връзки.

— Сигурен съм — кимна Бен. — Когато днес бяхме в тази сграда, управителят и дума не ни каза.

Ерик замълча за малко и попита:

— Знаем, че ще ме сметнеш за луд, но мислил ли си да разкажеш всичко на пресата?

— В никакъв случай — отсече Бен. — Ако в съда научат, че съм нарушил моралния кодекс, ще ме уволнят и с кариерата ми е свършено. На всичкото отгоре ще стана на глупак пред милиони хора.

— Лошо си се подредил. — Оубър също се пресегна за парченце чушка.

— Благодаря — каза Бен. — Благодаря за подкрепата. — Обърна се към Ерик. — На този етап все още искам да видя какво можем сами да направим. Кариерата ми е в достатъчна опасност, последното, което искам, е да споделя това с цяла Америка.

— Както желаяш — сви рамене Ерик. — Животът си е твой.

Когато на следващия ден Бен отиде на работа, веднага потърси картичката в букета. Скъса малката бележка и се зачуди какво да прави

с кошницата. Не искаше да я оставя тук, но се страхуваше, че ако я изхвърли. Лиза ще стане още по-любопитна. Накрая сложи кошницата върху една от кантонерките. По този начин щеше да разкраси стаята и да каже, че цветята са от майка му.

Дори и без цветята, бюрото на Бен беше затрупано с документи. Сред купищата молби имаше чернови на предстоящи решения. Всеки комплект от документи беше в кафява папка с надпис „Поверително — само за кабинета на съдия Холис“. Въпреки че нищо не пречеше някой да отвори папката, Холис бе убеден, че моралните последствия ще разколебаят потенциалните любопитковци. На всяка папка имаше и жълто самозалепващо се листче, с което Бен и Лиза удостоверяваха състоянието на документа. Нито едно становище не стигаше до Холис, докато и двамата не останеха доволни от него. Бен бързо прегледа жълтите листчета и с изненада откри едно, на което пишеше: „Първа чернова — решение «Креймър»“.

Лиза влезе в стаята.

— Здравсти, болничък. Как се чувстваш?

— Чудесно. — С папката „Креймър“ в ръка той добави: — Не е трябвало да правиш това. Моя работа беше да напиша първата чернова.

— Знам, но те нямаше, а аз разполагах с малко свободно време, затова реших...

— Но не е трябвало да пишеш цяло становище. Имаш си достатъчно работа.

— Забрави за него — махна с ръка Лиза. — Искях да ти помогна. Направих го. Свършено е. Бъди благодарен.

Бен изчака, докато Лиза седна зад бюрото си, усмихна се и каза:

— Благодаря.

На обяд Бен и Лиза отидоха да хапнат в „Юниън Стейшън“. Години наред станцията чезнеше в развалини, а сега още веднъж се бе превърнала в убежище за туристите. Под извитите сводести тавани, между статуите, колоните, скулптурите и арките бяха изникнали повече от сто изискани магазина, киносалон с няколко зали и разбира се, ресторант. На Бен му приляваше всеки път, като минаваше оттам.

Лиза и Бен заобиколиха огромните туристически групи и заеха маса в ъгъла на ресторанта.

— Добре ли си? — попита Лиза, като гледаше как Бен рови пържените си картофки.

— Чудесно. Но имам нещо да ти казвам.

— Чакай малко. Ако ще ми разправяш, че си влюбен в мен, ще повърна.

— Не е това — каза Бен. — Много ти се иска. — Той избърса ръце със салфетката и попита: — Спомняш ли си Рик? Стария сътрудник на Холис? — Лиза кимна. — Преди около три седмици се изпуснах пред Рик за изхода на делото „Си Ем Ай“. Няколко дни покъсно знаеш какво се случи — Максвел рискува всичките си пари заради тази правна победа. Когато се опитах да намеря Рик, беше изчезнал. — Лиза зяпна. — Рик Фейгън никога не е бил сътрудник във Върховния съд. Номерът, който ми даде, е изключен; вече не живее на същия адрес. Изчезнал е.

— Ти шегуваш ли се с мен? — възкликна Лиза, а сандвичът още беше в ръката ѝ. — Защо, по дяволите, ще му казваш решението?

— Просто се майтапехме един ден — започна да се оправдава Бен. — Спомена, че му било любопитно и аз му казах. Всеки път, когато имахме нужда от помощ, той беше насреща. Не можех да му откажа.

— Но решенията никога не трябва да се казват предварително — извиси глас Лиза.

— Виж какво, знам, че оплетох конците — каза Бен. — Но той съвсем ме омая. Повярвай ми, и ти щеше да се хванеш. Капанът беше идеален.

— Не мога да повярвам.

— Лиза, успокой се. Споделих с теб, защото ти имам доверие. Нищо няма да кажеш, нали?

Лиза остави сандвича си и погледна колегата си.

— Това е сериозно, Бен. Не можем просто да си мълчим.

— Знам. Но докато не успея да докажа, че е бил Рик, искам да си затраем. Нейтън ще направи проучване от министерството, а Ерик ще поразпита колегите си дали знаят нещо за сградата, където е живял Рик.

— Трябва да кажем на Холис.

— Нищо няма да казвам на Холис — настоя Бен и се наведе към Лиза. — Повярвай ми, цяла нощ не съм спал. Ако отида при Холис, ще ме уволнят. Дори и да не съм имал лоши намерения, съм нарушил моралния кодекс. Ако ме уволнят, с мен е свършено.

Лиза дълго мълча и след това попита:

— Защо ми разказваш това?

— Защото не искам и ти да пострадаш. Не знам дали Рик нацелва всеки сътрудник или аз съм Гламчото на годината. Не очаквам да лъжеш заради мен и не желая да те забърквам в неприятности. Искан да знаеш, защото си ми приятел.

Лиза отново замълча.

— Значи онези цветя вчера... не са от майка ти, така ли?

— От Рик са. Искан да ти кажа вчера, но просто...

— Провери ли кошницата за бръмбари?

— Какво искаш да кажеш?

— Нали знаеш... бръмбари, подслушващи устройства?

— Да не мислиш...

— Давай да се махаме оттук. — Лиза бутна стола и грабна чантата си.

Двамата се затичаха нагоре по ескалатора и изскочиха от „Юниън Стейшън“. В противоположния ъгъл на ресторанта, Рик се облегна на стола си.

— Къде тръгнаха? — попита той.

— Не можах да чуя — каза сътрудникът му, като наближи масата. — Но видя ли ги какви са паникьосани? Не знаят накъде да бягат.

Рик се усмихна.

— Смешното е, че всичко тепърва започва.

Бен и Лиза тичешком изминаха Първа улица и не си продумаха, докато не влязоха в съда.

— Ей, хора — попита Нанси, докато минаваха покрай бюрото й, — как мина обядът?

— Добре — каза Бен.

— Прекрасно — добави Лиза.

Шмугнаха се в кабинета си и затръшнаха вратата. Запътиха се направо към кантонерката. Бен грабна плетената кошница и я сложи на канапето. Навиха ръкави и методично разкъсаха огромния букет. Цвете по цвете, те смачкаха всяко венче и огледаха всяко стъбло. Двайсет и две рози, четиринайсет перуники и четири фрезии по-късно канапето и половината под бяха покрити с разкъсаните останки от красивия букет. Не откриха нищо.

— Трябва да има нещо тук — настоя Лиза. — Защо иначе ще ги изпраща тези цветя?

— Може просто да е искал да ме притесни — предположи Бен. — Или може би си играе с мен.

Докато Лиза изчисти канапето, Бен пак се зарови в купчината цветя. В следващите петнайсет минути отново прегледаха всяко цветче. След това разкъсаха самата кошница. Нищо.

— По дяволите! — Бен избута кашавата смес на пода. — Не може да бъде.

— Не мисля, че пропуснахме нещо.

Бен се облегна на канапето.

— Разбира се, че не сме изпуснали нищо. Просто си загубихме времето.

— Няма значение. Знаеш, че трябваше да го направим. Ами ако бяхме намерили нещо?

— Но не намерихме. — Бен нервно започна да дърпа износения плат на канапето. — Нищо не можем да открием.

Лиза докосна рамото му.

— Нормално е да си уплашен.

— Просто животът ми...

— Знам, че е заложен на карта — каза Лиза. — И не го заслужаваш. Но ще те измъкнем.

— Не искам да се забъркваш. Казах ти само, за да те предупредя.

— Твърде късно, скъпи — сгълча го Лиза, а ръката ѝ още лежеше на рамото на Бен. — Сега тук ли ще киснем цял ден или ще ходим да търсим нашия човек?

Бен я погледна и се насили да се усмихне.

— Ти си добро другарче, Лиза Мари. Отида ли в затвора, взимам те с мен.

По-късно през седмицата Бен, Лиза и Оубър чакаха Нейтън да се върне от работа. В дневната на момчетата Бен и Оубър седяха на голямото синьо канапе, а Лиза — на кушетката, с крака върху възглавниците.

— Не разбирам — обади се Лиза. — Почти девет часа е. Защо още го няма?

— Каза, че свършват с молбата за издирване към седем или осем — Бен погледна часовника си. — Може би просто малко се бавят.

— А може би Рик и бандата му от престъпни сътрудници са го хванали — предположи Оубър, докато режеше ноктите на краката си. — Сега ще трябва да го спасяваме с импровизирани оръжия от кухненски прибори.

— На тебе какво ти става? — Бен погледна приятеля си.

— Мина ми мисъл — отговори Оубър.

Лиза опита да смени темата.

— Все още не разбирам как така и четиримата сте се озовали във Вашингтон. Моите приятели се разпръснаха по цялата страна.

— Всъщност е съвсем просто — обясни Бен. — Нейтън, Ерик и аз се интересувахме от политика и беше логично да се насочим към Вашингтон. Оубър дойде, защото не искаше да остане настрана.

— Не е вярно — Оубър вдигна поглед от стъпалата си. — Дойдох, защото вярвам в сенатор Стивънс.

— Не може да бъде — каза Лиза. — Ти нищо не знаеш за сенатор Стивънс.

— Много знам за него.

— Каж ми едно нещо — предизвика го Лиза. — Избери, което и да е негово становище и ми го обясни.

Оубър дълго мълча и след това се засмя:

— Той е срещу престъпността и защитава децата.

— Това е революционна платформа — отвърна Лиза. — А аз си мислех, че Стивънс върви по утъпкания път или с други думи защитава престъпността и е против децата.

— Остави го на мира — добави Бен. — Оубър е човек с необикновени способности. Знае много повече, отколкото показва.

— Защо ли ми е трудно да повярвам? — вметна Лиза.

— А трябва — заяви Оубър. — Например, знам как да позная дали чифт зарчета са балансирани правилно.

— Зарчета?

— Да, зарчета. Като онези, които използваш в игрите.

— През последните няколко години Оубър беше най — как да кажа — предприемчив от нас четиримата — обясни Бен. — Веднага след колежа той и баща му измислиха една игра, с която смятаха да залееят нацията. Оттам и познанията за зарчетата.

— Ти си измислил игра? — учуди се Лиза.

— Всъщност идеята беше на татко. Наричаше се...

— „Спекулации — игра с коварство и измама“ — изрецитираха едновременно Бен и Оубър.

— Така си беше — продължи Оубър. — Ултраинтензивна стратегическа игра. Имаше си всичко — залагания, блъфове, силни ходове, всичко, което една силна игра трябва да има.

— И какво стана?

— Никой не я хареса — призна Оубър. — Казаха, че е много скучна. След година и половина фалирахме и започнах едно живописно митарство из непривлекателната част на трудовата борса. В продължение на три години съм бил какво ли не — бояджия, съветник по маркетинг и помощник по обществените отношения.

— Щом си такъв неудачник, как така си се добрал до работа в Сената?

— Заради Бен — обясни Оубър. — Когато чу, че в кабинета на сенатор Стивънс има свободно място, ми написа представително писмо, така ми направи автобиографията, че изглеждаше супер политическа и ме подготви за интервюто. Седмица по-късно получих работата. Останалото е записано в историята на Конгреса.

— И как познаваш дали зарчетата са подправени? — попита Лиза.

— Не казвам — извика Оубър. — Направи си своя фирма за игри.

Лиза завъртя очи и се обърна към Бен.

— Значи ти си следвал право. Ерик — журналистика, а този ексцентрик е хвърлял зарчета. Ами Нейтън какво е правил, преди да започне в общественния сектор?

— Беше стипендиант на „Фулбрайт“ и след колежа две години учи международна търговия в университета в Токио. След това работи в отдела за чуждите пазари на една японска хайтек компания. После се върна в Щатите и започна да се изкачва по стълбицата на Министерството на външните работи. Мисля, че той ще... — Бен млъкна, когато Нейтън отвори входната врата.

— За вълка говорим... — каза Лиза. — Самият Нейтън-сан.

— Е? — нервно попита Бен, още щом Нейтън влезе.

— Нищо. — Нейтън подхвърли една дебела папка на Бен. — Откриха четиристотин петдесет и седем Рик Фейтъновци. Само дванайсет отговарят на възрастта и физическото описание, а от тях едва двама имат криминално досие. Нито един не е с правно образование, а и двамата са в затвора. Обадих се в изследователския център и ми казаха, че Рик сигурно използва псевдоним. Ако не открием истинското му име, няма да го намерим.

— Мамка му — процеди Бен, докато разгръщаше безполезните документи.

— Между другото — Нейтън се обърна към Оубър, — проверили са подписа на сенатор Стивънс и излязло, че е истински. Мислех, че ще използваш машината за автографи.

— Така и направих — каза гордо Оубър. — Но седнах върху нея, докато подписваше. Така парафът изглежда най-истински.

— Браво на тебе. — Нейтън беше впечатлен.

— И аз си имам моите моменти. — Оубър отново се захвана с ноктите си.

Лиза наблюдаваше как Бен нервно прехвърля документите.

— Не се самонавивай. Това не означава, че спираме дотук.

— Ерик още не се е върнал — добави Нейтън. — Да се надяваме, че ще донесе някаква информация за сградата.

В десет и петнайсет Ерик се прибра. Бен, Лиза, Нейтън и Оубър гледаха телевизия, колкото да убият времето.

— Къде се забави толкова? — попита Бен, като насочи дистанционното към телевизора и го изключи.

— Закъснял съм само петнайсет минути. Трябваше да редактирам един материал — обясни Ерик. — Има ли нещо за ядене?

— Откри ли нещо за сградата? — попита Нейтън, докато Ерик се отправи към кухнята.

— Да бе — Ерик се върна в дневната. — Щях да забравя. Мястото не е добро. Разпитах някои от репортерите и ми казаха, че нещата там били доста мръсни.

— На такова миришеше — вметна Нейтън.

— Собственик е някой си Мики Строс — обясни Ерик. — Мики е боклук. Преди две години намерили в сградата двама застреляни. Миналата година оттам действала някаква групировка с наркотици, но Мики твърдял, че нищо не бил усетил. Момчетата в службата казват, че и ТИР да мине през офиса и направо през бюрото му. Мики ще се кълне, че не го е видял. Рик е адски умен, щом е избрал такова място — очевидно знае, че Мики няма да го изпорти.

— Трябва да влезем там. — Бен се изправи. — Може би в договорите за наем фигурира истинското име на Рик.

— От къде на къде? — обади се Лиза. — Ако на мястото му се носи такава слава, защо ще си правят труда да подписват договори?

И четиримата зяпнаха Лиза.

— Права е — каза Нейтън накрая.

— Това не означава, че договори не съществуват — тръгна към вратата Бен. — А и само с това разполагаме засега.

— Къде отиваш? — Ерик се запъти към кухнята. — Да не мислиш, че най-тържествено ще те пуснат вътре?

— Не може да е толкова трудно — Бен беше хванал бравата. — Само някакъв задръстен портиер стои отпред.

— И една камера — добави Нейтън.

Бен го погледна.

— Камера ли имаше?

— Една от онези старите — обясни Нейтън. — Точно над вратата на офиса. Но едва ли представлява невъзможно препятствие.

— Ами ако се представим за разносвачи на пица? — попита Оубър. — Така ще влезем.

— Няма да стане — каза Бен. — Офисът сигурно е празен, няма кой да поръча пица.

— Но поне ще минем покрай портиера — настоя Оубър. — След това ще остане само да отворим ключалката на офиса.

— Невъзможно — отвърна Бен. — Освен ако не си специалист ключар, няма надежда да отворим сами. Някак трябва да накараме портиера да ни пусне вътре.

— Ако обичате — намеси се Лиза. — Не ми е приятно да ви разбивам фантазиите, но не сте ли разбрали още, че това, което планирате, е незаконно?

— Казах ти, че не трябва да я каним — изпъшка Оубър. — Всичко разваля.

Без да обръща внимание на Оубър, Лиза погледна сериозно Бен.

— Това вече не са игри. Ако влезеш с взлом в сградата, нарушаваш закона. Ти най-добре би трябвало да го знаеш.

— Нямам избор — каза Бен нервно.

— Ами тогава помисли за последствията — предложи Лиза. — Ако те хванат, оставаш без работа. Ще ти отнемат правото да практикуваш правна професия. Кариерата ти няма да я има никаква. И всичко това заради някакво глупаво влизане с взлом.

— Няма да е влизане с взлом — защити се Бен. — Ако накараме портиера да ни пусне, ще сме получили позволение.

— Но ще влезеш с лъжа — настоя Лиза.

— Значи най-много да ми лепнат незаконно влизане.

— Много хубаво, няма що. Защо просто не...

— Какво искаш да направя? — гласът на Бен потрепери. — Трябва да вляза там. Ако се разбере, че съм подал информация на външно лице, кариерата ми ще свърши така или иначе. Така поне имам шанс да предотвратя всичко това. Ако не ти харесва, разбирам, но моля те, не ми чети морал. Достатъчно ми е трудно. — Той се обърна към приятелите си: — Други идеи?

— Ами ако се облечем като работници и кажем, че идваме да пръскаме сградата против хлебарки? — предложи Оубър.

— И откъде ще намерим униформите? — попита Нейтън. — Или просто да отидем по дънки и с фенерчета и да се надяваме, че няма да обърнат внимание?

— Ами като бояджии? — попита Оубър. — Като в „Ужилването“. Портиерът ни пуска, а ние, вместо да мажем, отваряме досиетата.

— Ако наистина искаш да го направиш, ти предлагам друго — намеси се Лиза. — Вместо веднага да се отдаваш на престъпления, защо да не опитаме полузаконно? Ще отидем при портиера и ще му предложим подкуп. Ще му кажем номера на апартамента на Рик и ще

го помолим да провери договора. Така няма да се наложи да влизаме с взлом.

— Идеята не е лоша — призна Нейтън.

— Какво е най-лошото, което може да се случи? — вдигна рамене Бен. — Портиерът да ни откаже?

— А ако ви познаят и ви убият? — Ерик се върна от кухнята със сандвич с говеждо месо.

— Няма да ни познаят — каза Нейтън. — Портиерът не може да е един и същ през деня и през нощта.

— Ами ако е същият? — попита Ерик.

— Ще се престорим, че сме сбъркали сградата — заяви Нейтън. Като забеляза, че Бен мълчи, го попита: — Добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърна неубедително Бен, след което се обърна към Лиза и добави: — Ако не искаш да дойдеш, ще те разбера.

— Не на мене тия мачо приказки — докачи се тя. — Щом съм тук, значи вече съм замесена.

— Аз не мога да дойда — обади се Ерик и преглътна хапка говеждо. — Трябва да се върна във вестника и да си довърша материала.

— Как така няма да дойдеш? — попита Нейтън. — Бен има нужда...

— Какво да направя? — вдигна рамене Ерик. — Имам материал.

— Не се притеснявай — успокои го Бен. — Но ако не се върнем до два часа сутринта, обади се в полицията.

В полунощ приятелите търсеха място за паркиране на ъгъла срещу сградата.

— Това е най-ужасният град — каза Нейтън. — Хиляди хора. Хиляди коли. Дванайсет паркинга.

Бен изучаваше капките, които потропваха по предното стъкло.

— Ще се провалим.

— Да не си си променил мнението? — попита Лиза от задната седалка. — Какво стана? Да не си започнал да мислиш?

— Не съм си променил мнението — обърна се към нея Бен. — Просто съм нервен. Проблем ли е това?

— Не се притеснявай — каза Оубър. — Всичко ще се оправи.

Убеден, че никога няма да намери място за паркиране, Нейтън вкара колата в една малка алея до сградата.

— Парите у вас ли са? — попита той и изключи двигателя.

— В мен са — отвърна Бен и провери в десния джоб на самото си за първите сто долара и в левия за останалите двеста.

— Все още си мисля, че трябва да дойда — заяви Нейтън.

— Спри да го приемаш лично — отговори Бен. — Вече го решихме. Отиваме Лиза и аз. По-вероятно е да повярват на мъж и жена.

— Кой казва? — попита Оубър.

— Аз — сопна се Бен. — Сега спри да мрънкаш. Чудо голямо. — Той извади чадъра изпод предната седалка, отвори вратата и излезе от колата. Лиза го последва.

Когато тръгнаха към сградата. Бен прислони Лиза под чадъра.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита го тя.

— Не съм — призна Бен.

— Тогава защо не се обърнем и...

— Знаеш, че не мога — въздъхна той. — Трябва да открия Рик. Точно сега това е най-доброто, което можем да направим. Ако искаш да си тръгнеш...

— Тук съм — успокои го Лиза. — Докато се придържаме към закона, съм с теб.

Когато стигнаха до сградата, Бен с учудване откри, че входната врата е заключена. Лиза притисна лице към стъклото.

— Позвъни — нареди му тя. — Той е вътре.

Секунди по-късно се чу бръмчене и Бен успя да отвори вратата. Уверено и спокойно двамата с Лиза се приближиха към нощния пазач, който седеше зад металното бюро.

— Какво има? — попита той. — Ключ нямате ли си?

— Всъщност не живеем тук — обясни Бен.

— Тогава при кого отивате? — попита пазачът и вдигна телефонната слушалка.

— При никого — каза Бен. — Искаме да ви помолим за една услуга.

Пазачът остави слушалката.

— Слушам ви.

— Съпругата ми и аз търсим брат й, който едно време живееше тук. Той ни дължи пари, и както разбирате, се опитваме да си ги върнем. — Бен извади петте двайсетдоларови банкноти от десния си джоб и ги сложи на бюрото на пазача. — Чудехме се дали можете да ни помогнете да открием договора му за наема или пък дали не е оставил нов адрес. Каквато и да е информация ще ни е от помощ.

Втречен в Бен и Лиза, пазачът каза:

— Тук договори няма.

— Ами нов адрес? — попита Бен. — Бихте ли проверили?

— Нямаме такава информация за никого — поклати глава пазачът. — Нищо такова.

— Все пак бихте ли погледнали още веднъж? — помоли Бен. — Може би в офиса има нещо. — Той хвърли още сто долара на бюрото. — Апартаментът му беше номер 317. Трябва ми само име или адрес. Никой няма да разбере.

— Ако й е брат, защо ще му търсите името? — стана подозрителен пазачът.

— Слушай сега, наистина ли те интересува толкова? — намеси се Лиза. — Това са лесни пари. Искаш ли ги или не?

Пазачът продължаваше да ги гледа. Накрая взе парите.

— За триста ще го направя.

Бен хвърли още сто долара. Пазачът прибра парите в джоба си, изправи се и отвори горното чекмедже на бюрото. Извади пистолет и го насочи към Бен и Лиза.

— Ще броя до три.

— Какво да правим? — попита Бен и вдигна ръце.

— Знаем кои сте — заяви пазачът. — А сега се махайте оттук.

— Спокойно — обади се Лиза.

Пазачът махна предпазителя.

— Махайте се! Веднага!

И двамата се обърнаха, бързо излязоха навън и затичаха.

— Да изчезваме оттук — извика Бен, когато заедно с Лиза се качиха в колата.

— Какво стана? — Нейтън запали двигателя. — Взехте ли договора?

— Карай. Просто карай — каза Бен нервно. — Неми се говори.

В дванайсет и половина всички си бяха вкъщи.

— Какво стана? — попита Ерик от креслото с дистанционно в ръка.

— Нищо не успяхме да вземем — въздъхна Нейтън и се стовари на голямото канапе. — Рик е търсена личност в онази сграда.

— И загубихме триста долара — добави Оубър, свали си пуловера и го хвърли на канапето.

— Лиза къде е? — попита Ерик.

— Оставихме я у тях — каза Бен. — Нямаше смисъл да я водим тук.

— Според думите на пазача, няма договори или друга информация за наемателите на сградата — обясни Нейтън. — Излиза, че Рик е още по-обигран, отколкото си мислехме.

— Значи това е? — попита Ерик. — Свършихте ли с разследването?

— В никакъв случай. — Бен се изкачи по стълбите. — Едва сега започваме.

[1] Популярна шега през седемдесетте години, която намеква както за фъстъчените насаждения на президента Картър, така и за пословичната му морално добродетелност. Казано по нашему — да търсиш под вола теле. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

— Ало, казвам се Рик Фейгън, надявах се да можете да ми помогнете — каза Бен с най-дипломатичния си глас. — Наскоро си изключих телефонния номер, но все още не съм си платил сметката и мисля, че причината е в това, че все още нямате новия ми адрес.

— Какъв е старият ви номер, господине? — След като го записа, служителката от телефонната компания заяви: — Господин Фейгън, прав сте. Все още нямаме новия ви адрес. Ако ми го продиктувате, ще ви изпратим копие от сметката.

— Чудесно. — Новият ми адрес е пощенска кутия 1227, Вашингтон, окръг Колумбия, 20037.

— Господин Фейгън, в следващите няколко седмици ще получите сметката — обеща служителката. — Мога ли с нещо друго да ви бъда полезна?

— Всъщност имам още една молба — отговори Бен. — Току-що разбрах, че като съм се местил, съм загубил всичките си стари телефонни сметки, които ми трябва за данъчното. Възможно ли е да получа копия и от тях?

— Разбира се. Нека само да си отбележа и ще ви ги изпратя. Нещо друго?

— Не, мисля, че това е всичко. Благодаря ви. — Бен затвори телефона и погледна Лиза, която седеше срещу него.

— Мислиш ли, че тези сметки ще ти свършат някаква работа? — попита тя.

— Не — призна Бен. — Не вярвам Рик да е толкова тъп, че да провежда важните си разговори по телефон, който може да се проследи. Предполагам, че е в непрекъснато движение и повечето от сделките си ръководи по мобилен телефон. Сигурно местният номер е бил само за мен.

— Това с пощенската кутия беше умно — опита се да го разведри Лиза.

— Както и да е — махна с ръка Бен. — Ако някой следи тази телефонна линия, вече знаят, че съм замесен.

— Не можеш да си сигурен — каза Лиза. Погледна часовника си и добави: — Почти десет часа е. Трябва да тръгваме.

— Не съм в настроение — изведнъж се подразни Бен.

— Ти луд ли си? — попита тя. — Днес ще съобщават решението на „Си Ем Ай“. Не искаш ли да видиш реакцията на тълпата?

Бен мълчеше.

— Така или иначе идваш — сграбчи го за ръката Лиза. — Не трябва да отсъстваме от обявяване на решения.

Въпреки че съдиите се бяха върнали на работа в началото на септември и есенната сесия официално се откриваше в първия понеделник на месец октомври, чак в началото на ноември се обявяваха първите решения и енергията на съда достигаше критичната си маса. Устните аргументации се разглеждаха през седмицата, а решенията се обявяваха точно в десет сутринта на всеки следващ понеделник. Отворени за публиката, церемониите по обявяването на решенията винаги бяха посещавани от туристи, журналисти и приятели на съда. В ден за обявяване на решения, опашката се извиваше пред съда от осем сутринта. За по-известните случаи хората започваха да се редят в шест. Когато през 1989 година беше обявено решението по делото с абортите „Уебстър“^[1], местните предприемачи откриха, че туристите и журналистите плащат добри пари, ако има кой да чака вместо тях. В резултат на това се появи подземен бизнес за редене на опашки, който включваше всички основни събития, покривани от пресата, на хълма на Капитолия. В очакване на решението „Си Ем Ай“ професионалните чакащи бяха започнали да се редят още от предишния ден.

Точно в девет сутринта неспокойните тълпи най-накрая бяха допуснати в сградата. Докато групите бяха отвеждани през Голямата зала и минаваха през два отделни скенера за метали, Бен и Лиза прекосиха направо през централната съдебна зала.

— Обичам ги тези работи — отбеляза Лиза и се загледа в потока от туристи, които бавно заемаха местата си.

Бен изобщо не беше в настроение да бъде свидетел на неминуемата победа на Чарлз Максвел, но трябваше да признае, че денят за обявяване на решения бе изпълнен с вълнение. В тясното

пространство от лявата страна на съдебната зала, отделено за пресата, гъмжеше от репортери. Това беше единственото място в помещението, където наблюдателите можеха да си водят бележки, въпреки че записващите устройства не бяха позволени. Въоръжената охрана настаняваше туристи и други наблюдатели по дванайсетте реда пейки в центъра на съдебната зала, където всички с нетърпение очакваха появянето на съдиите. Всички говореха тихо, което още повече засилваше напрежението в залата. Местата отдясно бяха запазени за семействата и приятелите на съдиите, а имаше и малко пространство за сътрудниците на Върховния съд.

— Всичките са овце — загледа се Бен в претъпканата съдебна зала. — Идват тук да гледат шоу и си тръгват. Последствията изобщо не ги интересуват. За тях това си е туристическа атракция.

— Я се стегни — каза Лиза Все още омаяна от великолепието и официалността, тя гледаше как стрелката на часовника приближава десет.

Бен закова поглед в мраморния фриз над главния вход, с лице, към който сядаха съдиите. Той представяше силите на злото — покварата и измамата, победени от силите на доброто — сигурността, милосърдието и мира, а от двете страни на справедливостта се намираха мъдростта и истината.

Лиза проследи погледа на Бен и попита:

— Е, изкуството имитира ли живота?

— Много смешно — тросна се Бен.

Точно в десет без три минути звънец подкани съдиите да се съберат в заседателната зала, откъдето щяха да влязат в съдебната. Зад кадифената пурпурна завеса те тържествено се ръкуваха един с друг. Този обичай бе въведен от председателя на Върховния съд Фулър в ранната история на съда, за да покаже, че „хармонията на целите, а не на възгледите, е водещият принцип на съда“. Точно в десет часа церемониалмайсторът удари с чукче и всички се изправиха.

— Почитаемият председател и съдиите на Върховния съд на Съединените щати! — обяви той. След няколко секунди деветимата съдии се появиха през специални пролуки в завесата и се приближиха към съответните си столове.

Лиза много пъти бе ставала свидетел на едновременното появяване на всичките девет съдии, но въпреки това не преставаше да

се вълнува.

— Толкова ми харесва това — прошепна тя на Бен. — Все едно гледам появяването на баскетболния отбор на звездите.

— Ш-ш-ш-ш-шт — Бен не можеше да откъсне поглед от централния подиум.

Залата гледаше деветте кресла на съдиите. Облечени в еднаква черна кожа, те бяха специално направени, за да съответстват на анатомичната конструкция на всеки един съдия. Когато съдиите заеха местата си, церемониалмайсторът обяви:

— Ойе! Ойе! Ойе! Всички, които имат работа пред почитаемия Върховен съд на Съединените щати, се приканват да се приближат и да отдадат внимание, защото Съдът сега заседава. Бог да пази Съединените щати и този почитаем Съд! — Още веднъж чукучето падна и всички заеха местата си.

Председателят Остерман седеше на централното място.

— Днес ще обявяваме решенията по делата „САЩ срещу Си Ем Ай и Лекскол“, както и „Тенеси срещу Шрийв“. И двете решения ще прочете съдия Блейк.

— Благодаря, господин председател — отговори Блейк. Макар да бе в съда от почти десет години, Блейк идваше от Южна Каролина и южняшкият му акцент беше все още толкова силен, колкото и в първия му ден тук. В очакване на решението за „Си Ем Ай“, зрителите затаиха дъх. Блейк зачете от подготвения официален бюлетин:

— По делото „Тенеси срещу Шрийв“ се произнасяме в полза на ищеца и поддържаеме решението на Върховния съд на Тенеси. — Блейк много добре знаеше, че хората са се събрали за решението на „Си Ем Ай“, затова не бързаше да го съобщи.

Когато свърши с делото „Тенеси“, той се облегна на стола. Покашля се и се протегна към каните с вода, които стояха пред всеки съдия. Наля си чаша вода и се приготви да чете следващото дело. Избърса ъгълчетата на устните си с кърпичка и се подсмихна.

— По делото „САЩ срещу Си Ем Ай и Лекскол“ въпреки че двете компании ще се превърнат в основен телекомуникационен конгломерат, вярваме, че не съществува експлоатационно поведение с цел монопол. По тази причина сливането на двете корпорации не е в противоречие с Указа на Шърман. Следователно се произнасяме в полза на обвиняемия и потвърждаваме решението на Апелативния съд.

Остър шепот се понесе из залата и наблюдателите започнаха да коментират хитрото решение на Чарлз Максвел да увеличи дяла на акциите си в „Лекскол“. Секунди след прочитането на решението отдел „Сътрудници“ изключи директната си телефонна връзка със съдебната зала и осведоми отдел „Информация“, че решението е станало обществено достояние. Незабавно седемте души в отдел „Информация“ раздадоха копия от официалното решение на събралите се пред приземния офис репортери, а двамата служители на компютрите разпратиха решението към различните правни компютърни мрежи. Вътре в залата вестникарите си водеха бележки за настроеността на съдиите. Пред сградата поне две дузини телевизионни журналисти се бореха за добро място и се надяваха първи да съобщят новината в ефир. Когато съдия Блейк свърши с обясненията по решението на съда, вече над 3'760 души имаха свои копия от решението, а 6 милиона бяха чули как е завършило делото. Когато церемониалмайсторът официално закри заседанието, медиите бяха изтощени, Чарлз Максвел се бе превърнал в гений, а Бен беше съкрушен.

— Глупости — каза той, докато заедно с Лиза си пробиваше път през тълпите народ, които излизаха от заседателната зала.

— Защо си изненадан? От месеци знаеш решението на съда.

— Хайде просто да се махнем оттук — предложи Бен и заработи с лакти. Прекараха пропуските си през малката машинка, бронираните врати се отвориха и двамата влязоха в забранената за външни лица част от първия етаж. Поеха по едно от по-малко използваните стълбища и се върнаха в кабинета.

— Не мога да повярвам — каза Бен, още щом вратата се затвори зад гърба им. — Максвел се превръща във водеща индустриална фигура, защото някакъв келяв правен сътрудник не е могъл да си държи устата затворена. — Свали си сакото и го закачи на облегалката на стола. — Май Ерик беше прав. Може би трябва да разкажа всичко на пресата.

— В никакъв случай — заяви Лиза. Грабна една кафява папка от бюрото си и отиде в задната част на кабинета. Включи машината за унищожаване на хартия и пусна вътре цялото съдържание на папката. Никога не унищожаваше старите версии на становищата, докато решението не се обявеше официално.

— Първо, нямаш доказателства, затова ще те помислят за луд. Второ, ако ти повярват, цялата ти кариера отива на вятъра.

— Но ще разкрием Максвел.

— Ти да не си изперкал? Ще си провалиш живота, само за да си върнеш на някого?

— Това би трябвало да направя — въздъхна Бен и се свлече на канапето. — Не мога да открия Рик, може вече никога да не го видим, невъзможно е да го проследим. Това е единственият начин да оправим бъркотията.

Лиза отиде до канапето и се втренчи в Бен.

— Какво ти има, по дяволите? Държиш се така, като че ли целият свят ще изчезне. Беше грешка. Провали се. Хванаха те натясно. Но не си го направил нарочно. Надхитрили са те.

— И това ме вбесява — тросна се Бен и се изправи.

— Това ли било? Бесен си, защото някой най-накрая те е надхитрил? Всичкото това самосъжаление се основава на факта, че са те прецакали интелектуално.

— Не разбираш.

— Напротив, Бен, разбирам. Побеснял си, защото Рик те е бил на теста за интелигентност. — Лиза седна до него на канапето. — Погледни нещата реално. Вината не е твоя. Не си бил глупав или наивен. Направил си това, което би направил всеки умен човек. Просто са ти поставили капан. Рик те е изиграл и трябва да го приемеш.

— Не мога ли още малко да помрънкам?

— Още трийсет секунди — отсече Лиза с поглед в часовника и зачака. — Готово, времето ти изтече. Свърши ли?

— Как мина решението днес? — попита Ерик по-късно същата вечер, когато седнаха пред телевизора.

— Добре. „Уошингтън Хералд“ как отразиха събитието?

— Полудяха — обясни Ерик между две лъжици овесени ядки. — Чакай само да видиш утрешния брой. На първа страница има огромна снимка на Максвел, минути след решението. Пуснал е оная лайняна усмивка, от която ми се повръща.

— Чудничко.

— А в неделния брой ще има голям материал за него. Той получава повече медийно внимание от папата.

— Чудничко — повтори Бен, като преместваше каналите. Спря на CNN, мерна Максвел и отново продължи да натиска бутоните на дистанционното.

— Акциите на „Си Ем Ай“ се вдигнаха със седемнайсет пункта, преди да затворят днес.

— Чудничко. Ерик, я отиди до кухнята и ми донеси един нож. Искам да си избода очите.

— Едип, а? — подхвърли Ерик и изсипа още една лъжица в устата си. — Ще ти отива.

Неочаквано Оубър влезе с песен.

— Познайте кой вече не вдига телефони в офиса на сенатор Стивънс.

— Повишили са те! — възкликна Ерик и скочи да го прегърне.

Нейтън влезе след Оубър.

— Повишение ли е получил? — попита Бен.

— Няма да повярваш — каза Нейтън. — Оубър, разкажи им.

— Трябва да чуете това — заяви Оубър. — Толкова е шикарно.

— Шикарно? — засмя се Ерик. — Тук не е Лос Анджелис. Я се разкарай с тия откачени думи.

— Остави го да разкаже — настоя Бен.

— Значи — започна Оубър, — помните ли, когато ме накарахте да напиша онова фалшиво заплашително писмо от Рик на сенатор Стивънс? — Бен кимна. — Очевидно пряката ми началничка разбрала, че съм започнал компютърна проверка чрез Министерство на външните работи. Миналата седмица идва при мен и ме пита защо съм го направил и аз ѝ казвам, че просто съм действал предпазливо — не съм мислел, че заплахата е истинска, но съм искал да бъда сигурен. Тази седмица ми звъни и ми казва, че съм най-новият им законодателен помощник. Ще отговарям на всички оплаквания от избиратели по въпросите за зонирането и субсидиите за портокалов сок.

— Значи сега си в предните редици на кампанията за преизбиране на сенатор Стивънс — каза Бен.

— Има и още — намеси се Нейтън. — Оубър, покажи им писмото.

— Ох, да — Оубър отвори коженото куфарче, което беше подарък от родителите му по случай дипломирането. Извади един-единствен лист и го подаде на Бен.

— „Скъпи Уилям — започна да чете на глас Бен — благодаря ти много за усилията, които си положил след получаването на поредната смъртна заплаха срещу живота ми. Действията ти са блестящ пример за инициативността, която малко хора искат да поемат. Надявам се, че знаеш колко много оценявам работата ти. Марша ми казва, че се справяш чудесно. Продължавай в същия дух“.

— Прочети накрая — смееше се Оубър.

— „Твой приятел, Пол“.

— Подписал го е „Пол“? — Ерик грабна писмото от ръцете на Бен.

— И аз съм му приятел — подчерта Оубър.

— Невероятно — възкликна Бен.

— Безпрецедентно — пое Нейтън.

— Нечувано.

— Невъзможно.

— Фантастично — продължаваше Бен.

— Те са шикарно глупави — извика Оубър. — И затова получих повишение.

Докато Оубър и Ерик танцуваха из стаята, Бен попита:

— Чел ли си „Новите дрехи на царя“?

— Точно така — каза Нейтън и телефонът звънна.

— Чакай малко. — Бен отиде в кухнята да вдигне слушалката. — Ало?

— Здравей, Бенджамин.

— Здравсти, мамо.

— Бенджамин, нека те питам нещо. Имаше ли нещо общо с онова решение за Чарлз Максвел, което излезе днес?

— Всъщност не — Бен завъртя очи. — С него се занимаваха сътрудниците на друг съдия.

— Но си знаел за решението предварително, нали? — попита тя.

— Разбира се, мамо. От три месеца.

— Благодаря ти — каза Шийла Адисън. — Сега защо не му обясниш и на баща ти, тъй като ако аз му го кажа, няма да ми повярва. Мисли си, че като води рубрика, всичко му е ясно.

— Мамо, нещо друго има ли? — попита Бен. — Тук празнуваме. Оубър го повишиха.

— Браво на това момче! — възкликна Шийла. — Барбара ще бъде толкова горда. Дай ми да го чуя, искам да го поздравя.

— Няма да ти го дам — отказа Бен.

— Ами тогава кажи му, че се надявам да го видя, когато си дойдете за Деня на благодарността. Между другото, във вторник или в сряда ще дойдеш?

— Има три седмици дотогава. Нямам представа — отвърна Бен. В опит да смени темата той попита: — Какво ново вкъщи?

— Нищо особено — каза Шийла. — Днес пристигна писмо за теб. Прилича на някаква важна сметка, затова не знаех дали ще искаш да го отворя, преди да ти го пратя.

— От кого е? — попита Бен.

— Обратният адрес е на „Пощенски кутии и други“. Има голяма лепенка и на нея пише „Второ уведомяване“.

Бен се обърка, като позна името на магазина, където беше отворил пощенската си кутия. Спомни си, че вече им беше платил предварително.

— Отвори го — помоли той.

— Определено е сметка — каза тя. — Пише, че ако не си платиш, пощенската ти кутия 1327 ще бъде закрыта, а пощата ти — конфискувана. Защо имаш пощенска кутия, Бенджамин?

— Кой е номерът на кутията? — попита Бен, без да обръща внимание на въпроса на майка си.

— 1327.

— Трябва да е станала грешка. Това не е моята кутия.

— Да ти изпратя ли сметката?

— Не. Утре ще отида да оправя нещата. Слушай, наистина трябва да тръгвам. Целуни татко. — Бен затвори и се върна в дневната.

— Идваш ли с нас? — попита Оубър. — Отиваме да поливаме повишението.

— Идвам, разбира се. — Бен грабна палтото си от гардероба в коридора. — Подобни чудеса се случват веднъж на десет години.

Когато влезе в бар „Пиячка“, Оубър вдъхна миризмата на изветряла бира и задушаващ цигарен дим.

— А-а-а, няма втора миризма като баровската миризма — каза той. — Имам чувството, че съм пак в колежа. — Редовно посещавах това място, откакто бяха пристигнали във Вашингтон, а „Пиячка“ беше като втори дом за много от младите костюмари в града. Не след дълго редовната им сервитьорка ги намери на традиционното им място в задната част.

— Ей, Тина — викна я Бен.

— Какво става? — попита тя.

— Оубър днес го повишиха. Надяваме се да го налеем с толкова бира, че да се сгромоляса и да повръща в щастливо неведение.

— Ще видя какво мога да направя — обеща тя и се отправи към бара. Върна се с две кани и четири чаши. След като напълни и четирите, Нейтън вдигна своята за тост.

— За Оубър. Нека слепият късмет те следва във всичките ти начинания.

След тоста Бен сложи ръка на рамото на Оубър.

— Наистина се гордея с теб, приятел.

— Ау-у-у, комплимент от самия гуру на работата.

— Сериозно — каза Бен. — Независимо как се е случило, всички сме убедени, че го заслужаваш.

— Не зная — поклати глава Оубър. — Искам да кажа, още не съм станал сътрудник във Върховния съд.

— Не е необходимо — засмя се Бен. — Просто трябва да бъдеш самия себе си.

— И нека пътеводна звезда ти бъде съвестта! — изпяха Нейтън и Ерик.

Половин час по-късно красива кестенява жена, облечена в марков черен гащеризон, потупа Оубър по рамото.

— Имате ли нещо против да се присъединим към вас?

— Лайла — извика Оубър. — Ти какво правиш тук? — Той стана да прегърне непознатата, след това се обърна към приятелите си да я представи: — Това е Лайла Джослин. С нея се занасяхме в колежа.

— Страхотно представяне — каза Бен и се ръкува с Лайла. — Очевидно сте жена с вкус. Радвам се да се запознаем.

— Аз също — отговори Лайла.

— Май си довела приятелки. Колко сте? — попита Оубър и започна да съединява маси, за да направи място.

— Четири — каза Лайла, докато трите ѝ приятелки се приближаваха към масата.

— Прекрасно — възкликна Оубър. — Направо прекрасно.

В седем и трийсет във вторник сутринта Бен влезе в кабинета.

— Закъсня — отбеляза Лиза, докато той се свличаше на канапето.

— Уморен съм — отговори той.

— Къде си бил снощи? Удавял си скръбта си в бира?

— Снощи, нека те уведомя, скръб нямаше. Миналата нощ бе изпълнена с радост.

— Значи си се паркирал в някой бар, намерил си жена и си я завел у вас. Чудо голямо. За кого се мислиш? За Вилхелм Завоевателя?

— Всъщност повече се виждам като Магелан. Той е много по-царствен и величествен — истински мечтател. И той като мен е бил ренесансова личност в свят, който рядко го е разбирал.

— В действителност той е бил варварин и женомразец, който рядко е разбирал стойността на онова, което е откривал. В този смисъл си приличате. — Лиза се облегна на стола и сложи ръце зад главата си. — Е, няма ли да ме попиташ как мина моята среща снощи?

— Ти си била на среща? — Бен повдигна вежда.

— Защо се чудиш толкова? Аз съм силна жена със собствени нужди.

— Защо не ми каза, че имаш среща?

— Защото щеше да ме бързикаш.

— Аз пак ще те бързикам. Каж ми сега, кой е бедната жертва?

— Казва се Джонатан Корд. Работи в офиса на сенатор Грейф.

— Боже мой! Джонатан Корд? Знам го! Една моя приятелка, мир на праха ѝ, излизаше с него.

— Ти не го познаваш. — Лиза грабна шепа кламери и ги запрати към Бен.

— Не ми и трябва. С това име веднага мога да ти кажа, че не струва.

— Какви ги говориш? Джонатан е страхотно име. Всички приятели му казват Джон.

— Но той си държи на Джонатан, нали? — Лиза замълча. — Знаех си! — извика Бен. — Не струва.

— Не останах с такова впечатление — върна му го Лиза.

— О! О! О-о-о! — каза Бен и изправи гръб на канапето. — Ти да не си се разиграла снощи?

— Може и така да е било — подразни го Лиза. — Дори и да не съм, виждам, че ревнуваш.

— Не ревнувам.

— Тогава защо лицето ти се слива с канапето?

— Повярвай ми, не ревнувам. Кажи ми сега какво се случи.

— Нищо особено. Вечеряхме в ресторант и след това се разходихме около Вашингтонския монумент.

— Ох, недей — Бен разпери ръце. — Той те върти на пръста си. Купува ти вечеря и след това те разхожда покрай една гигантска ерекция? Какво се опитва да ти каже?

— Аз си платих вечерята, жребце. И идеята за паметника беше моя.

— Ето на това му казвам среща — поклати глава Бен. — Впечатлен съм. — Той скръсти ръце. — Продължавай.

— И след това го разкарах.

— Това ли е всичко? — попита подозрително Бен. — Първо го изведе и след това го разкара?

— Не знам — каза Лиза, забила поглед в краката си. — Мисля, че го изплаших. Може би бях твърде агресивна.

— Ти? Агресивна?

— Не, определено бях доста агресивна — изведнъж Лиза стана сериозна. — Мисля, че наистина го притесних, като му казах, че мога да му покажа едно-две неща в леглото.

— Казала си му това? — заекна Бен.

— Видя ли! Казах ти, че съм била твърде агресивна.

— Лиза, не се самобичувай. Просто си била каквато си. Не можеш да се критикуваш за това. Ти си агресивна жена, а повечето мъже се плашат от агресивни жени. Нали слушаш по телевизията — среднестатистическият американец иска пасивна, слаба жена, просто защото е научен да се чувства заплашен от силните жени.

— Добре, Фройд. И аз какво да правя?

— Кръгът на избор се стеснява, но качеството на мъжете, които остават в този кръг, е триста на сто по-добро от това на средния глупак. Генният поток, в който ловуваш, е много по-уверен, изтънчен, интелигентен...

— Като теб — вметна саркастично Лиза.

— Точно така. Ние сме нова порода мъже. Не се страхуваме да покажем чувствата си. Обичаме силните жени. В сексуално отношение ни харесва да сме доминирани.

— Не се страхувате да ревнете на филмите за Роки — добави Лиза.

— Правилно. И обичаме миризмата на ароматните пръчици.

— Не искам да ти развалям фантазията, но ако не обичам чувствителни мъже? Ако искам един едър, глупав атлет, с който ще ми е забавно да се занасям и на който ще му е все едно дали ще му се обадя, или не?

— Ти си падаш по спортисти?

— За тръпката, да. Никога не бих се омъжила за някой такъв, но с тях е весело.

Объркан, Бен почеса чело.

— Как можеш да си падаш по спортисти? Как можеш да спиш с някой, който си мисли за теб само като за сексуално завоевание?

— Нека ти кажа нещо. Сексуалното завоевание е двупосочна улица, а аз карам ферари.

Бен се засмя.

— Взимам си думите назад. Твърде си агресивна, за да си намериш мъж. Вероятно ще бъдеш самотна през целия си живот. — Бен стана от канапето и прехвърли най-новата купчина документи на бюрото си. — Какво има днес?

— Цял нов куп молби. Холис иска да се оправим с тях набързо, защото очаква, че ние ще пишем становището за решението „Гринъл“.

— Още не са го гласували, нали?

— Я си виж часовника, глупчо — каза Лиза. — Заседанието е чак утре. Холис предполага, че дори няма да стигнат до него, но до другата седмица трябва да стане. Остерман се е запънал. А сътрудниците на съдия Вейд казват, че Вейд изчаква, така че Остерман го работи, откакто е постъпила молбата.

— Какво му става на Вейд? Да не си е паднал по Остерман?

— Съмнявам се — засмя се Лиза. — Вейд е интелектуално безличен съдия, който знае, че е избран, защото се води с мнозинството. Според мен е решил, че ако се държи за тогата на председателя, ще изглежда по-важен.

— Възможно е — съгласи се Бен, — но моята версия е по-готина. Представяш ли си? Двама съдии от Върховния съд в користна любовна история? Направо върха.

— Сто на сто ще е по-интересно от това да четем молби по цял ден.

След като обядва набързо в бюфета на съда, Бен отиде до „Пощенски кутии и други“ на Конститушън авеню. Вече е време за палто, помисли си той, докато мразовитият ноемврийски въздух късаше последните листа от дърветата. Като се опитваше да не мисли за неминуемото идване на зимата, Бен духна топъл въздух в шепите си. След десетина минути влезе в магазина, който беше в боядисан в червено, бяло и синьо — предпочитаната цвetoва комбинация на много продавачи в този град.

— Мога ли да ви помогна? — попита облеченият с поло касиер.

— Да, получих съобщение за изтекъл срок за плащане на пощенската ми кутия. Не само, че съм си платил предварително, но и номерът на сметката не беше моят.

— Сигурно сме направили грешка — каза касиерът. — Нека погледна името ви.

— Казвам се Бе... — Усещайки се навреме. Бен си спомни фалшивото име, с което се бе записал за кутията. — Казвам се Алви Сингър.

— Сингър, Сингър... — мърмореше касиерът, докато гледаше списъците. — Ето го — извади картоната и продължи: — Открили сте си кутия 1227 на двайсет и осми октомври и сте платили предварително. След това сте си отворили кутия 1327 на двайсет и девети октомври и сте помолили да ви пратят сметката. — Като продължаваше да чете, касиерът добави: — Тук пише, че сте платили допълнително двайсет и пет долара такса, за да могат и двете кутии да се отворят с един и същи ключ.

— Разбира се, колко съм глупав — каза Бен, като бършеше студената пот, която изведнъж навлажни челото му.

— Бихте ли искали да платите?

— Разбира се — кимна Бен, извади портфейла си и плати сметката.

Когато стигна до помещението с пощенските кутии, обхвана го луда паника. Огледа се и с облекчение видя, че никой не го гледа. Извади ключа от джоба си и отвори своята кутия 1227. Празна. Точно под нея беше кутия 1327. Вкара ключа и отвори и нея. Вътре имаше кафяв плик. Извади го, заключи кутията и отиде до един малък тезгях.

В плика имаше изписан на машина лист хартия. „Скъпи Бен, — зачете той, — съжалявам, че дълго време не се обаждах, но както сигурно си се досетил, бях твърде зает. Мисля, че не е необходимо да ти казвам, че всичко мина прекрасно. Разбирам, че си вбесен от случилото се, но моля те, престани да се опитваш да ме намериш. Нямахме смисъл да ми късаш цветята, опитът ти за подкуп в стария ми апартамент беше жалък, а що се отнася до идеята с телефонните сметки — наистина ли мислиш, че си вода важните разговори по толкова лесна за проследяване линия? Хайде де. След като още не си отишъл при властите, приемам, че разбираш последствията за собствената си кариера, ако разкриеш историята си.

На този етап предлагам примирие. Ако си заинтересован, нека се срещнем в «Двата пъдпъдъка» в събота в осем вечерта. Резервацията е на твое име. Ако искаш да се свържеш с мен, използвай пощенската ни кутия, номер 1327. Твой Рик“.

Бен напъха листа обратно в плика, излезе от магазина и бързо се върна в съда. Откъде, по дяволите, знае всичко, мислеше си той. Изкачи тичешком стълбите, размаха пропуска си към пазача и заобиколи скенера за метали. След минута прекосяваше приемната на път за кабинета. Затръшна вратата зад себе си и хвърли плика на бюрото на Лиза.

— Няма да повярваш — каза Бен.

— Откъде го взе? — попита Лиза, след като зачете писмото.

— Открил си е пощенска кутия точно под моята и с моето фалшиво име — обясни Бен с треперещ глас.

— Откъде знае, че имаш пощенска кутия? — Лиза вдигна ръка, за да спре Бен. — Чакай първо да дочета това. — Най-накрая тя го

погледна. — Добре, кажи сега откъде знае, че имаш пощенска кутия.

— Откъде знае, че имам фалшиво име? Откъде знае какво съм направил с цветята? Откъде знае, че съм се обаждал в телефонната компания? Откъде знае, че съм ходил в стария му апартамент? Знае адреса на родителите ми, за бога! Пратил е сметката за пощенската кутия на адреса на родителите ми!

— Успокой се малко. — Лиза сложи очилата си за четене на бюрото. — Дай да помислим за това.

— Ако пипне семейството ми, кълна се, ще го убия. Направо ще го убия.

— Успокой се, сигурна съм, че го е направил, за да те сплаши.

— И успя — каза Бен и си свали сакото. — Очевидно ме е следил през целия последен месец. Знае всичко, което правя, знае къде ходя. Знае къде живеят родителите ми...

— Трябва да се успокоиш. Чакай да помисля малко.

Бен замълча и започна да кръстосва стаята.

— Мога да приема, че знае, че сме влизали в сградата, но не разбирам как е разбрал за телефонната сметка. И двата пъти, когато се обажда в телефонната компания, звъня отгук, нали? — Когато Бен кимна, тя продължи: — Съмнявам се да подслушва телефона тук. Искам да кажа, това е Върховният съд.

— Няма как да подслушва този телефон — не и със системата за сигурност, която имаме — съгласи се Бен. — Но как е разбрал какво сме направили с цветята? Само ние знаехме за това.

Все още замислена за телефонните сметки, Лиза каза.

— Най-вероятно нарочно не си е сменил адреса. След това просто е чакал да види какво ще направим. Сигурно от телефонната компания са му казали, че си поръчал копия от сметките. — След като помисли малко, тя добави: — Не мога да повярвам, че е знаел, че ще направим това.

— Не е глупав. — Бен не можеше да стои на едно място.

— Наистина ли мислиш, че е пуснал някой да те следи?

— Откъде да знам? Как иначе ще разбере фалшивото ми име за пощенската кутия?

— Ще се видиш ли с него?

— Разбира се — отвърна Бен. — Той си е мой. Аз ще му закова задника за стената.

— Звучиш ми като герой от лош телевизионен филм — отбеляза Лиза. — Мисля, че трябва да помислиш за сериозен план.

— Определено — съгласи се Бен. Седна на бюрото си и извади лист хартия. — Бих искал да се съберем всички и да обединим сивото вещество. Може ли да го направим у вас?

— Защо?

— Защото мисля, че може да подслушва и дома ми.

— Слушай, трябва да се успокоиш — каза Лиза. — Това не ти е „Фирмата“.

— Този тип има възможност да стигне до Чарлз Максуел, извършва една от най-големите афери с поверителна информация през десетилетието, а ти ми казваш, че не може да ми подслушва къщата, която на практика няма алармена система?

— Добре. Ще се срещнем в моя апартамент. — Тя стана, отиде до Бен и се облегна на бюрото му. — Междувременно, искаш ли да чуеш последните клюки?

— Не съм в настроение.

— Добре. Няма проблем. Тогава няма да ти кажа, че съдия Блейк се оттегля.

— Кое му е новото на това? — вдигна рамене Бен. — Хората от години говорят.

— Но вече е официално — каза Лиза. — Днес е уведомил Остерман.

— Сериозно ли говориш? — Бен повдигна вежди и набърчи чело.

— Честна скаутска.

— Потвърдено ли е това или просто са слухове?

— Нека ти го кажа така — докато ти обядваше. Холис дойде и ми каза, че Блейк току-що си е подал оставката. Следобед ще се обади на президента и до две седмици ще уведомят пресата. Достатъчно надежден ли ти е този източник?

— Ако Холис го казва, значи е Светото писание.

— Но мисля, че повечето от съдиите не са споделили със сътрудниците си, затова си трай. Холис каза само ние да си знаем.

— Какво друго каза? — попита Бен.

— Каза, че „Гринъл“ няма да се решава до края на седмицата. Съдия Вейд все още не е решил, а всички консерватори са намалили

темпото, за да могат да го работят.

— Страшна клюка — призна Бен. — Като че ли днес Холис не си е затварял устата.

— Знаеш как е — усмихна се Лиза. — Понякога дума не обелва, а друг път не можеш да го спреш. Днес беше в добро настроение.

— Това означава, че тази седмица няма да работим по „Гринъл“.

— Това исках да ти кажа — плесна по бюрото на Бен, Лиза. — Тъй като Блейк се оттегля, ще гледа да не се натоварва много. Затова решението за „Пачеко срещу Роуд Айланд“ вече не е негово.

— А наше, така ли? — попита Бен. Лиза кимна. — Защо трябва ние до го правим? Това си е солиден спор за банкрут. Добро дело.

— Добро, но не страхотно. Холис каза, че когато някой съдия се оттегля, има право да си подбере дела. Останалите се съобразяват с него, за да може да направи последните си велики изявления.

— Това означава ли, че тази сесия ще получи всички хубави дела?

— Горещо-долу — каза Лиза. — Не може да ги напише всичките, но съм сигурна, че ще вземе доста.

— Страшна работа — отбеляза саркастично Бен. — Холис каза ли кога ще ни донесат материалите от офиса на Блейк?

— От отдел „Сътрудници“ ще ни ги докарат днес.

Бен включи компютъра си и каза:

— А Холис още не е погледнал становището ни за „Ошински“.

— Всъщност, погледна го — възрази Лиза и подаде на Бен купчина документи.

— И още не е доволен. — Бен не можеше да не види яркочервените драсканици по първата страница. — Това коя чернова е? Шестата?

— Седмата, ако броиш първото ни експозе.

— Това решение никога няма да го хареса — въздъхна Бен. — Мисля, че трябва да свикнем и да продължим напред.

— Стига си се оплаквал — отвърна му Лиза. — Не е толкова зле.

— Шегуваш ли се? Всяка сутрин в седем сме тук. Работим едновременно по четири висящи дела и по още едно, оставено ни от съдия, които излиза в пенсия, а щом Вейд подаде на консерваторите, ще се появи и шестото. Междувременно всяка седмица имаме по дузина молби за разглеждане. Колко още можем да поемем?

— Не зная — каза Лиза. — Предполагам, че можем и да се занимаваме с един гениален психар, който се опитва да подкопае цялата съдебна система.

В девет и трийсет същата вечер Бен и Лиза пристигнаха пред блока ѝ, който беше на две крачки от метрото Тенлитаун. Оубър и Нейтън чакаха пред мрачната тухлена сграда.

— Защо се забавихте толкова? — попита Оубър, докато влизаха вътре. — Казахте в девет часа.

— Извинявай — сопна се Бен. — Скъсвахме си задниците от работа да преписваме историята във Върховния съд. Не всички са такива късметлии, че да имат работа, която свършва в пет.

— Ей, кой ви е изял десерта? — попита Нейтън, като влезе в асансьора. — Ние сме тези, които се опитваме да ви помогнем.

Качиха се на четвъртия етаж, прекосиха коридора и стигнаха до апартамента на Лиза.

— Извинявай — обърна се Бен към Оубър, докато Лиза отключваше вратата. — Не исках да ти се сопвам така.

— Пристигнахме — обяви Лиза. — Не е кой знае какво, но си е мое. — В пестеливо обзаведената дневна имаше износено канапе от кафява кожа, масичка за кафе и бюро, което представляваше парче лакирано дърво, поставено върху две шкафчета. Масичката и бюрото бяха затрупани с хартия. На стената срещу канапето беше окачена огромна картина на котки, които играят покер. Над канапето имаше два портрета върху черно кадифе — Мона Лиза и смърф, който стои до цвете.

— Хубаво изкуство — отбеляза Бен, който с любопитство разглеждаше стила на колегката си.

— Падам си по необоклуците — каза Лиза. — Колкото по-голям боклук, толкова по-добре. Смърфа ми е най-ценен. Спечелих го на един карнавал.

— Мястото си го бива — заяви Оубър.

— Като че ли си изненадан — погледна го Лиза. — Да не би да очакваше розови и лилави сатенени възглавнички, разхвърляни навсякъде?

— Не съм сигурен — отговори Оубър. — Мисля, че очаквах дамски превръзки и разни други женски хигиенни пособия.

— Очакваше или се надяваше? — Нейтън седна на канапето.

Лиза хвърли пълното с документи от съда куфарче на бюрото и се отправи към кухнята.

— Искате ли нещо за ядене или пиене?

— Агнешко филе и бяло вино с газирана вода — поръча си Оубър.

— Ерик къде е? — Бен седна на канапето.

— Тази вечер работи до късно — обясни Оубър. — Каза, че съжaliaва, че не може да дойде.

— Типично — промърмори Бен.

— Всичко наред ли е? — попита Нейтън, като гледаше как Бен разлиства нервно списанията на масичката.

— А? — обърна се Бен. — Да, добре съм. Просто искам да започваме.

Лиза си взе стол от кухнята и го сложи срещу канапето.

— Не разбирам защо Рик ти е изпратил писмото чрез неговата пощенска кутия. Можеше да го пусне по нормалния начин или пък да го сложи в твоята кутия.

— Мислих за това — каза Бен. — Предполагам, че Рик просто се фука. Само с това си действие разби на пух и прах новия ми план и ми изпрати послание, че е смешно да се правя на скришен.

— Не мога да разбера защо иска примирие — обади се Оубър. — Ясно е, че нямаш шанс да го хванеш. Един вид ти си само една досада. Без да се обиждаш.

— Мисля, че иска информация — обади се Нейтън.

— Съгласен съм — каза Бен. — Не виждам друга причина.

— Мислиш ли, че иска да му кажеш друго решение? — попита Лиза.

Бен продължи да разгръща списанията.

— Друго не мога да си представя.

— Тогава можем да предположим, че ще те пита за това, когато се видите в събота.

— Ще отидеш ли? — попита Лиза.

— Разбира се, че ще отида — отвърна Бен. — Да не мислиш, че ще го оставя да се измъкне? От събота ще бъде мой.

— И как предлагаш да стане това? — поинтересува се Лиза.

— Не съм сигурен. Надявах се тук да ми помогнете. Мислех си да го запиша с камера в ресторанта или нещо такова.

— Хрумна ми нещо! — извика Оубър. — Единия от нас ще се преоблече като сервитьор и ще му вземем винената чаша, която ще бъде покрита с отпечатьци.

— И след това? — пое го Лиза. — Ще ги пуснем в компютъра в пещерата на Батман?

— Можем чрез Нейтън да ги прекараме през министерството.

— Предлагам да го снимаме, докато влиза в ресторанта — каза Нейтън. — За нула време ще го идентифицираме.

— Знам идеалното място, където да застанете — оживи се Бен. — Има кафене с масички на улицата точно срещу ресторанта.

— Можем да купим филм за нощно снимане — изправи се Оубър.

— И можем страхотно да се дегизираме с шлифери и шапки и изкуствени мустаци — добави саркастично Лиза. — Я се отпуснете. Това няма да свърши работа.

— Така ли? — попита Бен. — И ще ни кажеш ли защо?

— Какво като го снимате няколко пъти? Пак ще сме в същото положение. Дори и да узнаем истинското име на Рик, не можем да го предадем — освен ако не искаме и Бен да отиде в затвора.

Стаята се изпълни с тишина. Най-накрая Нейтън се обади:

— Жената е права.

— Някак си трябва да го накараме да те попита за ново дело — предложи Лиза. — Ако го направи, можем да го пипнем за подкуп на държавен служител.

— Бен не е държавен служител — напомни Оубър.

— Той е федерален служител — отговори Лиза. — Като го подкупва, Рик прави опит да се намеси в правителството на Съединените щати. Това е федерално престъпление и ще го приберат поне за няколко години.

— Чакай малко — обади се Нейтън. — Как ще попречим на Рик да сключи сделка с властите? Той като нищо може да се позове на делото „Си Ем Ай“ и да им предложи Бен на тепсия, като каже, че мозъкът на операцията е сътрудник от върховния съд. Рик си тръгва

свободен, а Бен остава на топа на устата — и то заради великия ни план.

— Рик не би постъпил така — каза Лиза. — Решението „Си Ем Ай“ вероятно е най-хубавото нещо, което му се е случило. Направил е поне няколко милиона долара от тази сделка. Ако предаде Бен или дори привлече внимание към „Си Ем Ай“, властите няма да оставят на мира Чарлз Максвел. Сигурна съм, че Рик е наясно, че е по-добре да лежи няколко години за подкуп за второто решение, отколкото да изгуби всичките си пари и да рискува гнева на Максвел. Той плува с големите риби. От „Си Ем Ай“ жив ще го изядат.

— Впечатлен съм — призна Нейтън.

— Нали ти казвах, че е умна — обади се Бен, кръстоса ръце и погледна Оубър.

— Чакай малко — обърна се Лиза към Оубър. — Ти си се съмнявал, че съм умна?

— Аз не... — започна Оубър.

— Ти? — Лиза стана от стола. — Като играехме на „Скрабъл“ миналата седмица ми използваш думи като „Ъхъ“ и мислиш, че аз съм тъпа?

— „Ъхъ“ си е дума — каза Оубър.

— Не е дума — отвърна Лиза. — Това е междуметие, използвано от примати в края на двайсетия век. Това е нищо и половина. Шум някакъв. Глупости. Но не е дума.

— Дума е — настоя Оубър.

— Хайде да се биете по-късно — прекъсна ги Бен. — Точно сега искам да помислим за плана. Излиза, че е най-добре да го ковнем за подкуп. Не е най-доброто отмъщение, но толкова можем. Как ще го хванем?

— Ами ако си сложиш микрофонче? — предложи Нейтън. — Ще мога да взема едно от другарчетата от охраната.

— Можеш ли наистина? — попита Бен.

— Ако не, ще вземеш портативен касетофон — обади се Лиза. — Все е лента.

— Продължавам да си мисля, че не е лошо да го щракне — каза Оубър.

— Просто ти се иска да се дегизираш — отвърна му Лиза.

— Разбира се — призна Оубър. — Но освен това не мисля, че ще е лошо, ако имаме доказателства как изглежда Рик.

— Всъщност, той е прав — съгласи се Бен. — В края на краищата ще трябва да го пипнат. Можем и да им покажем как изглежда. — Като видя, че Лиза бърчи нос. Бен попита: — Какво има?

— А? — сепна се тя. — Не, нищо.

— Не на мене тия — каза Бен. — Знам го тоя поглед. Какво те притеснява?

— Ами, не мога да не си помисля дали не е по-добре да отидем направо при властите с тези неща. Мисля, че сме си далеч извън възможностите. По-добре е да помолим за помощ.

— И дума да не става — отсече Бен. — Ако го направя, най-добре е да се простя с работата си. Освен това, дори и да отида в полицията. Рик веднага ще ни усети.

— Защо мислиш така? — попита Лиза.

— Шегуваш ли се? — възкликна Бен. — През последния месец знае всичките ни ходове. Освен това не правим кой знае какво. Просто се опитваме да му запишем гласа. Не че искаме да нападнем тайното му убежище на пустинния остров.

Лиза се обърна към Оубър.

— Не се притеснявай. Рик си няма частен остров. Това е просто метафора.

— Тъхъ — върна й го Оубър.

— Сериозно говоря — каза Бен. — Ако нещата загубеят, можем да поискаме помощ. Но дотогава искам да опитаме сами.

[1] Според решението на делото „Уебстър“ отделните щати получават правото да установяват критериите, според които ще се извършват абортите в тях. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

На следващия ден Бен и Лиза работиха, без да спират по четири различни решения. След три месеца заедно двамата бяха развили ефикасен метод за писането на становища. Бен беше по-добър в излагането на оригиналните аргументи, затова той винаги съставяше първата чернова. С агресивен стил и безкомпромисна настойчивост, становищата му винаги вървяха последователно и твърдо от въведение към заключение. Лиза беше безупречният анализатор. Бен казваше, че тя има рентгеново зрение и успява да види пролуките и в най-добре подкованите аргументи. Затова след като Бен ѝ представеше завършената първа чернова, редакторските ѝ умения се развихряха с пълна сила. Тя обръщаше внимание на всички подробности и бе по-логичната от двамата, затова върху четирийсетте страници аргументи на Бен, връщаше двайсет страници забележки. Когато препишеха всичко на чисто, становището отиваше при Холис.

В шест часа Бен изключи компютъра и взе сакото си от гардероба.

— Къде отиваш? — Лиза вдигна поглед от бюрото.

— Имам покана за вечеря, която не мога да отклоня. Лелята и чичото на Ерик ни канят откакто съм се върнал от Европа.

— Все още не съм видяла черновата ти за решението „Ръсел“.

— Почти е готова. Утре по обяд го имаш.

— Дано.

— Обещавам. — Бен тръгна към вратата и телефонът му звънна. Като си мислеше, че е Ерик с поредното извинение за закъснение, Бен изтича до бюрото си и вдигна слушалката.

— Тук е Бен.

— Здравсти. Бен — каза Рик. — Как вървят нещата?

— Какво искаш, по дяволите? — разпозна гласа му Бен.

— Нищо — безгрижно заяви Рик. — Просто да видя какво правите. Разбирам, че довечера ще ходиш на вечеря.

— За събота си остава, нали? Защото...

Рик затвори.

Бен тресна слушалката.

— Какво има? Кой беше?

— Рик. — Бен тръгна към вратата.

— Какво ис... — преди Лиза да довърши въпроса си, Бен беше изчезнал.

Той взе тичешком четирийсет и четирите стъпала на съда и нетърпеливо зачака. В шест и пет Ерик и Оубър спряха пред него с колата на Ерик. Бен влезе мълчаливо в бледосивата хонда.

— Днес измислих страхотно име за мексикански ресторант — обърна се към задната седалка Оубър. — Ще го нарека „Текила присмехулник“.

Бен мълчеше.

— Съжалявам, че закъснях — обади се Ерик. — Бях...

— Къде е Нейтън? — прекъсна го Бен.

— Ще го вземем от нас. Реших, че ще искате да се преоблечете преди вечеря. Леля Кейти не държи на костюм и вратовръзка. — Ерик погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза навъсен поглед на Бен. — Какво има?

— Нищо — отвърна Бен. — Не ми се говори за това.

— Да не си...

— Не ми се говори за това — повтори Бен.

Ерик погледна Оубър, сви рамене и потегли към тях.

— Закъсняхте — обяви Нейтън, щом вратата се отвори. Бен влезе и веднага се запъти към кухнята.

— Какво му е? — попита Нейтън.

— Не казва — отговори Ерик. — Мисля, че нещо е станало в съда. — Ерик се настани на кушетката и попита: — Отдавна ли чакаш?

— Държа да знаеш, че не преставам да се учудвам как последователно закъсняваш с пет минути за всичко — заяви Нейтън. — По тебе мога да си сверявам часовника.

Несвикнал с гладко избръснатото си лице, Ерик потърка брада.

— Не съм закъснял. Ти объркваш нещата, защото си слагаш часовника десет минути напред.

— Дори не започвай — отвърна Нейтън. — По моя часовник си закъснял петнайсет минути, а в реално време — пет.

— Никога няма да те разбере — обади се Оубър. — Какво му е хубавото на това, че часовникът ти винаги е десет минути напред?

— *Au contraire*, мой простички приятелю. Не обръщам внимание на...

— Кой ми е отворил пощата? — прекъсна ги Бен. Той стоеше на вратата и държеше тесте пликове.

— Така си беше в кутията — каза Нейтън.

— Вашата беше ли отворена? — попита Бен.

— Само твоята — отговори Нейтън. — Мислиш, че е бил Рик?

Бен разхлаби вратовръзката си и разкопча яката на ризата си.

— Не знам какво друго да мисля. Днес ми се обади точно, когато излизах от кабинета. Знаеше за вечерята тази вечер.

— Имаше ли важни писма?

— Не. Само сметки и рекламни материали.

— Не искам да излезе, че съм безчувствен, но закъсняваме за вечеря. Леля Кейти ще ни опява до безкрай — обади се Ерик.

— Няма да дойда — реши Бен.

— Защо? — попита Ерик. — Защото някой ти е отворил пощата?

— Не, защото съм ужасен от факта, че Рик ме проверява. — Бен остави пликете на кухненския плот и си наля чаша вода. — Може би планира да влезе тук, когато тръгнем.

— Ако искаше да влиза, щеше да го направи, когато ти е отворил пощата — каза Ерик. — Не му позволявай да ти разбива живота. Просто се опитва да те подлуди.

— Тогава ще трябва да съм луд — отговори Бен. — Тръгвайте без мен и кажете на леля Кейти, че съжалявам. А и ще взема да ви проваля вечерята, ако дойда.

— Сигурен ли си? — попита Ерик.

— Тръгвайте — каза Бен. — Аз ще се оправя.

Тримата приятели разбраха, че Бен няма да си промени решението и тръгнаха към вратата:

— После ще се видим.

Когато вратата се затвори. Бен отново грабна пликете. Прехвърли ги и откри единствения без обратен адрес. Извади листа от плика и отново прочете написаните с черен маркер думи: „ВЯРВАШ ЛИ НА ПРИЯТЕЛИТЕ СИ? ИСКРЕНО ТВОЙ, РИК“. Загледан в краткото послание. Бен се зачуди дали то представлява подигравателно

предупреждение или най-обикновен въпрос. Като се чувстваше виновен и изпълнен с угризения за това, че не е казал на приятелите си за писмото. Бен го смачка на топка. Как, по дяволите, му позволих да направи това с мен, зачуди се той. Сега ме накара да подозирам най-добрите си приятели.

Бен хвърли останалата част от пощата обратно на плота, влезе в трапезарията и се облегна на голямата стъклена маса. Дори не си и помисляй, че е един от тях. Няма как да е един от тях, успокои се той. Ако на тях им нямам доверие, на кой да имам? Загледан в отражението си в зацапаното стъкло, той отново си припомни всички важни събития. Помисли си за всяка информация, която Рик имаше. Спомни си за всеки друг човек, който също знаеше тези неща. И намери логично обяснение за това как Рик е научил. Ако къщата се подслушва, помисли си той, може да ни е чул как си говорим за вечерята при леля Кейти. За цветята казах на Нейтън. Може и това да е чул. С добре скрит микрофон Рик може да е чул всичко. Загледан в отражението си в стъклото, Бен кимна. Това е най-логичното обяснение. Ето така е...

Под стъклената маса Бен забеляза нещо малко и тъмно. Веднага коленичи и го разгледа отблизо. Не беше нищо. Бучка кал от нечий обувки. Бен наведе масата и провери под четирите крака за микрофона на Рик. След това погледна под столовете. Обърна фотьойлите, вдигна облегалките им, стисна възглавниците, събори малката масичка, прекара длан по всички рамки на картини, провери телевизора, преобърна видеото, разгледа всяка видеокасета, извади всичко от гардероба, обърна джобовете на всяка дреха, отвори всеки чадър, надникна в бейзболните ръкавици и в кутиите на топките за тенис, завря се зад тоалетната чиния, изчисти хладилника, прерови всички шкафове, вдигна всеки кухненски уред, изпразни всяко чекмедже, огледа всяка лампа и разглоби всички телефони. Когато свърши, на първия етаж цареше хаос. И нищо.

Спокойно, каза си Бен, а ризата му беше подгизнала от пот. Не губи самообладание. След като подреди кухнята, банята, трапезарията и дневната. Бен се строполи върху канапето. Легна с лице надолу, дясната му ръка увисна към пода, а пръстите му заораха в килима. Докато успокояваше дишането си, Бен стигна до заключението. Независимо от всичко, трябва да вярваш на приятелите си. Само така ще запазиш здравия си разум. Вярвай на приятелите си.

Когато те се върнаха, Нейтън влезе в банята. Оубър се отправи към кухнята, а Ерик се сгъна пред телевизора. Бен чу, че вратата се хлопна, излезе от стаята си и слезе долу. Намери Оубър, заровил лъжица в голяма кутия със сладолед.

— Как можеш още да си гладен? — попита Бен. — Не яде ли току-що?

— В момента раста — каза Оубър.

Нейтън се върна в дневната.

— Как се чувстваш? — обърна се той към Бен. — Още ли се притесняваш за Рик?

— Разбира се, че се притеснявам. Но се успокоих. Просто ми трябваше да остана малко сам. — Той седна до Ерик на канапето. — Как беше вечерята?

— Изпусна — обади се Оубър, който продължаваше да бърка в кутията. — Леля му на Ерик е по-готина от всякога.

— Хайде да спрем да говорим за нея — помоли се Ерик.

— Виж какво, разбираме защо чувстваш, че трябва да я пазиш, но се налага да приемеш фактите — каза Нейтън. — Леля ти па-ри!

— Не разбирам — вдигна рамене Ерик. — Дори не е кой знае колко хубава.

— Никога няма да разбереш — отсече Нейтън. — Става дума за аурата ѝ. Тя ни говори.

— Онази снимка по бански костюм още ли стои на хладилника? — попита Бен.

Оубър се усмихна.

— Вече не. — Бръкна в задния си джоб, извади снимката и я хвърли към Бен. — Реших, че ще ти трябва нещо за повдигане на духа.

— Ти си откраднал снимката от хладилника ѝ? — Ерик надникна над рамото на Бен.

— Взехме я назаем — защити се Оубър. — Ще я върнем. Просто исках да покажа на Бен какво изпуска.

— Ей, перверзни типове — каза Ерик. — Говорите за леля ми.

— Какво ще стане, ако спиш с нея? — попита Оубър. — Децата ви мутанти ли ще бъдат или какво?

— Как се наричаха онези деца, които се раждаха от бракове между близки роднини? — попита Нейтън.

— Мисля, че бяха оубъри — обади се Ерик.

— Много смешно — каза Оубър. — Коремът ме заболя.

Успокоен от приятелското настроение, Бен още повече се убеди, че с писмото Рик просто си играе с него. Подаде снимката на Нейтън и сложи ръка на рамото на Ерик.

— Искан да ти съобщя, че имам някои добри клюки за тебе. Но трябва да си мълчиш, докато не ти кажа.

— Остави я на мира — извика Ерик, докато гледаше как Нейтън се прехласва над снимката на леля му.

— Нека просто да речем, че ако трябва да имаш журналистическо предчувствие през следващите няколко дни, ще започнеш да разпитваш за един стар съдия от Върховния съд.

— Блейк да не се пенсионира най-накрая? — попита Ерик.

— От мен не си чул нищо — напомни Бен. — Само ти казвам, че ако искаш да впечатлиш шефовете си с интуиция, трябва да душиш натам.

— Благодаря — усмихна се Ерик.

— Нещо незаконно ли му издаде? — Оубър вдигна очи от разтопения сладолед.

— Не, разбира се — каза Бен. — Просто го посъветвах приятелски.

— Защото ако е незаконно, ще трябва да извърша граждански арест.

Когато Бен поклати глава, Оубър продължи:

— Сериозно говоря. Арестувам ви и двамата.

— Оубър, ако ме арестуваш, ще се обадя на шефката ти и ще й кажа, че миналата седмица си ми пратил по факса ксерокс копие на пениса ти.

— Е, и?

— И след това ще й кажа, че ти й удари колата странично, когато се събирахте на барбекю миналия юли.

— Е, и?

— И след това ще се обадя на всичките ти кредитни карти с изтекъл срок и ще им дам истинския ти адрес и телефонен номер, където да те намерят през деня.

Оубър замълча.

— Е, и?

— И след това ще кажа на Ерик как постоянно му крадеш дребните монети, за да си пускаш прането в обществената пералня.

— Какво си правил? — попита Ерик.

— Ох, тоя лъже като...

— Значи всичките ми дребни при тебе са изчезнали!

— Лека нощ — изправи се Бен. — Време е да си лягаме.

В шест и трийсет на следващата сутрин Бен слезе за закуска.

— Добро утро — каза той на Нейтън, който винаги ставаше най-рано.

Нейтън сгъна вестника на масата и отмести настрани купата с овесени ядки.

— Мисля, че има нещо, което трябва да прочетеш.

— Какво? — Бен си наля чаша портокалов сок. — Прочети ми го.

— Мисля, че ти трябва да си го прочетеш.

Бен взе вестника. Заглавието беше шокиращо: „ЗАПОЧВА РАЗСЛЕДВАНЕ СЛЕД ОБЯВЯВАНЕТО НА РЕШЕНИЕТО ПО ДЕЛОТО «СИ ЕМ АЙ»“. Бързо зачете надолу: „Високопоставен източник от Върховния съд разкри, че е било започнато официално разследване, за да се опровергават слуховете за закононарушение, свързано с наскоро обявеното решение за «Си Ем Ай». След като Чарлз Максвел рискува милиони за изхода от това дело, критици от Уолстрийт до Вашингтон подозират нечестна игра. В резултат Съдът е започнал «високопоставено и цялостно разследване»“. Според източника „ще бъдат разпитани всички, които са знаели резултата от делото — от отдел «Печат» до сътрудниците...”

Бен стисна зъби.

— Това са глупости — каза той и хвърли вестника на масата. — Никакво разследване няма. Просто раздухват случая.

— Видя ли от кого е?

Когато прочете „От Ерик Строумън“, стомахът на Бен олекна.

— Не може да бъде.

— Спокойно. — Нейтън постави ръка на рамото на Бен.

— Този кучи син — изкрещя Бен и разкъса вестника. Изтича от стаята и на бегом изкачи стълбите. — ЕРИК? СТАВАЙ ВЕДНАГА!

— Спокойно. — Нейтън последва приятеля си.

С ритник Бен отвори вратата на стаята на Ерик. Леглото беше празно. Нейтън въздъхна с облекчение.

— Къде е той, по дяволите? — попита Бен. В средата на неоправеното легло лежеше бял плик с името на Бен.

Докато Бен отваряше плика, на вратата се дотътри Оубър по боксерки.

— Какво става, да ви вземат мътните? — разтърка очи той.

— Не питай — предупреди го Нейтън.

— Ще ти кажа какво става — обърна се към него Бен, без да обръща внимание на писмото. — Нашият лайнън приятел е направил материал за пета страница на вестника си за възможни незаконни действия в съда. След което е добавил, че е започнато разследване, което не е вярно, а освен това, че подозират работещите в съда, че са пуснали информация на Чарлз Максвел преди обявяването на решението. С други думи, ми го е начукал. Ако досега е нямало разследване, то вече ще има. А ако и преди е имало, значи сега съвсем е подпалил отдел „Сигурност“.

— Не може да бъде — каза Оубър.

— Успокой се — обади се Нейтън. — Какво пише в писмото?

— „Скъпи Бен — зачете той, — сигурен съм, че точно сега си бесен. Надявам се, че ще ми дадеш възможност да ти обясня. Съжалявам, че трябваше да тръгна толкова рано тази сутрин, но се налагаше да свърша нещо в офиса. Винаги твой приятел. Ерик“.

— Ох, недей — Бен подаде листа на Нейтън. — Цяла година един ден не е станал преди обяд, а точно днес му се наложило? Избягал е от мен!

— Като че ли има някакво обяснение. — Нейтън подаде писмото на Оубър.

— Какво обяснение? — попита Бен. — Какво обяснение може да извини това? „Извинявай, но имаше малко празно място и реших да те прекарам“?

— Може би са се отказали от ребуса — подхвърли Оубър.

— Оубър, без майтапи по този въпрос — предупреди го Бен. — Положението е много сериозно. Заради това ще ме уволнят като нищо

— Бен млъкна и се облегна на гардероба на Ерик. Нейтън и Оубър го гледаха мълчаливо. — МАМКА МУ! — изкрещя Бен и блъсна купчина хартия от бюрото на Ерик. — Сега сто на сто ще започнат разследване. Не могат да пренебрегнат материал като този.

— Трябва да говориш с него — каза Нейтън. — Обади му се.

Бен погледна часовника си и поклати глава:

— Закъснявам Трябва да тръгвам.

Слезе надолу по стълбите, грабна палтото си от гардероба и излетя навън.

— Това няма да свърши добре — въздъхна Нейтън, когато вратата се затръшна.

— Ти знаеше ли? — попита Оубър.

— Не, разбира се.

— Аз знаех. — Оубър седна на леглото на Ерик.

— Знаел си? — изуми се Нейтън. — Знаел си и не си го спрял?

— Не можех — обясни Оубър. — Знаеш какъв е, когато го хване репортерската мания. Исква да докопа „Пулицър“.

— Поне каза ли му нещо?

— Разбира се. Не искаше да ме чуе. Освен това беше късно. Каза ми снощи.

— Едно е сигурно, приятелството им е свършило. — Нейтън започна да събира падналите хартии. — А Бен не е човек, когото да имаш за враг.

— Като нищо ще го убие — добави Оубър.

— Абсолютно. Никога няма да му прости. И независимо колко време ще му отнеме, ще направи така, че да си върне на Ерик.

— Може би ще трябва да дадем обява за нов съквартирант — каза Оубър.

— Всъщност защо не го направиш още днес? Ще гласи: „Търси се средно разхвърлян съквартирант на мястото на стария, който умря. Ще трябва да съжителства с един гений, с една маймуна и с един сътрудник от Върховния съд, който отскоро налита на кръв“.

Бен наближи Върховния съд и се опита да се успокои. Започна да диша бавно и дълбоко, изкачи се по стълбите и влезе в мраморната сграда. Като хапеше вътрешната страна на бузата си, той показа

пропуска си и заобиколи скенера за метали. Направи всичко възможно да изглежда спокоен и вървеше бавно. Мина през приемната и с облекчение видя, че Нанси още не е дошла. Влезе в кабинета и затвори плътно вратата.

— Предполагам, че си я видял — каза Лиза. Отвореният вестник беше на бюрото й.

— Не искам да говоря за това — отсече Бен и седна зад своето. — Той е мъртъв.

— Говори ли с него?

— Избягал е, преди да стана. Някой да е казал нещо?

— Нищо засега. Но е седем часът. Денят едва започва.

— Страхотно. Благодаря за напомнянето.

— Виж какво, това е само „Уошингтън Хералд“ Всички знаят, че е откаченият вестник на десницата. Никой не го взема насериозно. — Бен не отговори и тя продължи: — Дори не е на първа страница.

— Чудесно. Възхитен съм.

— Можеше да бъде и по-лошо. Поне не е казал, че става въпрос за сътрудник.

— Ами тогава да взема да се разтанцувам — повиши глас Бен. — Сега всичко е наред. Няма защо да се притеснявам. Кариерата ми е наред. Благодаря ти, слънчице, че ми показва пътя.

— Не ми трябва дебелашкия ти тон — изкрещя Лиза. — Опитвам се да ти помогна.

— Съжалявам, но не съм в настроение.

— Това няма нищо общо с настроението — каза тя. — Ако искаш да се вайкаш, давай. Но не си го изкарвай на мен.

— Извинявай. — Бен се облегна на стола. — Наистина. Просто ме е страх от цялото това нещо.

— И с право. Аз бих го сритала жестоко.

— Не знам какво да правя.

— Не искам точно аз да ти го казвам, но точно сега не можеш да направиш кой знае какво. Трябва да довършим решението „Ръсел“, а още не съм видяла първата ти чернова.

— Не можеш ли ти да го направиш?

— Не си го и помисляй — предупреди го Лиза. — Аз съм ти приятел и ако искаш да си излееш душата, съм винаги на

разположение, но не си мисли, че ще ти върша работата, за да можеш цял ден да хленчиш.

— Хайде де, аз бих го направил за теб.

— Ти луд ли си? Докато ти пишеш „Ръсел“ и „Пачеко“, аз редактирам „Ошински“ и „Лоуъл корпорейшън“ и „Пасифик Ройъл“ и „Шопф“. А дори не сме започнали да работим по „Гринъл“, който трябва да се обяви накрая на месеца.

— Та какво ми казваш?

— Казвам ти да не напускаш работното си място, за да тичаш в „Уошингтън Хералд“ и да се спречкваш с приятеля си, което знам, че планираш да направиш, откакто си видял проклетата статия.

Бен се опита да скрие усмивката си.

— Не си мислех това.

— Сериозно?

— Щях да изчакам до обед.

В единайсет и половина звънна телефонът на Бен.

— Ало, кабинетът на съдия Холис — вдигна слушалката той.

— Бен Адисън? Обаждам се от отдел „Сигурност“ на Върховния съд. Трябва да говорим с вас. Имаме основания да мислим, че подавате информация.

— М-м-моля? — паникьоса се Бен.

— Майтап — каза Оубър. — Аз съм.

— Не го прави повече! Изкара ми ангелите.

— Отпусни се — успокой го Оубър. — Няма за какво да се тревожиш.

— Какво искаш?

— Ерик ми се обади. Каза, че иска довечера да говори с теб.

— По кое време?

— Осем, ако ти е удобно.

— Добре. Ще се видим тогава.

— Кой беше? — попита Лиза, като забеляза раздражението на Бен.

— Оубър.

Половин час по-късно телефонът звънна отново.

— Ало, кабинетът на съдия Холис — обади се Бен.

— С Бен Адисън ли говоря?

— Да — каза Бен, раздразнен, че го откъсват от становището „Ръсел“.

— Здравейте, господин Адисън. Казвам се Даяна Мартин и работя в „Уошингтън Поуст“. Ще коментирате ли статията в днешния брой на „Хералд“?

— Вижте какво, ако сте колежка на Оубър, кажете му да се застреля.

— Господин Адисън, мисля, че ме бъркате с някого. Както казах, работя в „Уошингтън Поуст“. Ако е необходимо, ще ви изпратя удостоверение за самоличност по факса, всъщност, ако искате, можем да се срещнем за обяд и да поговорим.

Бен се изправи на стола и събори кафето на бюрото си.

— Какво мога да направя за вас днес, госпожо Мартин? — попита той, докато Лиза вадеше купчина салфетки от лявото си чекмедже.

— Както казах, чудех се дали ще коментирате статията в днешния брой на „Хералд“.

Бен повдигна купчините документи от бюрото, а Лиза попи кафето.

— Съжалявам — каза Бен. — Нямам представа за какво говорите.

— В сутрешния брой на „Уошингтън Хералд“ имаше статия за възможно изтичане на информация, свързано със скорошното решение „Си Ем Ай“. Имате ли да кажете нещо по въпроса? Ако искате, мога да не споменавам името ви. Ще бъдете неназован източник.

Бен отвори най-горното чекмедже и извади малко тесте листове. Започна да тършува из тях, докато се опитваше да не се блъсне в Лиза, и бързо намери това, което търсеше. Като четеше дума по дума от листа, на който пишеше „Изявление за пресата“, той каза:

— Оценявам загрижеността ви, но като сътрудник във Върховния съд на Съединените щати, не ми е позволено да разкривам каквато и да е информация по случая.

— Значи казвате, че по случая има разследване, но не можете да говорите за него?

— Госпожо Мартин, нямам какво повече да ви кажа — заяви Бен и хвърли листа настрана. — Благодаря, че ми се обадохте. — Когато

затвори телефона, Лиза тъкмо приключваше с попиването на кафето.

— Благодаря за помощта — рече той, като избърсваше останалата течност изпод голямата острилка за моливи.

— Няма проблем. — Лиза се върна обратно зад бюрото си. — Наистина ли бяха от пресата?

— Не мога да повярвам — каза Бен. — От „Уошингтън Поуст“.

— Какво казаха?

— Попитаха ме за статията. Едва не напълних гащите.

— Звучеше си съвсем нормално — успокои го Лиза. — Постъпи правилно. За това е и този лист.

— Когато започнах през август, изобщо не мислех, че ще ми дотрябва. — Бен остави листа обратно в горното си чекмедже. — Мислиш ли, че знаят?

— Не. Сигурно звънят на всички. Сигурна съм, че им е известно, че най-лесно се получава информация от сътрудниците.

— Мисля, че знаят. Трябва да знаят.

— Нищо не знаят — увери го тя. — Учудвам се, че не са ни се обадили повече журналисти. Разправяха ми, че щели да ни звънят преди всяко голямо решение.

— На теб не са ти звънили — отбеляза Бен. — Обясни ми това, госпожице Оптимис...

Звънна телефонът на Лиза.

Лиза се усмихна.

— Ало, кабинетът на съдия Холис. — Бен се заслуша, докато тя каза: — Да, но сега не мога да говоря. Може ли да ти звънна по-късно? Да, сега не е удобно.

— Кой беше? — попита Бен, щом Лиза затвори телефона.

— Приятелка от правния факултет. — Тя отиде до бюрото на Бен и добави: — Слушай, не позволявай на това да те разстройва. Сигурна съм, че звънят по списък. Ще ми звъннат и на мен.

— Както и да е — махна с ръка Бен. — Няма значение. Искам да кажа, това с пресата. Те знаят как да ги откриват тези неща. Работата им е да ми разбият живота.

— Бен, животът ти не е разбит.

— Виж какво, не ми трябва успокоения. Знам в какво съм се забъркал и ще намеря начин да се оправя.

— Не е въпросът в намирането на начина. Ти не си загазил. Никой не знае, че си ти. Освен това, ако се случи най-лошото, винаги можеш да станеш келнер.

— Много смешно. — Бен се отправи към вратата.

— Къде отиваш?

— На един глупав обяд с фирмата, за която работих преди две години.

— Ще те канят на работа?

— Предполагам.

— Защо ще ходиш? — попита Лиза. — Ако ще ставаш прокурор, няма нужда да ходиш във фирма. Просто трябва да отидеш в Министерството на правосъдието.

— Искат ми се. Но оттам няма да ми помогнат да си изплатя дълговете от следването.

— Още ли имаш университетски дългове? Мислех, че родителите ти са богати ръководни кадри.

— Майка ми е ръководен кадър, но семейството ми няма такива пари. Освен това исках сам да си платя.

— Така ли?

— Отговорността си беше моя. Аз следвах право, аз ще получа облагите. Защо те да плащат?

— И колко дължиш?

— От следването около деветдесет и две хиляди долара. — Лиза зяпна. — Без да броя осемте хиляди, които изплатих през последните две години.

— Не си ли чувал за финансова подкрепа?

— Разбира се — каза Бен. — Така получих заемите.

— Все още не разбирам защо не си позволил на родителите си...

— Дълга история. Накратко, те не можеха да си позволят да направят много, а аз исках да им е по-лесно. Това е. — Той погледна часовника си и добави: — Наистина трябва да тръгвам. Закъснял съм.

Бен хвана такси пред Върховния съд и се отправи към „Грейс“ — любимо място за обеди на високо равнище във Вашингтон. Въпреки че все още много от най-важните срещи в града се провеждаха в слабо осветени ресторанти, които миришеха на пури, бренди и пържоли

алангле, „Грейс“ привличаше ръководни кадри и конгресмени, които държаха да бъдат видени. Разбира се, в задната част имаше четири отделни стаи, за онези, които държаха на дискретността. Прекалено големите стъклени маси, поставени на геометрични стоманени подпорки и облечените в бели калъфи столове в основното помещение бяха подредени в голям кръг, така че знаменитостите да се забелязват по-лесно. Ресторантът беше в наситено черно и бяло и това му придаваше минималистичен вид, който беше твърде ултрамодерен за центъра на окръг Колумбия.

Щом влезе, Бен затегна вратовръзката си и се огледа за Ейдриън Алкът. Алкът отговаряше за набирането на специалисти в „Уейн и Портной“, една от най-известните фирми в града и мястото, където Бен бе работил през лятото след втората година на следването. Когато беше летен помощник в „Уейн“, комитетът, който отговаряше за набирането на кадри, го водеше на бейзболни мачове в „Камдън Ярдс“, на концерти в центъра „Кенеди“, на обеда и вечери в най-добрите ресторанти на Кей стрийт. Лятото завърши с екскурзия по море за цялата фирма — повече от четиристотин човека отплаваха на две великолепни яhti. Фирмата знаеше, че е привлякла най-добрите и най-умните от най-престижните правни факултети в Америка и правеше всичко възможно да ги задържи. За летните помощници, които все още не бяха направили избора си, вечерта в открито море слагаше край на съмненията.

След като завършиха правните факултети, всичките осемнайсет летни помощници бяха пратени на едногодишен стаж като правни сътрудници. От фирмата знаеха, че през това време те ще се сдобият с безценен опит, който ще използват, когато се върнат. И за да са сигурни, че няма да забравят „Уейн и Портной“ през това време, оттам се обаждаха по два пъти всеки месец, за да се осведомят как вървят нещата. Накрая във фирмата се върнаха седемнайсет помощници. Бен отиде във Върховния съд. Когато „Уейн и Портной“ разбраха, че на осемнайсетия им летен помощник е била предложена работа като сътрудник във Върховния съд, телефонните обаждания се утроиха и започнаха безплатните обеда.

За най-престижните юридически фирми сътрудниците от Върховния съд бяха като ходещи грамоти за изключителни заслуги. В „Уейн и Портной“ десет от четиристотин петдесет и седемте адвокати

бяха бивши сътрудници във Върховния съд. Днес Ейдриън Алкът се надяваше да ги направи единайсет.

— Здравей, Адисън — усмихна се топло Ейдриън, докато Бен се приближаваше към масата в една от самостоятелните стаи в ресторанта. — Моля, заповядай. — Алкът беше висок и слаб, с гъста руса коса. С усмивка, която използваше при всяка възможност, Алкът беше най-опитното оръдие на фирмата за привличане на нови хора. Той обичаше „Уейн и Портной“ и елегантният му и очарователен маниер беше убедил в същото повече от четвърт от персонала на фирмата.

— Бен, това е Кристофър Неш. Преди четири години е бил сътрудник на съдия Блейк и си помислих, че ще е хубаво да си поговориш с някой, който е минал по същия път.

— Радвам се да се запознаем — каза Бен и се ръкува с Неш. Той приличаше на типичен сътрудник на Блейк — лукав, бледен и превзет.

— Е, как се държат с теб в Голямата къща? — попита Неш. — Всичко ли е както го оставих?

— Абсолютно. — Бен веднага се подразни от опита на Неш да се прави на готин.

— Избрал си велика година да бъдеш в Съда — продължи Неш. — Това нещо със „Си Ем Ай“ подлуди всичко живо.

— Вълнуващо е, наистина — съгласи се Бен.

— И какво мислиш? — попита Алкът. — Максвел дали е знаел?

— Нямам представа — каза Бен с измъчена усмивка. — Не споделят със сътрудниците важните неща.

— Да, разбира се. — Алкът разгърна менюто. — И какво ще обядваме? Рибата тук е разкошна.

Неш погледна към Бен:

— Трябва да ти кажа, че работата във Върховния съд е най-вълнуващата на света, но нищо не може да се сравни с безплатен обяд в скъп ресторант. Стане ли въпрос за храна, съм като дете в магазин за бонбони.

Като се стараяше да обръща внимание на разговора, Бен си мислеше по какъв начин да се спаси от обяда. Ако запаля пердетата, сто на сто ще успея да им избягам в бъркотията, помисли си той, докато се взираше в менюто.

— Не знам дали знаеш, но скоро ще се изправим пред вас — обади се Алкът. — Представяваме ответника в делото „Мирски“. Устната ни аргументация е насрочена за януари.

— Ще трябва да кажеш някоя добра дума за нас — засмя се Неш и Алкът му заприглася.

Да взема да се задавя с минералната вода, помисли си Бен. Ще млъкнат веднага.

— Е, върху какво работи съдът сега? — попита Алкът.

— Ей, дори не си го помисляй — каза Неш, докато едната от двете им сервитьорки сервира в чинията му предястие от опушен костур. — Той нищо не може да каже. Съдебните дела са абсолютно поверителни. Когато ти изтече сътрудничеството, дори те карат да унищожих всички документи.

— Вярно ли е? — попита Алкът.

— Разбира се. Мястото е херметизирано. — Неш погледна Бен и добави: — Как е съдия Блейк? Все така ли е опак?

— Напълно — каза Бен. — Най-нещастният човек в Съда.

— Скоро говорих с него. От време на време се обаждам да съветвам сегашните му сътрудници Артър и Стив. Изглеждат свестни.

— Такива са — кимна Бен.

— Опитвам се да съм им от помощ — продължи Неш, докато един сервитьор пълнеше чашата му с вода. — Знаем колко напечено може да бъде.

— Обаждат ли се повечето сътрудници в предишните си кабинети? — попита Бен и си взе едно хлебче.

— Някои — отвърна Неш. — Зависи. Мисля, че всичките сътрудници на Блейк го правят, защото една година с него може да е истински кошмар.

— Той ги товари като магарета.

— Такъв си е Блейк. Мисля, че всичките му бивши сътрудници се чувстват свързани помежду си, защото са изкарвали с него цяла година. Обаждали ли са се някои от старите сътрудници на Холис?

— Не — изтърси Бен. — Затова и питам.

— Чакай да помисля. Кой беше при Холис по мое време? А, спомням си, единият от тях се казваше Стю Бейли. Страхотно момче. Сега работи в „Уиник и Трюдо“.

Алкът като че ли се подразни от споменаването на най-големия съперник на „Уейн и Портной“.

— Всъщност не се учудвам, че никой не се е обадил — добави Неш. — Холис юрка много, но дълбоко в себе си е просто едно мече.

— Сериозно? — попита Алкът.

— Описанието не е лошо — съгласи се Бен.

— Срещал ли си се със сътрудниците на Остерман?

— Не — отговори Бен. — Те са единствените, които се държат настрана.

— Невероятно! — удари по масата Неш. — Нищо не се променя. — Той се наведе към Бен и понижи глас. — Когато аз бях там, сътрудниците на Остерман бяха най-ужасните, най-противните и консервативни ръбове в целия съд. А съм чувал, че всички негови сътрудници влизали в някаква мрежа. Поддържали връзка и се срещали тайно веднъж в годината.

— Това не съм го чувал — усмихна се Бен.

— Не се шегувам — заяви Неш. — Чух, че се наричали Кабала, а по-старите сътрудници учили младите как да лавират при писането на решения. Сериозно ти говоря — добави той, като забеляза съмнението по лицето на Бен. — Знаеш колко влияние можеш да имаш, ако поискаш. Когато пишеш решението, можеш до голяма степен да го направиш по свой собствен начин. Можеш да наблегнеш на определени точки или други да направиш двусмислени. Фина проява на власт, но си е пак власт.

— Да, но не можеш да направиш нищо, което съдията не иска.

— Това било страшното. Говорят, че Остерман знаел всичко и не обръщал внимание — позволявал на сътрудниците си да правят каквото искат.

— Мисля, че Хитлер така си е обучавал милицията — подхвърли Бен, докато един сервитьор напълни отново панерчетата с хляб.

— Нали ти казах, че това момче знае как стоят нещата? — Алкът посочи Неш.

— Е, кажи ми, как вървят работите в „Уейн“? — попита Бен.

— Фантастично — отговори Алкът и подпря лакти на масата. — Току-що клиент ни стана Националната футболна лига, така че ако ти трябват билети за мач на „Редскинс“, просто ми се обади. Който и да е мач в цялата страна, когато искаш. Освен това поехме и „Евиан“ и

всички хладилници във фирмата са пълни с искряща прясна вода „Евиан“.

— Страхотно — каза Бен, когато усети, че Алкът очаква от него реакция.

— А благотворителният отдел скоро започна работа с Фондацията за защита на децата.

— При тях няма безплатни придобивки — засмя се Неш.

Алкът стрелна Неш с поглед.

— Но ни канят на годишните конвенции, където обикновено говори президентът.

— Чудесно — кимна Бен. — Аз съм им в списъка за кореспонденция, защото им свърших малко работа, когато бях в университета.

— Наистина? — попита Алкът. — Тогавя ще трябва да те включим в това. Когато имаш свободно време, ще те запозная с председателката. Прекрасна жена. Много чаровна.

— Каза ли му за допълнителното заплащане, свързано с Върховния съд? — попита Неш.

Алкът се усмихна.

— Бен, това ще ти хареса. Комисията по набиране на нов персонал наскоро се събра, за да разгледа компенсационните суми за помощниците от първата година. Тъй като винаги сме давали допълнително възнаграждение на помощниците с опит на сътрудници, решихме да добавим допълнителна компенсация, ако кандидатът е сътрудник във върховния съд. Затова към сумата, която ти съобщих миналата седмица, прибави още десет хиляди. Това е само за първата година, но мисля, че е добре.

Бен се вторачи в чинията си и се зачуди как ще приеме работа към Министерство на правосъдието за трийсет и осем хиляди на година, при условие че на тепсия му предлагаха работа за сто хиляди долара, без да се смята скъпият обяд.

— Виж, не е необходимо да решаваш сега — каза Алкът. — Ясно ни е, че изборът не е лек. Честно казано, знам, че можеш да отидеш навсякъде, но ние те искаме в „Уейн и Портной“. Едно лято си бил с нас, познаваме те. Атмосферата е спокойна. Когато се налага, работим много, но освен това се опитваме да се наслаждаваме на всички благини, които професията ни предлага. Ако дойдеш при нас, мога да

те уверя, че поне двайсет процента от работата ти ще бъде за благотворителни дела, така че пак ще можеш да работиш много за обществото. Очевидно отново ще се виждаме, но държа да си информиран за избора, който имаш.

— Оценявам това — каза Бен. — Трудно може да ти откаже човек.

— Добре — Алкът затвори менюто. — С това приключихме, сега нека си поръчаме скъпа храна.

Когато Бен се върна в офиса. Лиза все още седеше пред компютъра.

— Как мина обядът?

— Страхотно беше. — Бен се излегна на канапето и потупа стомаха си. — Ядох най-хубавото рибно блюдо в живота си. Рибата беше поръсена с ядки и покрита с най-изкусителния маслен сос с лимон. Неземно.

— Дай да те попитам, как се чувстваш, докато продаваш душата си за парче риба и марково масло?

— Изобщо недей да започваш. Аз поне се колебая дали да отида във фирма. Ти си тази, която вече е решила да се съгласи, госпожице Фауст.

— Разбира се, че ще се продавам. Имам един сааб, за който да мисля.

— Душата ти за кола. Каква поквара.

— Повярвай ми, ще бъдеш точно зад мен. Га-ран-ти-рам!

— Първо на първо, няма да бъда точно зад теб, защото никаква сума не може да ме накара да живея в Лос Анджелис. Чувал съм, че като влезеш в града, при входа на магистралите заедно с дребните монети машинките ти прибират и честността. Второ на второ, дори и да отида във фирма, ще взимам десет бона повече от теб.

— Няма — каза Лиза.

— Има.

— Няма.

— Добре. — Бен сложи ръце зад главата си. — Тогава предполагам, че не са ми предложили още десет хиляди долара, защото съм сътрудник във Върховния съд.

— Ти шегуваш ли се с мен? Дават ти десет бона отгоре, само защото работиш тук? Глупости. Трябва да се свържа с моята фирма. Искам още пари. Ще направя каквото трябва. Ще ги убедя, че съм кървящо сърце, което иска да спаси света.

Бен се засмя:

— Чакай да те питам. Има ли нещо по-отвратително от нас двамата сега? Имаме ли някакви смъртни наказания тази седмица? Дай да убием някого, защото е беден.

— Ти наистина страдаш от най-лошата либерална вина — отбеляза Лиза. — Ще бъдем богати. Чудо голямо. Работили сме здравата, за да го постигнем.

— Зная — каза Бен, — но сме имали толкова предимства...

— ... Които другите деца са нямали. Да, да, да — Лиза засвири на въображаема цигулка. — Слушай, не зная ти в какво предградие си израсъл, но аз съм била в нормално семейство от средната класа. През лошите години сме били на дъното на средната класа. Ходила съм в обикновено училище и никой не ми е давал само мекото на баницата. Каква класа могат да имат родителите ми — запознали са се в Грейсленд и още разправят на хората за това.

— Знаеш ли, в живота има два вида хора — изправи се Бен. — Тези, които избират само мекото на баницата, и онези, които...

Телефонът на Лиза звънна и прекъсна Бен.

— Чакай малко, трябва да е сводникът ми. Той продава интелектуалните ми способности на онзи, който предложи най-много. — Тя вдигна слушалката. — Ало, кабинетът на съдия Холис. — След секунда се ухили и прошепна: „Уошингтън Поуст“. После извади изявлението за пресата. — Оценявам загрижеността ви, но като сътрудник във Върховния съд на Съединените щати, не ми е позволено да разкривам каквато и да е информация по случая. — Затвори телефона и се облегна. — Сега доволен ли си? И аз съм заподозряна.

— Да, но ти винаги си била заподозряна. Цялото ви семейство сте банда прикрити крадци.

— Не обичам думата „крадци“. Предпочитаме да ни наричат „негодници“. — Тя тръгна към вратата и продължи — Ще предам становището „Ошински“ на Холис. Надявам се да го одобри още днес.

— Късмет — пожела Бен, докато Лиза излизаше от стаята. След това набра номера на Нейтън.

— Административен отдел — каза Нейтън.

— Така ли отговаряш по телефона? Нищо чудно, че в правителството цари бюрокрация.

— Да не би току-що да си се върнал от обяда с кастриращите адвокати? — попита Нейтън.

— Точно така.

— Знаех си, че има причина за това вълнение. С какво се опитаха да те купят този път?

— Десет бона отгоре.

— Ти сериозно ли? Аз се шегувах. Човече, сбъркал съм си професията.

— Не, не. Ти си по-добре. Най-хубавият начин да разрешаваш социалните проблеми е да размишляваш върху тях. И не забравяй, че си ме бил на САТ със сто точки, което е корен квадратен от десет хиляди.

— Да изгниеш в Хадес дано, капиталистическа пачавра такава.

— Слушай, исках да те попитам, осигури ли онези неща за събота?

— Работя по въпроса — каза Нейтън. — Рик няма да знае какво да прави, когато свършим с него.

— Планът готов ли е?

— Почти същото, както си го мислехме.

— Предполагам, че тогава сме готови — реши Бен. — Може би трябва утре вечер да се видим, за да уточним подробностите.

— Няма проблем. Между другото, предполагам, че още не си говорил с Ерик.

— Не. Ще се разправяме довечера в осем.

— Бен, направи ми една услуга, давай по-полека.

— Добре съм. Напълно съм спокоен.

— Да, но чу ли ме какво ти казах? Давай по-полека. Все още ти е приятел.

— Виж какво, трябва да тръгвам — протегна се Бен. — Имам да оправям едни становища.

— Бен затвори телефона и придърпа стола към бюрото си. Отвори кафявата папка с надпис „Решение Ръсел“ и извади първата чернова. Загледа се в страниците и се зачуди дали сътрудниците на Остерман наистина преправят становищата според собствените си

мнения. Няма начин, помисли си той. Това си е чиста проба съвременна митология. Звънна телефонът на Лиза. Той се пресегна през бюрото и вдигна слушалката.

— Ало, кабинетът на съдия Холис.

— Здравейте, търся Лиза Шулман. Правилно ли съм набрала вътрешния номер?

— Да — Бен придърпа телефона към собственото си бюро. — Просто излезе за малко. Да ѝ предам ли нещо?

— Можете ли да ѝ кажете, че я е търсила Даяна Мартин от „Уошингтън Поуст“ и че я моля да ми се обади.

Смаян, Бен каза:

— Предполагам, че тя ви има номера.

— Не, не. Тя дори не ме познава. Сега ще ви го дам.

Бен го записа, затвори телефона и се облегна на стола си. През следващия половин час гледаше страниците на решението „Ръсел“ без да ги вижда.

В три часа Лиза се върна.

— Готови сме — пропя тя, когато влезе в стаята и хвърли на бюрото кафява папка. — Страшно му хареса! Ошински е история! — Тя погледна Бен и попита: — Какво?

— Имам да ти предавам съобщение. Обади се Даяна Мартин от „Уошингтън Поуст“. Иска да ѝ се обадиш.

— Бен, нека ти обяс...

— Няма нужда — каза той и хвърли номера на Даяна на бюрото ѝ. — Няма да ти повярвам.

— Бен, не бъди такъв инат.

— Защо не? Всичките ми други приятели избраха точно днес да ме прекарат. Защо да не се поинатя малко? Всъщност мисля, че днес ми е позволено да се държа като истински задник.

— С това се справяш прекрасно. И нека те попитам нещо. Защо вдигаш моя телефон?

— Не си и мисли да обръщаш нещата — скочи той от стола. — Телефонът ти звънна, аз го вдигнах. Точка по въпроса. Твоето извинение какво е?

Лиза наведе глава.

— Безпокоях се за теб, че ще откачиш, ако не ми се обадят от „Поуст“ и накарах една приятелка да ми се обади онзи първия път и аз да се престоря, че ми звънят от вестника. Опитвах се да те накарам да се почувстваш по-добре.

Бен замълча.

— Направила си това за мен?

— Защото те съжалявах — усмихна се тя.

— Извинението не е лошо.

— Хайде, не ми се сърди.

— Този път извади късмет — насочи пръст към нея Бен. — Следващия път, когато се опитваш да се правиш на добра, наистина ще се ядосам.

В седем и трийсет Бен прибра нещата в куфарчето си и излезе от кабинета. Докато слизаше по стълбите, си мислеше за предстоящата среща с Ерик. Ако няма обяснение, е мъртъв, мислеше си Бен, прекарвайки пропуска си през машината на първия етаж. Дори и да има обяснение, пак е мъртъв Мина покрай мраморните статуи в Голямата зала и чу, че пазачът на централния вход промърморва нещо в подвижната си радиостанция. Когато той се изправи. Бен се зачуди какво става. Бавно се приближи към вратата. Пазачът погледна в папката си. В последната секунда Бен реши да смени посоката. Върна се по същия път, отново прекара пропуска си през машината и влезе в северното крило на съда. Забърза към неохраняваната странична врата, която извеждаше към северната страна на сградата. Когато приближи вратата, дочу, че зад гърба му отекуват стъпки. Само виновните бягат, спомни си той съвета на професора си по криминално право. Стигна до изхода и пригответи пропуска си. Вкара го в машината, но не чу познатия звук, който указваше, че пропуска му е приет. Опита пак и отново нищо.

— Бен, може ли за малко?

Той подскочи. Обърна се и видя, че към него се приближава мъж в сив вълнен костюм.

— Проблем ли има? — заекна Бен.

— Би ли ме последвал? — Бен тръгна след мъжа обратно към главния вход. Докато минаваха през Голямата зала, той разхлаби

вратовръзката си. Стигнаха в предната част на сградата и взеха асансьора за приземния етаж. Сред работещите в съда той беше известен като Дисниленд и в него имаше бюфет, кафене, кинозала, магазин за сувенири и изложба за историята на съда.

Когато Бен подмина статуята на Джон Маршал^[1], той стисна челюст и напрегна всички сили, за да остане спокоен. В западната част на сградата се намираха единствените офиси на приземния етаж — тези на секретарите, които отговаряха за сигурността на Съда. Бен мина през главната врата, навлезе в лабиринт от оградени с пластмасови плоскости бюра и стигна до левия ъгъл на помещението. Спря на прага на голям офис и зачака зад водача си. Едър мъж със син раиран костюм седеше зад имитация на антично бюро.

— Влез — извика той. Кръглото му лице се подчертаваше от тлъст, набразден от пъпки нос и посребрена брада. Въздухът в офиса разкриваше предпочитанията му към пурите. Предната част на бюрото му служеше за изложбена площ за колекцията му от батерии. — Направи ми услуга, затвори вратата — каза той на придружителя на Бен. Когато вратата се затвори, мъжът се облегна в кожения си стол.

— Значи ти си Бен Адисън — каза той. — Заповядай. Седни.

— Проблем ли има? — попита нервно Бен, докато сядаше на стола срещу бюрото. Стараеше се да диша бавно и равномерно и да изглежда спокоен.

— Това се опитваме да разберем — отговори мъжът, докато придружителят на Бен седна в другия стол. — В случай че не ме познаваш, аз съм Карл Лунген, главен секретар в съда. Отговарям за цялата сигурност тук. Това е Денис Фиск, заместник-секретар — добави Лунген и посочи облечения в сив костюм придружител. — Доведохме те тук днес, защото имаме някои въпроси, на които се надяваме да отговориш, или по-точно става дума за статията в днешния брой на „Уошингтън Хералд“. Ако не си запознат с материала, нека ти кажа, че е за възможност наскоро обявеното решение на „Си Ем Ай“ да е било предварително съобщено на господин Чарлз Максвел. Следиш ли ми мисълта?

— Запознат съм със статията. — Бен се подразни от снизходителния тон на Лунген.

— Хубаво. — Лунген грабна една батерия „Енерджайзър“ от 1980 година. — Разбираш ли, Бен, според въпросната статия,

сигурността в този съд не си върши работата. Както можеш да си представиш, това не се отразява добре на нашата служба. За щастие, имаме много добър приятел в „Хералд“ и като му звъннахме, той ни информира, че авторът на тази статия е нов репортер. Освен това ни каза, че този репортер живее с един от нашите сътрудници. Този сътрудник си ти. Сега вече разбираш желанието ми да се срещнем.

— Знам какво си мислите — каза Бен, — но нямам нищо общо със статията.

— Значи ми казваш, че не знаеш някой да изнася информация от съда?

— Не.

— Тогава защо твоят приятел е написал тази статия?

— Не зная. Честно казано тръгнах към него, когато ме доведохте тук. За пръв път видях статията тази сутрин в седем часа. Когато отидох да поискам обяснение от приятеля ми, той беше излязъл.

— Бен, ще те питам отново. Знаеш ли някой да изнася информация от съда?

— Не, не зная. Кълна се, не зная за никого.

Лунген остави батерията обратно в редицата. Загледа се в Бен. След малко Бен заговори:

— Мога само да предполагам, че е искал да направи добро впечатление на редакторите си. Искам да кажа, той знае, че ние предварително сме запознати със становищата. Оттам нататък може да напише каквото си поиска. Знаете, че „Хералд“ пишат каквото им падне — гласът му набра сила и той продължи: — И ако Ерик имаше и най-малкото доказателство, мислите ли, че щяха да му пуснат материала на пета страница? Статията си е чисто предположение. Прочели сте я; единственото, което представя, е възможността за вътрешен източник, който обяснява щастливото попадение на Максвел. Можеше да се появи и на страницата за лични мнения.

— Бен, знаеш ли какво ще стане, ако разберем, че лъжеш? — Лунген постави длани на бюрото си. — Естествено, ще бъдеш уволнен. Ако това се случи, предполагам, че пресата веднага ще го надуши. Независимо дали си бил ти или не, бас лоя, че ще те нарочат като източника на Максвел. Бих казал, че с това кариерата ти ще приключи и единствената работа, която ще си намериш след това, ще

бъде като консултант на телевизионния филм, който ще разкаже на света за историята ти.

— Защо просто не ни помогнеш? — попита Фиск с равен и успокояващ глас. Фиск изглеждаше грубоват, с изсечени черти, които се губеха в лошата кожа и неподходящия костюм. Силният му чикагски акцент наблягаше на а-тата и закръгляше о-тата. — Знаеш, че ако ни позволиш, можем да ти помогнем.

— Вижте какво, не ми разигравайте номера с доброто и лошото ченге — каза Бен, а нахлулият адреналин не позволи на гласа му да се пречупи. — Ако бях разказал тази история на Ерик, щях да съм пълен идиот. Не искам да ви обиждам, момчета, но не е необходимо да си гений, за да откриеш, че с Ерик живеем заедно. Какъв смисъл има да карам приятеля ми да пише материал, който не само ще застраши кариерата ми, но и ще насочи вниманието върху мен? — Като изчака малко, за да схванат думите му, той добави: — Статията е пълна глупост, Ерик сигурно е търсел внимание и...

— Не сме казали, че ти си помолил Ерик да напише статията — прекъсна го Фиск. — Просто мислим, че ти си му подал информацията.

— Дума не съм му казвал. Повярвайте ми, изключително много внимавах какво говоря. Особено с Ерик.

— Но си казал на Ерик, че Блейк се пенсионира, нали?

Бен захапа бузата си от вътрешната страна. Лунген продължи:

— Не ни занасяй, Бен. Приятелят ми в „Хералд“ каза, че утре излиза материал за оттеглянето на Блейк. „Хералд“ отказал да го пусне без сигурен източник и Ерик посочил теб.

Бен скръсти ръце, за да изглежда уверен, но знаеше, че губи присъствие на духа.

— Признавам, че му казах за Блейк. Казах му, че през тази седмица ще го оповестим. Но не съм му казал за...

— Признаваш, че съзнателно си съобщил информация от този съд за Блейк и очакваш да ти повярваме за Максвел? — попита Лунген.

— Знаете, че има разлика — каза Бен. — Това за Блейк всички го знаят. Не може да се нарече поверителна информация. Максвел е нещо съвсем различно.

— Точно това искаме да кажем — кимна Лунген. — Хайде сега да почнем отначало.

Решен да не покаже раздразнението си, Бен заяви:

— Вижте, кълна се, че не знам нищо за Максвел. Ако имах връзка с това, мислите ли, че сега щях да седя тук и да си говоря с вас? Ако му бях казал за решението, сега щях да си броя десетте милиона на някой плаж в Гърция.

— Бен, нека ти обясня какво мислим ние. Съгласни сме, че вероятно не си казал нищо на Ерик. Щеше да е глупаво, и честно казано, очакваме повече от теб. Вероятно не си казал нищо и направо на Максвел. Както твърдиш ти, ако го беше направил, нямаше да има нужда повече да работиш. Но се страхуваме, че може да си чул нещо от колежката ти или от сътрудник от друг кабинет за някой, от който изтича информация. Споменавах между другото това на Ерик или пък той те чува като говориш за това и изведнъж започваме да си имаме работа с цял скандал. На този етап разполагаме само с теб.

— Казвам ви. Нямам представа някой, включително и аз, да е предавал информация от съда.

— А за оставката на Блейк?

— Знаете какво имам предвид — съществена информация за правните решения. Когато започнах работа тук, обясних на приятелите ми, че предварително знам цялата информация. Но те никога не са се интересували — дори и Ерик. Мога да си обясня нещата само като приема, че Ерик е измислил тази история, за да го публикуват. Питайте приятеля си в „Хералд“. Казахте, че са отказали да пуснат материала за Блейк без източник. Какъв източник е посочил Ерик за Максвел?

Лунген мълчеше.

— Ерик не е назвал никого, нали? — попита Бен. — Очевидно сте питали приятеля си.

— Не е — отговори Лунген, като гледаше настрани.

— Значи сте знаели, че не съм аз, но въпреки това ме въртяхте на шиш, за да се уверите — поклати глава Бен.

— Бен, в „Хералд“ може и да не знаят източника, но твърдо вярват, че Ерик има такъв. Щом са пуснали тази история, значи в нея има някаква истина.

— Не са ли ви казвали да не вярвате на всичко, което четете?

— Не се прави на умник — ядоса се Лунген. — Докато не съм сигурен какво се е случило, въпросът остава отворен.

— Ами, докато не разберете какво се е случило, аз се махам оттук. — Бен се изправи.

— Не си играя — предупреди го Лунген и също се изправи. — Ако се мислиш за толкова невинен...

— Аз съм невинен.

— Ще се подложиш ли на проверка с детектор на лъжата, за да подкрепиш това си твърдение?

Бен знаеше, че има само един отговор, който ще задоволи Лунген. С най-уверения си тон той каза:

— Щом се налага.

— Трябва да разбереш едно — намеси се Фиск. — Дори и да ти вярвахме, няма причина да приемем, че и останалата част от света ще го направи. Приятелят на Карл от „Хералд“ казва, че са им се обадили от всички големи вестници за историята на Ерик. Не са разбрали в какво се забъркват, докато не я пуснали.

— Защо не поискате опровержение? — попита Бен.

— Направихме го още сутринта — обясни Лунген. — Но тъй като статията само намеква за възможността от изтичане на информация, вестникът не го е грижа, че няма доказателства.

— Мислите ли, че другите вестници ще подемат историята?

— Сега разбираш какво ни притеснява — изгледа го Лунген. — От това, което чуваме, пресата няма да подхване историята, докато няма източник. Може да е портиер, секретарка, сътрудник, който и да е. Но щом получат източник, ще разкъсат виновника. Ако трябва да бъдем честни, източник може и да не се появи. Но човек никога не знае. Някоя сервитьорка в кафенето може да я стегне мрежичката за коса и на следващата вечер ще я видим във вечерната емисия да разправя на целия свят, че дочула как някой говори на някой.

През следващите няколко седмици, независимо от това колко се пише в печата, всеки журналист в града ще души около нас и ще се надява всичко да гръмне. И ако бях на твое място, щях да се тревожа, защото благодарение на твоя приятел, ти най-лесно можеш да си го отнесеш в тази катастрофа.

— Благодаря — каза сухо Бен, като се мъчеше да потисне безпокойството си. — Сега мога ли да си вървя?

— Сериозно ти говоря.

— Разбирам. — Бен тръгна към вратата.

— Още нещо, преди да си тръгнеш — спря го Фиск. — Ако ще се разправяш с Ерик за тази история, ще оценим, ако дойдеш утре сутринта, в случай че е изникнало нещо ново.

— Ще видим — Бен се размина с него и се измъкна през вратата.

След като Бен излезе, Лунген погледна Фиск.

— Какво мислиш?

— Знаеш — каза Фиск. — Мразя сътрудниците. Мислят, че като са започнали работа във Върховния съд, лайната им вече не миришат.

— Много ми помогна — въздъхна Лунген. — Сега кажи ми какво мислиш за Бен.

— Стана каквото очаквах. Очевидно е умно хлапе и мисля, че много добре се държа. Не е толкова тъп, че да помогне на Ерик да напише историята, но това не означава, че и Ерик е глупав. Защо? Ти какво мислиш?

— Не съм сигурен. Искаше ми се Бен да е малко по-нервен.

— Определено беше спокоен — съгласи се Фиск. — Или казва истината, или е един от най-добрите актьори, които съм виждал.

— Наистина мисля, че беше изненадан колкото нас от статията. А приятелят ми в „Хералд“ каза, че са въртели Ерик на шиш за източника. Но той не е назовал никого.

Фиск замълча за момент и след това подхвърли:

— Не ми харесват тези хлапета.

— Фиск, ти не харесваш никой, който е по-умен от теб.

— Съвсем сериозно ти говоря. Каквото и да се случи, трябва внимателно да наблюдаваме това момче.

[1] Джон Маршал (1755–1835) — Председател на Върховния съд от 1801 до 1835 година. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Когато Оубър се върна вкъщи, с учудване видя, че Нейтън и Ерик седят мълчаливо на голямото синьо канапе.

— Къде е Бен? — погледна часовника си той. — Нали щяхте да се счепквате в осем?

— Сигурно са го задържали в съда — предположи Нейтън, като погледна към Оубър. — Ти подстрига ли се?

— Разбира се. — Оубър прокара пръсти през русата си коса. — Трябва да го видите този фризьор. Един от офиса ми го препоръча — правел подстрижките на всички сенатори. Веднъж подстригал и Джими Картър. Както и да е, казва се Мърей Симоун, Царя на косите. — Оубър изтръска останали по врата му косъмчета и продължи: — Естествено, това с царя аз си го измислих. Името си е само Мърей Симоун.

— Схванахме положението — Нейтън веднага се раздразни от приказките за фризьора. — Свършвай вече.

— Значи отивам в светилището на Мърей Симоун, Царя на косите и му казвам, че искам отгоре дълго, а отстрани късо и как мразя, когато ми е късо отгоре. Той разглежда терена, поглежда в огледалото и ми казва: „Знаеш ли какво ще ти направя, ще ти направя къса прическа с ОТНОШЕНИЕ!“. — Оубър така се засмя при споменаването на думите на Мърей, че едва не се прекатури. — Колко смешно. „Ще ти направя къса прическа с ОТНОШЕНИЕ.“ — Той докосна косата си и продължи: — И какво мислите? Наистина ли Мърей Симоун, Царя на косите ми е дал отношение? Аз мисля, че да — огледа се в стъклото на близката картина Оубър. — Имам ОТНОШЕНИЕ!

— Оубър, може би сега не е моментът — обади се Нейтън, загледан в Ерик.

— Усмихни се — каза Оубър на Ерик. — Имаш да живееш само още няколко часа, защо не се позабавляваш?

— Не можеш ли да млъкнеш? — повиши глас Ерик.

— Не си го изкарвай на мен. — Оубър застана в средата на дневната. — Аз не съм прецакал приятеля си.

— Задник такъв — изкрещя Ерик. — Защо не...

— Оубър, просто млъкни — намеси се Нейтън. — Успокойте се и двамата.

— Но не забравяйте какво ви казах — не се предаде Оубър — Мърей Симоун, Царя на косите. Кажете му, че аз ви пращам. — Когато чу превъртането на ключа във входната врата. Оубър се метна на голямото синьо канапе и се вторачи в Ерик: — Първи рунд. Бим-бам.

Бен нахлу в стаята и видя Оубър, Нейтън и Ерик на канапето.

— Е? Какво е обяснението? — попита той и кръстоса ръце.

— Бен, знам, че си бесен — каза Ерик. — Нека ти обясня.

— Почвай — подкани го Бен. — Това чакам.

— Не мога, ако си ядосан. Каквото и да ти кажа, ще побеснееш още повече.

— Ерик, дори и да съм в добро настроение, пак ще побеснея.

— Казах ти, че вече си е решил — обърна се Ерик към Нейтън.

— Бен, просто му дай възможност — помоли се Нейтън.

— Давам ти я — Бен не откъсваше очи от Ерик. — Започвай. Цял ден чакам този момент. — Ерик продължаваше да мълчи и Бен го подкани: — Хайде, кажи ми. Ще гледам да не съм предубеден.

— Добре — въздъхна Ерик. — Просто искам да знаеш, че когато ми каза за Рик и решението за Максвел, изобщо не съм мислил да обеля и дума. Искам да кажа, приятели сме от трети клас. Никога не бих те предал и не бих позволил на нещо да разруши приятелството ни. И със сигурност не бих написал нещо, което би ти навлякло неприятности. Но трябва да разбереш в какво положение се намирах. Почти пет месеца работя в „Хералд“ и не съм направил нищо, освен да редактирам откъси от „Документи на Конгреса“. Редакторите искаха да ме преместят в отдел „Мода“ и когато се случи това със „Си Ем Ай“, не можех да го пренебрегна. Аз съм най-отдолу в йерархията и трябваше да им подам нещо.

— Това ли е? — попита Бен, когато Ерик си пое дъх. — Това ти е причината? Че щели да те преместят в отдел „Мода“? — гласът на Бен прогърмя. — Казваш ми, че имаш обяснение за действията си и после ми сервираш това? Ерик, ти си лайно и половина!

— Работата ми висеше на косъм.

— Значи рискува моята работа, за да спасиш своята? — изкрещя Бен. — Мислиш, че така се решава проблемът?

— Не разбираш. Не съм рискувал своята работа — възрази Ерик.

— Така ли? — попита невярващо Бен. — Не ти ли е ясно, че...

— Знаеш, че няма начин да те хванат — каза Ерик. — Никога няма да открият Рик и ние няма да кажем. Не можеш да пострадаш.

— Значи днес ми е щастливият ден — изсмя се Бен. — Благодаря ти, Ерик! Тъй като никога няма да открият Рик, значи съм във безопасност. Имаш ли някаква представа защо закъснях? Защото през последния час ме обработваха в офиса на секретарите. И в случай че още не загреваш, те отговарят за сигурността в съда. Настаниха ме удобно и ме пекоха на бавен огън заради връзката ми с изтичането на информация за „Си Ем Ай“. Шефът им искаше да му кажа за връзката ми с теб, тъй като приятелят му в „Хералд“ знаел, че живеем заедно. Каза ми, че ако разберат, че съм замесен, ще ме уволнят. Трябва да мина проверка с детектора на лъжата, за да докажа, че съм невинен и повече от всичко биха искали да ме хвърлят на пресата и да гледат как ме разкъсват на парчета.

— По дяволите! — възкликна Нейтън.

— Точно така, по дяволите — повтори Бен. Насочи пръст към лицето на Ерик и продължи: — И тъй като е ясно, че дори за миг не си се замислял за последствията от писането на тази история, би трябвало също така да знаеш, че всеки вестник в страната днес е звънял в съда, за да разбере вярно ли е написаното. На този етап няма да ме дадат на медиите, но е само въпрос на време пресата да надуши източник, който ще говори. И не мисля, че ще мине много време, преди някой да свърже статията ти с факта, че двамата живеем заедно.

— Аз писах само, че има такава възможност — оправда се Ерик.

— Не. Ти само пося смето на съмнението в главите на всички. Тъй като на парцала, за който пишеш, изобщо не му пука за истината, те са го пуснали. В резултат съм прецакан единствено аз.

— Дори не им дадох източник — каза Ерик.

— **НЯМА ЗНАЧЕНИЕ!** — изкрещя Бен. — Я се събуди. По този начин просто проучванията им ще отнемат малко повече време.

— Виж какво, не се ядосвай на мен. — Ерик стана от канапето.

— А на кого, по дяволите? — разпери ръце Бен.

— Ами, не аз съм изпортил информация от съда. Не ми е приятно да ти припомням фактите, но това, което си направил, наистина е противозаконно. Не съм си го измислил.

Бен блъсна Ерик.

— Егоистичен кучи...

Нейтън скочи, събори малката масичка и се навря между двамата приятели.

— Няма да го обръщате на бой. Успокойте се и двамата.

Бен стисна юмруци и отстъпи назад.

— Ти наистина си нищожество — каза той на Ерик.

— Не на мене тия — надигна глас Ерик. — Нямах представа какво ми беше. Винаги всичко ти се е поднасяло на тепсия. Не знаеш какво е да се бориш сам. Редакторът ми дишаше във врата за източник. Но не ми пукаше. Изобщо не те споменах. Изобщо!

— Тогава как секретарите знаят, че аз съм ти източника за оставката на Блейк?

Ерик замълча.

— Какво става? Нямах ли какво да ми кажеш?

— С Блейк е различно и ти го знаеш — отговори Ерик. — За „Си Ем Ай“ не съм им казал нито дума. Каквото и да говорех, не им дадох източник. Редакторът ми каза, че хората щели да ме нарекат драскач. Но аз си мълчах.

— По-добър приятел от теб не бих могъл да имам. Може би следващата седмица ще вземеш наистина да ми направиш услуга и да ми прережеш гърлото. Това ще е върха.

— Сериозно ти говоря — каза Ерик. — Днес ме засипаха с обаждания. От „Нюзуик“, „Тайм“, „Ю Ес Ей Тудей“, „Ню Йорк Таймс“. Откъдето се сетиш. И можех да разкажа цялата история, на когото си избира и да тръгна по пътя на славата и богатството. Можех да напиша книга. Да имам договори за филми, да ми дадат да водя рубрика, целия свят щяха да ми дадат, стига само да се разприказвах. Знаеш, че е така...

Преди Ерик да довърши. Бен се спусна към него, блъсна го в стената и го сграбчи за яката на ризата.

— Още една дума и ще те изкормя!

— Бен, пусни го! — извика Нейтън, докато той и Оубър се опитваха да го отделят от Ерик.

Ерик оправи ризата си и заговори:

— Слушай, разбирам, че си побеснял, но това беше добра журналистика. Важното е, че ти предпазих задника и за пръв път написах статия за пета страница.

— Ако убиеш майка си, ще те сложат на първа — изкрещя Бен. — Означава ли това, че ще го направиш? Не си бил разкрил историята! Ако аз не ти бях казал, нищо нямаше да знаеш. Така че не се дръж все едно си ми направил голяма услуга, като не си подписал филмовите права!

Ерик си пое дълбоко дъх.

— Бен, имаш ли представа колко ми беше трудно с това нещо за „Си Ем Ай“? Още като ми каза как Максвел е получил информацията, исках да напиша материал. Но изчаках. Изчаках, за да се уталожат шумотевниците, изчаках, докато всички вестници не престанаха да се прехласват около Максвел и решението. Изчаках, докато цялата дандания не отмина. И написах само едно малко материалче, с което да се опитам да обясня нещата.

— Чуваш ли се какво говориш? — поклати глава Бен. — Да не се опитваш да ми кажеш, че трябва да ти благодаря, задето си почакал малко, преди да ми забиеш нож в гърба? Имаш ли представа колко е извратена тази логика?

— Не знам защо избухваш така. Никога няма да могат да докажат...

— Не това е същественото! — изкрещя Бен. — Престани да оправдаваш действията си и за секунда помисли! Знаел си, че това ще се случи. Знаел си и ти е било все тая.

— Бен, не съм искал да си имаш неприятности. Какво още да кажа? Съжалявам. Милион пъти съжалявам. Какво друго искаш, по дяволите?

— Искам да се махнеш от тази къща.

— Какво? — попита Ерик.

— Бен, не можеш да направиш това — гласът на Оубър затрепери.

Бен погледна Ерик.

— Чу ме, нали? Искам да се измиташ оттук. — Ерик поклати невярващо глава, а Бен продължи: — Не се шегувам, Ерик. Това не е някакво глупаво училищно спречкване. Не те искам повече в живота

си. Не ти вярвам, не те харесвам и вече нямам нужда от приятелството ти.

— Ами ако не си отида?

— Тогава ще си отида аз — заяви Бен. — Договорът ни изтича на първия ден от годината. Това ти дава месец и половина да си потърсиш нова квартира. Ако не си съгласен с мен, ще гласуваме. Ако никой не иска да гласува, ще хвърляме монета. Така или иначе, не искам да те виждам повече. — Бен обърна гръб на приятелите си и се втурна нагоре по стълбите.

— Ерик, остави го да се успокои.

— Не искам да говоря за това. — Ерик тръгна към входната врата. — Ако на някой му трябва, аз съм в редакцията.

Когато вратата се затръшна, стаята потъна в тишина.

— Мисля, че наистина говори сериозно — обади се Нейтън.

— Не може да го изрита оттук — каза Оубър. — Не можем да му позволим да направи това.

— На теб какво ти има? — попита Нейтън, учуден от реакцията на Оубър.

— Не можем да му позволим да ни раздели. Когато се преместих тук, то беше, за да сме четиримата.

— Оубър, я се стегни.

— Наистина ли мислиш, че ще изгони Ерик?

— Не зная — вдигна рамене Нейтън. — Но когато се нахвърли върху него, помислих, че ще го убие. Такова нещо не се прощава лесно.

— Трябва да говориш с него — реши Оубър. — Обещай ми да говориш с него. — Когато видя, че Нейтън се качва по стълбите, той попита: — Къде отиваш?

— Да говоря с Бен.

— За Ерик ли ще му говориш?

— Не, за Мърей Симоун, Царя на косите.

— Какво каза той? — попита Лиза на следващата сутрин в момента, в който Бен влезе в кабинета.

— Пълна катастрофа — отвърна Бен, докато закачаше палтото си в гардероба. — Нямахме никакво извинение.

— Никакво? — попита Лиза. — Дори не си беше измислил извинение?

Бен взе чашата кафе от бюрото на Лиза и отпи глътка.

— Опита се да ми разправя, че щели да го понижават, но беше жалък.

— Фрасна ли му един?

— Лиза, трябва да ти кажа, че аз съм човек на словото, не на насилието.

— Ама не ти ли се искаше да му размажеш физиономията? Не ти ли се прииска да му избиеш зъбите? Не ти ли...

— Разбрах те. — Бен започна да си играе с вратовръзката си в червено и златисто.

— Чакай малко — каза Лиза. — Ама го удари, нали?

— Не съм го ударил.

— Бен, недей да ме лъжеш...

— Блъснах го в стената, леко го заплаших и му казах да се изнася.

— Браво, бияч такъв — зарадва се Лиза. — Разкажи ми сега гадните подробности.

— Не беше нищо. Просто за секунда загубих самообладание.

— Не мога да повярвам. Дори не мога да си те представя да губиш самообладание.

— И защо?

— Защото си мек като памук.

— А ти пък си желязна.

— Вярвай ми, когато се налага, раздавам ритници. Дай ми време и ще те сритам и тебе.

— Лиза, не ми се слушат садомазохистичните ти фантазии в кабинета. Това е сексуален тормоз и е противозаконно. — Телефонът на Бен звънна. — Ало, кабинетът на съдия Холис — обади се той.

— Бен, можеш ли да говориш сега?

— Майко? Всичко наред ли е?

— Да, всичко е чудесно. Ти в съдебната зала ли си?

— Не, в петък не ходим в съдебната зала — отговори нервно Бен.
— Защо? Какво става у дома?

— Ами чудех се дали имаш да ми казваш нещо — подхвърли майка му.

Или говореше за историята с Ерик или бе получила писмо от Рик. И в двата случая на Бен му замириша на проблеми. Като се надяваше да подразбере нещо, преди да издаде повече информация, Бен измърмори:

— Не съм сигурен за какво говориш.

— Бенджамин, не си играй с мен. Кажеш сега, имаш ли да ми казваш нещо?

— Мамо, нямам представа за какво говориш.

— Ами тогава може би ще ми обясниш защо трябва от Барбара да разбирам, че си имаш много сериозна приятелка.

— О, боже! — изпъшка Бен, а Лиза вдигна поглед от бюрото си. — Мамо, нямам сериозна приятелка. Майката на Оубър няма представа за какво говори.

— Не ме лъжи, Бенджамин.

— Мамо, кълна ти се, не лъжа.

— Тогава за коя жена са приказвали приятелите ти в къщата на Кейти миналата седмица?

— Сигурно за колежката ми — Бен намусено погледна Лиза.

— Спиш с колежката ти?

— Не спя с нико... Мамо, не спя с Лиза. Нейтън и Оубър просто са се шегували с леля Кейти. Ние сме само колеги.

— Но според Оубър не сте само колеги.

— Кога си говорила с Оубър?

— Тази сутрин. Ти вече беше тръгнал. По кое време отиваш на работа всъщност? Сигурно като магарета ви юркат там.

— Това е Върховният съд. Много работим. Какво ти каза Оубър?

— Не е твоя работа. Уилям и аз хубаво си поговорихме. Кажеш ми сега, твоята колежка от Вашингтон ли е?

— Не, от Лос Анджелис.

— Тя при теб ли е в момента?

— Не, не е тук. — Бен погледна към Лиза. — Взима показания.

— ЗДРАВЕЙТЕ, ГОСПОЖО АДИСЪН! — извика Лиза.

— Знаех си, че е там — каза майката на Бен. — Дай да говоря с нея.

— Мамо, няма да ти я дам. Набий си го в главата.

— Питай я дали ще дойде у нас за Деня на благодарността.

— Мамо...

— Ако трябва ще взема номера ѝ от Оубър и сама ще ѝ се обадя.

Бен се засмя:

— Лиза, майка иска да знае дали ще си ходиш вкъщи за Деня на благодарността — обърна се той към нея и прошепна: — Кажй „да“.

— Не, напълно съм свободна — извика Лиза.

— Чудесно — каза майката на Бен. — Кажй ѝ, че е поканена. Ще дойде с теб.

Бен погледна към Лиза:

— Майка ми иска да ти предам, че се радва, че ще бъдеш сама на Деня на благодарността. Надява се да прекараш отвратителна нощ, да ти се обърне сърцето и да умреш сама, без утехата на приятели и семейство.

— Бенджамин!

— Искa да дойдеш у нас за Деня на благодарността.

— С удоволствие. — Лиза се изплези на Бен.

— Чудесно — въздъхна Бен и се обърна отново към телефона. — Мамо, не е лошо да приготвиш още една-две пуйки. Не знам дали Оубър ти е казал, но Лиза набива като крава и като кон, и като цяла ферма животни.

— Ако ходите, искам да се запозная с нея.

— Добре, предавам се. Хвана ни. Излизаме. Мамо, това е тя. Лиза и аз сме влюбени, тя е бременна и мислим да кръстим бебето Херкулес на леля Фло.

— Не е смешно — каза майка му.

— Виж, трябва да затварям.

— Само ми кажй още нещо. Какво се е случило между вас двамата с Ерик?

— Мамо, нищо не се е случило. Защо? Кой казва, че се е случило нещо?

— Оубър.

Бен затвори очи и заговори със спокоен глас:

— Нищо не се е случило между мен и Ерик. Просто имахме малък спор. Това е. Тази вечер ще се сдобрим.

— Помни какво ти казах, когато постъпи в колежа. Няма нищо по-хубаво от приятелите от ученическите години.

— Добре, мамо. Благодаря ти, че ми го казваш за осемдесет и четвърти път. Сега мога ли да тръгвам?

— Значи Лиза идва за Деня на благодарността?

— Да, мамо. Благодарение на намесата ти, ще дойде.

— Чудесно, ще ти се обадя по-късно. Обичам те.

— И аз те обичам. Поздрави татко. — Бен затвори и се обърна към Лиза. — За много умна ли се мислиш? Ами, помисли пак, госпожичке, защото току-що направи най-голямата грешка в живота си. С безкрайната си мъдрост си изпроси покана за седемнайсетия кръг на ада — моят дом за вечеря.

— Нямам търпение.

— Чакай малко. — Бен извади малко тефтерче от горното си чекмедже. — Това трябва да го запиша. — Докато драскаше в него, той обяви: — В петък, двасет и първи ноември, Лиза Мари Шулман каза „Нямам търпение“, като имаше предвид предстоящото си последно ядене.

— Ще е забавно — каза тя.

— „Ще е забавно“ — Бен добави и тази фраза в тефтерчето. — Мисля, че това и Наполеон го е разправял преди Ватерло.

— Бен, семейството ми все още се впечатлява от лава лампите. Колко по-лошо може да е твоето семейство?

— Бих казал доста. С цял свят по-лошо. Може би с цяла вселена.

— Хайде, престани вече.

— Лиза, не преувеличавам. Родителите ми са мутанти. Смахнати и откачени хахавелници, които са били създадени, за да донесат чувство за вина и безмерно страдание на всички невинни деца по земята.

— Нямам търпение да се запозная с тях. Изглеждат чудесни хора.

— „Изглеждат чудесни хора“ — Бен продължи да записва. — Олеле, нямам търпение да почнеш да си ядеш думите.

— Както кажеш. — Лиза отвори една от многото кафяви папки на бюрото си. — Междувременно, свърши ли със становището за „Ръсел“? Каза, че ще го направиш преди два дни.

— Не ме юркай. Трябва още да се обработи. — Бен прибра тефтерчето в бюрото си. — И между другото, можем ли да се срещнем у вас тази вечер? Искам да обсъдим срещата с Рик утре.

— Разбира се. А. Бен! Не искам да ставам нахална, но наистина ми трябва решението „Ръсел“.

— Лиза, казах, че ще ти го дам. Какво искаш още?

— Искам да го свършиш. Вярвам ти, като казваш, че работиш по него, но вече две седмици правиш първата чернова.

— Съжалявам, ако седмицата ми е била много заета, но напоследък животът ми е малко объркан.

— Не ми излизай с тоя номер — скастри го Лиза. — Много добре знаеш, че ти съчувствам за нещата, с които трябва да се справиш. Искам само да ти кажа, че трябва да направиш всичко възможно, за да ги пренебрегнеш. Независимо дали ти харесва, този съд е по-важен от всичко в живота ти.

Бен беснееше, докато обръщаше чиста страница в бележника си.

— Чудесно, разбирам. Остави ме сега да работя.

— Бен, престани. Какво искаш от мен?

— Ами да ми влезеш малко повече в положението! — извика той. — Лесно ти е да си прилежна, но аз съм този, който гони оня психопат. Всеки път, като се обади майка ми, изпадам в ужас, че може да се е свързал със семейството ми. На всичкото отгоре приятелят ми ме предаде и от отдел „Секретари“ ме заплашват... а седмицата още не е свършила.

— Знаеш ли как ми се иска поне за малко да погледнеш нещата от друга гледна точка, освен от своята.

— Предполагам, че най-добре да почна да гледам от твоята.

— Сериозно ти говоря — каза Лиза. — Холис знае, че винаги преглеждам решенията, преди да му ги дам, затова е свикнал да ме пита за тях. Пита ме от миналата седмица и аз си измислям извинения. Във вторник му казах, че работим по няколко точки. В сряда казах, че още не сме ги разрешили. Вчера го отбягнах. Днес не знам какво да му кажа. В това сме двамата заедно и нямам нищо против да си го отнеса заедно с теб, но това е глупаво. „Ръсел“ е нищо и никакво процедурно дело. Холис ни каза точно как го вижда, а ние си влачим краката. Просто го довърши и ми го дай. Дори и да си готов само наполовина, аз ще го изгладя. Трябва днес да му връча нещо. Съжалявам, ако това означава, че те прищпорвам, но в този момент само така ще ме вземеш насериозно.

Бен се загледа в бележника си.

— Съжалявам — каза студено той. — Абсолютно си права. Ще ти го дам преди обяд.

— Бен, аз...

— Не е необходимо да ми обясняваш. Права си. Като не мога да го направя навреме, трябваше да ти го дам.

— Ето това се опитвах да ти кажа.

— Готов ли си за утре?

Рик се гледаше в огледалото и завързваше връзката си на съвършен възел.

— Разбира се, че съм готов. Въпросът е дали Бен ще е готов?

— Знаеш, че крои нещо срещу теб.

Разочарован от дължината на вратовръзката, Рик развали възела и започна отначало.

— Да прави каквото си иска. Не се притеснявам.

— Как може да си толкова самоуверен?

Рик се обърна.

— Защото разбирам Бен. След катастрофата с Ерик няма да може да ми откаже.

В един без петнайсет Лиза се върна в кабинета с малка кафява торба. Извади две чаши кафе, ръжена кифла и кроасан с шоколад.

— Обед е. Яж — тя подаде на Бен кроасана и едно от кафетата.

Двайсет минути по-късно Бен все още не се беше докоснал до кафето и кроасана. След още половин час най-накрая вдигна поглед от монитора:

— На път е още едно решение на Върховния съд — обяви той, а лазерният принтер започна да свисти.

— Чудесно. — Лиза застана до принтера. Взе всичките седемнайсет страници, върна се на мястото си и извади червената си химикалка. Докато Бен я наблюдаваше, тя прочете решението с насочена за корекции химикалка. Бавно и педантично разглеждаше всяка страница и след това я поставяше с лицето надолу на бюрото си. След петнайсет минути обърна последната страница и погледна Бен.

— Е — посегна към кроасана си Бен. — Какво мислиш?

— Бен, това е фантастична работа — Лиза обърна страниците и ги подреди. — Обикновено ти правя първите чернови на салатата. А тази драснах само два пъти.

— Всъщност, три пъти. — Бен отиде до бюрото на Лиза, взе купчинката хартия и започна да търси поправките ѝ.

— Граматически подробности. — Лиза се облегна на стола си. — Но съм възхитена. Тази първа чернова е като някоя от третите ни чернови.

— Този път се стараех.

— Защо не се стараеш така и през останалото време? Обикновено вършиш прекрасна работа, но това си е завършен продукт. Спести ни цял ден труд.

— Делото беше лесно — каза Бен. — Не беше кой знае какъв проблем. Просто работя добре под напрежение.

— Трябва по-често да те ядосвам. — Лиза стана, взе страниците от Бен и ги сложи в една от кафявите папки на Холис. — Ще го предам на Холис в този вид. Надявам се следобед да сме приключили с него.

— Чудесно. — Бен извади черното си палто от гардероба. — Трябва да изтичам до ресторанта, но до час съм тук.

— Планираш за утре? — попита Лиза.

— Абсолютно — каза той. — На този етап не искам да оставям нищо на случая.

В три и половина Лиза се върна в кабинета.

— Готово. Свършихме с „Ръсел“ — обяви тя и хвърли папката на бюрото на Бен.

— Хареса ли го?

— Дали го е харесал? Нека ти представя нещата така. В един момент трябваше да избърша слюнката, която беше потекла по долната му устна.

— Сериозно те питам.

— Не се шегувам — заяви тя. — Холис страшно го хареса. Каза, че е добре аргументирано и организирано точно както той обича. Особено му допадна заключението, където си нарекъл несъгласието „опит да се изпразни с напръстник безкрайният океан на логиката“.

— Ще го остави ли това? Сигурен бях, че ще го махне. Винаги ми реже обидните метафори.

— Да, но тази му хареса. Очевидно мисли, че Остерман не е с всичкия си в несъгласието.

— По дяволите! — Бен удари по бюрото. — Ако знаех, че ще е в настроение за игри на думи, щях да измисля нещо още по-добро. Мислех да кажа, че несъгласието е „да се опитваш да пикаеш върху ада на здравия разум“.

— Не мисля, че това щеше да мине — засмя се Лиза.

— Защо? — попита Бен. — Не мислиш, че ще се съгласи с паралела, който правя между здравия разум и огъня?

— Не мисля, че Холис иска да влезе в историята, като първия съдия, използвал думата „пикая“ в едно от становищата си. Такъв си е той.

— Може би си права. — Бен разлисти седемнайсетте страници на документа. — Кажете ми какво друго каза Холис.

— Нищо особено. Радва се, че сме свършили с „Ръсел“, защото според него „Гринъл“ почти със сигурност ще се реши тази нощ.

— Откъде знае, че ще му го дадат на него?

— Вече е говорил с Молък и Ковач и те не искат да се занимават. Независимо дали е в мнозинството или не, Холис ще е най-старшият съдия, който ще иска да пише решение.

— Чува ли се дали Вейд е прескочил оградата?

— Утре ще знаят. Холис каза, че тази вечер Вейд щял да вечеря с Остерман и Блейк.

— Е, още едно дело на Върховния съд ще зависи от това колко един съдия ще се подмазва на друг.

— Добре дошъл във Вашингтон.

— Благодаря — каза Бен. — Ти си толкова политически проникателна. Сега вече знам как стават нещата в този град. А аз наивно си вярвах, че демокрацията ръководи нацията.

— Виж какво, когато започнах да следвам право, винаги твърдах, че ако Върховният съд е олицетворение на истинската справедливост, тогава всеки случай, независимо кой е в съда, ще се решава по един и същи начин. Ако в „Роу срещу Уейд“ през 1973 година са дадени права за аборт, тогава решението не би трябвало да се обръща наопаки, само защото съдът се е напълнил с консерватори. Но с течение на времето разбрах, че това е красотата на закона. Решаваме всеки случай отделно. Фактите никога не са едни и същи и всеки съдия взима под внимание различни неща. Ако искаме непрекъснато едно и също решение, няма да имаме нужда от съдии, а от роботи, в които вкарваме фактите и

получаваме еднакви, безпристрастни и логични решения. Но кой, по дяволите, иска робот да му решава живота?

— Зависи дали роботите са консерватори или либерали.

— Това ти казвам. Престани да виждаш всичко в черно и бяло. Няма двама души, които да виждат нещата по един и същи начин. Точно това му е хубавото. Принасяме се в жертва на особеностите на хората, но получаваме индивидуализирана правна система. Би ли искал наистина да живееш в свят, в който няма Остермановци или Вейдовци?

— Всъщност, защо не? — вдигна рамене Бен. — Но предполагам, че в такъв случай ще се срина целия пазар за панталони за голф.

— Бен, бъди сериозен.

— Знам, знам — каза той и отчупи парченце от изсъхналия кроасан. — Но това не означава, че не трябва да се нервирам, когато едно дело се решава под масата.

— Разбира се, че трябва да се нервираш. Но просто проумей, че личната страна от правния процес има и добрите си страни, които правят демокрацията такава, каквато я познаваме.

— Чудесно, генерал Вашингтон. Ще си спомням за думите ви всеки път, когато разказвам как Вейд е продал гласа си.

ГЛАВА ОСМА

По-късно същата вечер Бен и Лиза се върнаха в апартамента ѝ и намериха Оубър и Нейтън да чакат отвън пред сградата.

— Къде сте, бе хора? — подскочаше на едно място Оубър. — Замръзнахме тук.

— Защо не чакате във фойето? — попита Лиза.

— Защото скапаният портиер не иска да ни пусне. Каза, че щом домакините ни ги нямало, трябвало да чакаме отвън.

— Ти се шегуваш. — Лиза нахлу в сградата и се приближи към усмихнатия портиер. — Защо, по дяволите, карате гостите ми да чакат отвън?

— Госпожо, домакините им ги нямаше.

— Аз съм им домакините — заяви тя. — И ако закъснея пет минути, не искам приятелите ми да чакат навън на студа.

— Госпожо, може и вие да сте им домакин, но в тази сграда си имаме правила и без позволение от домакините не пускаме никого в сградата. Като портиер работата ми е да гледам да няма мотане из фойето.

— Така ли?

— Да, госпожо, така — излая портиерът. — Асоциацията на наемателите ми е дала пълна власт да гоня безделници, скитници и други криминални субекти от това помещение.

— Сигурен ли сте? — попита Лиза.

— О, не — Бен надникна през пръстите си. — Нещата ще загрубеят.

— Нека ви кажа няколко неща — Лиза насочи пръст към лицето на портиера. — Първо, все ми е едно кой сте, но в момента, в който моите гости влязат в тази сграда, те стават и ваши гости. И ако мислите, че имате право да оставяте гостите ми да мръзнат на студа, значи изобщо не сте в час. Може и да не се намираме в замръзналата тундра, но навън е студено. Второ, разпоредбите, зад които се криете, са незаконни, защото позволяват на супермаркетни полицаи като вас да

дискриминират както им падне. Затова, ако нямате солидни, реални причини да подозирате приятелите ми, съветвам ви да си държите устата затворена. И накрая, ако наричате приятелите ми безделници или престъпници, ще ви завлека в съда по обвинение в клевета, ей така, заради принципа. Няма да мога да спечеля, но ще се забавлявам страхотно, докато ви гледам как си губите парите и времето, за да се измъкнете. Сега, ако нямате какво друго да ми кажете, качвам се горе. Достатъчно ясна ли съм?

— Съвсем — каза обърканият портиер. Обърна се към Нейтън и Оубър и добави: — Извинете за неудобството.

— Приемам извинението ви — кимна Оубър, докато всички се запътиха към асансьора.

— Беше ли необходимо наистина? — попита Бен.

— Фантастично беше — извика Оубър.

— Ядоса ме — призна Лиза. — На такива им дай малко власт и веднага започват да се мислят за диктатори.

— Да, но ти направо го накара да намокри гащите — засмя се Бен.

— Бях впечатлен от яснотата на аргументите — Нейтън гледаше Лиза все едно я виждаше за първи път.

— Благодаря — каза тя, докато чакаха вратата на асансьора да се отвори.

Когато влязоха в апартамента, Лиза запали лампите и остави куфарчето си на бюрото.

— На какво мирише? — попита Бен, докато вървеше към дневната.

Оубър помириса въздуха:

— Мирише на... нещо женствено.

— Ароматни пръчици — обясни Лиза. — Току-що ги запалих. Харесват ли ви?

— Омагьосан съм — заяви Оубър.

— Предполагам, че не сте свикнали с къща, която не мирише на крака. — Лиза тръгна към спалнята и добави: — Ей сега идвам.

След няколко минути се върна в дневната с анцуг и любимата си тениска с надпис „Станфорд“.

— Почваме ли? — тя седна на канапето до Бен.

— Ето го и плана — Бен отвори куфарчето си и извади бележник и химикалка. — Рик и аз ще се видим утре. Единствената причина, поради която мога да се сетя, че Рик иска да ме види, е, че иска още нещо, и единственото нещо, което може да иска, е информация.

— Но не можеш да си сигурен — обади се Лиза.

— Това е единствената логична причина. Не мисля, че иска да си говорим за политика.

— Може би просто е решил да те бъзика що за глупак си бил миналия път — предположи Оубър.

— Не мисля, че ще е това — намръщи се Бен.

— Но защо ще иска още информация, ако вече е направил милиони долари от решението „Си Ем Ай“? — попита Нейтън Седна на канапето и остави на пода малка синя брезентова чанта.

— Нямаме представа колко е направил от „Си Ем Ай“. Може би десет милиона, а може би десет хиляди. Проблемът е, че не знаем повече за него. Ако вече не е бил богат, значи сигурно не е имал много пари, които да инвестира в акции на „Си Ем Ай“ преди да се вдигнат. Цялата му печалба може да е била хонорарът, даден му от Максвел.

— Но съм сигурен, че сумата не е била малка — каза Нейтън.

— Сигурно не е била — съгласи се Бен, — но не бих подценил силата на алчността. Ако първия път Рик е направил милион, убеден съм, че втория път ще поиска десет милиона. Не сме сигурни, че ще ми иска информация, но ако го направи, мисля, че е най-добре да следваме оригиналния план на Лиза и да се опитаме да го запишем.

— Ако наистина иска информация, тогава ще ти предложи пари. Очевидно няма да успее да те прекара като първия път.

— Не знаеш какво може да се случи — вметна Оубър. — Когато пожелае, Бен умее да бъде доста наивен.

Без да му обръща внимание, Бен каза:

— А ако ми предложи пари, ще запишем и подкупа на лента. Тогава поне ще можем да докажем, че е подкупил правителствен служител.

— Едно нещо не разбирам — обади се Нейтън. — Ако запишеш Рик, как ще използваш тази информация срещу него? Предадеш ли го на властите, изгаряш и ти.

— Зная — въздъхна Бен. — Но на този етап повече ме притеснява фактът, че той винаги ще размахва връзката ми със случая

над главата ми. Ако успея да го запиша, няма да може да използва тази информация срещу мен. Въпреки че това не е идеалната ситуация, поне ще се изравним. Иначе никога няма да съм спокоен.

— Взе ли записващото устройство? — Лиза попита Нейтън.

Нейтън сложи брезентовата чанта на коленете си и дръпна ципа.

— Ето го безжичния микрофон. И просто искам да знаеш, че с подобно оборудване Съединените щати са се превърнали в суперсилата, която са сега.

— Страхотно, полковник — каза Бен. — Откъде го взе?

— Имам един приятел, който работи в охраната. Надявах се да ни снабди с последния писък на модата, но успя да ми намери само това. Без официално разрешение най-добрите неща не излизат от склада.

— Има ли от онези микрофони, които се слагат в копчетата за ръкавели? — попита Оубър.

— Те са фантастични — съгласи се Нейтън. — Надявах се и на отровни стрелички, които излитат от ръчен часовник, но това беше най-доброто. — Той стана, извади разни жички от чантата и се обърна към Бен: — Ставай и си сваляй ризата.

— Уooooooooooooooooоу — зави Лиза, докато Бен се разкопчаваше.

— Чакай да го видиш гол — обърна се към нея Оубър. — Няма никакви косми по гърдите.

— Ей, поне нямам и остров Капри. — Бен стоеше гол до кръста. Той погледна Лиза и обясни: — И Оубър не е космат, но в средата на гръдния си кош има един голям остров.

— Не е вярно — отрече Оубър.

— Свали си ризата — предизвика го Бен.

— Няма нужда — усмихна се Оубър. — Но, повярвай ми, не прилича на остров Капри.

— Чакай да разбере как работи това — каза Нейтън, докато се бореше с жиците.

— Яд ме е да го кажа — обади се Лиза, — но имаш секси тяло.

Бен се опита да не се изчервява, а тя продължи:

— Сериозно. Не мислех така, но имаш страшен гръден кош — тя погледна Оубър и добави: — Мисля, че се възбуждам.

— Ами аз така влияя на хората — каза Оубър.

— Готово — заяви Нейтън, като гледаше Бен. — Защо си се изчервил? — попита той.

— Просто ми покажи как работи това — тросна се Бен.

— Добре. Взимаш този колан със заешка лапа и го увиваш около кръста си. Микрофоните са вътре в това — Нейтън посочи две малки издутинки в широкия колан. — Тук са батериите — той потупа една по-голяма издутинка в задната част на колана. — Трябва да издържат осем часа и току-що ги заредих, така че всичко ще е наред. — Той извади от чантата голяма черна кутия. — Това е приемникът. В него има касетофон, така не можем да запишем целия разговор.

— Включен ли е? — попита Бен.

— Би трябвало. — Нейтън извади антената на кутията и завъртя няколко копчета. — Отиди в другата стая и кажи нещо.

Бен влезе в спалнята на Лиза, а тримата зачакаха мълчаливо, загледани в черната кутия. Изведнъж чуха:

— Аз съм в спалнята на Лиза. Сатенените чаршафи не ме изненадват, но с потрес намирам на нощното шкафче моя снимка.

— НЕ МИ ПИПАЙ ЛЕГЛОТО! — изкрещя тя.

— И чакай... това какво е? Около лицето ми има следи от червило. Лиза, толкова, толкова е тъжно.

— ИЗЛИЗАЙ МИ ОТ СТАЯТА!

— Чакайте, ето го чекмеджето с бельото. Да, момчета, то е!

Лиза скочи от канапето, а Бен влезе в дневната. Нейтън върна лентата и я пусна да се върти.

„... спалнята на Лиза. Сатенените чаршафи не ме изненадват, но...“

— Работи — каза Нейтън.

Бен свали колана и си облече ризата.

— Значи просто трябва да си говоря нормално и всичко ще се запише?

— Да.

— Не е ли по-добре да си го сложиш в гащите, да не би Рик да реши да те претърси — предложи Оубър.

— Не мисля, че идеята е добра — възрази Нейтън. — Ако го направиш, звукът няма да е ясен. — Той затвори приемника и добави: — Единственото друго нещо е, че тъй като е безжичен, радиусът му на действие е около стотина-двеста метра.

— Идеално — каза Бен, докато се закопчаваше. — Ще се срещнем в „Двата пъдпъдъка“, един моден ресторант на Масачузетс авеню. Ходих днес по обяд там, за да огледам. Мястото е малко и има само един прозорец, който гледа към улицата. Но срещу него има китайски ресторант и вие можете да седнете там.

— Знам го — кимна Нейтън. — „Орхидеята на Банкок“.

— Точно така — потвърди Бен. — Ти и Оубър трябва да отидете към седем. Аз ще се срещам с Рик в осем. Двата ресторанта са точно един срещу друг, така че с обхвата не би трябвало да има проблем.

— Възможно ли е нещо да попречи на микрофона? — попита Лиза. — Късовълнови предавания? Сателитни чинии? Нещо такова?

— Приятелят ми каза, че всичко ще е наред — успокои я Нейтън. — Не е най-доброто, но върши работа.

— Знаете ли какво ни трябва? — попита развълнуван Оубър. — Парола. Ако нещо се обърка, тя ще ни е сигнал, че имаш нужда от помощ.

— Правилно — одобри Бен и се върна на мястото си на дивана.

— Какво ще кажете паролата да е „Каква ти е повредата, Хедър?“ — попита Оубър.

— В никакъв случай — каза Бен — Трябва да е нещо, което лесно да вмъкна в разговора и да не излезе, че съм се паникьосал.

— Какво ще кажете за „пародия на справедливостта“? — попита Нейтън.

— Ами „електрическо сирене“? — обади се Оубър.

— Как да го вмъкна това в изречение? — изгледа го Бен. — Моля те, не ме убивай и може ли да си поръчам електрическо сирене?

— „Престъпления срещу човечеството“ — каза Нейтън.

— „Дяволски кучета“ — предложи Оубър.

— Ами ако просто изкрещя: „Помогнете ми, приятели мои, без капка въображение! Помогнете ми!“ — не се стърпя Бен.

— Защо не използваш думата „бинго“? — попита Лиза. — Лесно можеш да я вмъкнеш в изречение и по филмите винаги действа.

— Това е смешно — обади се Оубър. — Кажи ми един филм, в който са използвали „бинго“ за парола.

— Много са.

— Кажи ми един — не се предаваше Оубър.

— Не ме интересува дали във филмите действа — прекъсна ги Бен. — Паролата е „бинго“. Ако кажа „бинго“, притичват ми се на помощ.

— Значи за подкупа се погрижихме — каза Лиза. — Имаме проблем само със снимките.

— И за това съм се погрижил. — Нейтън извади от чантата телеобектив. — Ще стане на моя апарат и ще можем да го снимаме тоя задник колкото си искаме.

— Трябват ни ясни снимки — напомни Лиза.

— Имай ми доверие, с този сладур ще му заснедем и черните точки по носа. Дори има вграден инфрачервен филтър. — Нейтън погледна Бен и добави: — Просто трябва да знам кого да снимам. Не съм виждал Рик.

— Погрижих се за това днес — кимна Бен. — В „Двата пъдпъдка“ има една маса точно до прозореца. Рик и аз ще седим там, така че просто снимаш този, с който съм.

— Ами ако не седнете на тази маса? — попита Нейтън.

— Там ще сме. Като отидох да разглеждам ресторанта, бутнах на главния сервитьор стотачка, за да запазя тази маса.

— Профукал си още сто долара? — възкликна Оубър.

— Когато отидох там, вече имаше резервация на мое име — обясни Бен. — Доста беше страшно.

— Всичко ще е наред. — Нейтън започна да прибира микрофона в чантата.

— Мислех си... — намеси се Лиза. — Ами ако Рик не те помоли за информация?

Бен сви рамене.

— Предполагам, че ще трябва да се задоволим със снимките. Успеем ли да го идентифицираме, ще можем да го притиснем, ако реши да действа срещу мен. И тогава поне ще сме в състояние да го свържем със следващия Чарлз Максвел.

— Като говорим за това — обади се Нейтън, — имате ли представа за кое дело може да попита?

— Мислих по въпроса — каза Лиза. — В „Американска стомана“ се въртят големи пари. То ще струва поне няколко милиона.

— Няма начин — настоя Бен. — Що се отнася до мен, има само едно — „Гринъл“.

— Смяташ ли? — попита Лиза.

— Сигурен съм — каза Бен. — Това дело е цяла златна мина.

— Какво ще кажете да ни обясните човешки, на нас несъвършените зрители? — подхвърли Нейтън.

— Хауард Гринъл и още няколко инвеститори — заговори Бен — притежават огромна стара църква в центъра на Манхатън. Преди около три години решили да съборят църквата и да построят на нейно място нов ресторант и пазарен комплекс — точно каквото му трябва на Ню Йорк. Когато отишли в отдела по райониране да получат одобрение за събарянето, нещата се разчули и Историческото общество на Ню Йорк, както и няколко религиозни групи започнали да твърдят, че църквата е историческа забележителност и не може да се разрушава. Започнало страхотно лобиране и от двете страни, църквата била официално обявена за забележителност и следователно минала под защитата на града. Гринъл и инвеститорите му започнали да съдят града с твърдението, че като не са им позволили да строят на собствената си земя, повторното райониране е представлявало изземване на собствеността им.

— Според клаузата за изземванията от Конституцията — намеси се Лиза, — щатът не може да вземе земя, без да обезщети собственика. В този случай стойността на обезщетението е парите, които са щели да се спечелят, ако превърнат църквата в небостъргач.

— Но нали каза, че са районирали повторно? — учуди се Нейтън. — Как така районирането ще е изземване?

— Точно това е въпросът — каза Бен. — Районирането не се смята за изземване, щом е в интерес на обществото. Например, градът може да районира една област като жилищна, за да държи настрана търговците и да подsigури интересите на общността. Това е справедливо райониране. Въпросът тук е дали запазването на историческата забележителност е в интерес на обществото.

— Очевидно е така — заяви Лиза, — тъй като забележителността е част от обществото. Тя защитава историята му и освен това привлича туристи.

— Това е едната гледна точка — Бен се обърна към Нейтън и продължи: — Тук аз и Лиза не сме на едно мнение. Мисля, че това определено е изземване. Погледни фактите. Инвеститорите са платили милиони за тази собственост, която, когато са я купили, е можело да се

развива търговски. Би трябвало да могат да разчитат на тази информация. Но Лиза мисли, че няма проблем, ако правителството дойде и каже: „Съжалявам, но размислихме. Не можете да строите нищо тук, а най-вече не можете да пипате църквата, защото е историческа забележителност“. Това е лудост. Правителството просто идва с танцова стъпка и изземва земята от собствениците. Сега „Гринъл и компания“ имат една порутена стара църква, която практически няма стойност.

— Не е вярно. Сега си имат историческа забележителност.

— Лиза, никой няма да дойде в Ню Йорк, за да гледа тази съборетина. Това не е Дисни Уърлд. Не могат да й сложат входни билети. Тръсната им е и това е.

— Ако земята има толкова нужда от защита, защо просто правителството не плати на „Гринъл“? — попита Нейтън. — Защо трябва един отделен гражданин да плаща за историческа забележителност, която всички останали могат да разглеждат безплатно?

— Ето това е — възкликна Бен. — Казах ти, че е трябвало да следваш право.

— Но собственикът притежава исторически паметник — каза Лиза.

— Чудо голямо — разпери ръце Бен. — И какво от това? Ако не можеш да направиш пари от него, все едно имаш колекция от марки за петдесет милиона долара, която няма на кого да продадеш.

— Какво лошо има в това? — попита Лиза. — Трябва ли да събаряме историята, за да строим още супермаркети?

— Виж какво, не искам да звуча като чичо Скрудж, но историята не плаща сметките. Те са инвестирали милиони долари, защото са разчитали на районирането на града. Ако градът си промени мнението, значи трябва да компенсират тези, които е прекарало. Точка.

— Бен, да не казваш, че ние трябва...

— Добре, мисля, че разбирам — прекъсна ги Нейтън. — Сигурен съм, че вие двамата можете да продължавате цяла нощ, но някои от нас утре са на работа.

— А пък и решението не зависи от нас — вдигна рамене Бен. — Холис и останалите ще ни кажат какво да пишем и готово.

— Точно така — затвори чантата си Нейтън. — Затова дай да свършваме. Трябва ли да обсъдим нещо друго?

— Мисля, че това беше — каза Бен. — Да се надяваме, че утре всичко ще мине добре.

— Ако не мине, надявам се да не откачиш и да не се превърнеш в свое изчанчено и изкривено копие — обади се Оубър.

— За какво говориш? — попита Лиза.

— Ох, моля ти се — изпъшка Бен. — Стига с тая теория за Батман.

— Какво? — попита отново Лиза.

— Не знам дали ще можеш да ме разбереш — погледна я Оубър.

— Ще се пробвам.

Оубър плесна с ръце.

— Теорията се основава на идеята, че целият ти живот може да се разпадне в един лош ден.

— И какво общо има това с Батман? — скептично се поинтересува Лиза.

— Помисли си как Брус Уейн е станал Батман. Застреляли родителите му пред очите му. В същия ден изгубил целия си живот и за да запази разума си, трябвало да се превърне в нещо друго. Както и Робин — родителите му умират на трапеца. Сега помисли за лошите. Джокерът пада в цистерна с киселина и онези, на които вярва, го предават. Човекът с двете лица го удрят с шишенце киселина. Във филмите Жената-котка я блъскат през прозореца, а Смешникът губи работата си. Трябва ти само един лош ден, за да преминеш границата на маниакалната лудост.

— Страхотна теория, но има един недостатък — намеси се Бен.

— Какъв?

— **ТОВА НЕ СА ИСТИНСКИ ХОРА, А ГЕРОИ ОТ КОМИКС!** — извика Бен, а Нейтън и Лиза се разкикотиха.

— Е, и? — попита Оубър.

— Затова не се безпокоя дали ще искам да си купя шапка с уши или да се превърна в най-новия злодей на Gotham. По някаква глупава причина, не мисля, че теорията ти е приложима в истинския живот.

— Сега така говориш — каза Оубър, — но нямаш представа какво ще донесе утрешният ден.

— Прав си — отговори Бен. — Може да не знам какво ще донесе утрешният ден, но съм абсолютно сигурен, че няма да е пелерина и колан с разни джаджи.

Когато Бен, Нейтън и Оубър се върнаха вкъщи, Ерик седеше на масата в дневната и пишеше.

— Къде бяхте бе, момчета? — Той остави химикалката на масата. — Започнах да се притеснявам.

— Ходихме...

— Никъде! — намеси се Бен.

— Бен, престани най-накрая — помоли Ерик.

— Не, не мога. — Бен влезе в кухнята да си сипе нещо за пиене.

— Ти го започна и сега ще трябва да си носиш последствията.

— Казах ти, че съжалявам. Какво искаш още, по дяволите?

— Какво искам ли? — Бен си наля чаша студена вода. — Дай да видим. Искам доверие. Искам уважение.

— Оставете. — Нейтън седна до Ерик. — Всички в леглата.

— И, Оубър — добави Бен, — не ми е приятно, че си казал на майка ми за мен и Ерик. Това не е нейна работа.

Оубър седна на канапето и започна да разгръща списание.

— Просто казах, че съществува малък спор.

— Защо е трябвало да го казваш на майка ми? — попита Бен. — Необходимо ли е било наистина?

— Знаеш каква е — вдигна рамене Оубър. — Започна да ме разпитва какво става. Безмилостна е. Като че ли подушваше, че нещо не е наред. Но само това й казах, кълна се.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. След това бях непреклонен.

— Тогава тя защо ми заяви, че си потвърдил слуховете, че спя с колежката си?

Широка усмивка се разля по лицето на Оубър.

— Това й го казах за майтап.

— Благодаря ти — рече саркастично Бен. — Заради идиотщините ти Лиза сега е канена у нас за Деня на благодарността.

— Ще идва у вас за Деня на благодарността? — засмя се Оубър. — Жива ще я изядат. Не е ли страхотно?

— Кажи на Лиза да си облече бронирана жилетка — обади се Ерик.

Бен намръщено го погледна и след това пак се обърна към Оубър.

— Чакай само да хвана майка ти на телефона. — Той взе синята брезентова чанта и тръгна към стълбите за втория етаж. — Не е лошо да си вземеш усмирителната риза от химическото, ей така, за всеки случай.

ГЛАВА ДЕВЕТА

По обяд на следващия ден Лиза влезе в кабинета и заяви:

— Отново отложиха.

— Как така? — Бен вдигна глава от двајсетината молби, натрупани на бюрото му. — Събота е — съдиите дори не са тук.

— Остерман току-що се обадил на Джоуел от дома си. Още не били решили.

— Невероятно. И защо? Да не искат да направят „Гринъл“ най-протаканото решение в историята?

— Поставили са си за краен срок следващия вторник.

— Преместили са заседанието от сряда във вторник?

— Само за следващата седмица — обясни Лиза. — Искали да са сигурни, че всички ще почиват един ден преди Деня на благодарността, затова дотогава трябва да е решено.

— Хубаво звучи — призна Бен.

— И те се проявяват от време на време. — Лиза седна на канапето, събу си обувките и погледна часовника. — Само осем часа до голямата среща. Страх ли те е вече?

— Стомахът ми не е съвсем в ред.

— Поне сега можеш да бъдеш спокоен, че няма как да те накара да му кажеш решението на „Гринъл“.

— Научих си урока, благодаря — каза сухо Бен.

— Не го приемай лично.

— Как мога да не го приемам лично? — попита Бен.

— Не съм казала, че ще му го изпееш — оправда се Лиза. — Но ако те попита как е минало решението, физиономията ти може да те издаде.

— Мила моя, когато човек има лице на покерджия като моето, не е необходимо да се тревожи, че би могъл да се издаде.

— С малкия си мозък ти наистина ли вярваш, че имаш лице на покерджия?

— Аз знам, че имам лице на покерджия — погледна я Бен с каменна физиономия.

— Това ли ти е лицето за покер? Все едно имаш запек.

— Изглеждам жестоко. — Бен с всички сили се стараеше да задържи изражението си. — Аз съм вълк, тръгнал на лов. Аз дебна. Аз съм хитър.

— Ти мечтаеш. Ако някой ме погледне така, ще реша, че е прекалил с успокоителните.

Бен излезе от ролята си и я заплаши с пръст.

— Не подценявай силата на друсания поглед. Нали така спечелихме Студената война.

— Щом казваш.

— Сериозно ти говоря. Цялата кампания за повторното избиране на Рейгън се основаваше на това.

— Не те слушам.

— Така да бъде. Но трябва да ти кажа, че отрицанието е ужасна психична задръжка. Поврежда те по начини, които не можеш да си представиш.

— Няма нищо — каза Лиза. — Обичам да живея на ръба.

В седем и трийсет вечерта Бен сложи необходимите неща в куфарчето си и извади палтото си от гардероба.

— Готово ли е всичко? — попита Лиза.

— Така мисля — Той сложи палтото на бюрото си и опипа гърдите си, като за пети път проверяваше дали микрофонът е добре прикрепен — Мисля, че сме готови — добави и взе палтото си. — Ако Нейтън си свърши работата, всичко би трябвало да мине добре. До утре ще имаме обвинение в предлагане на подкуп и позитивна идентификация.

— Обади ми се, когато всичко свърши. Късмет — Лиза се наведе към Бен и го целуна по бузата.

Бен се усмихна.

— Колко трудно ти беше да се въздържиш и да не ми пуснеш език?

— Едва устисках — отговори тя. Когато той тръгна към вратата. Лиза добави: — Накарай Рик да ти направи предложение. Иначе ще

имаш само снимки на двама мъже, които вечерят.

— Смятай го за направено.

Силно притеснен, Бен се отправи към Масачузетс авеню. Оглеждаше се дали го следят, през две минути се обръщаше назад. Ноемврийската нощ беше студена — за жителите на Вашингтон направо ледена — и той вдигна яката на палтото си. Идвам от Бостън, помисли си. Това време не би трябвало да ме притеснява. На половин пресечка от китайския ресторант Бен отново погледна през рамо.

— Нарушител едно-девет. Нарушител едно-девет, чувате ли ме? Говори бащата на Оубър, Робърт Оубърман. Чудех се дали синът ми все още е в мозъчна категория перце? Чувате ли ме?

Когато наближи „Двата пъдпъдка“, Бен видя, че масата до прозореца е празна. Още веднъж хвърли поглед през рамо. Нищо. Накрая погледна към китайския ресторант и видя дегизираните фигури на Нейтън и Оубър. И двамата носеха анцузи с надпис „Вашингтон, окръг Колумбия“ и еднакви мрежести бейзболни кепета от Смитсоновия институт. С фотоапаратите до тях напълно се вписваха в туристическата тълпа на късния есенен сезон. Нейтън почти незабележимо вдигна палец. Приемникът работеше.

Бен изкачи стълбите към „Двата пъдпъдка“ и се зачуди кога ще се появи Рик. Сигурно ще закъснее, помисли си той.

„Двата пъдпъдка“ беше скромен ресторант, разположен в стара червеникавокафява сграда зад Капитолия. Личеше си, че е ресторант само по малката табела във виненочервено и бяло над входа. Липсата на елегантност отвън се компенсираше от пищния интериор вътре. Обзаведено с антични мебели, заведението имаше за цел да възпроизведе атмосферата на дом, в който всяка стая е трапезария. За да подчертае уюта, ресторантът предлагаше необичайни столове — канапета-скулптури, кушетки за двама в стил ар деко, антични столове с облегалки във формата на крила и подновени, облицовани скамейки. Бен се приближи към управителя, който беше облечен в черен вълнен панталон и черно кашмирено поло.

— Здравейте, казвам се Бен Адисън. След около пет минути имам среща тук с един приятел.

Управителят погледна в списъка си и каза:

— Да, господин Адисън, имаме резервация за двама за осем часа. Бихте ли искали да се настаните сега или предпочитате да изчакате приятеля си?

— Предпочитам да седна, ако нямате нищо против.

— Не, разбира се. Ето отгук. — Той поведе Бен към масата до прозореца. — Приятна вечеря — пожела му и остави менюто пред него.

— Вътре съм — прошепна Бен към гърдите си. — Чувате ли ме? — От удобната си позиция видя как от другата страна на улицата приятелите му кимнаха.

— Какво каза? — попита Оубър.

— Чакай малко — Нейтън се напрегна да чуе тихия глас, който идваше от малката слушалка в ухото му. — Пита дали го чуваме. — Нейтън кимна, насили се да се усмихне и каза на Оубър: — Сега остава да чакаме.

В осем и петнайсет Рик още го нямаше. Къде е той, по дяволите, чудеше се Бен, докато си вземаше гризина от кошницата в средата на масата. Може би няма да дойде. Може би е разбрал и този план. Няма начин. Не може да не дойде. Кльощавото копеле е алчно. Ще дойде и още как.

— Да ви донеса ли нещо от бара? — попита сервитьорът.

— А? — стресна се Бен.

— Да ви донеса ли питие, докато чакате?

Бен погледна надолу и видя, че е начупил гризината на малки парченца, които покриваха бялата покривка.

— Не, не, благодаря.

— Изглежда притеснен — Оубър надникна през окуляра на фотоапарата на Нейтън.

— Естествено, че ще е притеснен — каза Нейтън — Рик закъснява петнайсет минути.

— Мислиш ли, че ще дойде?

— Откъде да знам? — попита Нейтън. — Не го познавам.

След пет минути сервитьорът се приближи към Бен.

— Вие ли сте господин Адисън?

— Да — отвърна Бен.

Без да каже нищо повече сервитьорът му подаде лист хартия. Той го разгърна и прочете написаната на ръка бележка. „Бен, хайде да направим купона другаде. Онези туристи отсреща ме изнервят. Последвай сервитьора до задната част на ресторанта и аз ще се погрижа за останалото. Естествено, ще те разбере, ако не искаш да дойдеш, но не го ли направиш, повече няма да разговаряме. Рик“.

Бен погледна нагоре и сервитьорът му каза:

— Можете да ме последвате, господине.

— Къде мислиш, че тръгна? — попита Оубър, когато Бен стана от масата.

— Нямам представа — отвърна Нейтън. — Нищо не каза. Може би отива до тоалетната.

Когато тръгна към задната част на ресторанта. Бен се обърна към сервитьора:

— Знаете ли, тъкмо си мислех, че ще се насладя на приятна и спокойна вечеря. След това изведнъж, бинго, получавам бележка да изляза отвън. Можете ли да си представите колко съм изненадан?

— Олеле, загазил е. — Нейтън грабна фотоапарата и бързо навлече палтото си.

— Какво каза? — Оубър тръгна след Нейтън.

— Просто вземи твоя апарат — поръча Нейтън. Дватамата изскочиха навън, пресякоха улицата и влязоха в „Двата пъдпъдъка“. Вътре ги спря управителят.

— Мога ли да ви помогна?

— Къде е момчето, което седеше на тази маса? — посочи Нейтън.

— Мисля, че отиде до тоалетната — отговори той.

Нейтън бързо го заобиколи и тичешком прекоси ресторанта.

— Къде е тоалетната? — изкрещя той, като се блъсна в един от помощник-сервитьорите.

— Натам — посочи момчето към задната част на ресторанта.

Нейтън влетя в тоалетната и отвори вратите на кабинките.

— По дяволите — извика той, като видя, че и двете са празни. На излизане се сблъска с Оубър. — Няма го — каза Нейтън, застанал в тесния коридор. Огледа се и забеляза аварийния изход в дъното. И двамата се затичаха към вратата, отвориха я и излязоха на улицата зад ресторанта. На пресечката видяха отдалечаваща се черна лимузина. — Бързо, фотоапаратът! — каза Нейтън. Оубър му го подаде Нейтън светкавично изщрака четири пози, докато колата се отдалечаваше. — Майната му! — изкрещя той, когато тя изчезна зад ъгъла.

— Успя ли да хванеш номера? — попита Оубър.

— Не можах да го видя, но на снимките трябва да излезе. Надявам се да можем да ги увеличим. — Нейтън извади приемника от брезентовата чанта, сложи слушалката в ухото си и го включи.

— Не мисля, че ще има полза — обади се Оубър.

Изненадан, че го чува и с двете си уши. Нейтън го погледна и видя, че Оубър вдига микрофона на Бен от земята.

— По дяволите! — Нейтън махна слушалката от ухото си.

— Мислиш ли, че ще е в безопасност? — попита Оубър.

— Разбира се — Нейтън не звучеше много убеден. — Сигурен съм. — Когато се увери, че колата не се вижда, Нейтън се обърна и извика: — Лиза, успя ли да го хванеш?

— Да — извика в отговор Лиза и отвори капака на големия зелен контейнер за боклук до задния вход. Нейтън и Оубър тръгнаха към нея, тя им подаде фотоапарата и изскочи от контейнера. — Всичко улових! Шофьора, Рик, номера на колата!

— Така ми се иска да имахме и аудиозапис — каза Нейтън, докато пренавиваше апарата на Лиза.

— Не се тревожи — отвърна тя. — Поне ще успеем да го идентифицираме.

— Слава богу, че се скри в контейнера — добави Оубър.

— Идеята беше на Бен — каза Лиза. — Знаеше, че Рик ще ви забележи веднага.

Тя започна да почиства дънките си от парченцата мръсотия и добави:

— Просто не ми се искаше точно аз да клеча в оная смрадлива дупка.

— Рик нямаше да предприеме нищо, преди да се справи с мен и Оубър — отбеляза Нейтън, когато тримата тръгнаха по уличката. — Значи си сигурна, че ясно си снимала Рик? — попита той, като държеше двата фотоапарата.

— Съвсем — отсече Лиза. — Прозорците бяха затъмнени, но Бен накара Рик да ги свали, преди да влезе в колата.

— И като говорим за него — обади се Нейтън, — сигурни ли сме, че ще е в безопасност? Защото ако не сме, веднага звъня в полицията.

— Недей още — спря го Лиза, като стигнаха до пресечката — Доколкото ни е известно, единственото, което Рик иска, е информация.

— Отдавна не сме се виждали — каза Бен на Рик, когато седнаха на задната седалка на лимузината. — Предполагам, че напоследък си доста зает.

— Може да се каже. — Рик приглади бежовото си кашмирено палто върху скъпите кафяви панталони от туид.

— Освен това предполагам, че оттогава си се издигнал. Впечатлен съм. Цяла лимузина само за мен.

— Решихме, че заслужаваш най-доброто.

— Би трябвало да благодаря и на шофьора. — Бен потропа на стъклото, което разделяше задната от предната седалка. — Добре ме опипа, преди да ме пусне в колата.

— Идеята беше моя — призна Рик. — Ако трябва да бъде честен, той каза, че ти нямаш достатъчно акъл, за да се сетиш за безжичен микрофон.

— Така ли каза? — Бен зачука по-силно по стъклото. Когато шофьорът го погледна през рамо, Бен му показа среден пръст. После се обърна към Рик. — Съжалявам. Докъде бяхме стигнали?

— По-напрегнат си, отколкото си те спомням. — Рик прекара длан през идеално сресаната си руса коса.

— Ами нали знаеш, работата във Върховния съд може да ти докара нещо такова — сви рамене Бен. — Ох, забравих, ти не си работил там. Грешката е моя.

— Бен, знам, че си разстроен. И разбирам...

— Не, не разбираш. Освен ако и на тебе някога някой, на когото вярваш, не ти го е начукал, за да изкара малко лесни пари.

— Не ме съди така. Не знаеш нищо за мен — тросна се Рик. — Съжалявам, че трябваше да постъпя така с теб, но тогава не бях сигурен, че мога да ти се доверя.

— И затова ли се возим сега? Защото вече ми имаш доверие?

— Не съм казал такова нещо. Просто мисля, че заслужаваш обяснение.

— И какво ти е обяснението? С информацията, която открадна от мен, си отишъл при Максвел и си спечелил няколко милиона долара. Какво друго има да ми казваш?

— Толкова ли си сигурен, че точно това съм направил?

— Толкова — отвърна Бен. — Последния път, когато се видяхме, се хранеше за четири долара и деветдесет и девет цента в една пицария. Сега се ветрееш в лимузина и си наконтен като за филмова премиера. Да добавим и това, че Максвел спечели един от най-рискваните облози в историята на телекомуникациите, и бих казал, че картинката е пълна. Прав ли съм?

— Защо толкова държиш да делиш всичко на добро и лошо? — попита го Рик. — Това ти е проблемът, знаеш ли? Искаш отговорите винаги да са или бели, или черни. Но животът е в сиви нюанси, приятелю...

— Рик, защо поиска да се видим? — прекъсна го Бен.

— Просто си приказвам със стар приятел. Знам, че напоследък не ти е лесно и исках да се уверя, че си добре.

— И защо да не ми е лесно? — Бен се зачуди какво точно знае Рик.

— Първо, приятелят ти те използва, за да напредне в журналистическата си кариера, след това те разпитват в отдел „Секретари“ и планът ти да ме запишеш на лента се проваля. Казано накратко, мисля, че седмицата ти е доста ужасна. Прав ли съм?

— Натоварена беше, но се справям.

— На това му се казва оптимистичен подход — подсмихна се Рик. — Нека те питам нещо, Бен. Твоите разследвания за миналото ми показаха ли нещо? Както ти писах в писмото, номерът с телефонните сметки беше хитър, но с ходенето в апартамента ми се изложи. Искам да кажа, от човек с твоя интелект очаквам истинско мислене.

— Като оставим настрана безжичния микрофон в копчетата на ръкавелите ми, мога да кажа, че ужасно се издъних. Но благодарение на тях съм спокоен.

— Искат ти се — Рик се насили да се засмее.

Като забеляза неудобството му, Бен извади кърпичка от джоба на самото си и му я подаде.

— Може би ще пожелаеш да си избършеш челото. Изглеждаш ужасно непрофесионално.

— Наистина ти харесва да си мислиш, че победата е твоя, нали? Но ако по теб имаше и най-малък намек за подслушващо устройство, щях да разбера. Твърде много съм заложил в този бизнес, за да рискувам заради някаква глупава грешка. — Сега беше ред на Бен да се изпоти. Рик го забеляза и му върна кърпичката. — Микрофони в колчета за ръкавели — за кого се мислиш? За Джеймс Бонд?

— Рик, ако си толкова добре информиран, защо рискуваш да се виждаш с мен?

— Както ти казах, просто се срещам със стар приятел. Кажи ми сега какво става в съда?

— Всичко е чудесно. От началото на сесията съм написал над трийсет решения. Поне дванайсет от тях можеха да ти донесат над един милион долара. — Бен гледаше Рик, без да мигне. — Не обиждай интелекта ми. Кажи ми какво искаш и каква ти е цената.

— Аха, искаш всичко да ти е подредено, нали? — засмя се Рик. — Знам, че си в неизгодна позиция. Когато започна тази година, се беше запътил към звездите. Но заради провала с Ерик, подложи цялата си кариера на риск. Ако пресата те свърже с Ерик, ще те изядат жив. Каквото и да са ти предлагали правните фирми в окръг Колумбия, ако те заподозрат, че портиш информация, никой в страната няма да те наеме. Което означава, че следващите няколко седмици ще са рисковани за теб.

— Заплашваш ли ме?

— Никак даже. Всъщност, предлагам ти примирие. Знаеш от какво имам нужда. Сигурен съм, че винаги ти е било ясно. В замяна ще направя така, че щедро да ти се отблагодарят.

— Ще трябва да ми простиш — криминалният ми жаргон хич го няма. Какво означава „щедро“ тези дни?

— Три милиона долара — каза Рик рязко. — Предполагам, че това ще е достатъчно, за да заровиш всичките си страхове за финансовото ти бъдеще.

— Да не си пушил от банкнотите, които спечели? Защо, по дяволите, да взимам пари от теб? Точно сега животът ми си е наред. Пресата леко ме подозира, но иначе се държи добре. Взема ли парите обаче, направо съм прекаран. Ако някой сътрудник се появи с три милиона долара, хората сериозно ще се замислят.

— Бен, така или иначе си прекаран. В момента може и да нямаш проблеми с пресата, но както ти казах, въпрос на време е, преди да те свържат с Ерик. Когато това се случи, надявам се да си готов. Вземи парите — поне ще бъдеш подсигурен за катастрофата, в която ще се превърне животът ти.

— Прав си, ако от медиите направят връзката, съм мъртъв. Но няма гаранции, че това ще стане. Ала набъбне ли изведнъж банковата ми сметка с три милиона долара, направо ще се размърди. Тогава най-добре да си призная всичко.

— Объркваш се в семантиката. Наистина ли ме мислиш за толкова глупав, че да се явя на прага ти с торба пари? Трите ти милиона ще бъдат прехвърлени в сметка, която никой, освен нас, няма да може да открие.

— Разбира се — в швейцарска банка. Колко съм глупав.

— Бен, не си играя. Това тук е реалността. Ако искаш да рискуваш живота си, като се надяваш на медийна некомпетентност, моля заповядай. Но знам, че си по-прагматичен. Ако не вземеш парите, рискуваш всичко. Надявам се, че ще избереш по-осигуреното бъдеще.

— И ако не ти помогна, как да съм сигурен, че няма да ме изнудваш?

Рик го погледна студено.

— Не можеш да бъдеш. Но изнудването не решава проблемите ни. Ако разкриеш връзката си с тези решения, аз също рискувам. Както знаеш, излезе ли истината наяве, най-голямата лупа в света ще се

насочи към нас. Лесно е да прелъжеш сътрудник на Върховния съд, но не е толкова просто да се надхитриш с Комисията по акции и ценни книжа и възможностите на настойчивите медии.

— И ако откажа?

— Тогава ще намеря някой друг — каза Рик. — Повярвай ми, няма да е трудно.

— Конкретно решение ли те интересува?

— „Гринъл срещу Ню Йорк“. Има и други.

— И за кога ти трябва информацията?

— Даваш ми я поне три седмици преди официалното обявяване. Колкото по-рано, толкова по-добре.

Бен зачопли дупка в кожената седалка.

— Как се чувстваш, като знаеш, че си се запътил към ада?

— Без да ми четеш конско — сопна се Рик. — Лесно е да си честен, когато си на върха. Опитай да започнеш от дъното.

— Хайде, поплачи си.

— Сериозно ти казвам. Ако бях на твое място, щях да се интересувам повече как да си устроя бъдещето и по-малко от етика. Безработните правни гении хич не вървят на трудовата борса.

— Нека те питам още нещо — каза Бен. — Как разбра всичките тези неща за мен?

— Много питаш. Нали знаеш, фокусниците не обясняват номерата си.

— Добре казано. Толкова си оригинален. И за какво друго ще си говорим?

— Мисля, че това е всичко.

— Едно нещо трябва да знаеш — допълни Бен. — Откакто ми ограничиха пропуска, секретарите ме дебнат непрекъснато.

— Не мисля, че намалените ти права на достъп ще повлияят на нещо — заяви Рик. — В бъдеще, ако искаш да се свържеш с мен, използвай пощенската кутия.

— Между другото, това с пощенската кутия не беше лошо. Впечатли ме.

— Нищо особено — отвърна саркастично Рик и натисна бутон за връзка с шофьора. — Видиш ли удобно място, спирай. Гостът ни напуска.

Когато шофьорът спря колата. Рик се обърна към Бен.

— Моля те, свали си контактните лещи.

— Какво?

— Чу ме добре. Свали си лещите. Предпочитам да не знаеш номера на колата ми.

— Струват сто долара. — Бен махна лявата си леща.

— Няма да ти ги вземам — успокой го Рик. — Просто искам да ги свалиш.

Когато Бен държеше и двете лещи в ръка, Рик отвори вратата.

— Благодаря за вечерята — каза Бен саркастично. Рик затръшна вратата и колата бързо потегли. С примижали очи Бен се опита да види номера.

— Задник такъв!

— Къде е той, по дяволите? — попита Нейтън.

— Сигурен съм, че всичко е наред. — Оубър се наведе и започна да разглежда съдържанието на хладилника. — Просто се разхождат с Рик.

— Как можеш да си толкова спокоен? — изгледа го Нейтън.

— Не съм. — Оубър си избираше къде да седне. — Но какво искаш да правя? Ще се прибере, когато се прибере. — Отвори една консерва и добави: — Да не мислиш, че Рик го е отвлякъл и го е хвърлил от кея?

— Не, разбира се — Нейтън отиде в кухнята. — Рик не е някакъв дребен престъпник. Ако искаше да елиминира Бен като свидетел, щеше да го гръмне в главата няколко дни след като излезе решението. Рик иска още информация. — Нейтън си изми ръцете в мивката. Спря водата и се замисли. — Оубър, имаш ли доверие на Лиза?

— Какви ги говориш?

— Сериозно те питам — Нейтън избърса ръцете си. — Имаш ли доверие на Лиза?

— Разбира се. — Оубър седна на масата. — Вбесява ме, но определено й имам доверие. Ти какво мислиш?

— Мисля, че някой донася на Рик. Не може просто да ти излезе късметът и да познаеш целия ни план. Дори и да ни е видял, откъде е разбрал за микрофона? Доколкото мога да схвана, или Рик подслушва всички ни, или има човек отвътре, който му казва какво замисляме.

— Не може да бъде. Може би е наясно, че Бен е достоен противник. В такъв случай просто е предпазлив.

— Може би — измърмори Нейтън.

— Но защо подозираш Лиза? — попита Оубър.

— Защото, освен Бен, само ние тримата знаехме за плана. Ако някой порти, това сме или ти, или аз, или Лиза.

— Не съм аз — каза отбранително Оубър.

— Не съм казал, че си ти. Казах, че е Лиза.

— Мислиш ли, че би направила това?

— Откъде да знам? — попита Нейтън. — Но не мислиш ли, че е доста странно, че искаше да се прибере вкъщи, вместо да дойде и да изчака с нас?

— Искаше да се изкъпе. Вонеше.

— Можеше и тук да се изкъпе. Освен това, какво знаем всъщност за нея?

— Знаем, не Бен работи с нея от четири месеца и не лоша дума не е казал.

— Просто защото ѝ е навит. Сексът винаги пречи на правилните преценки. Винаги.

— Не знам — Оубър поклати глава. — Не мисля, не Лиза е замесена.

Изведнъж входната врата се отвори и влезе Бен. Залетяха въпроси:

— Какво стана? Къде те откара? Добре ли си?

— Нищо ми няма. — Бен беше стиснал ръце. — Просто ми трябва малко разтвор за контактни лещи. — Той тръгна към банята и добави: — Умникът ме накара да си махна лещите, за да не му видя номера на колата.

— Няма значение дали си го видял, защото ние щракнахме всичко — заяви Нейтън, докато Бен си слагаше лещите. — Имаме няколко снимки на колата, а Лиза засне всичко останало.

— Тя къде е? — попита Бен. Започна да мига, за да намести лещите и сълзи от разтвора потекоха по бузите му.

— Отиде у тях да се изкъпе — обясни Оубър.

— Видяла ли е, когато Рик отвори прозореца? — попита Бен.

— Каза, че е видяла. Изщракала е цялата лента.

— Промихте ли ги? Снимките ясни ли са? Сигурно ще можем да ги увеличим.

— Вече се погрижих — каза Нейтън. — Дадохме ги в студиото на ъгъла. Затваряха, така че снимките ще са готови чак утре. Щом ги вземем, ще ги занеса в работата. Ще го идентифицираме за нула време.

— А той какво каза? — попита Оубър. — Какво стана?

— Вие сами видяхте — Бен още се бореше с лещите. — Точно както си мислехме, знаел е всичко, по дяволите. Докато си седях на масата, ми пусна бележка да го чакам отвън, тъй като не искал вие двамата да го снимате. Без малко да напълня гащите.

— Значи е знаел, че сме там — обади се Нейтън. — Запази ли бележката? Можем да я изследваме за отпечатащи от пръсти или да направим анализ на почерка.

— Забрави — махна с ръка Бен. — Шофьорът ми я взе, точно преди да ме пребара за микрофона.

— Казах ти... — започна Оубър.

— Не искам да те слушам — ядоса се Бен.

— Седни — обади се Нейтън.

— Не мога. — Бен се облегна на кухненската маса. — Твърде съм нервен. — Той прокара ръце през косата си и добави: — Не мога да повярвам. Сега нямаме аудиозапис. И бормашина да му бяхме дали, едва ли щеше да ни го начука по-яко.

— Какво друго каза?

— Иска решението за „Гринъл“ и ще ми плати три милиона долара, ако му го дам.

— Три милиона? — попита Оубър.

— Отказа ли му? — добави Нейтън.

— Не, разбира се — каза Бен. — Направих точно, както си говорихме. Обещах му, че ще си помисля.

— Кога сме говорили за това? — попита Оубър. — Аз не си спомням.

— Снощи — отговори Бен. — Ти беше при Ерик.

— Защо не ме викнахте?

— Казах ти — беше с Ерик — обясни Бен. — Извинявай.

— За Ерик... — започна Оубър.

— Оубър, знам, че това те разстройва, но наистина не ми се говори на тази тема — каза Бен. — Въпросът е приключен, така че

престани.

— Мислиш ли, че Рик ти е повярвал, че можеш да се заинтересуваш? — попита Нейтън.

— Абсолютно. Каза, че ако ме свържат с Ерик, с мен е свършено. Затова, ако не взема парите, съм глупак.

Нейтън се замисли.

— Така си е.

— Знам — Бен скочи от масата и тръгна към кухнята. — Единственото друго нещо, което ме побърка, е, че знае толкова много за мен. Знае всичко. Знае за Ерик и за отдел „Секретари“. Дори спомена нещо за срещата ми с фирмата — добави Бен и вдигна телефонната слушалка.

— На кого ще звъниш? — попита подозрително Нейтън.

— На Лиза — отвърна Бен. — Искам да ѝ кажа какво се е случило. — Той забеляза странните погледи на Нейтън и Оубър и попита: — Защо? Какво има?

Нейтън мълчеше.

— Той мисли, че Лиза може да бутне информация на Рик — обясни Оубър.

— Вие се шегувате. — Бен остави телефона и се върна в дневната. — Не говорите сериозно, нали?

— Напълно е възможно — каза Нейтън. — Как иначе ще обясниш, че Рик знае всичко?

— Не е трудно — отговори Бен. — Знае името на Ерик и е видял статията във вестника.

— А откъде е разбрал за целия ни план?

— Може да ви е забелязал от другата страна на улицата.

— И аз това казах — обади се Оубър.

— Ами останалите неща? Ами за секретарите? Ами за фирмата ти? А за микрофоните? — продължи Нейтън. — Хайде, Бен, не си затваряй очите.

— Не си затварям очите — настоя Бен. — Повярвайте ми, мисля за това от самото начало. Но не смятам, че е Лиза. Никога не би направила това.

— Едва я познаваш — напомни Нейтън. — Нямах представа какво би и какво не би направила.

— Тя е добър приятел — заяви Бен. — Гарантирам, че не би го направила. Само защото Рик е невероятно изобретателен, не означава, че един от близки те ми приятели е виновен.

— Ерик ти е близък приятел от две десетилетия и те продаде без проблем. Откъде знаеш, че Лиза не би направила същото?

— Защото Лиза е по-добър човек от Ерик. Знам, че я мислите за кресла, но тя е честен човек. Повярвайте ми, не би направила това.

— Бен, разсъждаваш глупаво. — Нейтън се изправи. — Грешаш, ако мислиш, че не би те продала. Всеки си има цена, тя също. Ако започнеш да мислиш с истинската си глава, ще видиш, че съм прав.

— Не, не може да бъде — поклати глава Бен. — Ако Лиза подаваше информация. Рик щеше да е по-добре информиран и от мен. Той знаеше за неща, които са ставали, но само най-общо. Нямаше никакви подробности.

— Не можеш да бъдеш сигурен.

— Мога — заяви Бен. — Подадох му въдицата и той се хвана.

— Повярва за пропуската? — попита Нейтън.

— Клъвна като шаран.

— Интересно — каза Нейтън.

— Какъв пропуск? — Оубър се обърка. — За какво си говорите, мътните да ви вземат?

— Снощи обсъждахме стратегията — обясни Бен, — и с Нейтън решихме да спомена нещо, което не се е случило в действителност. Ако Рик каже, че знае за него, ще разберем до каква степен блъфира. Затова му подхвърлих, че от отдел „Секретари“ са ми ограничили правата за достъп, което не е вярно. И Рик заяви, че знаел.

— Страхотно — Оубър беше впечатлен.

— Наистина — кимна Бен. — Но все още ми се иска да разбере как Рик се докопва дори и до малкото неща, които знае.

— Мисля, че ни подслушва — каза Оубър.

— Продължавам да си мисля, че може да е Лиза — настоя Нейтън.

— Не искам да те слушам — тръгна към стаята си Бен — Твърде много неща са ми на главата и не желая да почна да подозирам най-близките си приятели.

Бен влезе в стаята си, затвори вратата и се обади на Лиза.

— Бен? — обади се тя тревожно.

— Спокойно, добре съм. — Той се наведе под бюрото, за да търси подслушващо устройство.

— Какво стана? Добре ли си? Предложи ли ти?

— Определено иска информация — каза Бен. Подробно й обясни случилото се през последните часове и добави: — Значи остават снимките, които ти и Нейтън сте направили. Надявам се да са достатъчни.

— Кога ще са готови?

— Утре сутринта. — Бен започна да рови из дреболиите по рафтовете. — Нейтън ги е дал тук наблизо. Но ако и от тях нищо не излезе, ще сме там, откъдето започнахме.

— Ще се получат — увери го Лиза. — Щом Нейтън прекара снимките и номера на колата през министерството, ще имаме всичко, което ни е нужно.

— Предполагам — въздъхна Бен.

— Значи си спокоен? Не си откачил?

— Напълно съм спокоен. — Той се мушна под леглото. — Лиза, между другото, благодаря ти, че се напъха в онзи контейнер. Без теб бяхме загубени.

— Спокойно. Нали затова съм тук.

— Зная, но исках да ти благодаря.

— Пак заповядай — Лиза затвори телефона.

По-късно същата вечер Нейтън влезе в стаята на Бен. Той седеше отпуснат на стола зад бюрото си и втренчено гледаше стената.

— Как я караш? — попита Нейтън.

— Добре. Опитвам се да проумея нещата.

— Идеи имаш ли?

Бен бавно поклати глава.

— Не.

— Не е необходимо да се занимаваш с тези глупости — Нейтън седна на леглото на Бен. — Имам предвид, че можеш просто да се откажеш. Само гордостта ти ще пострада.

— Не става въпрос за гордост. — Бен седеше неподвижно. — Рик винаги ще има информация, която може да навреди на кариерата ми. Ако се откажа, никога няма да знам дали някой ден няма да ми я

размаха под носа, а ако разберем нещо за него, поне ще можем да действаме, замисли ли да ме изнудва в бъдеще. — Той извади молив от горното чекмедже на бюрото си. — Освен това, Рик е мой.

— Не искам да звуча песимистично, но мислил ли си да отидеш в полицията и всичко да им разкажеш? Все пак не си дал информацията нарочно. Рик те е подлъгал.

— Мислил съм и за това — призна Бен. — Но няма значение как Рик е получил информацията. Ако разберат, че съм направил подобно нещо, ще ме изритат от съда.

— Да, но няма да отидеш в затвора — не си имал престъпни намерения.

— Ако уволнят сътрудник от Върховния съд, всички вестници ще гръмнат. Медиите гълтат съдебните скандали по-бързо, отколкото в моето семейство се справят с десерта и ако това се случи, цялата ми кариера отива на кино. Ще ми отнемат юридическите права и вече никога няма да мога да се занимавам с право.

— Мисля, че най-вече се притесняваш да не загубиш титлата си на Златно момче.

— Сигурно си прав. Жестоко съм се трудил, за да стигна дотук. Последното нещо, което искам да направя, е да захвърля всичко, като си призная. Не се обиждай, но това не ми се струва най-доброто решение.

— Просто изследвам възможностите — каза Нейтън. — Знаеш, че каквото и да решиш, аз съм с теб.

Рано на следващата сутрин Бен почука на вратата на Нейтън.

— В теб ли е квитанцията за снимките? Искам да отида да ги взема.

— Чакай малко. — Нейтън завързваше връзките на маратонките си. — Ще дойда с теб. — Той ги развърза и отново ги завърза.

— Хайде де — подкани го Бен. — За кой път ги връзваш? Четвърти? Пети? Шести? Това е болест, така да знаеш.

— Обичам възелът да е свършен — Нейтън продължаваше да се занимава с връзките си. — Извинявай, но съм перфекционист.

— Това не е перфекционизъм. Тебе трябва да те снимат за следващия календар на организацията на натрапчиво маниакалните

разстройства.

— Готов съм.

— Ето на това му викам страшна флъонга — Бен се загледа в обувките му. — Браво на теб.

— Завиждаш — каза Нейтън, докато слизаха по стълбите да си вземат палтата. — Между другото, майка ми не ме оставя на мира цяла седмица. Идваш ли на вечеря вечерта преди Деня на благодарността?

— Кой ще е там? — Бен закопчаваше палтото си.

— Нашите, ние четиримата и Лиза, ако ще идва.

— Какво искаш да кажеш с това „ние четиримата“? Няма да вечерям с Ерик.

— Хайде де — замоли се Нейтън, докато отваряше входната врата. — Държиш се като пубер.

— Напротив. Просто искам да си прекарам приятно у вас. Ако дойде Ерик, няма да мога. Точка.

— Какво искаш да направя? — попита го Нейтън. — Да му кажа да не идва? Да поканя всички, а него не? Освен това, ако не го поканя, майките ни няма да ни оставят на мира. Ще искат да разберат всичко от началото до края.

И двамата мълчаха, докато стигнаха до ъгъла на пресечката. Накрая Бен отстъпи:

— Добре. Нека дойде.

— Благодаря — въздъхна с облекчение Нейтън. — Радвам се, че опрощаващата ти страна победи.

— Това няма нищо общо с опрощаването. Просто поставих на едната везна омразата ми към Ерик, а на другата — майчинските разпити. Спор няма. Майките са непобедими.

Бен и Нейтън минаха още три пресечки, докато стигнаха до „Фотоапарати и видеокамери на Роб“. Когато приближиха магазина, Бен каза:

— Сигурно ще трябва да увеличим снимките.

— Няма проблем. За час ще го направят. Повече се притеснявам, че номерът на колата няма да ни свърши работа.

— Напротив. Дори да разберем само компанията, от която я е наел, пак е нещо. — Бен отвори вратата за приятеля си и го последва в магазина.

Нейтън извади двете квитанции и ги подаде на една от касиерките зад щанда.

— За получаване на снимки.

Едната от тях пое квитанциите и тръгна към рафтовете с готовите снимки, а другата се обърна към Бен.

— Да не сте следвали в Мериленд? Изглеждате ми познат.

— Съжалявам, но не съм — отговори Бен. — Но приятелят ми е бил там. Има диплома по връзване на обувки — Той посочи към краката на Нейтън. — Виждали ли сте нещо толкова засукано през живота ви? Искам да кажа, освен него?

Момичето се наведе през щанда.

— Фльонгата си я бива.

— Съжалявам — каза другото момиче, докато продължаваше да рови из пликовете. — Кога е трябвало да са готови снимките?

— Казахте да ги вземем тази сутрин — отвърна Нейтън. — Записани са на името Оубърман. Две ролки.

Момичето поклати глава.

— Тук ги няма. Изчакайте. — Тя разгърна бележника си и спря на една от страниците. — Чакайте, ето ги. Ваш приятел ги е взел преди половин час.

Тръпка премина по гърба на Бен.

— Какъв приятел?

— А, спомням си го. Аз го обслужих — обади се другата. — Каза, ако дойдете, да ви предам, че той вече е взел снимките.

— Да не беше един висок с руса коса и торбички под очите? — попита Бен.

— Да — отговори тя — Беше толкова сладък.

— Да му го — Бен удари с юмрук по стъкления щанд.

— Спокойно. — Нейтън погледна стреснатите служителки и обясни. — Не ни е приятел. Дали сте снимките на човек, който не трябваше да ги вижда.

— Толкова съжалявам — обади се момичето. — Не съм искала да...

— Не се притеснявайте — успокои я Нейтън.

— Как така да не се притесняват? — изкрещя Бен. Той се обърна към момичетата. — Нямате ли правила за работа тук? Не искате ли квитанция?

— Той знаеше името — каза, че сте му приятели.

— Пазите ли негативите? — викна отново Бен. — Пазите ли каквото и да е, ако някой свие чужди снимки?

— Не, негативите се връщат на клиента.

— Не мога да повярвам. — Бен тръгна към вратата.

— Случайно да имате охранителни камери тук? — попита Нейтън. — Нещо, което да е щракнало нашия приятел?

— Съжалявам — отвърна момичето. — Откраднаха ги, когато ни обраха миналия март.

— Невероятно! — Бен излезе от магазина.

Нейтън махна на момичетата:

— Благодаря за помощта. — Той се затича, за да се изравни с Бен. — Съжалявам. Не биваше да оставям ролките за през нощта.

— Ти не си виновен — отговори Бен. — Трябваше да се досетя. Това беше тъпо. Можех да дойда по-рано.

— Как мислиш, че е разбрал? Смяташ ли, че някой ни е проследил, когато те оставихме в ресторанта? — Докато се мъчеше да не изостава от Бен, Нейтън попита: — Каза ли на Лиза за снимките?

Бен не отговори.

— Казал си й, нали?

Отново тишина.

— Отговори ми! — настоя Нейтън. — Каза ли на Лиза за снимките?

Бен изведнъж спря, разпери ръце и изкрещя:

— ДА! КАЗАХ Й! Какво искаш да ти отговоря? Казах й, че сме ги дали в студио на няколко крачки от нас.

— Защо си го направил? Предупредих те...

— Казах й, защото й вярвам. И когато говоря с нея, не се притеснявам да си меря думите — тя ми е приятелка. Каквото и да разправяш, нямаш доказателства против Лиза. Не вярвам нито на дума от предположенията ти.

— Какви доказателства искаш? Ако ти забие нож в гърба, ще кажеш, че не е тя, защото не си я видял.

— Лиза не печели нищо от това да говори с Рик. Ако искаше пари, сама щеше да му каже решението.

— Така ли мислиш? — попита Нейтън. — А какво ще кажеш за следния сценарий? Рик и Лиза са се сдушили и Лиза съобщава

решенията на Рик Проблемът е, че ако се размирише, няма кого да натопят. Идва един побъркан сътрудник на име Бенджамин Адисън. Събират информация за него и ако нещо се скофти, имат си жертвен агнец. Единственото, което трябва да направят, е да събират доказателства за това, че си замесен.

Известно време Бен не каза нищо. Накрая заяви:

— Не съм съгласен с теб, но разбирам какво искаш да ми кажеш. Когато се върнем от Деня на благодарността, ще говорим за това, но дотогава искам да прекарам добре въщи. Лиза ще е с мен и отказвам да я подозирам през целия уикенд.

— Тогава не я взимай с теб — предложи Нейтън.

— Не си го и помисляй. Взела си е билет и идва с мен. Точка по въпроса.

— Животът си е твой — вдигна рамене Нейтън.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Решили са „Гринъл“. — Бен влезе в кабинета с купчина книги в ръце.

— Откъде знаеш? — Лиза вдигна поглед от бюрото си. — Заседанието още не е свършило.

— Напротив. — Бен стовари книгите на бюрото на Лиза. — Остерман току-що се обади на сътрудниците си и им съобщи, че те ще пишат мнението на мнозинството. Вейд най-накрая премина към тъмната страна.

— Кой казва?

— Ей сега видях един от сътрудниците на Блейк в асансьора. С една огромна лайняна усмивка на лицето си. Жалък разрушител на исторически паметници.

— Не може да бъде. — Лиза вдигна телефонната слушалка. — Къде е Холис? Как така никой не ни е казал?

— Не мисля, че е много удобно да му звъниш сега. Сигурно е бесен.

— Със сигурност ли ще пишем несъгласието? — Лиза върна обратно слушалката.

— Предполагам. Но не съм сигурен.

— Защо си толкова разстроен? — попита Лиза. — Нали и ти беше на мнение, че става въпрос за изземване на собственост?

— Така е — съгласи се Бен. — Но не обичам, когато вампирите побеждават. Тук играта беше мръсна.

— Разбра ли какво е било последното гласуване?

— Пет на четири. Очевидно Остерман е убедил Вейд, че ако районирането на Ню Йорк получи правото да предпази църквата, Гринъл и останалите собственици ще трябва да понесат несъответно утежнение.

— Значи решението на Остерман се базира на несъответственост? Сигурен ли си, че това не противоречи на законността на районирането?

Бен поклати глава:

— Ако атакуват директно районирането, няма да съберат мнозинство. Сътрудникът на Блейк каза, че само така са могли да убедят Вейд. Затова решението на Остерман ще гласи, че облагите от историческите паметници са привилегия на цялото общество. Следователно запазването на подобни паметници трябва да е дело на цялото общество, а не на един отделен човек.

— Значи, ако Ню Йорк реши да запази църквата, ще трябва да плати на Гринъл и останалите евентуалната бъдеща стойност на собствеността?

— Точно така — потвърди Бен. — Гринъл току-що изтегли печелившата карта и още не го знае. Ще се наслаждава на приходите от един комплекс за пазаруване, който дори няма да построи. Това ще бъде урок за града да не се бърка в личните дела на отделния гражданин.

— Как можеш да оправдаваш подобно нещо? Гринъл очевидно е планирал всичко. Когато е купувал собствеността, до него е стоял адвокат по конституционно право. Знаел е, че градът ще побеснее, ако заяви, че ще събори църквата, за да строи магазини. И колкото по-големи планове разтръби, толкова повече ще спечели, ако съдът отсъди, че е прав.

— Хайде — каза Бен. — Това дело стига до нас след три години. Нали не вярваш наистина, че цялата сделка е била правна спекулация.

— Не мисля, че е било спекулация, но Хауард Гринъл е лайно и половина. Чел си документите — той е стиснат и алчен предприемач, роден със сребърна пръчка в задника.

— Това в документите ли го пишеше? Не съм го видял.

— Знаеш какво искам да кажа. Не мога да повярвам, че Вейд е такъв страхливец. — Лиза обърна нова страница в бележника си. — Ще напишем размазващо несъгласие. Искам възможно най-много да огранича това решение.

— Не се коси. Липсата на ентузиазъм у Вейд е ограничила мнението им само до този набор от факти. След като и ние си свършим работата, това решение ще изглежда така, като че ли е написано от съд за пътни нарушения.

Лиза остави молива и си пое дълбоко дъх. От една страна гласът с половин уста на някой съдия водеше до победа, но от друга страна и

решението беше с половин уста. А ако се съдеше по историята, от решенията с половин уста рядко се получаваха силни правни прецеденти.

— Освен това — добави Бен, — ще отхвърлят това решение до една година. Когато Блейк се оттегли, знаеш, че ще имаме либерална справедливост.

— Знам — призна Лиза. — Просто се дразня, като си помисля, че Гринъл ще прибере всичките тези пари. — Тя вдигна поглед от бюрото и добави: — Мислил ли си как Рик се вписва в цялата тази история?

— Все още не, но предполагам, че ако е знаел решението, е щял да се опита да намаже покрай Гринъл.

— Решил ли си дали да му казваш? Или имаш нов план да го записваш на лента?

— Не съм сигурен — каза Бен. — Първо трябва да преживея Деня на благодарността със семейството ми.

— Къде, по дяволите, е Оубър? — Бен се обърна към Нейтън, докато двамата стояха в дневната с куфари до тях.

— Вероятно се е загубил, докато се е прибирал — отвърна Нейтън. — Глупаците лесно се объркват.

— Дайте да го зарежем. — Лиза се върна от кухнята с кутийка газирана вода. — Може би ще извадим късмет и той ще изпусне самолета.

— Повярвай ми, нямаме нужда от това — предупреди я Бен. — Ако изпусне самолета, майка му няма да ни остави на мира целия уикенд. — Бен започна да имитира майката на Оубър. — Забравили сте детенцето ми! Къде ми е детенцето?

— Той е едно дете — обясни Нейтън на Лиза. — Майка му е малко обсебена.

— Искаш да кажеш обсебваща — поправи го Бен.

— Да де. Обсебваща. Колко съм глупав — завърши Нейтън старата училищна шега.

— ОТВЕДЕТЕ МЕ ОТТУК! — Оубър отвори със замах входната врата.

— Къде беше, по дяволите? — попита Бен.

— Спешен случай в офиса — каза саркастично Нейтън. — Наплив от свадливи писатели на писма във връзка със субсидиите за портокаловия сок, с които трябваше да се справиш.

Оубър посочи Лиза.

— Не знаех, че ще летиш с нас.

— И дори не си плаща — обади се Бен. — Родителите ми поемат разходите.

— Шегуваш ли се? — попита Оубър. — Ако знаех, че ще ми плати самолетния билет, щях да кажа на майка ти, че аз спя с теб.

— Оценявам го високо — каза Бен. — Сега можем ли да тръгваме?

Оубър грабна куфара си от стаята и се върна в дневната.

— Къде е Ерик? — попита той.

— ЕРИК! — извика Нейтън. — ТРЪГВАМЕ!

Ерик слезе по стълбите със синя брезентова чанта и дойде при тях, без да каже никому нито дума. Всички се качиха във волвото на Нейтън и се отправиха към Националното летище.

— Ще ни изгубят багажа — отбеляза Лиза, докато служителят на летището затика количката с чантите им към подвижната лента.

— Това пък какво беше? — попита Бен.

— Току-що видях колко бакшиш му даде чичо Скрудж — Лиза посочи Оубър.

— Колко му даде? — попита Нейтън, като не изпускаше от очи чантите.

— Един долар — каза Оубър.

— Един долар за пет чанти? — попита Бен.

— Сбогом, куфарче, хубаво ми беше с теб — пропя Лиза, загледана в лентата.

— И какво не му е наред на долара? — обади се Ерик.

— Ако е за една чанта, всичко е наред — обясни Бен. — Но ако за пет чанти на пет различни хора дадеш един долар, все едно казваш: „Хвърляй ги, където щеш. Мен не ми трябват“.

— Я се отпуснете — махна с ръка Ерик, докато всичките се запътиха към терминала. Той се обърна към Оубър и добави: — Нищо няма да се случи. Ще видиш.

До Деня на благодарността оставаха два дни и летището гъмжеше от народ. Като си проправяха път през раздражнителните

тълпи, петимата минаха през скенера за метални предмети и се запътиха към своя изход.

Оубър разгледа редицата от магазини и закусвални.

— Ей сега се връщам — каза той и се втурна към тях.

— Лотарийни билети — обясни Бен на Лиза.

Останалите се наредиха на извиващата се опашка и приготвиха бордовите си карти. По някое време Оубър се върна зачервен и запъхтян.

— Чакай да позная — изгледа го Бен. — Спечелил си.

— Първо купих един билет и загубих — заобяснява Оубър. — След това взех още един и пак загубих. След това купих трети и...

— И загуби — вметна Нейтън.

— ... И загубих — повтори Оубър. — Но след това купих четвъртия прекрасен магически билет и...

— И спечели.

— ... И СПЕЧЕЛИХ! — изкрещя Оубър така, че цялата опашка се обърна. — СПЕЧЕЛИХ ДВАЙСЕТ ДОЛАРА ЕЙ ТАКА!

— Химичният му баланс не е съвсем точен — обясни Бен на хората. — Взима лекарства.

— Спечели двайсет долара? — попита Нейтън. — И какво ни купи?

— Нищо — каза Оубър — Щом се присмивате на лотарията, няма да жънете от печалбите ѝ.

— Спечелил си двайсет долара и не си купил нищо на приятелите си? — попита Бен. — Аз умирам от глад.

— И аз — обади се Ерик. — Ще си взема пица. Някой иска ли нещо?

— Аз искам един резен — реши Оубър.

— Нека бъдат два — добави Нейтън.

— Три — включи се и Лиза.

— Бен, ти искаш ли? — попита Ерик.

— Не. — Бен не го погледна. — Благодаря.

Ерик тръгна за пици, а Оубър потупа Бен по рамото.

— Не го юркай толкова. Той така се опитва да се сдобри с теб.

— Жалко — отвърна Бен. — Точно в момента не съм готов за подобно нещо.

— Просто се дръж любезно — помоли го Нейтън. — Дори и само за уикенда.

— Не се притеснявай — каза Бен. — Всичко ще бъде наред.

— Дано — поклати глава Оубър. — Иначе Шийла Адисън жив ще те изяде.

— Донесе ли чесъна и дървения кол? — попита Нейтън.

— Ако усетиш, че разговорът затихва, просто я погледни право в очите и я попитай: „Ти ли си майка ми?“. Винаги можеш да го използваш — каза Бен.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред — каза Лиза.

Бен поклати глава.

— Помни, че ти искаше да идваш. Опитах се да те убедя да си останеш вкъщи. Сама си си виновна.

— Мисля, че ще се справя.

Когато самолетът кацна, тясната пътечка се изпълни с хора. Бен стана от мястото си, но трябваше да се наведе. Той наклони глава надясно, скръсти ръце и нетърпеливо зачака. Точно зад него. Ерик се намираше в същото положение.

— Не си ли падаш по това? — Ерик се насили да се засмее.

— Никак даже — отвърна Бен.

— Виж, не можем ли да се преструваме, че нищо не се е случило? — попита Ерик. — Заради хубавия уикенд.

— Не, Ерик, не мога да се преструвам, че не се е случило — сопна се Бен. — Независимо колко ти се иска, така ще бъде дълго време.

— Защо? Защо да не започнем отначало? Вече съжалявам. Съжалявам, че стана така.

— От твоите уста звучи така, като че ли това се е случило от само себе си — каза Бен. — Но ако още не си разбрал, виновният си ти. Ти го направи. Разбираш ли?

— Чудо голямо. Направил съм го — ще го преживея. Защо и ти не можеш?

Бен забеляза, че пътниците ги гледат и сниши глас.

— Защото вече не те харесвам. Набий си го в тъпата глава и ме остави на мира. — Пътниците започнаха да слизат и Бен се доближи до пътечката. Най-накрая успя да си изправи врата и застана между Лиза и Нейтън.

— Какво беше това? — попита Нейтън.

— Нищо — отвърна Бен.

— Да не би да има нещо, което си забравил да ми кажеш за семейството си? — попита Лиза.

— Само още нещо. — Той пое дълбоко дъх и се усмихна при мисълта за уикенда. — Не пипай чинията на баща ми, докато се храни. Той много си пази територията.

— Бен, сериозно ти говоря.

— Сама се оправяй, госпожице. Но непрекъснато дръж главата снишена.

Когато влязоха в сградата на летището. Лиза се опита да познае в тълпата семейството на Бен. Изведнъж някой изкрещя:

— Й-о-о-о-о-о-х-о-о-о! Бенджамин! Нейтън!

— Олеле, майката на Оубър — прошепна Бен на Лиза, като кимна към изрусената до бяло коса, която се подаваше в тълпата. Жената бясно махаше с ръце. — Внимавай — добави той. — Може да се опита да те схруска.

Петимата си пробиха път през хората и се загледаха как Оубър се изгуби в прегръдките на майка си. Барбара Оубърман беше облечена в дълъг лилав пуловер и черен клин и едва се сдържаше.

— Уилям! Толкова много ми липсваше! — Тя отново стисна Оубър с всичка сила. — Нейтън! — продължи тя, като се приближи до останалите. — Ерик! Бен! — Започна да ги прегръща всичките поред. — А ти сигурно си Лиза — майката на Оубър протегна ръка. — Трябва да знаеш, че си първото момиче, което Бен води вкъщи от онази... как ѝ беше името? Линдзи нещо си.

— Линдзи Лукас — изпя Оубър. — Психарката от Лонг Айланд.

— Какво стана с нея? — попита Нейтън.

— Последния път, когато чух за нея, беше пострадала в някакъв ужасен инцидент, докато играла ски футбол — обясни Оубър.

Целият изчервен. Бен се намеси:

— Госпожо Оубърман, знаете ли къде е татко?

— Той и майка ти ще работят до късно — каза тя. — Аз ще ви закарам. Нейтън, Ерик, казах на вашите, че и вас ще откарам. Взела съм микробуса.

Всички си взеха багажа, излязоха на паркинга и се натовариха в шушулкоподобния яркочервен микробус.

Като излезе през Уест Нютън, микробусът слезе от отбивката на магистралата за Масачузетс и навлезе в покрайнините. Пълни с щъкащи наемни полицаи, кварталите твърдо бяха решили да запазят спокойствието и сигурността си, независимо от цената. Когато микробусът тръгна по извитите улици, Бен посочи:

— Отляво е къщата на доктор Макензи — от Нютъновите Макензи. Естествено, това е най-голямата къща в Нютън.

— Той е най-добрият пластичен хирург — обясни майката на Оубър.

— Невероятно място — оглеждаше се Лиза. — Видях покрайнините и в покрайнините карат волво.

След като остави Ерик и Нейтън, совалката на Оубърман спря пред къщата на Бен.

— И как сте уредили спането тази вечер? — попита Оубър, докато отваряше вратата.

— Много смешно — изръмжа Бен, докато заедно с Лиза слизаше от колата. — Благодаря, госпожо Оубърман.

— Няма нищо. Поздрави майка ти.

— Разбира се — каза Бен. — И между другото, бих обърнал по-сериозно внимание на сина ви. Толкова бе зает напоследък, че започна да не се храни добре.

— Видях те аз, че нещо си изкльощавял — поклати глава майката на Оубър, докато Бен затваряше вратата, а Оубър му се цупеше през прозореца.

— Това беше гадно — отбеляза Лиза.

— Така му се пада. — Бен тръгна към тях.

Лиза погледна скромната къща в колониален стил.

— Хубаво място.

Когато приближиха стъпалата, вратата се отвори.

— Бенджамин! — извика майка му. Разпери ръце и силно го прегърна. — Изглеждаш страхотно. Малко си отслабнал, но иначе си страхотен. А ти трябва да си Лиза — тя протегна ръка.

— Приятно ми е — кимна Лиза.

— Ако не си се досетила, това е майка ми — представи я Бен. — Тя е всепроникващото зло, за което ти говорих.

— Недей да оригиналничиш — каза майката на Бен. — Опитвам се да направя добро впечатление.

Без съмнение Бен приличаше на майка си — същите пронизващи очи, присмехулни вежди, начинът, по който се набръчкваше носът ѝ, когато се смееше. Дори и жестовете им бяха еднакви. За всяка закачка на Бен, майка му си имаше бърз отговор.

С претъпканата найлонова чанта в ръка, Бен последва Лиза и майка си в къщата. Когато влязоха в дневната, госпожа Адисън извика:

— Майкъл! Пристигнаха!

Бащата на Бен излезе от кухнята, облечен в дънки и избеляла тениска с надпис „Мичиган“.

— Приятно ми е, господин Адисън. Аз съм Лиза.

Той пое ръката ѝ.

— Наричай ме Майкъл. Стария тантурест татко на господин Адисън.

Косата му беше по-дълга, отколкото очакваше Лиза. Сигурно е старо хипи, помисли си тя.

— Защо не качиш багажа на Лиза? — обърна се майката към Бен.
— Не бях сигурна как ще искате да спите...

— Мамо, ние дори не ходим — прекъсна я Бен.

— Извинявай, господин Ерген — каза майка му. Обърна се към Лиза и добави: — Казва, че не ходите, но ти си първото момиче, което води у дома след онази Линдзи... как ѝ беше името?

— Линдзи Лукас — отвърнаха едновременно Бен и Лиза.

Майка му се усмихна.

— Виждам, че вече сте си говорили за това.

— Отказвам да давам обяснения. — Бен грабна чантата на Лиза и тръгна към стълбите. — Ей сега се връщам. — Той влезе в старата си стая и вдъхна аромата на детството си. Тук беше толкова хубаво и познато, и сигурно, помисли си той. Както и всеки друг път се учуди как всичко около него е станало по-малко — леглото, бюрото, дори и плакатът на Алберт Айнщайн на стената. Той се отби в банята, занесе багажа на Лиза в стаята за гости и след това слезе в кухнята.

— А-у-у-у-у — чу той Лиза. — Толкова си бил сладък!

— Не може да бъде — каза Бен. — Вече ѝ показваш бебешките снимки? Колко време ти трябваше? Две минути? Мамо, ти постави нов рекорд.

— Остави я на мира. — Лиза все още се захласваше по снимките.

— Трябва да видиш домашните ни филми — добави бащата на Бен.

— Татко, дори не си го помисляй — предупреди го Бен. — За тях трябва да изчакате поне една нощ.

— И какво дете е бил Бен? — попита Лиза.

— Кажете ѝ като палнах Джими Айзенберг.

— Я да мълчиш — скастри го майка му. Обърна се към Лиза и започна: — Беше толкова умен. На две години се научи да чете. А на четири вече поглъщаше статиите на Майкъл.

— В една от последните ми чернови откри правописна грешка — заяви гордо баща му. — Кажи на Лиза как веднъж го намери на покрива.

— Слушай сега — подхвана майка му. — Когато Бен беше на пет, късно една нощ не можех да го намеря. Бях щурнала...

— Мамо, ти си била щурнала? — попита Бен.

— Бях щурнала и го търсех навсякъде. Бях започнала да си скубя косите. Изведнъж чух, че се тропа по покрива. Сърцето ми се обърна. Качих се на тавана и отворих капака за покрива, а там горе седи Бенджамин по пижама и с въже в ръка. Крещя: „Бенджамин, какво си мислиш, че правиш тук горе, по дяволите?“. А той ми казва: „Мамо, опитвам се да хвана с ласо луната“.

— А-у-у-у-у — проточи Лиза. — От малък се цели високо.

— Хайде, шоуто свърши. — Бен излезе от кухнята. — Лека нощ.

— Бенджамин, върни се веднага — обади се майка му.

Лиза продължаваше да разглежда снимките.

— Това малко момченце брат ли ти е?

— Да — усмихна се Бен и погледна родителите си.

Лиза смутено замълча.

— Това е Даниел. Почина, когато беше на дванайсет години — обясни бащата на Бен. — Имаше левкемия.

— Съжалявам — каза Лиза. — Не знаех.

— Сега знаеш. — Бен се опита да я накара да се почувства по-удобно. Застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Не се притеснявай, всичко е наред.

— Беше страхотен млад мъж — гордо заяви майката на Бен. — Щяхте да си паснете.

— Благодаря. — Лиза не беше сигурна какво трябва да каже.

— Хайде да свършваме — погледна часовника си Бен. — Наближава полунощ.

— Съгласна съм — кимна майка му и подреди албумите. — Какво планирате за утре?

— Мисля през деня да сме в града. Лиза никога не е била в Бостън. А и сме канени в Нейтънови за вечеря.

— Да. — Майка му стана от мястото си до кухненската маса. — Джоан ми каза. Но отделете и за нас няколко часа.

— Разбира се, мамо. Не се притеснявай.

— Радвам се, че се запознахме — усмихна се Лиза и излезе от кухнята заедно с Бен.

И двамата не казаха нито дума, докато не се качиха на втория етаж.

— Съжалявам, че попитах за брат ти — заговори Лиза накрая, когато влязоха в стаята за гости.

— Няма нищо — отвърна топло Бен. — Мина време, можем да го преживеем.

— Сигурно е било болезнено.

Бен седна на бялото пластмасово бюро в ъгъла.

— Беше наистина ужасно. На десет години му откриха детски диабет. И това само усложни нещата, когато се появи левкемията. Лекарите не знаеха какво да го правят.

— Ти на колко години беше, когато умря?

— На четиринайсет. — Бен подпря крака на стола под бюрото. — Това беше най-ужасното време в живота ми. Месеци наред не можех да спя — водиха ме при един от приятелите на татко, който беше семеен психолог. Майка ми се превърна в развалина. Ако не беше татко, сигурно всички сега щяхме да сме в лудницата. Той ни държеше.

— Родителите ти са страхотни. — Лиза седна на леглото.

— Така е — призна Бен.

— Учудвам се, че така добре си израснал — добави Лиза. — Искам да кажа, че ако тръгнеш да ловиш с ласо любимия сателит на Земята — това може леко да те побърка.

— Ха-ха. Колко смешно.

Лиза изу маратонките си.

— Кажи ми какво се случи между теб и Ерик на самолета? През целия път дотук той не каза нито дума.

— Нищо. Разкарах го. Не искам повече да се занимавам с тези простотии.

— Хубаво — одобри Лиза. — Бях се притеснила да не вземеш да му простиш след време.

— Няма начин — каза Бен. — Обичам приятелите си. Бих направил всичко за тях. Бих направил всичко и за теб. Но животът е твърде кратък, за да го пиляя със задници.

— Дори не мисля, че въпросът е в това, че е задник. Мисля, че с действията си е злоупотребил с доверието ти. По мое мнение, това е най-лошото нещо, което можеш да направиш на приятел.

— Не е необходимо да ми го казваш. С Рик и Ерик доверието се превърна в проблем номер едно на годината.

По обяд на следващия ден Бен слезе в кухнята и видя, че Лиза и майка му си говорят.

— Я виж ти, кой решил да се присъедини към нас — каза майка му, докато режеше зеленчуци за вечерята за Деня на благодарността. Сутрешният душ и бръсненето не можеха да скрият умората на Бен. — Вие двамата кога си легнахте снощи?

— Сигурно около четири — отговори Лиза.

Майка му изпусна ножа на дъската и ги погледна.

— Мамо, успокой се. — Бен завъртя очи. — Само си говорихме. Нали може?

— Не е моя работа — сви рамене тя. — Нищо не съм казала.

— Не беше необходимо. — Той се обърна към Лиза. — Ти как така си будна?

— Не мога да спя до късно — обясни Лиза. — Станах в седем.

Бен се прозя и се протегна към тавана.

— Ти си луда. Сънят е източник на живот.

Изведнъж звънна телефонът.

— Ало? — Майка му остави зеленчуците. Замълча за момент и каза. — Да, тук е. Изчакайте малко. — Тя се обърна към Бен. — За теб е. Някакъв Рик.

Бен пребледня. Учудена от реакцията на сина си, майка му му подаде слушалката. Бен опъна докрай кабела и почти влезе в другата стая.

— Ало?

— Ей, Бен — провикна се Рик. — Как са нещата вкъщи?

Бен опъна още кабела и се премести в дневната.

— Какво искаш?

— Нищо. Просто да съм сигурен, че всичко е наред. И да пожелаая на теб и на семейството ти приятни празници. Нали може?

— Не, не може. — Бен се стараеше да не повишава тон. — Затварям телефона. Ако искаш да говориш с мен, обади ми се, когато се върна във Вашингтон. Стой далече от семейството ми.

— Бен, просто искам ти и семейството ти да прекарате приятно...

Бен затвори телефона, насили се да се усмихне и се върна в кухнята.

— Всичко наред ли е? — попита майка му. — Кой беше на телефона? Кой е Рик?

— Приятел от съда — отвърна Бен. — Спорим по едно дело и искаше да говорим за това. Нищо особено.

— Бенджамин, не ме лъжи — каза майка му.

— Мамо, не лъжа — настоя Бен. — Един хахо от работата, с който непрекъснато се дърлим. Всичко е наред. Ще се оправим.

Преди тя да може да каже каквото и да е, Бен излезе от стаята.

— Лиза, хайде! — извика той от входната врата.

Докато се качваше в колата на майка си, Бен мълчеше, устните му бяха стиснати ядно. Вече изкарваше колата от алеята, когато Лиза отвори вратата и скочи вътре.

— Няма нужда да спиращ — заяви Лиза, когато Бен изкара колата на пътя. — Наред съм. — Като не получи отговор, добави: — И какво каза той?

— Нищо. Правеше се на интересен.

— Това го знам. Сега ми кажи какво стана.

— Не искам да говоря за това — упорстваше Бен. — Днес искам да се забавлявам.

— Само ми кажи...

— Моля те — въздъхна Бен. — Нека забравим за това.

Лиза мълчеше, докато излязоха на магистралата за Масачузетс.

— Поне ще ми кажеш ли къде отиваме?

Бен пое дъх дълбоко и заговори:

— Първо ще отидем на Бийкън Хил, където не само ще видиш най-добрата архитектура в града, но и ще ядеш от обърнатата пица на Вито.

— Какво обърнато?

— Ще ядем в ресторант, наречен „При Вито“, където сервират две парчета пица едно срещу друго. Спри да ми разваляш изненадата. — После продължи със спокоен, монотонен глас: — След това ще се разходим по Бостън Комън и ще отидем право в центъра.

— Ще ми покажеш ли бар „Наздраве“?

— Не, няма да минаваме покрай бар „Наздраве“. Това да не ти е екскурзия! Ще разглеждаш града като местен жител. Естествено, това означава, че няма да видиш фрегатата „Конститушън“, бар „Наздраве“, залата „Фаньой“ и всичките други туристически глупости, които хората обичат да снимат, но от това ще станеш по-добър човек.

— Вече се чувствам просветлена.

— И ако имаш късмет, ще ти покажа любимото си място в целия град.

— В библиотека ли ще ме водиш?

— Мога да спра и веднага — каза Бен.

— Ще съм добра. Обещавам. — Лиза дръпна въображаем цип по устните си.

В четири и половина Бен спря колата на малък, чакълест паркинг встрани от Мемориъл Драйв. Освен тяхната нямаше други коли. Лиза подозрително се огледа.

— Ако едно време тук си оправял мадамите, да знаеш, че ще повърна.

— Нищо подобно. — Бен изключи двигателя. — Казах ти, че ще ти покажа любимото си място. Досега да съм те лъгал?

— На Копли Скуеър нямаше скейтъри.

— Беше студено — каза Бен. — Нещо друго?

— Артистите на Харвард Скуеър не струваха.

— Най-добрите излизат вечер. Нещо друго?

Тя се позамисли.

— Не, за друго не си ме лъгал.

— Тогава ела с мен. — Бен излезе от колата и тръгна срещу студения вятър, който идваше от реката. Отправи се към тясна алея. Гледката от бетонната пътека се закриваше от ограда от старо и изгнило дърво, наскоро покрито с различни графити. На една от извивките на пътеката стената свършваше и Лиза видя, че вървят към Чарлз Ривър. Бетонът премина в дървена настилка и ги отведе до среден по големина навес за лодки точно до реката. — Едно време това беше собственост на университета в Бостън — обясни Бен — Цялото оборудване на университетския отбор стоеше тук. Всички училища си имат такива места нагоре и надолу по реката — Харвард, Ем Ай Ти, Бостън Колидж. Нортийстърн, всичките са някъде тук. И когато Бостънският университет събра достатъчно пари, изоставиха тази барака заради някакви модерни постройки по-близо до сградите му. — Бен отиде до кея и посочи надясно. — Оттук ще можем да видим как залезът къпе града в светлина. И затова е най-хубавото място в града. Обиколката свърши. Та-ра-ра-а-ам! — каза той, обърна се и се поклони.

Лиза седна на кея и провеси крака към водата.

— Прав си. Мястото е фантастично.

— Откри го по-големият брат на Ерик и ни го показа. — Бен седна до Лиза. — Тук написах първото си колежанско есе, за да вляза в Колумбия, тук написах и есето за Йейл.

— Трябваше да си донесем решението „Гринъл“.

Бен погледна часовника си.

— След около двацет минути ще видим залеза.

— Рано мръква в този град. Едва четири и половина е.

— Чакай да дойде зимата — каза Бен. — В четири и петнайсет вече нищо не се вижда. Тъй като при нас се стъмва най-рано в цялата страна, имаме най-висок процент на самоубийства през зимата.

— Ето с това можете да се гордеете.

Известно време след това те мълчаха и чакаха слънцето да залезе зад сивия хоризонт на Бостън. Лиза забеляза, че Бен я наблюдава.

— Да не мислиш да ме целуваш?

— Ще ти се — отдръпна се Бен.

— Ох, недей — рече Лиза. — Гледаш като млад фавън.

— Лиза, знам, че съм те довел на магическо място, но не всички фантазии се сбъдват.

— Не ми излизай с тоя номер — Лиза насочи пръст към Бен. — По същия начин ме гледаше оная нощ, когато работихме по смъртното наказание.

— Онзи поглед, който имам, когато съм толкова уморен, че изтощението ми се приема за страст? Мисля, че си права — точно така те гледах тогава.

— Остави — поклати глава Лиза. — Прав си. Дай да се наслаждаваме на залеза.

Бен се облегна на лакти и се загледа в златистооранжевите цветове, които обливаха върха на сградата на местната съдебна зала. След няколко минути попита:

— Мислиш ли наистина, че ще го хванем?

— Не съм сигурна — сви рамене Лиза — Надявам се. Винаги изглежда толкова подготвен. Защо?

— Забрави, че те попитах. — Бен се изправи и изтърси праха и камъчетата от ръцете си. — Дай да сменим темата.

— Хайде, Бен. Така ли реагираш всеки път, като си притеснен? Кажи ми какво си мислиш? Знам, че си жестоко уплашен.

Бен мълчеше.

— И би трябвало да си.

— Какво искаш да ти кажа? — попита Бен накрая. — Разбира се, че съм уплашен. Цялата ми кариера може да отиде по дяволите. И в единствения момент, в който си позволявам да си поема дъх, тоя боклук звъни в нас, само за да ме изнерви! Какво друго да ти кажа? Че сънувам кошмари? Че само за това мисля? Че се страхувам, че съм се захванал с нещо, което е много по-силно от мен? Вашингтон е едно, но вкъщи е съвсем друго.

— Защо?

— Родителите ми са тук — обясни Бен. — Това е. Точка. Не искам да ги забърквам.

— Вероятно Рик звъни точно затова — посочи Лиза. — Знаел е, че ще те пощури.

— Така ли? Сериозно? — каза саркастично Бен. — А аз си мислех, че ставаме истински приятели. След онази разходка с лимузината имаме толкова много общи спомени.

Лиза не отговори.

— Съжалявам. — Бен си пое дъх. — Дай да започнем отначало.

— Разбира се. — Лиза се усмихна леко. — Та кажи сега, какво искаше Рик?

— Да ми пожелае приятно прекарване на празниците. Сигурен съм, че това е неговият начин да ми напомни „Не забравяй за какво си говорихме в колата“.

— Наистина трябва да го намерим и да му дадем да разбере. — Лиза клатеше крака.

— Толкова си права. — Бен пак се облегна на ръцете си.

— Знаеш ли, ако ти се говори за това, аз съм насреща.

— Благодаря. — Бен се усмихна. — Дай сега да се наслаждаваме на залеза.

— Готови ли са всички за вечеря? — попита майката на Бен точно в седем на следващата вечер.

— А татко? — Бен остави на масата кана със студена вода и две бутилки газирана вода.

— Преди малко се обади. Някой му е срязал задните гуми и ще закъснее.

— Срязал му е гумите? Добре ли е? — попита Лиза.

— Да отида ли да го взема? — обади се Бен.

— Добре е — успокои ги майка му. — Каза, че от сервиза щели да пристигнат всеки момент.

Бен и Лиза седнаха на масата, а майката на Бен донесе голяма купа салата.

— Подайте си чиниите.

Изведнъж вратата се отвори и влезе бащата на Бен.

— Здравейте, всички — обяви той. Целуна ги, преди да седне на централното място. — Точно навреме идвам.

— Бързо се прибра — отбеляза майката на Бен.

— Няма да повярвате какво се случи — баща му разхлаби вратовръзката си. — Точно след като се обадох в сервиза, излизам навън да сменя едната гума. Реших, че така ще спестя време. Тъкмо съм почнал да слагам резервната, спира едно момче и вижда какво правя. Предлага ми неговата резервна гума и дори ми помага да я сложа. Когато поисках да му платя, каза, че не можел да вземе пари за това — било Деня на благодарността и така нататък.

— Как изглеждаше? — Бен се надяваше, че гласът му не го издава.

— Руса коса, малко превзет. Нищо особено.

Лиза и Бен се спогледаха.

— Нещо друго каза ли? — Бен се опита да запази спокойствие.

— Не. — Баща му си сипа голяма порция салата. — Спомена, че ме познавал от рубриката. И знаеш ли още какво? Знаел, че работиш във Върховния съд. Спомняш ли си статията, която Кари написа за тебе — когато стана сътрудник?

Дланите на Бен се изпотиха, той изпусна вилницата си и тя падна в чинията.

— Добре ли си? — попита майка му.

Бен избърса длани в панталоните си, взе вилницата си и бързо се стегна.

— Добре съм. Просто цял ден не съм ял.

Учудена от това колко спокойно бащата на Бен приема всичко.

Лиза попита:

— Често ли ви режат гумите?

— Случва се от време на време. Когато напиша нещо за корупцията в правителството, ми режат гумите, чупят ми прозорците. Такъв е животът на журналиста. Твърде много врагове.

— Значи това не е нещо необичайно... — Лиза се надяваше, че Бен слуша разговора.

— Не и за мен — заяви гордо бащата на Бен.

Майка му никак не беше в настроение да слуша речта на Майкъл за живота на журналиста и се намеси.

— Какво ново в работата?

— Нищо особено — отговори Майкъл. — Тези дни е доста спокойно. Застреляли някого в центъра. Има ново експозе за корупцията в полицията, което излиза утре. И синът ми се е сгодил. Иначе е спокойно.

— Какво? — Бен се върна на земята.

— Не си ли видял днешния вестник? — Баща му бръкна в куфарчето си и извади част от вестника. — На двайсет и седма страница — той го подаде на Бен.

Бен отвори на страницата с обявленията. Най-отгоре на първата колона имаше голяма снимка на Лиза. Под нея пишеше: „Маргарет и

Шеп Шулман от Лос Анджелис обявяват годеща на дъщеря си. Лиза Мари, за Бенджамин Адисън, син на Шийла и Майкъл Адисън от Нютън. Бракосъчетанието е планирано за месец март“. Бен изкрещя:

— Какво, по дяволите, е това?

— Дай да видя — Лиза грабна вестника. — Кой би го направил?

— Да разбирам ли, че няма да се жените? — попита баща му.

— Добра работа — каза майка му, когато Лиза ѝ подаде вестника.

— Кой го е направил? Оубър? Нейтън?

— Кой друг? — вдигна рамене Лиза.

Без да обръща внимание на реакцията на семейството си, Бен не можеше да спре да мисли за Рик.

— Бен, добре ли си? — изгледа го баща му.

— Да. — Бен се обърна към него. Махна към вестника и каза: — Съжалявам за това. Нямам нищо общо.

— А, не се притеснявай — усмихна се баща му. — Много ни харесва, когато ни правят на маймуни. Всеки самоуважаващ се вестник би искал да е жертва на безмозъчни шеги от време на време.

— Не си загазил заради това, нали?

— Не, разбира се. Но цял ден хората ме питаха как така не съм им казал. — Баща му свърши салатата си и добави: — Между другото, президентът си е подготвил списъка със заместници на Блейк.

— Кой е вътре? — попита Бен, като се опитваше да не мисли за Рик. — Кътлър, Редлих. Кой друг?

— Споменава се и стария ти приятел съдия Стенли.

— Не може да бъде. — Бен махна с ръка. — Тия да ги разправя на либералите. Бас на сто долара, че Стенли няма да влезе.

— Нещо в съда да си чул?

— Нищо не стига дотам — обясни Бен. — От президентството се обаждат на някои съдии за препоръки, но иначе знаем същото, каквото и вие.

— Хайде де — не повярва баща му, — ти работиш там. Трябва да е стигнало нещо до теб. Подай малко вътрешна информация на татко си.

— Казах ти, че не знам нищо — настоя Бен. — И не ме поставяй в такова положение. Дори и да знаех нещо, нямаше да ти кажа.

— Спокойно — каза баща му. — Шегувам се.

— Беше шега — добави Лиза.

— Чудесно. — Бен ровеше в салатата си. — Шега било. Разбирам. Ха-ха.

— Всичко наред ли е в работата? — попита майка му.

— Всичко е чудесно — отвърна Бен. — Всичко е прекрасно.

— А онази фирма, която те гонеше? Още ли се интересуват от теб?

— Мамо, всичко е наред. Нося се с експресния влак към света на висшето право. Нищо не е в състояние да ме спре. Може ли да сменим темата?

— Не. Какво не ми казваш? — Майка му се обърна към Лиза. — Какво не ми казва? Ти ми кажи.

— Мамо, остави Лиза на мира — настоя Бен.

— Бен, няма причина да викаш — обади се баща му.

— Има, когато тя си пъха носа в чужди работи.

— Няма да ми държиш такъв тон на масата — заяви майка му. — Извини се или излез от стаята.

— Да изляза от стаята? — Бен се насили да се засмее. — Или? Ще ме накажеш? Ще ме напляскаш? Ще ми забраниш да гледам телевизия? Или няма да си чествам рождения ден тази година?

— Бенджамин, ако обичаш, напусни стаята — каза тихо баща му. Бен стана и шумно се качи по стълбите.

— Ще бъда в моята.

В осем часа на вратата се позвъни.

— Аз ще отворя — дръпна стола си назад бащата на Бен. Отвори вратата и възкликна: — Ей, момчета. Влизайте, тъкмо сме на десерта.

— На глупаци ли ми замириса? — Лиза подуши въздуха, когато Нейтън и Оубър приближиха масата.

— Здравейте, момчета — кимна майката на Бен.

— Здравейте, госпожо Адисън. — Оубър едва сдържаше усмивката си. — Надявам се, че сте си прекарали добре на трапезата.

— Добре беше — каза Лиза.

— Какво ви води насам тази вечер? — попита госпожа Адисън.

— Просто искахме да ви поздравим. Толкова отдавна не сме ви виждали, вас и господин Адисън — рече Оубър. — И, разбира се, искахме да ви честитим годежа на сина ви.

— Точно така. — Нейтън потупа Лиза по гърба. — Това е голям ден за вас. Най-добри пожелания.

— Много смешно — начумери се Лиза.

— Хайде де — разпери ръце Нейтън. — Не ми казвайте, че не ви е станало смешно — снимката, фалшивата биография — гениално беше.

— И ни костваше сто долара — добави Оубър.

— Определено беше смешно — съгласи се Лиза. — Само се надявам да не си мислите, че ще ви се размине без последствия.

— Ще ги поема като мъж. — Оубър се смести на стола до Лиза. — И като говорим за мъже, къде е бъдещият младоженец?

— Цупи се в стаята си — обясни майка му.

Десет минути по-късно Оубър, Нейтън и Лиза влязоха в стаята на Бен.

— Да не би да ми е отменено наказанието? — Бен седна на леглото си. — Пускат посетители при мен.

— Стига вече. — Лиза се друсна до Бен. — Просто искат да знаят какво те тормози.

— Ако искам да им кажа, ще им кажа — отвърна Бен.

— Виж какво, не е необходимо да се разстройваш за това, че родителите ти се държат с теб като с дванайсетгодишен — заговори Лиза. — Това им е работата. Усещат, че нещо не е наред. Освен това ти си се държиш като дванайсетгодишен.

— Мислиш ли, че онзи, който е помогнал на баща ми, е бил Рик? — попита Бен и обясни положението на Оубър и Нейтън.

— Не знам кой е бил, но мисля, че съвпадението е твърде голямо, за да бъде случайно — отвърна Лиза.

— Защо върши това? — въздъхна Бен.

— Защо не спрем да говорим за него? — предложи Нейтън. — Нищо не можем да направим тук и нищо не печелим, като те гледаме как откачаш. Когато се върнем, ще седнем и ще направим нова стратегия.

— Ами ако... — започна Бен.

— Не започвай — прекъсна го Нейтън. — Дайте да говорим за нещо друго.

— Имам нова тема. — Оубър разглеждаше календара с Алберт Айнщайн отпреди седем години, който още висеше на стената. —

Хайде да говорим защо утре е такъв специален ден.

Бен помисли малко и каза:

— Толкова си жалък понякога.

— Какво? — Лиза погледна Нейтън.

— Утре Оубър чества годишнина от изгубването на девствеността си — обясни Нейтън.

— И аз пръв се сдобих с тази чест — добави Оубър, — което винаги ще ядосва Сърдитко.

— Бен щеше да го прави с Линдзи Лукас — продължи да обяснява Нейтън, — но тъй като Оубър искаше да е пръв, спа със Секс-турбината Шели Ливайн.

— Само за да изпревариш Бен? — попита Лиза.

— Не само — каза Оубър. — Исках и да я опозная по-добре.

— Направи го само, за да ме изпревари — обади се Бен.

— И оттогава това го притеснява — добави Оубър.

— Вие сте болни — поклати глава Лиза. — Състезавали сте кой пръв ще прави секс.

— Състезанието беше само в главата на Оубър — каза Бен.

— И аз взех златния медал — обади се Оубър. — Но не се притеснявай толкова. И сребърния не е лош.

— И в кой клас бяхте? — попита Лиза.

— В единайсети — отговориха едновременно и двамата.

— Не е лошо — засмя се Лиза. — А ти, Нейтън? Ти кога го направи?

— Това е много личен въпрос — каза Нейтън. — А ти?

— С Крис Вайс в десети клас в спалнята на родителите му, бяха заминали за уикенда.

— А така! Ранно пиле! — възкликна Оубър.

— Е, ти кога го направи? — Лиза отново се обърна към Нейтън.

— В дванайсети... — започна Нейтън.

— Беше след дванайсети клас — поправи го Бен.

— Лятото между дванайсети клас и колежа — настоя Нейтън. — Технически си беше още дванайсети клас. За нас сега може да е лято, но за мен тогава си беше дванайсети клас. С Елинол Сусман в малка хотелска стая надолу по брега на Джърси — родителите ми ходеха за лятото там.

— Добър вкус — каза Лиза. — Ти къде го направи? — обърна се тя към Бен.

— Тъй като съм най-стилният от всичките, заведох я в навеса за лодки на университета. Носехме си спални чували, много точно беше — под звездите, с изглед към града.

— А ти? — тя се обърна към Оубър.

— Аз и Секс-турбината отидохме в тях след една пианска нощ и го направихме в собствената ѝ, обзаведена с вкус стая.

— А родителите ѝ били в съседната — добави Бен.

— Не може да бъде — каза Лиза.

— Нищо не чуа. — Оубър седна на пода с кръстосани крака.

— Като говорим за страхотен секс, питай Оубър да ти каже за връзката си с шефката — предложи Нейтън.

— Абсолютно — засмя се Бен. — Това е страхотно...

— Не беше връзка — прекъсна ги Оубър. — Беше ужасяващо прелъстяване.

— Хайде, разказвай — каза Лиза.

— Станало по време на краткия трудов стаж на Оубър като помощник по връзки с обществеността.

— Ставаше въпрос за един рекламен павилион за компютри — добави Оубър.

— И пряката началничка на Оубър — Бен продължи с плътен, секси глас, — нека кажем, че специалността ѝ била „любов“.

— Давай по същество — замоли се Оубър. — Тя ми се натисна и аз ѝ отказах. Край на историята.

— Не, не, не — намеси се Нейтън. — Тя те натисна и ти припадна.

— Какво? — Лиза започна да се смее.

— Извикала го в офиса си и била само по сутиен, пликчета и жартиери — каза Бен. — Оубър я погледнал и паднал в несвяст.

— Цял ден преди това ми беше лошо — обясни сухо Оубър. — Когато ме извика, станах твърде бързо и като влязох при нея, вече не си усещах главата.

— Май нещо друго не си усещал — каза Нейтън.

— Тя какво е направила, като си припаднал? — попита Лиза.

— Не съм сигурен — отвърна Оубър. — Но когато се събудих, ми вееше с една папка.

— И била още гола — добави Бен. — Но вече не била навита. Припадъкът е най-лошият афродизиак в света.

— Хайде да говорим за друго — помоли Оубър.

— Ох, скъпи — Нейтън се обърна към Бен. — Така си падам по белъто... — Нейтън затвори очи и се строполи на пода.

— Раз, два и в безсъзнание — каза Бен.

— Това е. Махам се отгук — заяви Оубър. — Ако исках да ми се присмиват, щях да си остана вкъщи.

— Ще ме закараш ли до нас? — Нейтън попита Оубър, докато той излизаше от стаята.

Оубър не отговори.

— Ще приема мълчанието като знак на съгласие. — Нейтън махна на Лиза и Бен. — До после.

— Ще се видим — каза Бен на Нейтън.

— Жалка картинка си. — Лиза удари пръст в гърдите на Бен.

— Какво?

— Мястото, където ме заведе вчера — навесът за лодки. Опитваше се да ме прелъстиш.

— Я се разкарай — нацупи се Бен. — Няма такова нещо.

Лиза примижа и започна да имитира ниския глас на Бен.

— Уф, тук си написах есето за Колумбия, и си написах есето за Йейл, и загубих... — гласът ѝ стана още по-нисък: — Не бе, глупак, не ѝ казвай за това с девствеността — ако разбере, никога няма да си легне с нас.

— Страхотно — Бен се засмя. — Съвършено пресъздаване на мисловния ми процес.

— Може да не съм точна, но почти.

— Вярваш ли си наистина? — попита Бен.

— Греша ли?

— Вярваш ли си?

— Отговори ми на въпроса — настоя Лиза. — Кажете ми дали греша?

Бен се изчерви.

— Не си съвсем права, но не си и на друга планета.

— Знаех си! Толкова си предвидим.

— Какви ги говориш? Не съм предвидим.

— Шегуваш ли се? — попита Лиза. — Толкова си предвидим, че по теб мога да си сверявам часо̀в...

Преди Лиза да успее да довърши, Бен се наведе напред и я целуна силно и продължително.

Изненадана, Лиза се отдръпна леко.

— Целувка от господин Адисън — впечатлена съм. Не очаквах от теб такива неща.

— Я млъквай! — Бен я целуна отново. Когато я прегърна, тя го бутна на леглото, възседна го и бясно започна да разкопчава ризата му.

— ... И нека ви кажа още нещо... — Оубър влезе с трясък в стаята. — ОЛЕЛЕ! ЕЗИКЪТ МУ Е В УСТАТА Й!

— Не може да бъде — каза отвън Нейтън.

— Имате ли нещо против? — поинтересува се Лиза. — Някои от нас се опитват да се забавляват.

— Това няма да го забравя — предупреди Оубър с широка усмивка на лицето.

— Как ще се оправдаваш пред Линдзи Лукас? — извика Нейтън, докато вратата се затваряше.

Бен отпусна глава на леглото.

— По дяволите.

— Забрави ги. — Лиза се наведе над него и започна да целува шията му.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

— Е? — попита Бен.

— Какво? — Лиза лежеше до него.

— Какво мислиш?

— За кое? — усмихна се Лиза.

— За това, че твоите дрехи красят моя под. За какво друго?

— Беше чудесно — каза Лиза. — Беше добре.

Бен седна в леглото и поклати глава.

— Дори не си помисляй да си играеш така с мен, сестричке. Няма да ме подлудяваш с неясни прилагателни.

— Какво искаш да ти кажа? — попита тя. — Беше феноменално. Най-доброто в света. Ти си истински художник и аз бях твоето платно.

— Ама че си кофти, знаеш ли?

— Колко смешно — подсмихна се Лиза. — Преди половин час не се оплакваше.

— Не беше кой знае какво.

— Както кажеш. — Лиза се загледа в разхвърляните по пода дрехи. Посочи в средата на стаята и попита. — Между другото, онова там ли са късметлийските ти боксерки?

— Късметът нямаше нищо общо с това.

— А-у-у-у-у, разстроих ли те? — Лиза погъделичка Бен под брадичката.

— Беше тъпо. — Бен се отдръпна и се облегна на таблата на леглото. — Изобщо не трябваше да започваме. Сега само ще ми подхвърляш секс шегички.

— Естествено — каза Лиза. — Това ми е в природата. Ти какво си мислеше, че ще започнем да ходим? Че ще се превърнем във влюбената двойка на съда? Това беше за купона. Точа си зъбите за тебе, откакто те видях.

— Само приказваш.

Лиза го хвана за тила и го привлече към себе си.

— Сериозно ти говоря.

— Но вече тайни няма.

— Виж какво, прииска ли ти се пак, аз съм на линия. Беше фантастично.

— Ох, пак ли започваме? Ето, това е — Бен отново се отдръпна. — Сега на работа ще се чувстваме неловко. И всеки път, като те видя, ще си те представям гола.

— И какво от това? Аз съм голямо момиче. Мога да го понеса. А и ако си мислиш, че навия ли ти се отново, ще можеш да ми откажеш, значи не си в ред.

— Не знаеш границите на волята ми. Повярвай ми, втори път няма да има.

— Както кажеш, скъпи. — Лиза се обърна на една страна и дръпна завивките до брадичката си.

Рано в неделя сутринта родителите на Бен ги закараха до летището. Лиза прегърна майка му, докато Бен вадеше чантите им от багажника.

— Отново ви благодаря за гостоприемството — каза Лиза.

— Удоволствието беше наше — отвърна майка му. — Радвам се, че най-накрая се запознахме.

— Довиждане, мамо — прегърна майка си Бен и като забеляза, че очите ѝ се пълнят със сълзи, добави: — Не плачи. Скоро ще се видим.

— Нищо ми няма — стисна зъби майка му. — Приятно пътуване.

Бен и Лиза взеха багажа си и тръгнаха към бордовия портал за техния полет.

— Чувал ли си Оубър или Нейтън? — попита Лиза.

— Не. Дори не са звънили. Сто на сто замислят нещо.

На портала ги чакаха Нейтън, Оубър и Ерик. Бен ги приближи колебливо.

— Как прекарахте?

— Чудесно — каза Нейтън.

— Страхотно — добави Ерик.

— Прекрасно — завърши Оубър. — А ти?

— Добре беше — отвърна Бен подозрително. Той огледа залата и след това отново се втрени в Оубър и Нейтън. Накрая не се стърпя: —

Добре де. Казвайте най-накрая каквото имате да казвате. Напрежението ще ме довърши.

— Какво да казваме? — попита Оубър.

— Представа нямам за какво говориш — заяви Нейтън с каменно лице.

— Я престанете — срязва ги Бен. — Хайде де, какво сте намислили? Някой да не вземе да ни посипва с ориз? Или сте наели военен оркестър? Какво има?

— Нищо няма — сви рамене Нейтън.

— Защо се държи толкова смахнато? — Оубър погледна Нейтън.

— Нямам представа — отвърна Нейтън. — Класически случай на параноя, ако питаш мен.

Четиримата закараха Лиза до тях и се прибраха. Оубър пръв стигна до вратата, издърпа пачката пликове от пощенската кутия, вкара с тътрузене багажа си в дневната и хвърли пощата на кухненската маса. Ерик остави чантата си до килера и тръгна обратно към вратата.

— Чао, момчета. Трябва да отида до редакцията.

В момента, в който вратата се затвори. Оубър сграбчи Бен за раменете.

— И как беше тя? Бас ловя, че е дива.

— Нали я мислеше за лесбийка? — напомни Бен.

— Не е вярно — отвърна Оубър. — Казах, че е бисексуална.

— Хайде бе — настоя Бен.

Нейтън седна на канапето.

— Не мога да повярвам, че го направихте. Искам да кажа, за какво си мислеше?

— Какво имаш предвид? — попита Бен.

— Нали се бяхме разбрали, че след Деня на благодарността трябва да се уверим, че можем да ѝ имаме доверие — каза Нейтън.

Бен стоеше в средата на стаята, още не си беше свалил якето.

— Не започвай — въздъхна той. — Имам ѝ доверие.

— Бен, не ме разбирай погрешно, но се надявам този буен уикенд да не ти размъти главата.

— Не се обиждай, но те разбирам погрешно. Научих много за Лиза през последните няколко дни и няма начин тя да работи с Рик

против мен.

— И как разбра? — заяде се Нейтън. — Коя допълнителна информация те убеди в това? Да не мислиш, че като си спал с нея, я познаваш по-добре?

— Въпросът не е в секса. Опознах я като човек.

— Бен, единствената разлика между тази и миналата седмица е, че сега знаеш как изглежда гола.

— Не е вярно — възрази Бен. — Не си бил там и не можеш да...

— Спри да говориш за този уикенд и ме чуй какво ти казвам. — Нейтън се изправи. — За интелигентен човек се държиш доста глупаво. Ако теорията ми е вярна. Лиза прави точно това, което трябва да прави. Само помисли! Сега те е хванала и за двете глави!

Тишина покри стаята. Бен отиде до масата и започна да разпределя пощата. Отдели своите писма и добави:

— Поне на Лиза ѝ пука за моите проблеми.

— Това пък какво означава? — попита Нейтън.

— Означава, че през целия уикенд сме говорили за тези гадости с Рик. А вие само си правихте глупави шеги.

— Сега прекали — каза Нейтън. — Знаеш ли колко време се занимаваме с това? И аз, и Оубър си рискувахме работата, за да ти помогнем да го хванеш. А обявяването на годежа беше, ако не друго, то поне най-доброто, което можахме да измислим, за да те развеселим. Освен това единствената причина, поради която Лиза говори толкова много за това с теб, е, за да разбере какво знаеш.

— Не се чуваш какви ги говориш. — Бен започна да изкачва стълбите.

— Недей да се разстройваш и да бягаш — извика Нейтън. — Ела тук и дай да се разберем.

Без да му обръща внимание, Бен влезе в стаята си.

— Трябваше да се досетиш, че ще започне да я защитава — обади се Оубър, когато Бен затвори вратата.

— Естествено, че знаех — въздъхна Нейтън. — Но нищо. Не ми е все едно какво ще стане с него.

— Знам какво правиш — каза Оубър. — Но можеше да бъдеш малко по-чувствителен.

— Ти искаш от мен да съм по-чувствителен? — засмя се Нейтън.

— Сериозно ти говоря. Бен наистина е уплашен.

— Разбира се, че е уплашен. Аз бях този, който го каза преди празниците — сексът пречи на разумната мисъл. Но е време Бен да се събуди. Позабавлява се и сега трябва да погледне истината в очите — не може да има доверие на Лиза.

— Как мина пътуването? — попита Рик по клетъчния телефон, докато чакаше да разтоварят багажа му на летището.

— Трябваше ли да ни проследиш до Бостън?

— Разбира се — обясни Рик. — Пазя си инвестициите.

— Надявам се да си доволен от постигнатото. Направо го подлуди.

— Онова с баща му направо му изправи косата, нали? — попита Рик.

— Най-меко казано. Сега не знае на кого да вярва.

— Теб подозира ли те?

— Не мисля, но сега по-трудно се контактува с него. През целия път дотук почти не е говорил.

Рик се усмихна и премести телефона на другото си ухо.

— Така става, когато знаеш, че ще загубиш. Започваш да си го изкарваш на хората около теб.

Бен влезе в стаята, хвърли пощата на бюрото си и се строполи на един стол. Не може да е Лиза, каза си той, докато пръстите му хаотично барабаняха по бюрото. Погледни фактите. Какви са възможностите тя да играе двойна игра при всичките неща, които знаеш за нея? Не, не е възможно. Няма начин.

Когато отново прекара всички подробности през главата си, той подреди безредната купчина пликове в три по-малки — една за сметки, една за рекламни материали и една за личните писма. Забеляза реклама за абонамент за списание, адресирано до Бенджамин Н. Адисън, и разбра, че „Нюзуик“ е продал името му. Взе друго, надписано до Бенджамин Л. Адисън и осъзна, че и „Лийгъл Таймс“ са понатрупали малко лесни пари. Когато видя трето до Бенджамин С. Адисън, посърна, раздразнен от факта, че и кредитната му компания го беше направила, макар че изрично ги бе помолил. Отбеляза си наум да им се

обади и тогава видя най-горното писмо в купчинката за лична кореспонденция. Взе обикновения бял плик и с учудване видя, че няма обратен адрес, марка и пощенски печат.

Пъхна палеца си под залепеното капаче, отвори плика и извади краткото, написано на машина писмо: „Скъпи Бен, надявам се, че си прекарал добре Деня на благодарността — сигурен съм, че ще разбере всичко за това. Искрено твой, Рик“.

Сърцето на Бен бързо заби, докато препрочиташе писмото. Стана и излезе от стаята. Слезе тичешком долу и видя, че Нейтън затваря телефона.

— Кой беше? — попита Бен.

— Майка ми — обясни Нейтън. — Искях да ѝ кажа, че сме пристигнали.

— Това е било донесено на ръка, докато ни е нямало — Бен му подаде писмото. — Няма марка и печат.

Докато Нейтън четеше, Оубър се върна от банята.

— Какво става? — попита той.

Нейтън мълчаливо му подаде писмото и Оубър бързо го прочете.

— Мога ли да говоря с вас в кабинета ви? — Бен посочи с ръка на Нейтън и Оубър входната врата. Тримата излязоха навън и влязоха в колата на Нейтън.

— Кога го получи? — Нейтън затръшна вратата на колата.

— Току-що — отговори Бен нервно. — Какво мислиш за последната част? Където казва, че всичко ще разбере за моя празник.

— Вече знаеш какво мисля — каза Нейтън. — Ако няма предвид Лиза, тогава не знам.

— Зная. Зная — промърмори Бен. — Но ако се е сдушил с Лиза, мислиш ли, че ще я издава така?

— Мисля, че в момента Рик си играе с нас — обясни Нейтън. — Ако тайно работи с Лиза, значи се наслаждава на номера си. Ако не е с нея, значи ни притеснява, като го намеква. И в двата случая се забавлява със страха ни, и в двата случая ни подлудява. Очевидно знае колко ти пука за нея.

— Дявол да го вземе! — Бен се свлече в седалката.

— Може ли да попитам нещо? — Оубър се наведе напред от задната седалка и без да изчака отговор, добави: — Защо сме в колата?

Нейтън поклати глава.

— Олеле, Оубър, ако Рик е бил достатъчно близко до дома ни, за да донесе писмото, и е знаел, че ни няма, много е голяма вероятността да се е разходил из нас.

— Мислиш, че е влизал вътре? — попита Оубър.

— Защо да не влезе? — намеси се Бен. — Знаел е, че може да потърси каква информация имаме за него. Съвсем спокойно би могъл да облепи къщата с подслушващи устройства. Можел е да прави каквото си поиска. Лично аз повече дума няма да кажа вътре.

— И сега какво искаш да правиш? — попита Нейтън.

— Мисля, че наистина трябва да открием кой е Рик — ако му имаме снимка и я прекараме през министерството, ще знаем откъде да започнем.

— Очевидно е знаел за номера, който му бяхме приготвили с фотоапарата — обади се Нейтън.

— Точно така — каза Бен. — Ако съм на негово място, няма да рискувам повече срещи, докато не му дадем решението. Това означава, че ще трябва да търсим по-неконвенционални начини да го открием. — Бен се изправи в седалката и продължи: — Това, което знаем за него, е, че е между двайсет и осем и трийсет и осем, че е умен и че е наясно какво прави. Освен това си мисля, че Рик, ако това е истинското му име, трябва да е адвокат. Твърде много познава законите, за да е лаик.

— Когато се дипломираш за адвокат, снимат ли те? — попита Нейтън.

— Точно това си мисля — кимна Бен. — Ако съберем цялата информация, която имаме за него, можем да разберем къде се е снимал. А намерим ли снимката, значи сме го идентифицирали.

— И какво за изпита?

— В някои щати не се снимат — замисли се Бен. — И не съм сигурен, че от Адвокатската асоциация ще ни дадат подобна информация.

— Ами снимките от шофьорските книжки? — попита Оубър.

— Много обширна категория — възрази Бен. — Дори и да знаехме от кой щат е, пак ще се наложи да търсим сред много хора. — Тримата търкаха ръце, за да се стоплят в студената кола. — Мислех си, че ако Рик е адвокат, значи е следвал някъде. Следователно снимката му трябва да е в някой годишник от последните десет-петнайсет

години. Тъй като правните факултети са над сто из цялата страна, ще падне голямо търсене, но смятам, че можем да се ограничим с десетината най-добри университета — Йейл, Харвард, Станфорд, Колумбия и така нататък. Рик е сноб — бас ловя, че е бил в един от тях.

— Пак са много снимки — каза Оубър.

— Не съвсем — обясни Бен. — Ако вземем десетте най-добри учебни заведения и търсим само за последните петнайсет години, това са едва сто и осемдесет годишника. Средно в един курс са по четиристотин студенти, така че не е толкова зле.

— Седемдесет и две хиляди снимки. — Нейтън потропваше с пръсти по кормилото.

— Всъщност малко повече от половината — поправи Бен. — Жените няма нужда да ги гледаме.

— Защо говориш в множествено число? — попита Оубър. — Само ти можеш да го разпознаеш.

— Значи аз ще гледам многото снимки — съгласи се Бен. — Имаш ли по-добър план? Ако намеря снимката му, ще имаме всичко, от което се нуждаем.

— Можеш ли да вземеш всички тези стари годишници? — поинтересува се Нейтън.

— Разбира се — каза Бен. — Ако се обадя в университета и кажа, че съдия от Върховния съд иска да получи тези и тези годишници, ще ми ги изпратят до края на седмицата. В правните факултети тези съдии ги имат за богове, които вървят между хората.

— Значи това е най-добрата възможност за момента — Нейтън се облегна на кормилото. — Каж ми сега какво мислиш за Лиза?

Бен се загледа в писмото.

— Продължавам да си мисля, че не си прав, но на този етап не поемам никакви рискове. Вярвам ѝ, но мога да го преживея, ако не ѝ кажа за плана ни.

— Само това исках да знам — кимна Нейтън. — Колкото по-малко хора са замесени, толкова по-добре.

Рано в понеделник сутринта Бен отиде в съда с любимия си син костюм, със свежо колосана риза и с черното си вълнено палто.

Въпреки че не беше толкова отпочинал, колкото се надяваше, радваше се, че празниците са свършили. Но още щом видя крайчеца на царственото мраморно здание, безпокойството му се завърна. Съдът беше нещо неизменно, също като проблемите на Бен напоследък. Той стигна до кабинета, ала преди да отвори вратата, се спря. Добре, каза си. Просто се дръж нормално с нея. Нищо не се е променило, все така сте си приятели, но няма да ѝ казваш нищо за плановете ти относно Рик. Притеснен, че лицето ще издаде тревогите му, Бен затвори очи и си представи Лиза гола. Чудесно, спокоен съм, помисли си, докато отваряше вратата. Аз съм камък. Аз съм непоклатим. Влезе вътре и не се учуди, когато видя Лиза; тя винаги пристигаше преди него.

— Каква е тази смачкана усмивка? — попита Лиза, докато Бен сядаше на канапето.

— Не мога ли да съм щастлив, че съм се върнал на работа? Толкова ли е лошо това?

— Я не ми разправяй глупости — скастри го Лиза. — Знам го този поглед. Още си мислиш за Деня на благодарността, нали?

— Лиза, въпреки че би ти харесало да си мислиш, че си център на моята вселена, съжалявам, но не е така. Освен това този поглед беше моят тих и спокоен поглед. Радвам-се-че-се-върнах погледът ми.

— Не е радвам-се-че-се-върнах погледът ти — каза Лиза. — А аз-съм-надрусан-и-със-запек погледът ти.

— Запек. Секс с теб. Все тая — затапи я Бен.

— Това беше мило — отвърна Лиза. — Простичко, но ефектно. — Тя се облегна назад. — Между другото, откога си толкова спокоен по въпроса за сексуалните ни отношения? Мислех, че не искаш да говориш за тях.

— При мен всичко е наред. Ако не пречат на останалото, значи няма проблем.

— Щом при теб е наред, и при мен е наред — сви рамене тя. — Та кажи ми какво става? Мислил си какво ще правиш с Рик?

— Не. Никак даже. — Бен се отправи към бюрото си. — Повече мислих как ще напиша решението „Гринъл“, отколкото за него.

— Добре. — Лиза взе един бележник и последва Бен до бюрото му. — Защото прехвърлях всичките възможни начини, по които можем да подходим към несъгласието. — Тя постави изпълнените с бележки страници пред него и обясни: — Щом като Вейд няма да върви докрай

по свирката на Остерман и групичката му, мисля, че можем да ограничим решението им до тези факти. Те ще кажат, че „Гринъл“ страда от несъответно утежнение, но ние можем да им отвърнем, че това важи само в редки случаи, свързани с определени исторически паметници. По този начин ще...

— Хей, хей, хей — Бен прекъсна Лиза. — Отпусни се малко. Първо искам да знам кога Холис иска решението.

— Прати ми бележка, че очаква първата ни чернова в следващите десет дни и иска всичко да е готово преди Коледа. Планират да обявят решението преди Нова година.

— Това означава, че имаме три седмици — пресметна Бен, — като приемем, че ще поиска и една седмица, за да го раздаде на другите съдии, както обикновено.

— Чудесно — отвърна Лиза. — Дай да почваме.

— Аз мисля да започвам — Бен взе собствения си бележник. — Но ако ти изведнъж си решила да почнеш да пишеш първите чернови, моля заповядай.

— Я не ми говори с тоя саркастичен тон. Съжалявам, ако съм пресякла измислената ти интелектуална граница, като съм ти дала някои предложения.

— Само искам да кажа, че откакто сме тук, аз формулирам нападението. След това ти откриваш пробойните и ги запушваш. А в този момент не съм готов да пиша за „Гринъл“. Преди да сложа нещата на хартия, трябва поне два дни да повися в библиотеката и да се поровя в историята на това дело. Съжалявам, ако вече е написано в главата ти, но добрите решения не се пишат по този начин. Това не е гимназиален дебат.

— Недей да се заяждаш. Сега може ли да поговорим за становището?

— Ало? Ти чу ли ме изобщо? — попита Бен. — Току-що казах, че не искам.

— Но аз искам.

— Защо? Досега никога не сме го правили по този начин. Защо изведнъж се вманиачи на тази тема? Това е просто поредното решение.

— Да, но това е първото решение, за което смяташ, че другата страна е права — каза Лиза.

— Значи това било? — Бен повдигна вежди. — Значи ти мислиш, че аз ще напиша слабо несъгласие, за да си наблегна на моето?

— Не съм казала...

— Не е необходимо да го казваш. На лицето ти го пише. Мислиш, че ще го направя, нали?

— Не знаеш какво си мисля. — Лиза се върна зад бюрото си. — Ако искаш да контролираш всичко, давай. Няма да ти преча.

По-късно през седмицата Бен отиде до „Пощенски кутии и други“, за да провери кутията си. С облекчение видя, че телефонните сметки на Рик най-накрая са пристигнали. Когато обърна плика, за да го отвори, на гърба видя малка бележка: „Надявам се да са ти от помощ. Рик“.

— По дяволите — прошепна Бен. Разкъса плика и извади копията от сметките. Прегледа ги, сложи ги обратно в плика и се върна в съда. За негова радост кабинетът беше празен. Бен грабна телефона и се обади на Нейтън.

— Администрация — вдигна отсреща Нейтън.

— Току-що взех сметките на Рик.

— Доста се забавиха — каза Нейтън. — Какво пише? Нещо ще ни свърши ли работа?

— Не, разбира се. — Бен прехвърляше хартийките. — Точно както си мислехме. Личните си разговори трябва да е водил по клетъчен телефон, защото единствените обаждания тук са до домашния ми номер, до този в кабинета и до информация.

— Адски организиран тип — призна Нейтън.

— Без майтап. — Бен хвърли сметките на бюрото. — Наистина се притеснявам, че никога няма да можем да го открием.

— Не говори така. Умен е, но не може да е чак толкова умен.

— И аз така предполагах, но вече се страхувам, че е толкова умен.

— Не се разкисвай. Поръча годишниците, нали?

— Вчера. Най-късно другата седмица ще бъдат тук, което... — Изведнъж Лиза влезе в кабинета. Бен грабна сметките и ги пъхна в чекмеджето си. — Не, определено съм съгласен — каза той на Нейтън. — Оубър побеснява, когато му забравим рождения ден.

— Лиза ли влезе? — попита Нейтън.

— Да, абсолютно — отговори Бен. — Затова тази година ще се преструваме, че сме го забравили.

— Не й казвай нищо.

Бен погледна Лиза.

— Нейтън те поздравява.

— Здравсти и на него — махна Лиза.

— И тя те поздравява — предаде Бен. — Но трябва да затварям. Справедливостта и праведността го изискват. — Затвори телефона и се обърна към Лиза. — Какво става?

— Нищо особено — каза Лиза. — Да не планирате рождения ден на Оубър?

— Да бе. Ядосва се, когато го забравим, затова ще се преструваме, че точно това е станало. След това ще го заведем на вечеря или нещо такова.

— Поздрави го от мен.

— Непременно. — Бен започна да рови из кламерите.

— А чу ли за номинацията? — Лиза се облегна на бюрото на Бен. — Говори се, че президентът ще номинира Кътлър.

— Кой казва? — попита Бен.

— Джоуел го чул направо от Остерман. Очевидно президентът лично му се е обадил. Утре ще го обявят.

— Ако е вярно, много жалко. Кътлър не е добър избор.

— Защо? Само защото не е правен гений като теб?

— Не е необходимо да е правен гений, но очаквам да е над средното ниво.

— Хайде де. Той да не е малоумен?

— Не, разбира се. Но не е нищо особено. Добре е. Средна работа. Дрън-дрън. Изтривалка. Плямпало...

— Разбрах те.

— Знаеш какво искам да кажа. Очевидно е умен, но мисля, че съдиите в този съд трябва да са абсолютния връх в областта си. Трябва да са най-железните правни мислители на времето си.

— Е, добре дошъл в истинския живот, но политическият процес говори друго. Ако си неудобен, няма значение колко точки си набрал на теста за интелигентност. — Лиза се изправи и тръгна към бюрото си. — Какво ти е тези дни? Само хленчиш.

— Денят ми е лош.

— Не си го изкарвай на мен — каза Лиза. — Не съм виновна аз.

Рано на следващата сутрин Бен слезе долу, за да закуси набързо.

Щом влезе в кухнята, Нейтън го попита:

— Видя ли днешния вестник?

— Не. — Бен си сипа овесени ядки. — Какво е станало? Ерик да не е написал още една статия за мен?

— Почти. — Нейтън му подаде първата страница от вестника, в който пишеше приятелят им. Основното заглавие гласеше: „ОДОБРЯВАТ КЪТЛЪР. ПРЕЗИДЕНТЪТ ГО ИЗБИРА“. Автор беше Ерик.

— Откъде е разбрал? — попита Бен.

— Не е нещо особено — успокой го Нейтън. — Има го във всички вестници. Очевидно информацията е изтекла снощи.

Бен видя подобно заглавие в „Уошингтън Поуст“ и въздъхна с облекчение.

— Впечатлен съм, че са дали на Ерик да пише основния материал — обади се Нейтън.

— Става въпрос за Върховния съд — каза Бен. — Това му е специалността.

— Дай го по-полека. Последния месец той се държа на разстояние.

— Нейтън, не се шегувам. Няма да го дам по-полека и крайният ми срок остава. Ако до Нова година Ерик не се махне, аз ще го направя. И в двата случая един от нас ще си отиде.

— И кой ще плаща тази част от наема?

— Или ще намерим нов човек, или аз ще плащам.

— Значи ще плащаш двоен наем, само за да не го гледаш? Сигурен ли си, че това е най-доброто решение?

— Какво очакваш да направя? Да го прегърна и да му кажа, че му прощавам? Няма да стане. Ако беше просто едно глупаво скарване между приятели, да, но Ерик мина границата. Той...

— Виж какво, не ми изнасяй цяла реч — прекъсна го Нейтън. — Аз съм на твоя страна. Оубър е много разстроен от цялата ситуация, но и той е на твоя страна. Ако си решил Ерик да се махне, твоя работа. Просто искам да разгледаш всички възможности. — Нейтън започна да

разгръща вестника. — Замислял ли си се какво може да ти направи Ерик, ако наистина го принудиш да се изнесе?

— Какви ги говориш? — Бен не вярваше на ушите си.

— Просто казвам, че ако накараш мен да се изнеса, доста ще ти се ядосам. Може дори да напиша друг материал за теб, за да си отмъстя.

— Нека напише друг материал — изръмжа Бен. — Ще му откъсна главата. И след това ще...

— Успокой се — въздъхна Нейтън. — Нищо не е написал. Просто предполагам.

Бен отпи от сока си.

— Не мислиш, че би го направил наистина, нали?

— Ако го е направил веднъж...

— Да не намекваш, че трябва да се сдобря с него, само за да не ми прави повече мръсно? Ти луд ли си?

— Не съм казвал да се сдобряваш с него. Просто мисля, че трябва да си пазиш гърба.

Бен махна с ръка на Нанси, секретарката на Холис, докато минаваше през нейния кабинет на път за своя.

— Здравсти, Бен — усмихна му се тя. Нанси беше на работа при Холис от почти двацет години. Била с него, когато бил съдия във Вашингтон и била един от петимата души в кабинета му в деня, в който обявили номинацията му за Върховния съд. Беше майчински тип жена със сивееща, кестенява коса и сигурно щеше да работи за Холис до деня на пенсионирането си. За нея това бе най-вълнуващата работа в света.

Тя взе един голям плик от ъгъла на бюрото си и го подаде на Бен.

— Току-що пристигна за теб. С куриер — трябва да е важно.

— Благодаря — отвърна Бен и се отправи към кабинета си. Преди да си свали палтото, отвори плика. Вътре намери последния брой на „Уошингтън Хералд“. Името на Ерик беше оградено с червено. До него бе написано на ръка: „Още ли му имаш доверие?“.

Задник, помисли си Бен. Непрекъснато ми напомня за себе си. Той хвърли вестника в кошчето и видя на монитора залепено розово листче с почерка на Лиза: „Обади се в отдел «Секретари». Веднага“.

Отлепи бележката от екрана, смачка я и я хвърли след вестника. Погледна в указателя на съда и набра номера:

— Здравейте, обажда се Бен Адисън от кабинета на съдия Холис.

След секунди го свързаха с Карл Лунген.

— Здравсти, Бен. Как си? — попита го той.

— Прекрасно. — Бен се мъчеше да запази спокойствие. — Какво става при вас?

— Нищо особено — отвърна Лунген. — Просто случайно видях, че приятелят ти е направил още един удар и се сетих, че отдавна не сме си говорили.

— Вижте какво, нямам нищо общо с тази статия — извиси глас Бен. — Днес всеки вестник в страната е писал за това.

— Не съм казал, че имаш нещо общо. Просто казах, че си спомних за теб. Последния път, когато говорихме, обеща, че ще дойдеш да ни видиш, след като се спречкаш с Ерик.

— Не съм обещавал подобно нещо — възрази Бен. — Фиск ме попита дали ще дойда. Аз му отговорих, че ще си помисля. Не искам да съм груб, но има ли за какво друго да си говорим? Доста работа ме чака.

— Всъщност се чудехме какво става с Ерик.

Лиза влезе в стаята, а Бен отвърна:

— Ерик и аз вече не си говорим. Той нямаше извинение за това, което бе направил, и му казах да се разкара. Единственото, което можеше да ми каже, беше, че искал да подпомогне кариерата си. Други въпроси?

— Нямаше друго обяснение? — попита Лунген.

Бен написа „Секретари“ на парченце хартия и го подаде на Лиза.

— И да е имал, не ми е казал — отговори той. — Нещо друго?

— Последно. Искаме да се подложиш на тест с детектора на лъжата.

Бен замръзна в стола си.

— Не виждам причина...

— Превантивни мерки. Знаеш, че се опитваме да не разгласяваме това разследване, затова още не сме уведомили съдиите. Но ако не се съгласиш...

— Съгласен съм.

— Чудесно — каза Лунген. — Насрочили сме го за двајсет и трети. Става ли?

— Да, няма проблем — рече Бен. — Няма никакъв проблем.

— Добре. Значи ще се видим тук долу след две седмици. Поздрави съдия Холис.

Бен затвори телефона и се втрени в бюрото си.

— Какво има? — попита Лиза. — Какво искат?

— Видели са материала на Ерик за номинацията на Кътлър и искат да се подложи на тест с детектора на лъжата.

— Не може да бъде! — Лиза хвърли парченцето хартия към Бен. — Това го пишеше във всеки вестник. Днес е церемонията по обявяването. Белият дом нарочно го оповести снощи, за да могат да ги пишат два дни по вестниците.

— Кажи го на секретарите.

— Не могат да те накарат да се подложиш на такъв тест — настоя Лиза. — Това е нарушение на неприкосновеността на личността.

— Насрочили са го за двајсет и трети. И ще отида.

— Защо?

— Защото трябва. — Бен започна да подрежда бюрото си. — Ако не отида, ще разкажат всичко на Холис и със сигурност ще ме изхвърлят оттук. А дори да блъфират за Холис, ще станат още по-подозрителни.

— Знаеш ли кога ще станат подозрителни? Когато се провалиш на теста.

— Няма да се проваля — отвърна Бен. — Тези тестове могат да се подправят. Затова не ги приемат за доказателство в съда. Не са сигурни. На този етап може и да съм сгрешил, но не съм направил нещо зловредно или нарочно. Ако запазя самообладание, бас лоя, че ще мога да го мина.

— Щом казваш — поклати глава Лиза. — Но продължавам да си мисля, че...

— Знаеш ли какво? Просто не ми се говори повече.

— Но...

— Казах стига — настоя Бен, без да я погледне. — Това си е мой проблем.

По-късно вечерта Бен се прибра, покрит с първия сняг за годината. Като махаше замръзналите кичури коса от очите си, той намери ключа за входната врата и я отключи.

— Оставяй си нещата, излизаме! — извика Оубър, който си обличаше палтото. Когато Бен не реагира, Оубър се спря и го загледа. — Какво ти е? Изглеждаш ужасно.

— Благодаря. — Бен сложи куфарчето си на пода и остави палтото да се изхлузи от раменете му.

— Лош ден в работата ли, скъпи?

— Ужасен. — Бен разхлаби вратовръзката си и разкопча яката на ризата. — Решението, върху което работим, още не е готово. Секретарите искат да се подложи на тест с детектора на лъжата. Рик се е разбеснял, нямам доверие на Лиза. Животът ми е каша.

— Ще те проверяват с детектор на лъжата? — попита Нейтън. — Не могат да го направят.

— Знам, но ако откажа, ще говорят с Холис.

— Не се засягай, но идваш ли с нас или не? — попита Оубър. — Нейтън го повишиха днес, а ние тук сме се вкиснали.

— Вече си в П/П? — попита Бен. Нейтън се усмихна. Бен го прегърна силно. — Поздравявам те!

— В момента пред теб стои най-новият член на отдела по планиране политиката на Министерството на външните работи — обясни Оубър. — Каквото и да означава това.

— От сега нататък ще се цапам с всички основни политически дела, които влизат в нашия отдел — каза Нейтън.

— Невероятно! — възкликна Бен. — Знаех си, че ще те повишат. Надявам се да са ти дали по-голям кабинет.

— По-голям кабинет, по-голям компютър, малко по-голяма заплата.

— Какво друго можеш да искаш? — зарадва се Бен. — Чувствам се като идиот — хленча, а ти си имал добри новини.

— Не се притеснявай — потупа го по рамото Нейтън.

— Стига с тия приятелски лиготи — обади се Оубър. — Хайде да излизаме и да празнуваме!

Бен изтича в стаята си и се преоблече в дънки и в шоколадовокафяв пуловер.

— Къде отиваме? — попита той, докато слизаше по стълбите.
— Познай — каза Оубър.
— Сериозно?
— Ей, повишението си е мое — извика Нейтън. — Хайде, че затварят в осем.

Тримата пристигнаха в Смитсоновия музей за въздухоплавателна и космическа техника, влязоха през големите врати от шлифовано стъкло и се озоваха в сърцето на зданието. След минута се намираха пред изложбата „История на полета“. Сред най-различните аеродинамични чудеса, от тавана висяха и оригиналният летателен апарат на братята Райт. „Духът на Сейнт Луис“ и любимецът на Нейтън — „Прекрасният Гленис“ — първият самолет, развил скорост по-голяма от тази на звука.

— Колко полета са направили братята Райт през първия ден? — Бен се зачете в информацията до експоната.

— Четири — отвърна Нейтън.

— Кога е било това?

— На седемнайсети септември 1903 година.

— Кой е летял първи?

— Орвил полетял първи за дванайсет секунди — очите на Нейтън не се откъсваха от тавана. — Но Уилбър стигнал до петдесет и девет секунди.

— Все още не разбирам защо си падаш толкова по всичко това — каза Бен, докато гледаше копие на „Спутник I“. — Нямах научно образование, баща ти не е военен...

— Не можеш ли просто да оцениш чудесата на техниката? — попита Нейтън. — Не може ли правният ти мозък да схване такава мисъл? Ние се намираме пред най-голямото постижение на техниката — бягството от ограниченията на собственото ни съществуване.

Оубър приближи до автентичен лунен камък, донесен от екипажа на „Аполо 17“ и потърка бледосивия предмет.

— Това е имитация. Не е от Луната.

— И на какво основаваш хипотезата си? — изгледа го Нейтън. — На безмерните си познания по междупланетна геология?

— Не ми прилича на истински — обясни Оубър. — Като изкуствен е. — Той се обърна към тълпата туристи наблизно и на висок глас обяви: — ТОЗИ КАМЪК Е ФАЛШИВ! ТОВА Е ИЗМАМА!

Нейтън му запуши устата и каза:

— Не можеш ли да ни засрамиш още повече? Да не си на десет години?

— На дванайсет е. — Бен също потърка камъка и добави. — Наистина прилича на изкуствен. Синтетика, пластмаса или нещо такова.

— Нали ти казах — обади се Оубър.

— Това е истински лунен камък — настоя Нейтън. — Прочетете бележката. Донесен е от екипажа на „Аполо 17“. Почти на четири милиарда години е.

— Може би истинският камък е бил радиоактивен и като е убил няколко туристи, са го заменили с тоя боклук — предположи Оубър.

— Отказвам да участвам в този разговор — вдигна очи към тавана Нейтън. — Гладък е, защото са го пипали милиони тъпи туристи като теб.

Оубър пак го пипна и поклати глава:

— Толкова очевидно е фалшив. Настоявам да ми върнат парите.

— Искате да отидем на другата изложба ли? — попита Нейтън. — Това ли се опитвате да ми кажете?

— Умирам от глад — заяви Оубър. — Просто искам да ям.

Тримата тръгнаха към източния край на сградата, където се намираще кафетерията „Полет“. Напълниха подносите си с предварително приготвени сандвичи и увити в целофан десерти, след което си избраха една от празните маси в помещението.

— Кажи ми за детектора на лъжата. Кога трябва да го правиш? — попита Нейтън.

— След две седмици.

— Ако не го издържиш?

— Нямам представа. — Бен разопакова сандвича си с говеждо. — Предполагам, че нищо хубаво няма да се случи, но не са ми казали какво ще последва. Не мисля, че веднага ще ме уволнят, но и не мисля, че това ще ми помогне. Притеснявам се главно да не кажат на Холис. Ако стигне до него, той никога повече няма да ми има доверие.

— Не разбирам защо точно днес са ти се обадили. Заради материала на Ерик?

— Разбира се — каза Бен. — Сетили се, че отдавна не сме си били говорили.

— И предполагам, че не си казал на Ерик.

— Не, разбира се — сви рамене Бен. — Ще вземе да напише още една статия. Сега трябва да мисля как да мина теста.

— Бен, знам, че вече сме говорили — Оубър беше необичайно сериозен, — но сигурен ли си, че искаш Ерик да се махне?

— Знаеш много добре. Дай да не говорим за това.

— Но ако той...

— Можеш да излъжеш машината — Нейтън прекъсна Оубър, като му хвърли един поглед. — Сигурен съм. По „Пи Би Ес“ показваха как във войската дават на войниците специални лекарства за това. Успокоявали сърдечния им ритъм.

— Чувал съм, че ако запазиш спокойствие и се концентрираш, можеш спокойно да го минеш — каза Бен. — Обикновените престъпници се паникьосват.

— Но престъпниците с бели якички като теб запазват самообладание, така ли? — попита Нейтън.

— Много смешно — изръмжа Бен. — Превивам се от смях.

— Можеш ли да му набавиш от тези военни хапчета от министерството? — Оубър се обърна към Нейтън. — Сега си голяма клечка там и трябва да можеш всичко да вземаш.

— Мога да опитам — каза Нейтън. — Няма да боли. — Той отхапа от бургера си и добави: — Лиза какво каза?

— Престани с Лиза — помоли го Бен. — Откакто сме се върнали, ми е невъзможно да се оправям с нея. Пита ли ме нещо и аз блокирам.

— Казах ти, че сексът с нея не е добра идея — поклати глава Оубър.

— Няма нищо общо със секса. С това нямаме проблем. Просто се чувствам отвратително, защото я лъжа. Може и да не ме разбираш, но тя ми е добър приятел. Знаем, че й нямаш доверие, но честно казано, аз й вярвам.

— Ами тогава кажи й каквото искаш — вдигна рамене Нейтън. — Спи с нея всяка нощ. Закопай се по-дълбоко. Ти си голям мъж, от

теб зависи. Просто искам да погледнеш фактите.

— Не се оплаквам. Само казвам, че ми е неудобно да лъжа някого в очите.

— По-добре се постарай. Имаш среща с детектор на лъжата след две седмици.

Без да обръща внимание на лекия сняг, който се топеше по предното стъкло на колата, Рик наблюдаваше входа на музея.

— Защо се бавят толкова?

— Сигурно разглеждат. Сега на въпроса. Сигурен ли си, че можеш да получиш решението?

— Не се притеснявай. — Рик включи размразителя. — Ще го получим. Източникът ми казва...

— Би трябвало да спреш да се доверяваш на този източник. Това, че е близко до Бен, нищо не означава. Имаме нужда...

— Довери ми се. Знам точно от какво имаме нужда. И ако не получим решението от източника, винаги можем да го вземем от Бен. По някое време през следващата седмица трябва да се срещна с него — чакам той да се свърже с мен.

— Откъде знаеш, че ще се съгласи да се срещнете?

Оубър, Нейтън и Бен излязоха от музея и Рик се усмихна широко.

— Познавам Бен. Ако му се удаде възможност да ме пипне, няма да устои. Твърде много държи на кариерата си, за да ми позволи да я стъпча. Освен това, дори и да не успее да ме хване, колко души могат да откажат хонорар от три милиона долара?

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

По обяд на следващия ден Бен се облегна на кантонерките в ъгъла на стаята, докато чакаше първата чернова на решението „Гринъл“ да излезе от принтера. Бързаше да го даде на Лиза и знаеше, че тя ще трябва да го хареса. Само да го види, мислеше си той, докато първата страница изпълзяваше от машината. Това несъгласие е толкова силно, че няма да знае какво да го прави. Първо, ще залетят извинения. Ще ме моли за прошка. Ще се кълне, че вече няма да се съмнява в мен. Естествено, ще каже: „Ти си по-добрият“. След това ще си разкъса дрехите и ще легне гола на бюрото.

Докато Бен се усмихваше мислено. Лиза влезе с трясък и с две средно големи кутии, които остави на канапето.

— Къде беше? Изпусна тържеството за годишнината на Блейк.

— Чудо голямо. — Бен пое още един лист от принтера. — Какво ми пука, че е бил в съда десет години? Освен това исках да довърша „Гринъл“. Почти накрая бях и не исках да затлачвам потока гениалност, който струеше от мен към компютъра. — Лиза тръгна към бюрото си, а Бен добави: — И какво направи Блейк така или иначе? Ръкува се с всички и им благодари за подкрепата?

— В общи линии. Но не беше никак лошо. Всички съдии бяха там, както и сътрудниците и помощния персонал. Продължи само половин час, но беше хубаво. — Тя сложи очилата си за четене и добави: — И изпусна неизбежната конфронтация между Остерман и Ковач.

— Сдърпаха ли се наистина? — Бен бе любопитен да разбере нещо повече за слуховете за вражда между крайно консервативния Остерман и полулибералния Ковач.

— Нищо не стана, но само те двамата никога не си говорят. И Джоуел ми каза, че когато назначили Ковач, Остерман го поздравил с думите: „Надявам се, че знаеш колко четене ти предстои“.

— Стига бе.

— Без майтап — каза Лиза. — Очевидно намеквал за интелигентността на Ковач.

— И Ковач какво му отговорил?

— Нямам представа. Джоуел само това ми каза.

— Толкова е тъпо — поклати глава Бен. — Някои от тези съдии са на почти седемдесет години и продължават да се държат като деца. Като хлапета, които си играят в пясъчник.

— Така е — кимна Лиза. — Старите съдии тормозят новите. Като някакво гериатрично братство са, най-новият съдия получава най-лошия кабинет, най-лошото място в съда, най-лошите запазени места за семейството му. Дори като заседават, най-ниският по ранг съдия вдига телефона, ако се позвъни и отваря вратата, ако се почука.

— Не е вярно, нали?

— Напротив. Отиди в книжарницата на приземния етаж. Пише го във всички книги за съда.

— Не мога да си представя, че съдиите се тормозят един друг — с нисък глас Бен започна да имитира Остерман: — Ей. Ковач, да ми почистиш кабинета и да избършеш праха преди устната аргументация утре! И ако не го направиш, няма да получиш несъгласието „Мирски“! Ясно ли е?

— Да, господин Остерман! — влезе в играта Лиза.

— Как ме нарече? — изкрещя Бен.

— Да, господин председател на Върховния съд Остерман! — извика Лиза.

Бен извади поредния лист от принтера.

— Мога да си ги представя.

— Между другото, наистина ли си свършил с „Гринъл“?

— Ето го — посочи Бен, докато последната страница се показваше. Той тресна трийсетте листа на бюрото на Лиза. — Току-що отпечатано.

— Кутиите са за теб — Лиза махна към канапето. — В приемната има още седем, но не можах да ги взема всичките.

Бен извади ключовете от джоба си и с тяхна помощ отвори една от тях. Вътре лежеше годишник на правния факултет на университета Колумбия. Без нищо да каже. Бен затвори кутията и се върна на бюрото си.

През следващия половин час наблюдаваше как Лиза чете написаното от него и се надяваше да забележи някаква реакция по лицето ѝ. Пълна глупачка ще е, ако не го хареса, помисли си той. Когато колежката му обърна последната страница, Бен попита:

— Е? Какво мислиш?

— Отлично становище — Лиза остави очилата си на бюрото. — Определено съм впечатлена. Четвъртата глава е феноменална. Най-добрият начин да направиш на пух и прах мнението на мнозинството е да посочиш логическите последици от него. Блейк ще се вбеси, като го прочете.

— Значи бях прав.

— Да, да. Беше прав. Вече няма да се усъмнявам в теб. Ти си специалист по всичко, свързано със сътрудничеството във Върховния съд. — Лиза посочи кутиите. — Какво получи?

— Нищо.

— Просто ми кажи какво е — тръгна към кутията Лиза.

Бен скочи от мястото си.

— Лична работа — каза той и покри капака с ръце. — Не се обиждай, но не искам да говоря за това.

— Какво има вътре? Отрязана глава? Секс играчки? Каква е голямата тайна?

— Не пипай — Бен отблъсна ръцете на Лиза от кутията.

Учудена от настойчивостта му, Лиза отстъпи назад.

— Съжалявам — каза Бен. — Просто не искам да ги пипаш.

— Ако ми нямаш доверие, кажи ми го в очите.

— Лиза, не е това. Просто...

— Не ме занасяй. Обиждаш и себе си, и мен. Очевидно е нещо, свързано с Рик. Какво друго може да е толкова важно?

— Няма нищо общо с Рик.

— Тогава покажи ми го.

— Лиза, не мога. Аз...

— Откакто се върнахме от празниците, ходиш на пръсти около мен. Зная, че не е свързано със секса — мисля, че си достатъчно умен. Но е ясно, че криеш нещо.

— Какво крия? — попита Бен.

— Просто се държиш по такъв начин. Просто си... различен. Не мога да го обясня. Като че ли си се оттеглил в някакъв твой Уолдън^[1].

Когато миналата седмица влязох и ти говореше по телефона, каза, че планирате рождения ден на Оубър. При първата ми среща с Оубър, той ми разправяше, че е роден през лятото и колко кофти било това, защото всички забравяли рождения му ден и не получавал подаръци. Бен, в случай че не знаеш, сега сме декември. — Лиза млъкна и го загледа.

— Не че ти нямам доверие.

— Тогава кажи ми какво има в кутията.

— Какво?

— Чу ме. Ако ми имаш доверие, кажи ми какво има в кутията.

Бен с нежелание я отвори.

— Просто стари годишници. Надявах се да намеря Рик на снимка и така да се опитам да разбера кой е.

Лиза потропваше с крак по пода и имаше вид, като че ли ще избухне всеки момент. Изведнъж извади портмонето си от чекмеджето на бюрото, грабна палтото си и отвори вратата.

— Лиза, не исках...

Тя затръшна вратата след себе си.

В осем вечерта Бен заудря по входната врата.

— Отворете — извика той. Едва крепеше четири кутии с годишници и усещаше как вече му се изплъзват. — Бързо!

— Задръж! — Нейтън тичаше към вратата. — Идвам!

Когато отвори, Бен влезе вътре, превит от тежестта на кутиите, и ги пусна на кушетката — В таксито има още. Ще ми помогнеш ли?

Без да си облече якето. Нейтън изтича към таксито, което чакаше отпред. Взе три от петте кутии в багажника и хукна обратно, последван от Бен. Щом влязоха, той се обърна към него.

— Предполагам, че това са годишниците.

— Повечето от тях. — Бен сваляше палтото си. — Още не са пристигнали от Харвард и Мичиган.

— Видях по новините тържеството на Блейк. Ти беше ли?

— Не, пропуснах го — каза Бен. — Лиза ме пресоваше. Беше бясна, защото най-накрая проумя, че вече не й говоря за Рик.

— Как разбра?

— Защото е умна. За разлика от тъпанарите в министерството ти, аз работя с брилянтни, дедуктивни хора. Когато видях годишниците,

разбра, че нещо става без нея и леко ми се засегна.

— Значи си й казал за годишниците?

— Трябваше. Това беше единственото, което можех да направя, за да й покажа, че й вярвам.

— И не се ли хвана?

— Шегуваш ли се? Сега има конкретно доказателство, че крия от нея.

— Значи вече единственият човек, на когото нямаме доверие, не само, че знае за най-новия ни план, но и ти е страшно сърдит.

— Горещо-долу — въздъхна Бен. — Не че беше лош ден, нали така? Утре ще взема да изпочупя няколко огледала, за да видя колко по-лошо може да стане.

Оубър влезе.

— Имам уникална и по-добра идея за нов ресторант — обяви той. — По-добра от тази за „Текила присмехулник“.

— Май не трябва да чакаш до утре — обади се Нейтън.

— Ето я идеята. — Оубър захвърли якето си на масата в трапезарията. — Това ще е първият нееврейски магазин за готови специалитети в света. — Той размаха ръце във въздуха. — Съществуват твърде много еврейски ресторанти и те всички предлагат едно и също. Но има милиони хора, които не искат типичните пастърми и говеждо с ръж. Затова ще отворя заведение „Исусе Христе, този сандвич си го бива“ — първото нееврейско заведение с готови специалитети в света. Всеки сандвич ще бъде на бял хляб и всичко ще бъде с майонеза и сирене по избор. Истинска златна мина! — Той потри ръце и добави: — Ако искате, можете първи да инвестирате.

— Защо не вземеш да сключиш договор с „Чудни хлебчета“? — предложи Нейтън.

— Идеята не е лоша — съгласи се Оубър. След това забеляза мрачната физиономия на Бен. — На теб какво ти е?

— Лиза разбра, че планираме нещо за Рик без нея и сега мисли, че й нямаме доверие.

— Права е — кимна Оубър. — Нямаме й.

— Освен това вече не говори с Бен. Мрази го и би искала той да изчезне.

— А-у-у-у-у, не се разстройвай заради това. — Оубър седна до Бен. — Знаеш ли колко жени ме мразят? Не е лошо, да ти кажа.

— Защо си в такова добро настроение? — попита Бен, докато гледаше Оубър. — Не съм те виждал толкова вманиачен, откакто не изпи наведнъж една опаковка с детски витамини.

— Просто съм щастлив. — Оубър прегърна Бен. — Имам добри приятели, хубав дом, хубава работа... — Оубър забеляза кутиите, натрупани на кушетката. — Това годишниците ли са?

— Същите — отвърна Нейтън. — Сламката, която пречупи гърба на Лиза.

— Не бих се тревожил за нея. — Оубър се обърна към Бен. — Вие сте печени приятели. Скоро ще се сдобрите.

— Всичко ще бъде наред — съгласи се Нейтън. — Искам да кажа, вземи себе си и Ерик. Отношенията ви се подобряват на тласъци.

Час по-късно им доставиха голяма пица с домати и чесън. Всички си взеха по един резен и се съсредоточиха върху разпръснатите в дневната годишници.

Оубър седеше с крака, вдигнати на канапето и беше облечен в сив анцуг и тениска на черни райета.

— Дори не разбирам защо трябва да го правим — изстена той, като разглеждаше един стар годишник от Станфорд. — Нямам представа как изглежда Рик. Не съм го виждал никога.

— Просто продължавай да разгръщаш — каза Бен. — Казах ти на какво прилича. Има дълго лице и постоянни торбички под очите.

— Половината хора тук са такива — оплака се Оубър. — Не се обиждай, но вие, адвокатите не сте красиво племе.

— Търсиш, защото имам нужда от помощта ти — настоя Бен. — Ако видиш някой, който отговаря на описанието, подчертай го с маркера. По този начин намаляваме възможността аз да не го забележа, като стигна дотам.

— Но така и така ти пак трябва да ги гледаш — отбеляза Оубър.

— Млъквай и започвай — обади се Нейтън.

— Всички започват да си приличат — изпъшка Оубър два часа по-късно. — Всички класове са еднакви — плешиво момче, грозно момче, грозно момиче, плешиво момче, грозно момиче, плешиво момиче.

— Съгласен съм, че не са красавци — добави Нейтън.

— Мисля, че трябва да обявим състезание — заяви Оубър. — Печели този, който открие най-грозната снимка.

— И какво печели? — поинтересува се Бен.

— Няма значение — каза Нейтън, който седеше на канапето. — Току-що спечелих. Вижте го тоя извънземен.

Нейтън подаде годишника на Оубър и му показа снимката на Бен от Йейл.

— Я се виж — извика Оубър. — С какво си си бил сресал косата? С гребло?

— Определено не е бил хубав ден за косата ми — съгласи се Бен, като гледаше снимката.

— Никак даже — добави Оубър. — Като че ли си спал с малка кутийка на главата. Идеален квадрат.

— Трябва да се опитаме да намерим снимката на Лиза — реши Нейтън и се придвижи към купчината от Станфорд. — Тя е завършила в същата година като теб, нали? — Той разгледа съответния годишник. — Тук я няма — заяви след минута. — Явно не обича да се снима.

— Наистина ли? — попита подозрително Бен.

— Виж сам. — Нейтън подаде годишника на Бен. — Няма я никъде.

Бен разгледа фамилните имена, които започваха с „Ш“. Не намери снимка и обърна накрая, където откри името на Лиза в списъка на студентите „Без снимка“. — Знаеш ли какво си мислех? — попита накрая той. — Ами ако...

Преди да успее да довърши изречението, Ерик отвори входната врата, влезе вътре и изтърси снега от шапката си.

— Почти полунощ е — погледна часовника си Оубър — Рано ти е да се прибиращ.

— Вие какво правите? — Ерик веднага забеляза разпръснатите годишници.

— Ако нямаш нищо против това е лична работа — каза Бен.

— И аз се радвам да те видя — кимна му Ерик. — Между другото, исках да поговоря с теб за бележката ти.

— Няма какво да говорим — сопна се Бен. — Само ми кажи какво си решил. Няма да споря с теб.

— Да, но какво ще...

— Не искам да говоря сега за това — отсече Бен. — Ако нямаш отговор, би ли ни извинил? Искам да обсъдя нещо лично.

— Може ли да поговорим утре? — Ерик зачеса покаралата си брада.

— Не, вече ти казах...

— Бен, ако очакваш от мен да се изнеса, можеш поне да ми отделиш половин час. Нека поговорим утре?

— Добре — съгласи се Бен и си взе резен пица от чинията. — Утре ще те откроя.

Ерик започна да се качва по стълбите, а Нейтън попита:

— Какво беше това?

— Оставих му бележка, че искам възможно най-скоро да реши какво ще прави. Ако след Нова година не се изнесе, отивам си аз. Просто трябва да съм наясно, за да започна да си търся квартира.

— Бен, моля те, не прави това — замоли се Оубър. — Ще се разберете по някакъв начин.

— Няма — каза Бен. — Минали сме границата. Зная, че това те разстройва, но не можем всички да останем най-добри приятели до края на живота си.

— Не говори така — кипна Оубър. — Ти само трябва да...

— Нищо не трябва да правя. Каквото реши Ерик, аз ще се съглася. Не ми пука.

— Не ти пука? — попита Оубър. — Как може да си толкова задръстен?

— Аз ли съм задръстен? — отвърна Бен. — И това ми го казва човек, който иска да отвори магазин за готови нееврейски деликатеси, който мисли, че Мусолини е вид спагети и според когото е престъпление, че Музеят за въздухоплавателна и космическа техника не продава бомбички! И ти ми казваш, че аз съм задръстен?

Оубър млъкна като ударен от гръм.

— Какво? — попита Бен.

Нейтън се обърна към Бен:

— Беше ли необходимо наис...

— Не съм глупав — обади се Оубър с треперещ глас. — Може да не съм велик като блестящия Бен Адисън, но не съм глупак.

— Съжалявам — започна да се оправдава Бен. — Опитвах се да...

— Опитваше се да се почувстваш по-добре — прекъсна го Оубър, а очите му се напълниха със сълзи. — Направи това, което винаги си правил — заяждаш се с Оубър и всички започват да се смеят. Най-добре е така да се справим с проблема. Да бе, за по-хубав начин не мога да се сетя. Забрави, че винаги си го изкарваш на мен. Просто продължавай да вършиш това, което правиш най-добре.

Изненадан от гнева на Оубър, Бен не знаеше какво да каже. През всичките тези години и след всичките шеги, които Оубър бе понесъл, за пръв път нервите му не издържаха.

— Успокой се — започна Бен.

— Не искам да се успокоявам — избърса сълзите си Оубър. — Може и да ви е смешно, но на мен ми е писнало да съм шут. Не съм глупак — изчерви се той. — Не съм глупак и отказвам да се отнасяте с мен като с такъв.

— Никой не те мисли за глупак — обади се Нейтън. — Сега поеми дъх и се успокой.

Оубър обърна глава.

— Съжалявам — извини се Бен. — Не трябваше да си го изкарвам на теб.

— Да, така е — каза Оубър.

— Знаех, че си разстроен заради Ерик и не трябваше да те дразня.

— Ще го преживея.

Бен мълчаливо гледаше към Оубър и се чудеше как спокойният им разговор се бе превърнал в катастрофа. Разбираше, че Оубър е разстроен заради Ерик, но усещаше, че го е засегнал много дълбоко.

— Знаеш, че не те мисля за глупак.

— Зная — преглътна Оубър. — Съжалявам, че избухнах така. Просто се подразних. — Той се наведе напред, пое дълбоко дъх и се загледа в пода. — Не става въпрос точно за Ерик, а за нас четиримата. Ако искаме да сме всички заедно, вие двамата трябва да намерите начин да се оправите.

— Честно казано, не мисля, че това вече е възможно. — Бен седна до Оубър. — Трябва да си подготвен за тази вероятност.

— Не можете ли просто...

— Оубър, правя каквото мога.

— Не е вярно.

— Необходимо ли е да почваме отначало? — въздъхна Бен. — Изборът е в ръцете на Ерик. Нека изчакаме и да видим какво ще стане.

— Добре, ще чакаме. — Оубър се изправи. — Но ако разбиеш тези приятелства, искам да знаеш, че няма да ти простя. — Без дума повече, той тръгна към стаята си.

Когато Оубър се прибра. Нейтън погледна Бен.

— Давай го по-леко с него — каза Нейтън.

— Знаех, че е разстроен, но не предполагах, че е толкова зле. Когато започна да плаче, помислих, че ще се разпадна. Все едно някой ме ритна в стомаха.

— Това значи ли, че ще се сдобриш с Ерик?

— Бих искал заради Оубър, но знаеш, че не мога. Точно сега основната ми задача е да хвана Рик и да се оправя с тази бъркотия.

— Добре. Но ни направи една услуга. Не забравяй приятелите си.

Рано на следващата сутрин Бен взе метрото до „Юниън Стейшън“ и се отправи към „Пощенски кутии и други“. Когато приближи магазина, се зачуди дали всичко с Ерик ще се оправи. Няма друг начин, успокои се той. Това е най-доброто решение на проблема. Просто изчакай и виж какво ще стане.

В магазина измъкна незапечатан плик от задния си джоб, извади написаното на машина писмо отвътре и го прочете за четвърти път. „Скъпи Рик. Тъй като остават три седмици до решението, мисля, че е време да се видим. Както говорихме в лимузината, имам това, което поиска от мен. Моля те избери подходящо време и място възможно най-скоро“.

Бен прибра писмото обратно в плика и го сложи в своята празна пощенска кутия. Зачуди се дали Рик ще повярва, че се е заинтересувал от парите. След като заключи кутията, тръгна към предната част на магазина. Може би трябва да наблюдаваме това място, помисли си той. Рик сигурно идва тук за писмата, освен ако не използва куриер. Дълбоко замислен, Бен отвори вратата и без да иска се сблъска с влизация човек.

— Съжалявам — каза другият. — Аз съм виновен.

Бен позна гласа и шокиран вдигна глава. Беше Рик.

— Недей да се изненадваш толкова — каза Рик. — Приличаш на малко хлапе. — Той влезе в магазина, Бен се обърна и тръгна след него.

— Проследил си ме, нали? — попита Бен.

Рик не обърна внимание на въпроса, извади свой собствен ключ и отвори кутията. Взе писмото на Бен, отвори го и го прочете.

— Съгласен съм — кимна накрая той. — Къде искаш да се видим?

— Зададох ти въпрос. Проследи ли ме?

— Защо си толкова разстроен? — Рик се подсмихна.

— Защото побеснявам, като те гледам. И не мисли, че съм забравил за Деня на благодарността. Знам, че онзи тип с баща ми си бил ти. Ако отново се приближиш до семейството ми...

— Искаш ли да спрем със заплахите? — Рик прекъсна Бен. — По-лош си от колегите ми. — Бен погледна през рамото на Рик и видя, че в магазина са влезли много клиенти. Рик проследи погледа му и също се обърна. — Направо да изкрещиш, нали? Най-накрая ти се явявам посред бял ден, а около теб няма пукнат фотоапарат. Ако наистина беше умен, един от твоите приятели трябваше да дойде с теб дотук.

— Откъде знаеш, че не е така? — попита Бен.

— Мечтай си — Рик се забавляваше. — Погледни фактите — докато не разбереш кой съм, имаш нужда от мен. Сега за мястото, където ще се срещнем. Бих искал да отидем на летището. Пет часа следобед, следващата събота, на националното летище. Ще вдигнеш белия обществен телефон, там ще има съобщение за теб. Следвай указанията и скоро след това ще се видим.

— Не искам да се виждаме на летището. — Бен се надяваше да спечели време. — Много хора има там. Нека изберем друго място.

— Или летището, или нищо — отвърна му веднага Рик. — И ако бях на твое място, щях да спра да се лигавя. След теста с детектора на лъжата така и така ще трябва да си търсиш нова работа. — Рик пхна плика в джоба на светлокафявото си палто, обърна се и се отправи към вратата. — До следващата седмица.

Бен го последва навън и бързо огледа паркинга, за да хване поне номера на колата му.

— По дяволите — прошепна той, когато видя, че Рик маха на едно такси. Бен също се опита да хване такси и бясно размаха ръце във въздуха. — ТАКСИ! — изкрещя той. Помъчи се да различи таксито на Рик, което вече се губеше през една пресечка. То направи ляв завой и Бен разбра, че отново го е изпуснал.

Тръгна да се прибира, като се проклинаше, че не е предвидил действията на Рик. Докато се чудеше какво да предприеме, разбра, че му остава само една седмица, за да измисли нов план. Когато тръгна по алеята към входната врата, се опита да измисли къде би избрал Рик да се видят на едно претъпкано с хора летище. Може би на някое уединено място, например в една от залите за бизнес срещи. Той отвори входната врата и не видя никой в кухнята и дневната. Свали палтото си, сложи го в гардероба и се качи горе. Когато стигна втория етаж, чу, че в банята тече вода. Беше му все едно кой си е вкъщи, чудеше се откъде Рик е разбрал за детектора на лъжата. Мислите му се прекъснаха, когато влезе в стаята си и видя, че Ерик рови в горното чекмедже на бюрото му.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Исусе! — възкликна Ерик. — Изкара ми акъла.

— Ще ми отговориш ли на въпроса? Защо ми ровиш из нещата?

— Търсех лепенка — каза Ерик. — Искях да поставя обяви в някои от кафенетата по нашата улица. Трябва да си намеря ново място. Искаш ли и обявите да видиш?

Бен отвори едно чекмедже, извади скоч и го подаде на Ерик.

Ерик го взе и тръгна към вратата.

— Благодаря за помощта.

Рик погледна часовника си, докато се разхождаше във фойето на „Уошингтън Хилтън“. Влезе в асансьора, оправя вратовръзката си и бръкна с ръце в джобовете на кафявия си костюм от туид. Когато слезе на десетия етаж, беше закъснял точно с петнайсет минути. Поразходи се по коридорите и видя посетителя си, който чакаше пред стая 1027.

— Закъсняваш.

— Съжалявам. Просто исках да съм сигурен, че никой от приятелите ти не обикаля наоколо — обясни Рик, докато отваряше

вратата на стаята. — Знаеш, не съм известен, нали? — След като влязоха в стаята, той затвори вратата. — Стой там.

— Какво?

— Просто предпазни мерки. — Рик извади от куфарчето си тънък, черен детектор за метали. Докато обхождаше тялото на посетителя си, каза: — Сигурен съм, че ме разбираш. — След като се увери, че няма записващи устройства. Рик се отправи към дневната на апартамента, седна в едно от двете еднакви кресла и даде знак на госта си също да се настани. След което почна по същество. — Не искам да съм нелюбезен, но решението в теб ли е?

— Да. Парите в теб ли са?

— По-голямата част.

— Какво искаш да кажеш? Какво значи „по-голямата“?

— Досега в сметката е преведен точно един милион. Естествено, можеш да се обадиш и да провериш.

— А останалите петстотин хиляди?

— Ще ги депозирам след следващата ни среща... ако продължаваш да ме информираш за Бен.

— Това не беше част от сделката.

— Беше — каза Рик спокойно. — Когато се свързах с теб, казах, че част от сделката ще бъде да държиш Бен настрана. Най-добрият начин да го направиш, е да ме информираш къде е. С прости думи, когато му кажа, че нямам нужда от помощта му, той ще е като мъртъв. И ще направи всичко възможно да разбере как съм получил решението без него.

— Значи искаш да го портя още един месец?

— Повярвай ми, няма да е нищо по-лошо от това, което правиш сега.

— Благодаря, това ми дойде добре.

— Договорихме ли се? — попита Рик.

— Не още. Искам парите в следващите две седмици. Ще ти казвам какви ги замисля Бен, но това няма да ми е постоянно задължение. Щом обявят решението, оставаш сам.

Рик кръстоса крака и се облегна на фотьойла.

— Справедливо.

— Второ, искам да знаеш, че не съм просто най-евтината ти възможност. Ако отидеш при Бен, не само, че ще ти струва повече, за

да вземеш решението — ще трябва и непрекъснато да се притесняваш от изобретателността му по време на всяка среща. Той продължава да преговаря с тебе, само за да може да те идентифицира. И беше въпрос на време да успее.

— Повярвай ми. Бен никога не е бил близко до успеха.

— Съмнявам се. Видях как ти увисна ченето, когато ти казах за годишниците.

— Мисли си каквото искаш — вдигна рамене Рик. — Но знаеш, че работя с теб, само защото Бен става твърде нестабилен. Когато настъпи моментът, не мисля, че ще ми даде решението.

— Може и да си прав — посетителят на Рик извади решението „Гринъл“ от хартиен плик. — За твой късмет...

Когато документът от трийсет страници легна на масичката, Рик се наведе напред, вдигна го и го разгърна.

— Невероятно. Съдът е решил, че това е изземване. Не мислех, че Вейд е способен на такова нещо. — Той стигна до последната страница и добави: — Много лошо, че Гринъл не знае, че седи на златна мина. Ако знаеше, нямаше с такава охота да си набира нови партньори.

— Страхотно. И кога искаш да се видим пак?

Рик остави документа в куфарчето си и каза:

— Ще ти се обадя. — Стана от фотьойла, отиде до вратата и я отвори. Когато и двамата излязоха в коридора, Рик добави: — Ако нямаш нищо против, ще взема асансьора от другата страна на сградата.

— Ако това ще те направи щастлив.

Рик тръгна по коридора и се обърна.

— Между другото, поздравления. Сега си милионер.

[1] Езерото Уолдън до Конкорд, Масачузетс, близо, до което писателят Хенри Дейвид Торо (1817–1862) живее в пълно уединение две години два месеца и два дни и след това описва преживяванията си в най-известната си книга „Уолдън“ (1864 г.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

— Бизнес информация, национално летище, Вашингтон. Мога ли да ви помогна? — попита телефонистката.

— Да, имам един глупав проблем и се надявам да ми помогнете — каза Бен с най-мазния си глас. — Тази събота имам среща в един от бизнес салоните на летището, но си загубих бележника и нямам представа къде точно трябва да отида.

— Съжалявам, господине, но за резервацията на бизнес салоните отговарят авиолиниите. Знаете ли с коя авиолиния си имате работа?

— Нямам представа. Всичко беше в бележника ми.

— Ами името на компанията? Може него да откроя.

— Нова компания е — Бен се опитваше да убеди телефонистката, че тя е единствената му надежда. — Още е в процес на регистрация и затова е на името на собственика, което не мога да си спомня. И тъй като не мога да си спомня името, не мога да го потърся в указателя. Повярвайте ми, всичко съм опитал.

— Съжалявам, но не мисля, че мога да ви помогна с нещо.

— Моля ви не затваряйте — замоли се Бен. — Трябва да направите нещо. Ако не отида на това интервю, съм свършен. Нямате ли списък някъде? Нещо, което да ми спаси живота.

— Съжалявам — каза телефонистката. — Нямам право да ви съобщавам подобна информация.

— Моля ви — Бен се опитваше да звучи любезно. — Не съм смахнат. Ще ви дам име и адрес и домашен телефонен номер. Ще ви дам номера на майка си. Можете да й се обадите и да я питате колко съм добър. Не искам да изгубя работата си по такъв глупав начин.

— Ами...

— Моля ви, ако ми помогнете, ще ви бъда вечно задължен. Ще ви изпратя цветя. И бонбони. И специално опакована килбаса от „Хикъри фармс“. Каквото поискате.

— Ето какво мога да направя — реши най-накрая телефонистката. — Мога да ви дам списък на компаниите, които ще се

срещат в салоните на летището. Има само шест, но една от тях може да е вашата. Ако я няма, ще трябва да се обадите на авиолиниите и да ги молите поотделно за информация.

— Вие сте превъзходна! — възкликна Бен. — Как да ви се отблагодаря? Кажете си цената. Диаманти? Перли? Килбаса?

— Какво ще кажете да ме оставите на мира? — отговори тя.

— Дадено.

— Резервации имат следните компании — „Тексако“ е в едната стая. И „Бренън, Лейт и Зарех“ са в другата.

— Това адвокатска фирма ли е? — Бен сложи звездичка до името.

— Не съм сигурна — поколеба се телефонистката.

— Други има ли?

— Не — отвърна тя. — Останалите четири са празни.

— Ами значи отивам да се моля. Благодаря за помощта ви.

— Няма нищо — каза момичето с облекчение.

След още четиринайсет телефонни позвънявания Бен имаше списък с трийсет и четири резервации за бизнес салони. Двайсет и две от тях бяха на големи компании, осем на отделни личности, три на адвокатски фирми и една за конгресмена Коен от Филадельфия. Бен влезе в базата данни „Лексис“ в компютъра си, включи се в бюлетина за периодични издания и изписа името „Стюарт Мур“ — един от осемте човека, които имаха лични резервации за събота. Докато компютърът претърсваше над четири хиляди текущи издания. Бен знаеше, че това няма да доведе до успех. Рик беше твърде умен, за да направи резервация под собственото си име, помисли си той, загледан в монитора.

Най-накрая на екрана се изписа: „Открити двайсет и шест статии“. Бен отвори първата и изчете материал на „Уолстрийт Джърнъл“ за Стюарт Мур, президент на банка в Чикаго, който наскоро реструктурирал финансовия си отдел. Когато прочете, че Мур е на петдесет и пет години, разбра, че не е открил Рик. Докато вкарваше второто име, влезе Лиза.

— Какво става? — Бен вдигна очи от екрана.

Лиза не отговори.

— Ало! Земята до Лиза! Какво става? Как си? Защо не отговаряш?

Отново нищо.

— Хайде де, Лиза. Усмихни се малко. Сто пъти ти казах, че съжалявам.

— Тогава напълно ти прощавам — каза студено Лиза.

— Сериозно ти говоря.

— Истината ли искаш? Вбесена съм, защото вече ми нямаш доверие.

— Какви ги приказваш? — попита Бен. — Вярвам ти.

— Бен, погледни го от моя гледна точка. През последните три месеца във всяка свободна минута обсъждаме как да хванем Рик. Сега дума не мога да изкопча от теб. Как искаш да го разбирам, по дяволите?

— Както искаш. Но истината е, че няма нищо за казване. Рик не съм го чувал от седмици, а дотогава няма какво да говорим.

— Лъжец — отсече Лиза.

— Искаш да кажеш, че аз съм лъжец?

— Не съм глупачка. Познавам те кога лъжеш и знам какво си мислиш. Но трябва да си луд, за да си мислиш, че аз те портя на Рик. Никога не бих постъпила така.

— Не мисля, че би...

— Направи ми една услуга — Лиза седна на края на бюрото на Бен. — Погледни ме право в очите и кажи, че ми имаш доверие.

— Но ти няма да ми повярваш...

— Ако ми кажеш истината, ще ти повярвам.

— Лиза, кълна се, че ти имам доверие — Бен я погледна право в очите. — Ако имаше нещо за казване, щях да ти го кажа.

— Последен въпрос. Какво правеше, когато влязох?

— Моля?

— На компютъра — посочи Лиза. — Какво правеше?

— Четях „Уолстрийт Джърнъл“. Нещо против?

— И как така четеш вестник отпреди една седмица? — попита Лиза.

Бен погледна горната част на екрана и видя изписаната дата.

— Кофти е да те хванат в лъжа, нали? — предизвика го Лиза. — Бас ловя, че искаш да си вземеш думите обратно.

— Не мога да повярвам — изгледа я Бен. — Не ти е пукало какво ти говоря. Седна на бюрото ми, за да видиш какво чета.

— Разбира се. — Лиза скочи от бюрото на Бен. — И сега имам отговор на въпроса си.

— Но...

— Не се коси. Хабиш дъх и интелект. А като видиш Рик, предай му, че се надявам да те срита.

Час по-късно Бен и Лиза четяха в пълно мълчание третата версия на становището на Остерман за „Гринъл“. Телефонът на Бен звънна, което стресна и двамата.

— Ало? — вдигна слушалката Бен. — Кабинетът на съдия Холис.

— Ало, Бен? Как ти беше денят?

Бен позна гласа на Рик и стисна слушалката.

— Какво искаш?

— Да говоря за срещата ни в събота — каза Рик.

— В такъв случай, радвам се, че се обади — отвърна Бен. — Защото летището не го харесвам. Искам да...

— Изобщо не ми пука дали го харесваш — прекъсна го Рик. — Просто исках да ти кажа, че срещата се отменя. Нямам повече нужда от това, което можеш да ми предложиш.

— Но аз мислех...

— Като повечето ти теории, и тази е погрешна — заяви Рик надутото. — Затова забавлявай се с годишниците и късмет с детектора на лъжата. Не вярвам пак да се чуем... макар да съм сигурен, че ще разбере резултатите.

— Чакай, аз... — преди Бен да успее да довърши изречението си, Рик затвори.

— Кой беше? — попита Лиза, като забеляза как Бен се паникьоса.

Той не отговори. Стана, стрелна се към вратата, грабна сакото си от гардероба и напусна кабинета. Излезе през главния вход на съда, надолу по Първа улица и спря пред първия уличен телефон. Вдигна слушалката, пусна няколко монети и набра номера на Нейтън.

— Андрю Люжънс. Мога ли да ви помогна?

— Съжалявам — нито името, нито гласът говореха нещо на Бен.
— Опитвам се да се свържа с Нейтън.

— Нейтън е в друг кабинет. Мога ли аз да ви помогна?

— Обажда се приятелят му Бен. Знаете ли новия му вътрешен номер?

— Ей, Бен — Андрю започна да говори по-дружелюбно. — Много съм слушал за теб. Как са нещата във Върховния съд? Да сте променили някой закон днес?

— Не, днес не — каза Бен. — Законите ги променяме в сряда. В понеделник се опитваме да говорим с приятелите си.

— Да. Нейтън спомена, че имаш саркастично чувство за хумор.
— Андрю с нищо не показваше, че ще прехвърли обаждането на Бен.
— Между другото, исках да питам Нейтън — как мина оная шега, която щяхте да я правите на другия ви приятел?

— Коя от всички?

— За която ви трябваша микрофоните и фотоапарата? Нейтън каза, че сте щели да го снимате как прави... сецаш се какво.

— Да бе — Бен бързо си припомни по какъв начин Нейтън бе взел оборудването от министерството. — Фантастично беше. Ще трябва да напомня на Нейтън да ти донесе някои от снимките. Малко бяха замазани, но са доста смешни.

— Ако снимките не са станали, кажи му да донесе аудиозаписа. Сигурен съм, че микрофоните за дипломатическите куфарчета са уловили всеки стон.

Бен се сепна. Микрофони за дипломатически куфарчета.

— Как работеха те, Андрю?

— Също като безжичните. Единствената разлика е, че са вградени в куфарче. Използват се, когато някой се притеснява, че обикновените микрофони ще бъдат открити. С тях най-много се доближаваме до филмите за Джеймс Бонд. Все още са на етап прототипи, но Нейтън си мислеше, че адски ще ти харесат.

— Супер бяха. — Студена пот покри челото по Бен. — Чухме всичко, което трябваше да се чуе.

— Ами да те прехвърля на Нейтън — сети се Андрю.

— Знаеш ли, вече закъснявам. По-късно ще му се обадя.

— Да му предам ли, че си се обаждал?

— Не, не — каза Бен. — Цял ден ще съм зает. Ще го видя довечера.

Бен остави слушалката и подпря глава в стената на телефонната будка. Затвори очи и започна да търси логично обяснение. Когато не можа да намери, дишането му се учести. Все още със затворени очи, той удари глава в металната стена.

— Не мога да повярвам! — изкрещя Бен. Вдигна слушалката и потърси дребни монети в джобовете си. Тъкмо, когато щеше да ги пусне в апарата, се спря. — По дяволите! — отново извика той и стовари слушалката на мястото ѝ. Потърка чело и наум преповтори разговорите си с Рик и Андрю. Стоеше мълчаливо и се опитваше да открие някакъв смисъл.

Десет минути по-късно излезе от телефонната кабинка и се върна в съда. Лиза чу, че вратата се затръшва и бързо вдигна глава. Бен хвърли палтото си в гардероба и застана пред бюрото на Лиза.

— Какво? — попита тя. — Сега пък какво съм направила?

— Ще ти кажа нещо, но го правя, само защото имам нужда от помощта ти — обясни Бен. — Преди седмица Рик се свърза с мен...

— Знаех си — прекъсна го Лиза. — Знаех, че той...

— Лиза, дай ми възможност да ти обясня — помоли я Бен. — Когато говорих с Рик, той ме попита за решението „Гринъл“. В замяна ми предложи три милиона долара. Нямах в никакъв случай да му го дам, но се надявах, когато се видим, най-накрая да успея да го идентифицирам. Трябваше в събота да се срещнем на летището, вероятно в един от бизнес салоните.

— И сега искаш помощта ми да измислим план?

— Вече имах план — каза Бен. — Обадох се в салоните да видя кои са резервирани за събота. После започнах да проверявам непознатите имена — затова четях вестник отпреди седмица. Реших, че ако мога да разбера къде ще се срещаме, ще мога да сложа някаква апаратура в помещението или просто предварително да направя нещо. Както и да е, точно когато започнах да добивам самочувствие, че този път ще закова Рик, получих изненадващо обаждане от любимия ни боклук.

— Рик ли се обади преди малко?

— Да. И ми каза да ходя на кино, защото срещата ни се отменя. Заяви, не нямал нужда от помощта ми и ми затвори. Очевидно е

получил „Гринъл“ от някой друг.

— Ако мислиш, че е от мен, значи се друсаш.

— Честно казано, помислих си го — призна Бен. — Реших, че ти си единственият друг човек, който има достъп до решението.

— Бен, кълна ти се...

— Чакай да свърша. След това отидох да се обадя на Нейтън. Един от колегите му вдигна телефона и ме попита добре ли работи микрофона за дипломатическите куфарчета.

— Какъв микрофон?

— И аз това се питам.

— И сега, защото Нейтън не ти е казал за това, мислиш, че той си контактува с Рик?

— Какво друго да мисля? Това не е просто нещо обикновено — с този микрофон щях да запиша Рик в ресторанта. Щях да имам всичко — предложението на Рик, обяснението му за аферата със „Си Ем Ай“ — всичко необходимо, за да се откача. Но Нейтън някак си го е изключил от чантата с подаръците. Не мислиш ли, че това е подозрително?

— Не зная.

— Опитах се да измисля логично обяснение. Но за нищо на света не мога да проумея защо Нейтън няма да ми спомене за това. Особено ако е нещо толкова страхотно.

— Но ако Нейтън работи с Рик, Рик щеше да знае за микрофона, така че това нямаше да е истинска заплаха.

— И за това мислих. — Бен се запъти към кантонерките. — И продължавам да се връщам на идеята, че Рик не можеше да остави куфарчето извън колата. Ако не ми беше позволил да го внеса, и аз самият нямаше да вляза. Можех да кажа, че не мога просто да го оставя, защото вътре има важни съдебни документи. А в този момент Рик трябваше да ме вкара в колата.

— Теорията си я бива — съгласи се Лиза.

— Значи сега се налага да разбере дали наистина е Нейтън. — Бен се облегна на кантонерката.

— Бен, нека те питам нещо. Преди петнайсет минути си мислел, че съм си продала душата на дявола, а сега идваш и си изливаш вътрешностите пред мен. Каква е тази промяна?

— Лиза, чистата божия истина е, че нямам какво да губя, ако споделя с теб. Рик ме отрязва, предполагам, че вече има „Гринъл“. Повече няма да се виждам с него и следователно нямам надежда да го хвана. Дори и да работиш с Рик, няма какво да му кажеш. Нямам заподозрян, нямам улики, предстои ми тест с детектор на лъжата след два дни. Най-важното е, че нямам на кого да се доверя.

— Ами Оубър?

— Повярвай ми, първо за него се сетих. Но разбрах, че няма да може да ми помогне. Оубър е страхотен и го обичам като брат, но той и задника си не може да намери, дори и да го търси с карта. Трябва ми още един мозък, с който да реша какво да правя оттук нататък.

— Значи, ако Нейтън е замесен, как е взел решението?

— Може да е използвал някой суперкомпютър от министерството, за да проникне в нашите. Или може да го е взел от куфарчето ми. Трябвало е само да го извади през нощта, да го преснима и да го върне, преди да се събудя.

— Не си ли заключваш куфарчето? Особено след това, което се случи с Ерик?

— Естествено. Но Нейтън знае комбинацията — използва куфарчето ми за интервюто си с министерството.

— Не се обиждай, ама ти имаш по-лоши приятели от Юлий Цезар.

— Благодаря. — Бен се върна на бюрото си. — Сега ще ми помогнеш ли?

— Зависи — отвърна Лиза. — Имаш ли ми доверие?

— Точно сега и на майка си не вярвам. Последния път, като се видяхме, ми се стори нещо подозрителна.

— Поне малко съжаляваш ли за обвиненията, които ми отправи?

— Повече, отколкото си мислиш. — Бен късаше ъглите от страниците на становището на Остерман за „Гринъл“. — Ще ми помогнеш ли?

— Естествено. — Лиза издърпа становището от ръцете му, сложи дланите му на бюрото и ги покри със своите. — Независимо от това, което си мислиш, наистина ми пука какво става с теб. Ако те изхвърлят оттук, ще трябва и твоята работа да върша.

— Ама че смешно — каза сухо Бен. — Ще се пръсна.

— Можеш да се скриеш зад колкото си искаш саркастични забележки, но знам, че оценяваш помощта ми.

— Разбира се. Животът ми се разпада, кариерата ми се топи, приятелите ми се държат като членове на фен клуба на Бенедикт Арнълд^[1]. Точно сега бих приел и съвети за изборите от Джордж Макгавърн. Какво друго да направя?

— Ами просто се надявам да осъзнаеш, че все още имаш някои истински приятели, на които им пука за теб.

— Благодаря ти, Лиза Мари. Действително оценявам помощта ти. Сериозно.

— Вярвам ти — кимна тя. — Но и за секунда да не си помислил, че съм ти простила. Трябва да изгребеш още двацет товара въглища, преди да забравя за емоционалното разстройство, което ми причини.

— Дадено. Ако искаш сама избери въглищата.

Лиза отстъпи няколко крачки и седна на канапето.

— Сега ще го хващаме ли тоя негодник или не?

Бен се усмихна и извади един бележник от бюрото си.

— Мисля, че единствената ни възможност е да направим списък на хората, с които Рик може да се свърже в „Гринъл и сътрудници“.

— Аз ще се погрижа за това — каза Лиза. — Сигурна съм, че в отдел „Сътрудници“ пазят документи за собственическите интереси на всички страни по делата. Оттам бихме могли да вземем списък на евентуални продавачи. Ако ги държим под око, ще знаем кога Рик ще се задейства.

— Дори не е необходимо да ги наблюдаваме. — Бен приготви компютъра си за ново търсене. — В „Лексис“ има база данни с обществени досиета. Всички сделки с недвижими имоти и прехвърляния на документи трябва да се декларират. Ако имаме имената на продавачите, ще можем да ги проследим директно оттам.

— Идеално — одобри Лиза. — Ей сега се връщам с имената.

Лиза излезе, а Бен извика след нея:

— Между другото, имам ти доверие!

— Знам — извика тя.

Когато вратата се затвори, Бен придърпа стола към бюрото си и набра номера на телефонната компания.

— Ало, бихте ли ми помогнали? По погрешка съпругата ми е изхвърлила телефонните сметки. Трябват ни за данъците и се надявах

да ми изпратите копия.

— Няма проблем, господине — каза телефонистката. — Дайте ми името и телефонния номер.

— Телефонът е на името на жена ми — Лиза Шулман. — Бен продиктува телефона на Лиза и добави: — А бихте ли могли да изпратите сметките направо на моя счетоводител, тъй като му трябва спешно.

— Не ни е позволено...

— Телефонът е мой — обясни Бен. — Просто е на името на жена ми. Ако за вас това е проблем, нека да говоря с прекия ви началник.

— Няма да има проблем. Само да си отбележа и ми продиктувайте адреса.

Бен даде на телефонистката служебния адрес на Оубър.

— Благодаря ви за помощта.

Късно следобед Бен се бе вторачил в монитора.

— Ако продължаваш така, ще ослепееш — каза Лиза.

— Де тоя късмет.

— Спри да се притесняваш. Хванали сме всяко едно име от документите за собственост. Ако някой тръгне да продава, ще го видиш.

— Няма да го видим. — Бен отлепи поглед от компютъра. — Видя документите. „Гринъл“ е основна собственост на четири дружества с ограничена отговорност, които са собственост на още осем дружества с ограничена отговорност, които са собственост на шестнайсет корпорации.

— Извадихме всички имена, които успяхме да засечем. Ако ние не сме могли да открием някого, какви са шансовете на Рик да го намери?

Бен стрелна Лиза с един майтапиш-ли-се поглед.

— Добре — каза Лиза. — Значи Рик може всичко да открие. Но това не означава, че не сме на прав път.

— Не, че не сме на прав път — въздъхна Бен. — Просто смятам, че планът ни е много пасивен. Седим и чакаме.

— Засега това можем да правим. Ако си толкова неспокоен, защо не почнеш да търсиш в годишниците на Харвард и Мичиган?

— Какви ги приказваш? — попита Бен. — Още не са пристигнали.

— Напротив. По-рано ти споменах, че на рецепцията има две кутии за теб.

— Не си. — Бен стана от стола си.

— Казах ти. Когато се върнах с документите за собственост, ти казах, че долу има две кутии за теб... Сигурно си бил твърде зает да гледаш в екрана.

Бен си взе палтото.

— Вместо да ги нося вкъщи при Нейтън, мисля, че ще ги оставя тук. Утре ще ги прегледам.

— Къде отиваш сега? — Лиза видя, че още няма пет.

— Искам да говоря с Оубър, преди да се прибере Нейтън. Ще ме покриеш ли, ако Холис се обади?

— Не се притеснявай. Няма проблем.

Бен се прибра и по тишината разбра, че къщата е празна. Свали палтото си и го хвърли на канапето. Провери в кухнята, надникна в банята на първия етаж и отвори вратата към мазето.

— Има ли някой? — извика той. Качи се горе и надникна в стаите на Ерик и Оубър, както и в своята. След като провери и в банята на втория етаж и във вградените гардероби, Бен откря вратата на стаята на Нейтън. Без да светва лампата, отвори гардероба му и надникна вътре. Приблужи се до бюрото на Нейтън и видя малка спретната купчина листове. Започна да я разглежда напълно безшумно. Списък с покупки от бакалията, списък с неотложни задачи, списък за рожден ден, списък с филми, които да вземе от видеотеката. Нищо съществено. Бен върна обратно листчетата, затаи дъх и отвори средното чекмедже на бюрото. Извади малката кутийка с отделения, в която лежаха подредени всички моливи, химикалки и гумички, и бавно и методично започна да търси нещо, което да му даде информация за Рик. След като затвори чекмеджето, Бен взе адресника от нощното шкафче на Нейтън. Прочете всички адреси, като се мъчеше да си спомни всяко едно име.

— Какви ги вършиш с адресника ми?

Стреснат, Бен го изпусна и видя Оубър на вратата.

— Не прави това — извика Бен, вдигна адресника и го върна на мястото му.

— Трябваше да се видиш в огледалото. Беше...

— Сам ли си? — попита Бен, докато бързо излизаше от стаята на Нейтън.

— Да. Защо? Какво има?

— Слушай, ще ти кажа нещо, но трябва да се закълнеш, че ще си мълчиш.

— Кълна се — Оубър се хвана за вратовръзката си.

— Не се шегувам — предупреди го Бен — Нито дума на никого. Нито на Нейтън, нито на вашите.

— Кълна се — повтори Оубър, докато слизаха по стълбите към дневната. — Кажи ми.

Бен разказа цялата история на приятеля си и добави:

— Какво мислиш?

— Не може да бъде! — Очите на Оубър бяха широко отворени и изпълнени с недоверие. — Очакваш да повярвам, че и Нейтън е замесен?

— Какво друго да си мисля?

— Няма начин. — Оубър се свлече на един стол до кухненската маса. — Сега ти пощуряваш. Искам да кажа, че ако говориш за Ерик, ще те разбере. Всъщност, миналата седмица го видях да рови из боклука ти.

— Попита ли го защо?

— Каза, че някой му бил взел страниците с обявите от вестника и искал да види дали не си ти.

— Не съм бил аз — поклати глава Бен. — Трябваше да го изпратиш при Нейтън. На него не може да се вярва тук.

— Няма начин Нейтън да е замесен в това — настоя Оубър. — Не мога да повярвам и за секунда.

— Аз пък вярвам — каза Бен. — И в този момент само това има значение. Лиза и аз се опитваме да намерим...

— Как така изведнъж си върна доверието към Лиза? — прекъсна го Оубър. — Искам да кажа, винаги твърдиш, че аз съм бил задръстен, но ти трябва да си глупак, за да ги говориш такива.

— Виж какво, изобщо не й вярвам. — Бен отиде до мивката и наплиска лицето си със студена вода. — Веднага щом излезе от

кабинета, започнах да проучвам и нея.

— Тогава защо говориш с нея за това?

— Много е просто. Първо, не може да ми навреди. Второ, и знам, че тук няма да ме разбереш, но тя ми помага да мисля по-добре.

— Не разбирам.

— Не мога да ти го обясня. Но когато мисля усилено с нея, ми идват най-добрите идеи.

— Не бих искал аз да ти съобщавам лошите новини, но това не ти е някакво решение на Върховния съд, по което работите заедно. Това е животът ти, приятел.

— Така ли? — попита саркастично Бен. — Аз си мислех, че играем на „Монополи“.

— Съвсем си се отнесъл — поклати глава Оубър.

— Чудесно. Ще взема думите ти под внимание. Сега, ще ми помогнеш ли или не?

— Учудвам се, че на мен ми имаш доверие. Искам да кажа, може и аз да съм замесен.

— Не се обиждай, но мислих и за това.

— Благодаря — каза Оубър. — Оценявам високо вота на доверие.

— Хайде, не се сърди. Казвам ти, нали така?

— Просто не разбирам защо го правиш.

— Защото искам да те помоля за една услуга — призна Бен. — Казах да изпратят всичките телефонни сметки на Лиза на адреса на работата ти. Това беше единственият адрес, за който можех да се сетя, до който Рик, Нейтън и Лиза нямат достъп. Когато получиш сметките, ще ми кажеш ли, за да мога да ги прегледам?

— Разбира се — сви рамене Оубър. — Един последен въпрос. Ако къщата се подслушва, защо ми казваш всичко?

— Нищо от това, което говорим, Рик не може да използва срещу мен — обясни Бен. — Сметките на Лиза са вече изпратени и ако Нейтън е замесен — той вече знае... — Бен чу, че в ключалката се превъртя ключ и замълча. — Не казвай нищо — предупреди той, като шепнеше през рамо, докато Оубър го последва в дневната. — Обеща ми.

Вратата се отвори и влезе Нейтън.

— Приятелю, ще си страшно доволен от мен — обърна се той към Бен, докато закачаше палтото си в гардероба. Сложи куфарчето на масичката и седна до Оубър. — Благодарение на твоя верен приятел, сега ще издържиш успешно вечно притесняващия те тест с детектора на лъжата.

— И как? — попита Бен.

— Ами нека просто да кажем, че развъртях няколко телефона и успях да набавя всичко необходимо. — Нейтън отвори куфарчето си и извади лист хартия. — Говорих с някои от техниците от охраната и те всичко ми обясниха. Първо, прав си, че резултатите от теста не могат да се използват в съда.

— Зная — каза сухо Бен. — Никога не е можело.

— Какво ти е? — попита го Нейтън.

Оубър погледна Бен.

— Нищо ми няма — отвърна Бен. — Нервен съм. Какво друго ти казаха?

— Значи тестът се състои в следното. — Нейтън направи справка с листа хартия. — Когато влезеш, почти винаги машината вече е поставена в средата на стаята. Опитват се да я накарат да изглежда внушителна, тъй като съществува теория, според която повечето хора си признават, защото ги е страх от самата машина. След това почти един час ти задават въпроси, още преди да са я включили и да са те вързали за нея. Тук повечето хора сдават багажа — Нейтън го погледна, за да наблегне на думите си. — Казват, че сянката на кутията е достатъчна, за да обезкуражи средния престъпник.

— Бен е далеч над средното — заяви Оубър. — Той е над деветдесетпроцентовата граница на престъпниците.

Без да му обръща внимание, Нейтън продължи:

— Детекторът измерва три неща — скорост на дишане, кръвно налягане и галванична реакция на кожата — реакцията на кожата към електрически ток. Между лъжата и потенето съществува пряка връзка, така че машината регистрира нивото на потене. Не че ще имаш проблем с това.

— Просто ми кажи как да мина теста — подкани Бен нетърпеливо.

— Спокойно — вдигна ръка Нейтън. — След този един час въпроси ще те свържат с детектора и той ще регистрира основните ти

показатели на дишане. Тук простаците се опитват да излъжат машината. Започват да дишат тежко и да се суетят — правят всичко възможно, за да убедят детектора, че сърдечният им ритъм е по-висок, отколкото е в действителност. Но момчетата казаха, че ако ръководителят на теста е печен, ще разбере, ако се опитваш да го правиш и ще го вземе предвид.

— След първоначалната настройка вадят тесте карти и те питат разни неща за картите, за да те убедят, че машината работи. После ти задават три въпроса и трябва да отговориш на всичките с „не“, дори и отговорът да е положителен. Така разбират дали лъжеш. Питат те дали си навършил двацет и една, дали пушиш и дали си правил нещо, от което се срамуваш. И накрая ти задават най-много три въпроса за това, в което те обвиняват.

— И това е всичко? — попита скептично Бен.

— Да.

— Ами по филмите? — намеси се Оубър. — Там заподозрените ги разпитват с часове, докато иглата хвърчи по хартията.

— В живота не е така — каза Нейтън. — В реалния живот може да се провери истинността само на три отговора.

— И от каква полза ми е това?

— Радвам се, че ме попита. — Нейтън бръкна в куфарчето си. Извади малко, кафяво шишенце за лекарства и го хвърли на Бен. — Това са лекарствата, за които ти говорех, че военните ги използват, за да излъжат детектора.

Бен прочете надписа.

— Принадолол?

— Действа — увери го Нейтън. — Трябва да вземеш едно хапче, веднага след като се събудиш на сутринта и ако тестът ти е след три часа следобед, трябва да вземеш едно на обяд.

— Как ги намери? — Бен отвори капачето и видя пет таблетки.

— Казах на охраната, че малкият ми брат трябва да мине на детектор на лъжата, преди да постъпи на работа в един супермаркет. Веднага ми предложиха хапчетата.

— Как действат?

— Регулират сърдечния ритъм и кръвното налягане — обясни Нейтън. — Обикновено ги предписват на хора с повтарящи се

сърдечни пристъпи и на политици против сценична треска, но военните осъзнали, че могат да ги използват за нещо много по-добро.

— Експериментални ли са или официално одобрени?

— Ако бяха одобрени, всеки щеше да може да си ги купи — заяви Нейтън.

— Значи са експериментални.

— Мисля, че ще е гот, ако са опасни — каза Оубър — Ще вземе да ти порасне още една ноздра на челото и ще осъдим правителството за милиарди.

— Или ще вземе да ми порасне мозък — добави Бен, погледна Нейтън и продължи: — Каж ми сега как това ще ми помогне да мина теста.

— Не го гарантира — започна Нейтън, — но значително увеличава шансовете ти. Всичко зависи основно от теб. Докато си в стаята, трябва да бъдеш възможно най-спокоен. Не се върти и не се нервирай. Казаха ми, че ако си добър лъжец, ще се справиш без грешка. Ако си нервак, ще се провалиш така или иначе.

— Олеле, свършен си — възкликна Оубър.

Бен сложи шишенцето в джоба си и се изправи.

— Ще отида да направя спагети — каза студено той. — Кой друг иска?

— Ей, пак заповядай — направи физиономия Нейтън.

— Ще ти благодаря, ако изкарам теста. — Бен отиде в кухнята.

— Какво означава това, по дяволите? Какво ти е всъщност?

— Просто искам да съм сигурен, че мога да ти имам доверие с тези хапчета. — Бен се обърна и погледна Нейтън. — Искам да кажа, че това не е тебешир, нали?

— Какво приказваш?

— Бен, не обвинявай... — започна Оубър.

— Не, остави го да довърши. — Нейтън също се изправи. — В какво ме обвиняваш?

— Ами днес ми се обади Рик и ми каза, че вече няма нужда от мен. Очевидно е получил решението от другаде.

— И мислиш, че аз съм му го дал? — гласът на Нейтън се извиси от гняв. — Помисли ли си за малката ти приятелка Лиза или да не би цялата кръв, която е била в мозъка ти, сега да е отишла в оная ти работа?

— Мислех си, че е Лиза — Бен се върна в дневната. — И когато ти се обадох, за да ти кажа за нея, имах просветляващ разговор с един от колегите ти, Андрю. Той ми разказа всичко за микрофоните в дипломатическите куфарчета, които е трябвало да използваме по време на първата ми среща с Рик. Каза ми колко били велики, колко били прекрасни и как всичко хващали. Затова можеш да си представиш изненадата ми, когато осъзнах, че не съм чул и дума за това чудо на техниката.

— И сега мислиш, че аз съм този, който движи с Рик? — Нейтън се засмя.

— Не се шегувам — каза Бен. — Погледни фактите.

— Фактите нищо не показват! — изкрещя Нейтън. — И освен това замислял ли си се да ме попиташ защо не сме използвали тези микрофони?

— Предполагам, че имаш съвсем логично обяснение.

— Разбира се. Микрофонът е прототип и независимо от това, което Андрю ти е наговорил, не върши никаква работа. Кожата заглушава звука и нищо не се чува. Има ги около нас, защото ни харесват като идея. Предположих, че е най-добре да заложим на сигурно оборудване. Ей такъв съм си.

— И аз трябва да ти повярвам?

— Вярвай, на каквото си искаш — извика Нейтън. — Но това е истината.

— Нейтън, нека ти кажа нещо. — Бен насочи пръст към него. — Познавам те. Сигурно те познавам по-добре от себе си. И ако имаше възможността, дори само вероятността да вземеш куфарчето с микрофона, веднага щеше да го направиш и да го донесеш при нас, дори и да не е работело.

— И защо мислиш така?

— Защото знам, че обичаш да се изтъкваш. И да се перчиш като паун, когато имаш нещо, което никой друг няма. Щеше с такова удоволствие да отидеш в Лиза с това куфарче — като от филм за Джеймс Бонд. И дори да не можеш да го накараш да работи, щеше да го донесеш само за да ни се покажеш. Помисли логично. Който и да е от нас щеше с удоволствие да се изфука с нещо такова. Но ти сега искаш от мен да повярвам, че не само че не си го донесъл, но и дори не си сметнал за необходимо да го споменеш. Моля ти се, Нейтън. Твърде

много обичаш да се съревноваваш с всички останали и егото ти е твърде голямо, за да повярвам, че ще си замълчиш по въпроса.

— Свърши ли? — Нейтън спокойно беше кръстосал ръце на гърдите си.

— Мисля, че да.

— Тогава можеш да си го начукаш, малко параноясало лайно такова! Скъсах си задника, за да взема онова оборудване! Рискувах си работата, като лъжех всеки в офиса и на луд станах, за да измисля начин да излезеш от този кошмар. Но когато имаш наглостта да ме обвиняваш, дори преди да си говорил с мен — ами, сам си се вози на влакчето на ужасите тогава. Знаем, че не ти е лесно, но имам по-добри неща за вършене от това да ти търпя обидите.

— Слушай...

— Не, ти слушай! Тази история направо те е подлудила. А фактът, че обвиняваш мен, а не Лиза, означава не само, че здравият ти разум никакъв го няма, а и че си едва на няколко крачки от лудницата. Когато се нормализираш, може би ще имаш доблестта да се извиниш — Нейтън излезе от дневната. Приблужи се към стълбите и се обърна към Бен. — А когато той и Лиза разрушат живота ти, да знаеш, че парчетата ще си ги събираш сам.

Нейтън се прибра в стаята си, а Бен мълчеше.

— Не трябваше да го обвиняваш така — поклати глава Оубър. — Беше абсолютно погрешно.

— Какво можеш да направя? Както и да бях започнал, щяхме да стигнем дотук.

— Но има и по-добри начини да се започне един спор. Някои от тези неща, които каза, са непростими.

— Не искам да те слушам. Ако Нейтън беше на мое място, и той щеше да постъпи така.

— Знаеш ли, Ерик ти каза същото, когато написа материала. И точно като Нейтън, ти му каза да се разкара — напомни Оубър. Стана от канапето и тръгна към стълбите. — Доста зловещо, а?

— Значи ще взимаш хапчетата, така ли? — Лиза отпиваше от кафето си на следващата сутрин.

— Разбира се. — Бен прехвърляше един от годишниците на Мичиганския правен факултет. — Имам ли избор?

— Можеш да решиш да не ги взимаш.

— И също така да реша да пропадна на теста — каза Бен. — Ако нямат ефект, така и така мога да ги взема. Не е като да съдържат цианид и да ме убият.

— Откъде знаеш какво има вътре? Може да има всичко — цианид, серум на истината...

— Стига вече — прекъсна я Бен — Поемам риска, благодаря.

— Сериозно — настоя Лиза. — Кой знае какво ти е дал Нейтън.

— И ти не вярваш. Просто му имаш зъб, защото ти казах, че той те е подозирал.

— Естествено. Майната му.

— Хайде де, бъди добра.

— Да бъда добра? — възкликна Лиза. — Ти искаш аз да бъда добра? Кой снощи се е скарал с най-добрите си приятели?

— Благодаря, че ми напомни. Почти две минути не бях мислил за това.

— Учудена съм, че са те оставили още да живееш там. Ако бях на тяхно място, досега да съм те изхвърлила.

— Днес на закуска определено бяхме тъжна картинка. И четиримата ядохме по едно и също време и никой не продума. Ако някой искаше още мляко или салфетка, просто посочваше. Като че ли бяхме семейство мимове.

— Ако искаш, може за известно време да останеш при мен — предложи Лиза.

— Благодаря. Но ако съм у дома, ще държа нещата под око.

Лиза пак отпи от кафето си.

— Минавало ли ти е през ума, че е възможно да грешиш? Че приятелите ти всъщност не са против теб?

— Разбира се. — Бен я погледна, докато обръщаше поредната страница от годишника. — Защо мислиш, че снощи не можах да спя?

— Е?

— Затова продължавам да се връщам към едно нещо — ами ако греша? Веднага щом си задам този въпрос и се връщам там, където съм започнал.

Лиза кимна и посочи годишника.

— Нещо изглежда ли познато?

— Изглеждат познати, в смисъл че всички приличат на отегчителни адвокати. Но ако оставим това настрана, никой не прилича на Рик. — Бен затвори книгата. — Безнадеждно е. Той изчезна и аз съм загубен.

— Не казвай това. Вземи следващата книга и продължавай да търсиш.

— Дори не знам защо да го правя. — Бен взе друг годишник. — Този план е смешен.

— Недей да се осланяш само на годишниците. Ако го намериш, страхотно. Ако не, ще го открием, когато някой в „Гринъл“ реши да продава. Освен това откриването на Рик вече трябва да е на втори план. Ако пропаднеш на теста, ще имаш по-сериозни проблеми.

— Ще го изкарам.

— Изведнъж си толкова сигурен?

— Сериозно. Средностатистическият човек се проваля, защото го е страх от детектора.

— И естествено, ти си много по-компетентен от средностатистическия човек — каза Лиза.

— Да. Може да съм полудял от страх, но това не означава, че ще позволя на някаква скапана машинария да ме притеснява. Ако бях толкова велики, щяха да ги приемат за доказателства в съда. А дотогава сигурно е възможно да бъдат надхитрени. Освен това в природата на адвоката е да оспорва всичко, в което не вярва.

— Ти не си адвокат, а сътрудник.

— Имам ли адвокатски права? — попита Бен. — Значи съм адвокат.

— Ти си ужасен, ето това си ти. Когато се уплашиш, започваш да се държиш като надут балон — като че ли това е най-солидната форма на защита.

— Добре, може и така да е. Но все още знам, че нищо лошо не съм направил. Рик ме прекара за първото решение. Не съм му го дал, за да натрупам пари. Бях пионка. Глупак. Смотаняк. И в най-разюзданите ми мечти не съм си мислил, че Рик ще използва информацията за користи цели. Мислех, че говоря на близък доверен човек. Ако някой е жертва тук, това съм аз.

— Хубава реч — изръкопляска Лиза. — Трябва да си я запишеш някъде.

— И защо?

— Защото ако утре се провалиш, ще ти послужи за встъпителното слово при разглеждането на уволнението ти.

След работа Лиза и Бен излязоха от съда, тръгнаха по Първа улица и по улица „С“ завиха надясно. Минаха през сградата на Дърксън Сенът и видяха група млади стажанти да излизат на тротоара от сградата, облечени в жълто-кафяви палта и с куфарчета в ръка. Бен броеше месеците до пролетта, докато отново изгрее слънцето. Въпреки че една седмица не беше валило, полустопената киша, почернена от изгорелите газове и други мръсотии, покриваше Капитолия с мръсен зимен слой. Десет минути по-късно двамата стигнаха до „Сол енд Еви“, най-старата аптека в целия град.

— Сигурна ли си, че тук го имат? — Бен отвори вратата, боядисана с лющеща се бяла боя.

— Да. — Лиза влезе след него.

По стените в малкото и претрупано помещение висяха избелели от слънцето карти и реклами отпреди едно десетилетие.

— Мирише като в къщата на баба — отбеляза Бен.

— Това място е историческо. — Лиза тръгна към задната част на аптеката. — Прояви малко уважение.

— Повярвай ми, обичам такива места. Къде другаде можеш да намериш дати на годност, които съвпадат с рождения ти ден?

— Я погледни картите — посочи към стените Лиза. — Не мисля, че на която и да е от тях Аляска или Хавай са отбелязани като щати.

— Вярвам ти — каза Бен. — На оная до вратата дори Луизиана я нямаше. Ах, тези тринайсет щата.

Когато Бен и Лиза отидоха в задната част, аптекарят зад тезгяха се изправи от ръждясалия сгъваем стол.

— Каква ви е болестта?

— Тя е болната — Бен посочи Лиза.

— Добре сме, благодаря — кимна Лиза и посочи апарата за кръвно налягане на тезгяха. — Ето го. Казах ти, че ще имат.

— Мислиш ли, че работи? — Бен подаде палтото и сакото си на Лиза.

— Откъде да знам?

— Да се събличам ли? — Бен навиваше ръкава на ризата си.

— Прочети инструкциите.

Бен им хвърли един поглед, извади монета от четвърт долар, пусна обратно ръкава си, сложи ръката си в маншона и вкара монетата в машината.

— И върху ризата ли може? — попита Лиза.

— Така пише.

Изведнъж маншонът се затегна около ръката на Бен. Той задиша дълбоко и замълча, докато маншонът бавно се отпуснаше. На екрана се появиха червени числа: 122 на 84.

— Боклук — измърмори Бен.

— Колко ти е нормалното?

— Сто двацет и пет на осемдесет и пет. Проклетите хапчета не действат. Сърдечният ми ритъм е същият, кръвното налягане е същото. Мъртъв съм.

— Не говори така. Освен това ги взе преди два часа. Може още да не са подействали.

Бен се облече и грабна куфарчето си.

— Може. Но незнайно защо се съмнявам.

— Не се разстройвай — каза Лиза, когато излязоха от магазина.
— Ако искаш да минеш теста, трябва да си спокоен.

[1] Бенедикт Арнълд (1741–1801) — американски генерал във Войната за независимост, който неуспешно се опитва да предаде Уест Пойнт на англичаните и след това дезертира при тях (1780) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

В десет часа в сряда Бен се протегна на червеното канапе в офиса. Със затворени очи започна да гали любимата си вратовръзка на точки.

— Как се чувстваш? — прошепна Лиза.

— Добре съм. — Той седна и бавно и дълбоко пое дъх. Погледна часовника си. — Мисля, че е време.

— Просто бъди спокоен. Мисли си за дълги разходки в гората, за подводно плуване — всичко, което те кара да се отпуснеш.

— Концентриран съм — Бен се изправи. — Аз съм картина на спокойствието. Целият съм Зен.

— Късмет — пожела му Лиза, докато Бен отваряше вратата.

Той пое по спираловидното мраморно стълбище, надявайки се по този път да срещне най-малко хора. Бавно слезе в сърцето на зданието, като броеше всяко стъпало, за да не мисли за това къде отива. Когато стигна на приземния етаж, влезе в отдел „Секретари“ и каза на секретарката, че има среща с Карл Лунген.

— Можете да влизате. Той ви очаква.

Когато Бен влезе в кабинета на Лунген, в носа го удари вонята на пури.

— Радвам се да те видя, Бен — Лунген се облегна на кожения си стол. — Сядай.

— Мислех, че в сградата не се пуши. — Бен не искаше да гледа Лунген в очите. — Това е исторически паметник, надявам се да ви е известно.

— Нали знаеш как е — потърка брада Лунген и посочи към стола пред бюрото си. — Сядай.

— Не се засягайте, но не можем ли да започваме? — попита Бен. — Имам работа. Освен това димът от пури ми вдига кръвното.

Лунген се изправи и тръгна към вратата. Бен го последва и отново отидоха при секретарката.

— Ако някой ме търси, аз съм в стаята за разпити — обяви Лунген. След това заведе Бен в основната част на приземието. Отиде до една врата с надпис „Склад“, извади връзка ключове от джоба си и отвори вратата.

Голямата, плесенясала стая без прозорци беше около петнайсетина метра на ширина и дължина. Покрай стените бяха наредени бюра, столове, кантонерки и други офис мебели, флуоресцентни крушки осветяваха изпълнения с прах въздух.

— Значи през по-голямата част от годината това е склад, а когато трябва да плашите хората, се превръща в стая за разпити — подхвърли Бен.

— Точно така — съгласи се Лунген. — Четеш ни, като отворена книга.

В средата на стаята имаше дървена маса и три дървени стола. На масата беше поставен детекторът на лъжата, който напомни на Бен за лазерния му принтер в кабинета, само че детекторът имаше повече жици. Денис Фиск размотаваше обърканите кабели и не ги погледна, докато не се приближиха.

— Готови ли сме? — попита Лунген.

— Почти — отвърна Фиск. Погледна Бен и се подсмихна. — Седни, приятел.

Бен седна, кръстоса крака и не каза нищо.

— Е, как са нещата около теб? — попита Лунген. — Как е приятелят ти Ерик?

— Нямам представа. Не съм му говорил от седмици.

— Много лошо. — Лунген седна на един от двата стола зад масата. Наведе се напред така, че лактите се забиха в коленете му. — Но все още живеете заедно, нали?

— Няма да е за дълго — отвърна Бен. — Мести се на първо число следващата година.

— Предполагам, че ще се настани в самостоятелен апартамент. Нали сега е голяма работа във вестника. Видях, че покрива всичко за Върховния съд.

— Мести се, защото аз го изгоних — заяви Бен, като се опитваше да остане спокоен.

— Знам какво искаш да кажеш. — Фиск продължаваше да се мота с кабелите. — На твое място щях да съм бесен, че приятелят ми е

писал за връзката ми с цялата тупурдия около „Си Ем Ай“.

— Виж какво, я си контролирай партньора — каза Бен на Лунген. — Ако ще ме обвинява, по-добре да има доказателства. Иначе с удоволствие ще ви тресна едно обвинение в тормоз на работното място и клевета.

— Фиск нищо не е искал да каже — оправда се Лунген. — Просто всички сме малко неспокойни.

— Казах ти преди, казвам ти го пак. И аз бях изненадан колкото вас от фиаското със „Си Ем Ай“.

— Но признаваш, че си казал на Ерик за оставката на Блейк? — попита Лунген.

— Да — отговори Бен с равен и спокоен глас. — И доколкото знам, в това няма нищо незаконно. Просто се опитвах да помогна на приятеля си.

— Значи сега Ерик пак ти е приятел? — прекъсна го Фиск.

— Не, в никакъв случай. Това с Блейк стана преди Ерик да напише материала за „Си Ем Ай“. Ако имате проблем с темпоралното подреждане, да ви поясня, че това стана, преди да му се ядосам. — С усмивка Бен видя как челюстта на Фиск се изкриви — Сега, знам, че трябва да ме впечатлявате цял час с въпроси, но не можем ли вече да започваме?

— Закачи го — нареди Лунген на Фиск.

Фиск навли ръкава на Бен и уви маншон на ръката му.

— Мислех, че трябва експерт да ръководи теста — обади се Бен.

— Аз мога да се справя — отвърна Фиск.

— Е, значи съм в добри ръце — каза саркастично Бен. — Второто ти име е Безпристрастния. Денис Безпристрастния...

— Млъквай.

Когато прикрепи и останалите връзки, Фиск седна на свободното място зад бюрото.

— Искам да си поемеш дълбоко дъх десет пъти — започна Фиск. — На десетия път остани възможно най-спокоен. Тогава ще запишем началните показатели.

Бен пое дълбоко десет пъти дъх. Когато видя, че Лунген вади лист с бележки от джоба си, се опита да остане спокоен. Затвори очи, постара се да не мисли за Лунген и си представи, че лети с делтаплан над южна Франция.

Когато чу, че машината заговори с електронни звуци, Бен отвори очи и погледна право напред. С периферното си зрение видя, че Лунген записва нещо.

Фиск отвори едно от чекмеджетата и извади тесте карти.

— Погледни насам — каза той на Бен.

Толкова предвидимо — помисли си Бен, като се опитваше да не губи самообладание.

— Ето какво — обясни Фиск. — Ще ти покажа една карта и ти ще ми кажеш каква е. Ако кажеш истината, писецът няма да помръдне. Ако излъжеш, ще започне да драци.

— Сигурен ли си, че знаеш кое какво означава? — попита Бен.

— Много смешно, умнико. Ще видим кой ще се смее след час.

— Успокой се. — Рик държеше телефонната слушалка между рамото и брадичката си.

— Сериозно ти говоря — искам си парите.

— Казах ти, че ще ги получиш, след като съм сигурен, че Бен се е разкарал от живота ми.

— Колко по-разкаран го искаш? Казах ти всичко, което знае, всичко, което прави, което мисли...

— И когато свърша със сделката, ще си получиш парите.

— Не мога да повярвам колко те е страх от Бен. За такъв всезнайко си голям страхливец.

— Това няма нищо общо със страха. — Рик прехвърли слушалката на другото ухо. — Просто съм реалист. Бен е твърде изобретателен, за да бъде оставен без надзор.

— Наречи го както искаш. Но едно запомни от мен — само защото ти ще си приключил сделката, не означава, че Бен ще престане да те гони. Ако трябва, ще го прави вечно. Защото е инат.

— Абсолютно си прав — съгласи се Рик. — Но ако Бен не може да ме намери във Вашингтон, какво те кара да мислиш, че ще успее да ме хване, ако трябва да ме търси в глобален мащаб?

В офиса Лиза гледеше втренчено стандартния огромен стенен часовник над канапето и се чудеше защо Бен се бави толкова. Вече бе

изпила две чаши кафе и начеваше първата с чай. Телефонът звънна. Тя скочи към слушалката и я вдигна, преди да е свършило първото звънене.

— Тук е Лиза — каза тя. Заслуша се и продължи: — Не, спомням си, разбира се. Възможно най-скоро ще ти го дам. — Тя погледна към часовника и продължи: — Бен трябва всеки момент да се върне. Ще гледам да...

Вратата на кабинета се отвори със замах и Бен влезе. Изглеждаше изтощен, лицето му беше още по-бяло от обикновената му зимна бледност. Загледан в пода, той мина покрай Лиза и се стовари върху канапето.

— Току-що влезе. Пак ще ти се обадя — обеща Лиза. Затвори телефона и се изправи. — Какво стана?

— Провалих се — отвърна той.

— Провали си се? Шегуваш се, нали?

— Разбира се! — Той скочи от канапето и вдигна ръце във въздуха. — Справих се блестящо.

— Фантастично! — изкрещя Лиза и го прегърна, докато и двамата подскачаха.

— Оу, оу, оу — Бен се изтръгна от прегръдката ѝ. — Мисля, че се възбудям. Пенисът ми се уголемява.

Лиза се засмя и се отдръпна.

— Каж ми какво стана. Какво ти казаха? Ядосаха ли се?

— Толкова бесни бяха. Фиск така си гризеше ноктите, че си помислих, че ще си изяде и кокалчетата.

— Как беше? Какво им каза?

— Накараха ме да гледам карти — обясни Бен. — Ако картата е асо спатия и аз казвам, че е асо, машината просто си скрибуца. Но като излъгах и казах, че е поп, нищо не се случи. И Лунген, и Фиск луднаха. Не можеха да повярват. Развързаха ме и пак отначало. Десет минути ме разпитваха без машината и отново ме вързаха. Тогава като стигнах до картите, машината полудя, когато не казах истината. Мисля, че стана така, защото първия път я излъгах и толкова се развълнувах.

— Сигурно си умирал от страх. — Лиза седна на канапето.

— Така си беше — Бен не го свърташе на едно място. — Мислех си, че ще намокря гащите. Когато Фиск остави картите, затворих очи и

започнах да си мисля за порнофилми. Не знам как стана, но си възвърнах първоначалното спокойствие.

— Мислиш ли, че е било от хапчетата?

— Възможно е — каза Бен. — Честно казано, за това си мислех, когато затворих очи — представих си, че хапчетата действат и след това започнах да си мисля за погребението на брат ми. С тези две неща в главата тялото ми направо изключи.

— Звучи ужасно.

— Не беше забавно — призна Бен. — Но напълно ме успокои. Когато се налага да погледна нещата в перспектива, само трябва да си помисля за смъртта. Всичко бледнее в сравнение с нея.

— Щом действа... — Лиза се облегна на ръкохватката на канапето. — И какво те питаха?

— Трябва да призная, че Нейтън беше абсолютно прав. Питаха ме дали съм навършил двайсет и една и трябваше да кажа не. Когато машината не реагира, разбрах, че всичко ще е наред.

— Секретарите казаха ли нещо?

— Ако трябва да бъда честен, направих всичко по силите ми, за да не ги поглеждам. Притеснявах се, че ако ги видя колко са разочаровани, ще се развълнувам и ще проваля последната част.

— И тогава какво попитаха?

— След годините ме питаха дали пуша. Когато казах не, машината нищо не направи. След това ме питаха дали съм вършил нещо, от което се срамувам. Тогава си спомних как с теб правихме секс. Детекторът беше толкова тих, че си помислих, че са го изключили.

— Много смешно.

— Накрая ме попитаха дали знам нещо за информацията, подадена на Ерик или дали знам нещо за материала на Ерик — честно казано не си спомням точно какво ме питаха. Каквото и да е било, опитах се да не мисля за него. След това, като стана тихо, отговорих не. След третия въпрос, когато машината не полудя, се обърнах към тях. Тогава видях как гневът кипи във фасулския мозък на Фиск. Попитах ги дали съм се справил и Лунген каза, че сме били свършили. Благодарни ми за отделеното време и ми се извини за неудобството.

— Мислиш ли, че са знаели, че лъжеш?

— Чакай малко. — Бен отвори вратата на кабинета. — Я повтори по-високо. Не мисля, че в Мериленд те чуха добре.

— Знаеш какво имам предвид.

Бен затвори вратата.

— Нека го кажем така. Дори и за секунда не съм си помислял, че ме смятат за напълно невинен. Но докато не намерят доказателство, не могат нищо да направят. — Бен отиде до бюрото. — Между другото, ти с кого говореше, когато влизах?

— А? — попита Лиза.

— Когато влизах, ти говореше с някого по телефона. Каза „Току-що влезе“ и затвори. С кого говореше?

— А, Нанси звънеше от кабинета на Холис. Холис изпратил последната версия на „Гринъл“ и иска двамата да я изчетем още веднъж. Трябва да сме готови с последната преработка до петък. Искане да го предаде в отдел „Администрация“ до края на седмицата, за да могат в понеделник да го обявят.

— И само това ли каза?

— Да. — Лиза забеляза скептичния поглед на Бен. — Я не ме занасяй.

— Как да те занасям?

— Знам какво си мислиш. — Лиза се изправи. — Съжалявам, че ще те разочаровам, но не говорех с Рик.

— Кой казва, че си говорила с Рик?

— Повярвай ми, този подозрителен поглед го знам. Не ми пука колко добър си бил долу с детектора, винаги мога да кажа, когато лъжеш.

— Не е необходимо да се притесняваш. Не те подозирам. Щом казваш, че е Нанси, значи е Нанси.

— Беше Нанси.

— Тогава ти вярвам — каза Бен.

— Наистина беше!

— Казах, че ти вярвам.

— Бен, аз...

— Виж какво, ако наистина мислех, че ме лъжеш, щях да ти кажа, че отивам до тоалетната, да прескоча при Нанси и да я питам. Вярвам ти, Лиза. Щом казваш, че е била тя, значи е била тя.

В петък късно следобед в продължение на три часа Бен не откъсна поглед от монитора.

— Не мога да повярвам, че още нищо не е направил — каза той, като търкаше кървясалите си очи. — Единственият начин да направи пари, е да купува собствеността.

За осми път от сряда насам Лиза препрочиташе последната чернова на „Гринъл“.

— Може би Рик не е взел „Гринъл“, а друго решение.

— Няма начин — поклати глава Бен. — Определено е „Гринъл“. Чувствам го.

— Така ли? — попита Лиза, без да вдига поглед от страниците. — Ако приемем, че свръхестествените ти способности са точни, защо си толкова сигурен, че този, който продава на Рик, ще обяви продажбата? Може просто да я осъществи и да бяга.

— Той може и да бяга, но Рик няма. В интерес на Рик е да я обяви. Иначе продавачът може да преразгледа сделката. С обявяването на сделката Рик гарантира прехвърлянето и е твърде умен, за да не го направи.

Заинтригувана от логиката в хипотезата на Бен. Лиза остави решението и се обърна към компютъра си, който също беше свързан с базата данни „Лексис“. Двамата стояха като хипнотизирани пред екраните. Тишината се наруши от звъненето на телефона на Бен.

— Ало, кабинетът на съдия Холис — каза Бен.

— Ало, Бен Адисън ли е? Същият Бен Адисън, който преди две лета работеше в „Уейн и Портной“?

Бен завъртя очи, щом позна гласа на Ейдриън Алкът. Насили се да говори любезно.

— Как си, Ейдриън? Радвам се да те чуя.

— Аз също — откликна Алкът. — Отдавна не сме си говорили. Как е в съда?

— Работа, работа, работа. — Бен се раздражни, че не може да следи екрана на компютъра.

— И аз така чувам — рече Алкът. — Казвали са ми, че нещата съвсем подлудявали към края на годината.

— Абсолютно. Опитват се да отметнат възможно най-много решения, за да могат да си се наслаждават на празниците.

— На мен ли го казваш? — засмя Алкът. — Дори и тук се опитваме...

— Бен, ела да видиш! — изкрещя Лиза и посочи към екрана.

Без да обръща внимание на бръщолевенията на Алкът, Бен погледна към екрана и се помъчи да разбере какво е накарало Лиза да извика.

— Е, реши ли накъде ще тръгне кариерата ти от следващата година? — попита Алкът и след като не получи отговор, добави: — Бен, там ли си?

— Да, да, тук съм. — Бен преглеждаше списъка от собственици, които бяха над сто. — Съжалявам, не чух последното ти изречение.

— Просто исках да знам дали си решил нещо за следващата година — повтори Алкът.

— Още не. Твърде съм зает да мисля за следващата седмица, камо ли за следващата година.

— Виж в началото — обади се Лиза.

— Напълно те разбирам — въздъхна Алкът. — Ако не ни забравяш, само това ме интересува.

Бен отиде в началото на подредения по азбучен ред списък и потърси най-новото допълнение към регистрацията на собствениците на „Гринъл“. Когато най-накрая го видя, сърцето му се обърна. Не искаше да повярва на очите си, но на екрана пишеше „Адисън и компания“.

— Виж, Ейдриън, трябва да затварям.

— Всичко наред ли е? — попита Алкът. Преди да довърши въпроса си, Бен бе затворил.

— Не може да бъде! — Бен започна да си скубе косата. — Не мога да повярвам, че това се случва. Напълно съм прецакан.

— Не го казвай — Лиза отиде да го успокоява. — Това не е...

— Лиза, когато решението излезе в понеделник, една компания на мое име ще направи милиони, заради решение, по което аз съм работил. И ти не мислиш, че трябва да се притеснявам?

— Бен, не могат да свържат компанията с теб. Не си я създал, нямаш нищо общо с нея. Освен това да не мислиш, че някой друг, освен нас, гледа тази база данни?

Телефонът на Бен звънна. Той застина и погледна към Лиза. Телефонът иззвъня отново.

— Ще вдигнеш ли? — попита Лиза.

Телефонът пак иззвъня.

— Това са секретарите — каза Бен. — Те знаят.

Той изтича до гардероба и грабна палтото си.

— Къде отиваш? — попита Лиза.

— Трябва да се махам оттук. — Бен взе куфарчето си и тръгна към вратата. — Дай ми твоя пропуск.

— Какво?

— Казах да ми дадеш твоя пропуск. — Бен хвърли своя на Лиза.

Лиза изтича до бюрото си, извади пропуска от чекмеджето и го хвърли на Бен. Той го грабна и изчезна.

— Обади ми се, като се прибереш — изкрещя Лиза, а телефонът продължаваше да звъни.

Възможно най-бързо Бен слезе по главното стълбище, потънал в пот. Когато стигна партера, забави крачка и се опита да върви спокойно. Отиде в северното крило на съда и се отправи към единствената неохранявана врата в сградата. Доближи изхода и помисли, че зад него върви някой. Обърна се и не видя никого, но ускори крачка. С разтуптяно сърце посегна към машината, която щеше да го пусне през заключената врата. Извади картата на Лиза, задържа дъх и я прокара през цепнатината. Нищо. С треперещи ръце я прокара отново. Този път чу успокоителното щракане. Натисна и отвори страничната врата на съда. Навън изпусна въздуха от дробовете си и пусна куфарчето на земята, като с облекчение подложи лице на бруления вятър. Наведе се, подпря ръце на коленете си и около минута се опитва да се успокои. Прокара пръсти през косата си, затвори очи и се постара да събере мислите си. Взе шепа сняг от земята и го разтри в челото си, а останалото сложи в устата си. Мина няколко пресечки до Мериленд авеню, спря пред уличен автомат и се обади на Лиза.

— Ало, кабинетът на съ...

— Лиза, аз съм.

— Какво ти стана, по дяволите?

— Съжалявам. Трябваше да се махна оттам. Стана ми лошо.

— За какво ти беше моят пропуск?

— Помислих, че секретарите ще направят моя невалиден, така че да не мога да напусна сградата. Така ме хванаха миналия път.

— Значи аз да си стоя тук?

— Не. — Бен се огледа. — Можеш да използваш моя. Ако машината не те пусне, значи знаят за „Гринъл“. Ако не, значи нямат представа.

— Но не ми отговори на въпроса. Ако машината не ме пусне, как ще изляза оттук?

— Просто отиди на главния вход и кажи, че не можеш да си намериш пропуска. Ще те видят в списъка и ще те пуснат. Междувременно разбра ли от кого е купувал Рик?

— Прегледах списъка, който извадихме миналата седмица, и само едно име липсваше. „Адисън и компания“ е заменила фирма на име „Майкрон Груп“.

— А „Майкрон Груп“ са?

— Потърсих ги в „Лексис“, но нищо не излезе. Разбрах само, че са дружество с ограничена отговорност, регистрирано преди около пет години в Делауер. Оригиналните документи са на името на Мъри Фейнман, но като потърсих Фейнман, намерих само некролога му. Починал е миналата година на осемдесет и четири. „Майкрон“ сигурно е била създадена единствено с цел предсмъртни инвестиции и нямам представа кой я ръководи сега.

— Нищо друго ли не можа да намериш?

— Какво друго искаш, да те вземат мътните? Мога да ползвам само „Лексис“, което означава, че трябва да се ограничи с периодични издания и обществени досиета. Впечатлена съм, че намерих и това.

— Съжалявам. Просто съм луднал — обясни Бен, докато покрай него минаваше малка група туристи с екскурзовод. Той ги изчака да отминат, преди да продължи: — Мислиш ли, че можем да открием Рик, ако потърсим в „Адисън и компания“?

— Не зная. Погледнах името и никъде не е регистрирано. Или това е направено в друга държава, или тази компания е филиал на по-голяма, на която не знаем името. Очевидно Рик я е нарекъл така, само за да те ядоса.

— Мисля, че има и още нещо. Щом насочва вниманието към мен, значи никой няма да търси него.

— Може и да е вярно. Сега какво ще правиш?

— Ще те чакам, докато си тръгнеш. Така ще разбера дали секретарите са по петите ми.

— Ще чакаш два часа?

— Майната им на двата часа. Тръгвай веднага. На Холис не му пука. Решението „Гринъл“ си е наред — дай го на Нанси. Освен това нямаме никаква друга работа.

— Значи ония петдесетина молби да не ги броим?

— Хайде, Лиза. Петък е. Просто си тръгвай.

— Добре, добре — съгласи се тя. — Каж ми къде си.

— В телефонната кабина на ъгъла на Мериленд и Ди.

— Добре. След десет минути съм при теб.

Когато Лиза дойде на ъгъла, се притесни, защото не можа да открие Бен. Огледа се, видя няколко дузини хора, които си пробиваха път през наскоро разчистените от сняг улици, но никой не приличаше на него. Забеляза телефона на ъгъла, приближи се и с учудване видя лист хартия между слушалката и вилката. Вдигна я и взе листчето, на което видя почерка на Бен. „Вземи таксито с жълто и черно от срещната страна“.

Лиза смачка листчето и погледна през рамо, като се почуди дали не я следят. Пресече улицата и видя таксито.

— Такси! — извика тя. — Когато шофьорът кимна. Лиза отвори задната врата и влезе. Преди да каже каквото и да е, колата тръгна по Мериленд авеню.

— Извинете, но знаете ли къде отиваме? — попита тя.

— Имаше ли проблем? — Бен подаде глава от предната седалка.

Лиза подскочи.

— Майко мила, изкара ми ангелите! — извика тя. — Защо се криеш на пода?

— Не знаех дали някой ще те проследи, или дали ще дойдеш сама.

— Не се притеснявай. Пропускът ти си работи нормално. Мисля, че секретарите не знаят нищо.

— Или вече знаят, че съм си тръгнал.

— Бен, успокой се. Никой, освен нас, не гледа базата данни. Секретарите нямат представа. Сам го каза — те са тъпаци.

— Хубаво. — Бен не откъсваше поглед от задния прозорец на таксито.

Лиза се обърна.

— Спри вече. Никой не ни следи.

— Не мога да повярвам, че това ми се случва — поклати глава Бен. — Животът ми е съсипан.

— Да не говорим за това — Лиза кимна към шофьора. — Ще приказваме, като се приберем.

След петнайсет минути пристигнаха пред дома на Бен.

— Виждаш ли, прибра се спокойно — каза Лиза, докато Бен отключваше. — Ако секретарите наистина бяха по петите ти, щяха да ни скочат, още щом излезем от таксито.

Бен отвори вратата и с учудване откри Оубър в дневната пред телевизора.

— Защо се прибираш толкова рано? — попита Оубър. — А, разбирам — добави той, като видя Лиза. — Какво ново, госпожичке?

— Нищо особено. — Лиза свали палтото си. — А при теб?

— Нищо — каза Оубър.

— А ти какво правиш тук? — попита го Бен. — Не трябва ли да си на работа?

— Така си е. — Оубър изключи телевизора. — Просто имам дълга обедна почивка.

— Почти три и половина е — отбеляза Бен.

— Така ли? — Оубър пак включи телевизора. — Значи имам още половин час, преди да се появя отново.

— Съзнаваш ли, че ние с нашите данъци ти плащаме да си седиш тук? — Лиза се настани до него. — Отивай на работа.

— Ей, моите данъци плащат твоята заплата — върна ѝ го Оубър. — Нали?

— Няма значение. — Бен седна от другата страна на Оубър.

— Какво стана? — Оубър се загледа в екрана.

След като му обясни всичко, Бен добави:

— И щом обявят решението в понеделник, „Гринъл и сътрудници“ ще натрупат милиони, а всички ще посочат мен.

— Така и трябва — отсеке Оубър. — Ти си президент на „Адисън и компания“.

— Не е време за шеги — намръщи се Бен.

— Тогава може ли да те помоля за една услуга? — попита Оубър. — Ако понеделник ще ти е последният ден в съда, мога ли да дойда да гледам как обявяват решението?

— Наистина ли искаш да дойдеш? — попита Бен.

— Абсолютно — каза Оубър. — Ако вече няма да си там, мисля, че това е последната ми възможност да мина зад сцената.

— Няма сцена — обади се Лиза. — Съдиите седят на маса.

— Значи зад масата — поправи се Оубър. — Ще ме вземеш ли?

— Разбира се — сви рамене Бен. — Защо не? — Той се обърна към Лиза и добави: — Между другото, това с „Адисън и компания“ предполагам, че отговаря на въпроса ти дали Рик ще вземе участие в „Гринъл“.

— Не разбирам — въздъхна Лиза. — Как може Нейтън да стори това с теб?

— Нямах доказателства, че е бил той — изведнъж се ядоса Оубър.

— Така ли? — попита Лиза. — Ами тогава защо не сме го видели оня специален микрофон?

— Не питай мен — каза Оубър. — Но ако искаш да говориш за Нейтън, направи го на друго място. Не ми се слушат повече глупости.

— Ама вие сте точно като ония трите маймуни — присмя се Лиза — Ти не искаш да чуеш нищо лошо. И сега ако можем да хванем Нейтън и Ерик, Нейтън няма да говори нищо лошо, а Ерик няма да печата нищо лошо.

— Слушай, кучко кльоцава, можеш да...

— Спрете и двамата — прекъсна ги Бен. — Нямам време да се правя на миротворец. По-късно ще се карате.

— Как можеш да й позволяваш да говори такива неща? — попита Оубър. — Тези хора още са ти приятели.

— На мен ли позволява? — посочи себе си Лиза. — Ами на теб?

— Виж, не ми пука, ако е Нейтън — каза Бен. — Не ми пука, ако е, който и да е от вас. Точно сега дори и майка ми да е замесена, ми е все едно. Важното е друго — в понеделник всичко свършва.

Оубър дръпна якето си от канапето.

— Бен, ще си говорим по-късно, когато нея я няма. Трябва да се връщам на работа.

— Най-после — извика Лиза, докато Оубър затваряше вратата. — Виж, и аз трябва да тръгвам. Ще се чуем ли по-късно?

— Да. Сега просто ме изостави. Няма значение.

— Хайде, Бен. Не ме карай да се чувствам виновна. Знаеш, че трябва да се оправим с онези молби. Така поне един от нас ще работи

по тях.

— Да, права си. За мен ще е добре да остана сам. Така няма да товаря никого с моите проблеми.

— Не говори така — каза Лиза. — Знаеш, че не ми е все едно...

— Шегувам се — прекъсна я Бен. — Тръгвай. Ще се чуем по-късно.

Като заобиколи главното фоайе на „Уошингтън Хилтън“. Рик пъхна ключа с личен код в компютризираната ключалка и влезе в страничния проход, който водеше на паркинга. Тръгна направо към асансьорите с бърза и уверена крачка. Слезе на десетия етаж и рязко зави надясно към стая 1014. Пъхна ключа в ключалката, натисна бравата и влезе.

— Къде си, по дяволите? Закъсна половин час.

— Не е твоя работа къде съм бил — слаба усмивка озари лицето на Рик.

— Значи направи много пари. Чудо голямо.

— Определено чудото беше голямо — каза Рик. Седна на едно от яркожълтите канапета и вдигна крака на масичката. Апартаментът беше луксозен — три стаи, маслени картини по стените, плътен кремав килим, зареден бар — Знаеш ли, че в този хотел са стреляли по Рейгън?

— Не. Но съм сигурен, че някой ден тази информация ще ми послужи.

— Вярно е — настоя Рик — Тукашните все още му казват Хинкли Хилтън.

— Прекрасно. Възхитен съм.

— Защо си толкова кисел? — попита Рик.

— Виж какво, нямам време за това. Трябва да се връщам на работа. Преведени ли са парите или не?

— Последните петстотин хиляди ще бъдат там днес в края на работния ден. Рик бръкна в джоба на самото си, извади малък лист и го хвърли на масичката. — Ето ти номера на сметката. Надявам се да се наслаждаваш на печалбата.

— Не се съмнявам.

— И като си помислиш — каза Рик, — че всичко това се случи, защото не харесваш приятеля си.

— Не си ме разбрал. Само защото съм взел решението от куфарчето на Бен, не означава, че не го харесвам. Видях една златна възможност и не можах да я отмина.

— Разбира се, разбира се. Иначе си му страхотен приятел. Точно заради това ми каза за детектора и годишниците, и...

— Искях да те питам. Как така Бен не успя да те открие в тях? Мислех, че няма начин да не те хване.

— Значи си толкова глупав, колкото и Бен — сви рамене Рик. — Грешката в плана с годишниците беше предположението му, че съм ходил в елитно учебно заведение. Защото сте такива интелектуални сноби, че не можехте да допуснете дори, че умни хора съществуват и извън „Бръшляновата лига“.

— Прав си. Хвана ме. — Той се плесна по коляното и се изправи. — Е, някъде печелиш, някъде губиш.

— Този път ти спечели.

— Със сигурност.

— Беше удоволствие да се работи с теб — протегна ръка Рик.

— За мен също. — Ерик тръгна към вратата. — Може да се видим на плажа.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

В девет и половина в понеделник сутринта Лиза и Бен се подготвиха да слязат в залата и да видят как съдиите ще произнесат решенията.

— Все още мисля, че трябва да се предадеш — каза Лиза, докато слагаше самото си на бежови и черни райета.

— Няма начин. — Бен стегна вратовръзката си в златисто и синьо. — Не и точно сега.

— Защо не? Сигурна съм, че ще се отнесат добре с теб.

— Няма значение. В момента това не е подходяща възможност, поне що се отнася до мен. Дори да не отида в затвора, ще трябва да ме уволнят от съда. А ако ще ме изкарват оттук, повярвай ми, че ще си изляза с крясъци и ритници. Отказвам да им се сервирам наготово.

— Животът си е твой. Просто мисля, че правиш грешка.

Тихо почукване на вратата ги прекъсна.

— Влез — каза Бен.

Вратата се отвори и влезе Нанси.

— Бен, гостът ти е тук.

Оубър заобиколи Нанси и влезе в стаята с протегнати ръце.

— Боби! Значи тук си играят големите момчета, така ли? — Оубър пипаше всичко, което се изпречваше на пътя му — книгите по бюрото на Лиза, мониторът ѝ, острилката на Бен, телефонът му.

Бен посочи канапето и предложи на Оубър да седне.

— Предполагам, не са ти създали проблеми на влизане.

— Никакви. — Оубър си свали палтото и го хвърли на канапето. — Беше лесно. Охранителят долу ми каза, че днес залата е пълна. И тогава аз му казах, че идвам да видя Бен Адисън. И той си погледна в списъка и, бинго, влязох вътре и начело на опашката. След това минах през скенера и един друг пазач ме доведе дотук. — Оубър се огледа. — Добре ви е подредено вътре. Като в Белия дом — всичко е старо и сериозно.

— Това е Върховният съд — обади се Лиза. — Може би си чувал за него.

— Някой каза ли нещо? — Оубър погледна към Бен. — Стори ми се, че чух една кучка да вие, но сигурно ми се е причуло.

— Оубър, обеща ми — скастри го Бен.

— Да, да, ще се държа добре. — Оубър продължаваше да седи на канапето. — Как си днес. Лиза?

— Да те хване едра шарка дано.

— Ау, много ти благодаря. Миналата седмица се подстригах — докосна косата си Оубър. — Страшно канапе — отбеляза той и започна да се друсва на него. — А и вие двамата оставате доста насаме. Някога правили ли сте, нали се сещате... късно вечер, като си тръгне чистачката...?

— Покажи малко възпитание, моля ти се — въздъхна Бен.

— Мога ли да те питам нещо? — Лиза се обърна към Оубър. — Как можеш да си толкова весел, като знаеш, че приятелят ти е уплашен до смърт?

— Недей да ме съдиш — предупреди я Оубър. — Ти помагаш на Бен по твой, аз по свой начин.

— Престанете и двамата. — Бен тръгна към вратата. — Хайде да слизаме.

В Голямата зала бавно намаляващата тълпа се точеше през двата скенера, а Бен, Оубър и Лиза влязоха направо в съдебната зала.

— Той е с нас — обясни Бен на пазача, който гледаше Оубър.

— Страхотно! — възкликна Оубър, когато най-накрая влязоха в изпълнената със зрители, репортери и персонал зала.

— Искаш церемония, ето ти церемония — каза Бен, докато вървяха към ограденото с въжета пространство от дясната страна на залата.

— Тези пред нас сътрудници ли са? — попита Оубър, като видя, че всички горе-долу са на неговата възраст.

Бен кимна.

— Тук могат да седат само сътрудници и приятели на сътрудници.

Докато последните зрители влизаха в залата. Оубър заяви:

— Бен, трябва да ти призная, че съдът не се е променил, откакто аз работих тук.

Сътрудникът пред Оубър се обърна.

— На кого сте били сътрудник?

— На Остерман — каза Оубър.

— И аз! — Сътрудникът очевидно беше възхитен. Той протегна ръка и каза: — Аз съм Джоуел.

— Радвам се да се запознаем, Джоуел — Оубър извади по-плътен глас.

— Какви ги говори сега? — Лиза се обърна към Бен.

— Нищо. — Бен се забавляваше. — Остави го.

— Ако ти оправя настроението, и аз съм в настроение — каза Лиза.

— И какво мислиш за големия мъж? — Джоуел попита Оубър.

— Него най си го харесвам.

— Така ли? — попита Бен. — Защото Остерман е известен с това, че е най-големият задник в съда.

— Ами аз това казах — съгласи се Оубър. — Че си го харесвам, защото е „гаден задник“ такъв.

— Приятелят ти не е работил тук, нали? — Джоуел се обърна към Бен. Когато Бен се усмихна, Джоуел добави: — Да ти го начукам, Адисън. Мислиш се за много оригинален, нали?

— Не, Джоуел — отвърна Бен. — Аз знам, че съм оригинален.

— Много е оригинален — намеси се и Оубър. Когато Джоуел се обърна напред, без да го удостои с внимание, Оубър добави: — И аз се радвам, че си поговорихме.

Чу се звънец и разговорите в залата престанаха.

— Тук трябва да мълча, така ли? — попита Оубър.

— Ш-ш-ш-шт — каза Бен.

Церемониалмайсторът удари с чукчето и всички се изправиха:

— Почитаемият председател и съдиите на Върховния съд на Съединените щати! — обяви той. След няколко секунди деветимата съдии минаха през винените кадифени завеси и се приближиха до съответните си места.

— Ама че гот — прошепна Оубър.

Когато съдиите седнаха, церемониалмайсторът продължи:

— Ойе! Ойе! Ойе! Всички, които имат работа пред почитаемия Върховен съд на Съединените щати, се приканват да се приближат и да отдадат внимание, защото Съдът сега заседава. Бог да пази

Съединените щати и този Почитаем съд! — чукчето падна още веднъж и всички заеха местата си.

От централното място председателят Остерман каза:

— Днес имаме по-дълъг списък от обикновено. Ще съобщим решенията по делата „Донигър срещу Любецки“, „Андерсън срещу Съединените щати“, „Мериленд срещу Шопф“, „Галани срещу Цимерман“ и „Гринъл и сътрудници срещу Ню Йорк“. Съдия Блейк ще прочете първите три решения, а съдия Вейд — останалите.

— Настани се удобно — прошепна Бен. — Блейк хич няма да бърза.

— Благодаря ви, господин председателю — започна Блейк с южняшкия си акцент. Отчайващо бавно, той зачете решенията от подготвения лист.

— Как избират кой да говори? — попита Оубър.

— Зависи — прошепна Бен. — Блейк написа първите три решения, а са избрали Вейд, защото беше решаващ в последните две.

Когато Блейк свърши, Остерман кимна:

— Благодаря ви, съдия Блейк. Съдия Вейд.

Съдия Вейд приближи микрофона до устата си и обяви първите две от трите си решения. Дребен мъж с боядисана в черно коса и изпити черти, Вейд беше прочут с писанията си на тема американски правен реализъм, които го направиха известен сред правистите, а пресата загуби интерес към него. Макар да беше чувал, че Вейд е един от най-приятните съдии, в този момент Бен не можеше да не го мрази.

— Как си? — Лиза забеляза, че по лицето на Бен не е останал цвят.

— Прекрасно — прошепна той.

Все още с ръка на микрофона. Вейд прочисти гърло и обяви решението:

— В случая „Гринъл и сътрудници срещу Ню Йорк“ се съгласяваме, че утежнението на ищците е наистина голямо. Но важността на историческото запазване на тази забележителност на страната ни не може да бъде пренебрегната. Историческата стойност на собствеността, заедно с ограничените очаквания на ищците по време на закупуването ѝ, ни водят до заключението, че решението на Ню Йорк по отношение на забележителността не представлява

изземване. Следователно се произнасяме в полза на ответника и отменяме решението на Апелативния съд.

Церемониалмайсторът удари с чукчето, за да обяви края, туристите започнаха да излизат от залата, а Бен се облегна на стола си и широка усмивка на облекчение заля лицето му.

— Поздравления! — Лиза го прегърна.

— Не разбирам — Оубър беше объркан. — Нали каза, не „Гринъл“...?

— Не тук — прекъсна го Бен, вдигна ръка и показва останалите сътрудници, които още ставаха от местата си. Той се изправи. — Дайте да се махаме оттук.

— Чакай малко — спря го Оубър. — Какво става?

— Млъквай и върви — Лиза бутна Оубър отзад.

Тримата си пробиха път през тълпата, която се мотаеше в Голямата зала, и се отправиха към стълбището в северната част на сградата. Докато вървяха към кабинета на Бен и Лиза, Оубър търсеше смисъла в последните пет минути.

— Чакай малко — настоя той, като спря на стълбите.

— Не можеш ли да потърпиш? — Бен отказа да спре. — Ще ти обясня след секунда.

Когато влязоха в кабинета, Оубър изчака вратата да се затвори след него.

— Сега ми кажете какво, по дяволите, се случи долу току-що.

Телефонът на Бен звънна.

— Бях права — каза Лиза, а Оубър продължаваше да гледа неразбиращо. — Сигурна бях, че първо ще се опита да продава.

— Ало — вдигна Бен. — Кабинетът на съдия Холис.

— Мъртъв си, Бен.

— А, Рик, как си? Всичко тук е прекрасно.

— Шегувай се колкото си искаш — изръмжа Рик, — но сега си...

— Нека ти кажа нещо, лайно такова — прекъсна го Бен. — Ти започна тази игра. Ти дойде при мен. Ти ме излъга, за да спечелиш доверието ми и ти ме прекара при първата възможност. Ако и за секунда си си мислел, че и аз няма да се опитам да направя същото с теб, значи никога не си ме разбирал. Мислиш се за толкова умен, че можеш да разиграваш ненормалните от „Бръшляновата лига“. Ами, нека ти кажа нещо, приятел, ние те прецакахме. Не съм някакво

глежено, наивно, богаташко синче! Не съм роден със сребърна лъжица в устата. Роден съм с железен крак и точно сега го завирам в задника ти! За в бъдеще внимателно си подбирай опонентите. Сега отивам да празнувам с истинските си приятели, така че наслаждавай се на лайнмяната си собственост и знай, че се провали! — Бен стовари слушалката, пое си дъх и погледна приятелите си.

— Уоу! — възкликна Лиза — Защо не кажеш какво ти е на ума? Катарзисът ще ти се отрази добре.

— Рик беше загрижен, но иначе разсъдлив. — Бен дишаше тежко. — И изпраща поздравии на всички.

— Ще ми кажеш ли какво става? — Оубър разтреса Бен за раменете. — Нали твърдеше, че Гринъл ще спечели?

Бен седна на стола си.

— Така беше.

— Да не би да ми казваш, че си знаел, че решението ще бъде обратното?

— Разбира се, че знаех — заяви Бен. — Лиза и аз написахме становището.

— Но нали писахте несъгласието? — Оубър се почеса. — Тотално се обърках.

— Ето как стоят нещата — започна Бен. — Когато съдиите първоначално гласуваха за решението, гласовете им бяха четири на четири. Съдия Вейд не можеше да реши. След това Остерман убеди Вейд, че ако гласува за Гринъл, решението едва ще ограничи бъдещите правителствени разпоредби. В този момент Вейд застана на страната на Остерман и сега имаха мнозинство. Тъй като Холис беше в малцинството, Лиза и аз започнахме с несъгласието.

— И тогава Гринъл е печелел... — Оубър се подпря на ъгъла на бюрото на Бен.

— Точно така — каза Бен. — Когато мнението на мнозинството е написано, то се раздава на останалите съдии, така че да се види точно за какво гласуват.

— И тогава Вейд се е отметнал — сети се Оубър.

— Точно така — повтори Бен.

— Олеле, Боже, мисля, че той наистина разбира. — Лиза потупа Оубър по гърба.

Бен не можа да сдържи усмивката си.

— Когато Вейд видял мнението на Остерман, разбрал, че решението взема много по-широки мерки, отколкото той е предполагал. Всъщност Остерман бурно заклемявал правителствените разпоредби. Затова Вейд му казал, че ако не го пренапише, ще скочи от кораба. В края на краищата разбрал, че няма начин да направи само една малка крачка и така дойде на наша страна. С допълнителния глас несъгласието ни се превърна в мнение на мнозинството.

— Случва се през цялото време — намеси се Лиза. — Съдиите говорят едно по заседанията, но като дойде време да се сложи всичко на хартия, не се съгласяват или заемат противоположно мнение.

— И чакай сега. С Рик какво става в такъв случай?

Бен вдигна крака на бюрото.

— Нека го кажем така — току-що плати сума ти пари за една нищо и никаква собственост.

— Собствеността няма никаква стойност, така ли?

— Не точно, но единственото нещо, което вдигна цената ѝ, беше възможността собствениците да я превърнат в гигантски, доходоносен супермаркет. И както чу от разговора ми с господин Боклук, тази възможност вече не съществува.

— Още нещо не разбирам — каза Оубър. — Откъде Рик е взел погрешното становище?

— Ерик го взе от куфарчето ми — обясни Бен.

— Ерик?

— Самият той — потвърди Лиза.

— Не вярвам — поклати глава Оубър. — И тъй като си знаел, че решението ще бъде откраднато, си сложил вътре не това, което трябва.

— Абсолютно — кимна Бен, а някой почука. — Просто оставих вътре несъгласието.

— Влез — извика Лиза.

Влезе Нанси.

— Един човек тук казва, че има среща с вас. — Тя отстъпи настрана и в стаята влезе Ерик.

Бен се изправи.

— Да, познавам го — обърна се той към Нанси. — Благодаря, че го доведе.

Когато Нанси излезе от стаята, Ерик погледна Бен.

— Току-що чух, че Гринъл загуби.

— Можеш ли да повярваш? — Бен тръгна към приятеля си.

— Поздравявам те! — Ерик прегърна Бен.

— И аз теб — каза Бен. — Без теб нямаше да се справим.

Ерик прегърна Лиза.

— Благодаря за помощта.

— Имаше ли проблем на входа? — попита Бен.

— Не, никакъв — отговори Ерик. — Казах им, че съм Нейтън, както ти ми поръча.

— Чакай малко — намеси се Оубър, докато очите му се стрелкаха към другите в стаята. — Какво става тук бе, хора? Вчера всички се мразехме, днес — обратното.

— Седни, Шерлок — Бен му посочи канапето. — Тук става най-интересно.

Оубър погледна Ерик.

— Значи ти си бил...

— Просто слушай — прекъсна го Бен и седна на крайчеца на бюрото на Лиза. — Ако си спомняш, Рик и аз трябваше да се срещнем, за да му дам решението „Гринъл“. Но очевидно Рик се е уплашил, че ще му устроя капан, което щях да направя, затова започнал да се оглежда за други източници, от които да вземе решението.

— И тъй като знаеше, че с Бен сме скарани, се обърна към мен. — Ерик седна до Оубър. — Предполагам, че си е помислил, че щом съм написал материал за „Си Ем Ай“, за да получа повишение, значи за милион и половина ще открадна решение.

— Предложил ти е повече от един милион долара — попита Оубър. — Трябваше към мен да се обърне.

— Много смешно — каза Ерик. — Та значи няколко дни преди Деня на благодарността седя си на бюрото и ми се обажда Рик. Казва ми, че иска да си говорим за нашия общ приятел Бен и ме моли да се срещнем в един хотел. Когато отивам там, той ми предлага милион и половина да наглеждам Бен и по някакъв начин да открадна решението.

— Шегуваш ли се? — възкликна Оубър. — И ти какво каза?

— Не мога да повярвам, че не си му креснал да се разкара веднага — обади се Лиза.

— Няма начин — възрази Бен. — Ерик е твърде голям опортюнист. — Той се обърна към Оубър и продължи: — Същата вечер Ерик ми пусна бележка под вратата и ми разказа всичко. Каза, че съжалява за случилото се и че иска да ми се издължи. Толкова се страхувахме, че къщата и телефоните се подслушват, че започнахме да си общуваме с бележки, докато най-накрая не измислихме плана.

— Това търсех, когато ме хвана да се ровя в боклука на Бен — обясни Ерик на Оубър.

— Значи си знаел, че даваш на Рик погрешното решение? — попита Оубър.

— Да — отвърна Ерик.

— И Рик ти е повярвал, тъй като е мислел, че мразиш Бен?

— Точно така.

— И всички сте знаели?

— Да.

— И сега сте притиснали Рик до стената, защото е заложил на погрешното решение?

— Абсолютно.

— **ТОВА Е НАЙ-ВЕЛИКИЯТ ПЛАН НА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА!** — извика Оубър с ръце във въздуха. — Вие сте гениални.

— Стараем се — каза Лиза.

Оубър скочи от канапето.

— Трябва да празнуваме! Това е върха!

— Значи не се сърдиш, че не ти казахме? — попита Ерик, като знаеше отговора.

— Да бе — успокои се Оубър. — Защо не ми казахте?

— Искахме да те предпазим — заяви Бен.

— Не може да бъде — отвърна Оубър.

— Не ти каза, защото нямаш капка мозък и вероятно всичко щеше да провалиш — обади се Лиза.

— Я стига — изпъчи се Оубър. — Аз съм страхотен актьор.

— Сигурен съм — кимна Бен — Но просто нямаше място за шеги. През последния месец аз и Ерик трябваше да се държим така, като че ли все още сме се хванали за гушите. Не можехме да рискуваме да кажем на още някой.

— Нейтън знаеше ли? — попита Оубър.

— Не. — Бен погледна Лиза.

— Можеш да го кажеш. — Лиза се обърна към Оубър. — Тази част беше моя идея. Аз предложих да не се доверяваме на Нейтън. Ето, казах го. Доволен ли си сега?

Бен погледна Оубър.

— Повярвай ми, умирах от желание да му кажа. Но накрая разбрах, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. И когато открихме за микрофона в дипломатическото куфарче... ами това реши всичко. Бяхме убедени, че Рик се е свързал и с Нейтън.

— Значи наистина го подозираш? — попита Оубър.

— Абсолютно — потвърди Бен. — Особено, когато Ерик ми каза, че не е споменавал на Рик за годишниците, а някак си Рик е разбрал. Бях ужасен. Мислех, че Рик използва Ерик, за да вземе решението, а Нейтън — за да ме следи.

— Но защо Рик да не вземе тази информация от Ерик? — попита Оубър, като седна в стола на Бен. — Защо да плаща на двама?

— Защото тогава аз вече не си говорех с Ерик — обясни Бен. — А най-много време прекарвах с Нейтън.

— Все още не знаем дали Нейтън е невинен — посочи Лиза.

— Ох! — Оубър се обърна към Бен. — Той ще се ядоса, че не сте му казали. И като прибавим това към нещата, които му наговори миналата седмица — ще имаш късмет, ако изобщо ти прости.

Бен пъкна ръце в джобовете си.

— Благодаря за напомнянето.

— Не се притеснявай — махна с ръка Ерик. — С Нейтън ще се оправиш после. Сега трябва да празнуваме. Това беше съкрушителна победа.

— Казвам ви — Оубър започна да отваря едно по едно чекмеджетата на Бен, — трябва да си намеря работа тук. Това е най-вълнуващият ден в живота ми. Къде раздават молбите?

— Отдел „Чистота“ си има собствен профсъюз — заяви Лиза. — Предполагам, че ще трябва да минеш оттам.

Без да й обръща внимание, Оубър попита Ерик:

— И как беше да си таен агент? Рискуваш си живота, опасност те дебне на всеки ъгъл, но продължаваш напред, защото знаеш... чакай малко — той спря. — Какво стана с парите, които си получил?

— В някаква банка в Швейцария са. Трябва да ми ги пуснат, след като излезе решението. Обадох се минута след обявяването и още

нямах достъп. Предполагам, че никога няма да ги видим.

— Знаеш ли какво можехме да направим с един милион долара? — изстена Оубър. — Можехме да си купим някаква малка държава. Да станем собственици на Гуам. Можехме да построим най-големия сандвичев паметник в света в чест на сандвичевите богове.

— Жалко — каза саркастично Ерик. — За паметника не се сетих. Може би ще успея да си ги взема. — Той се обърна към Бен и добави. — Но се учудвам, че Рик още не ти се е обадил. Сигурен бях...

— Вече се обади — прекъсна го Бен.

— Така ли? Кога?

— Минута след като влязохме в кабинета. Беше онемял.

— Трябваше да го чуеш — намеси се Оубър. — Бен го разпокъса! Искях да имаме видеофон, за да му видим изражението.

— Не знам дали трябваше така да му говориш — обади се Лиза, докато седнаше на стола си.

— Честно казано — въздъхна Бен, — точно сега ми е все тая. Просто съм щастлив, че животът ми отново си е мой.

— Както искаш — вдигна рамене тя. — Но те съветвам да си пазиш гърба. Той няма просто да изчезне.

Ерик погледна часовника си.

— Искам да чуя какво точно си му казал, но наистина трябва да се връщам на работа. По-късно ще говорим.

— Разбира се — усмихна се Бен — Но не мисли, че само защото си ми спасил задника, съм ти се отсърдил за статията.

— Да, да, никога няма да ми простиш — Ерик тръгна към вратата. — Чувал съм го и преди.

— Чакай — Оубър спря Ерик. — С кола ли си?

— Да, защо?

— Защото ще ме хвърлиш на работа. — Оубър взе палтото си и тръгна след Ерик. — Между другото, Бен, благодаря, че ме покани днес. Не беше чак толкова вълнуващо, но не беше и лошо.

— До довечера — махна им Бен.

Когато вратата се затвори след тях. Лиза погледна Бен.

— Е, как се чувстваш? На върха, нали?

— Невероятно се чувствам — Бен удари по бюрото. — Трябваше да чуеш Рик по телефона. Беше толкова бесен.

— Все още продължавам да мисля, че не трябваше...

— Лиза, не сега. Не искам да ми се махне това настроение. Чувствам се велик, властен. Чувствам се тока, сякаш мога да командвам малка армия от бунтовници.

— Трябва да призная, че високото самочувствие ти отива. Не съм те виждала толкова щастлив, откакто ти позволих да ме вкараш в леглото.

— Колко смешно — каза Бен. — Защото, както аз си го спомням, ти дърпаше мен. Или ме молеше, по-точно.

— Забравих, че си специалист по ревизионистка история. Трябваше да си знам.

— Повярвай ми, фактите не са се променили. — Бен се разходи до канапето. — Ти беше тази, която се молеше. Всъщност, ако не се лъжа, каза: „Точа си зъбите за тебе, откакто те видях“. Това да ти говори нещо?

— Ох, недей — изпъшка Лиза. — Казах ти го, за да те накарам да се чувстваш по-добре. Беше лъжа и ти го знаеш.

— Дай да те питам нещо — погледна я Бен. — Ако толкова не искаше да си лягаш с мен, защо не носеше никакво бельо същата вечер?

Лиза се изчерви.

— Казах ти, забравих да си взема резервни. Трябваше да се изпера. Това е единствената причина.

— Да бе — засмя се Бен. — И ако бях пълен глупак, можеше и да ти повярвам.

— Добре, че си само половин глупак.

— Аха. И какво още каза тогава? — попита Бен. — Че когато съм искал, ти си била готова. — Той се протегна на канапето. — Аз съм готов.

Лиза се приближи до него.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— С късметлийските гащи ли си?

— Разбира се. Днес беше голям ден за мен. — Лиза седна на канапето, а Бен продължи — Знам, че и ти го искаш, на лицето ти го пише.

— Така ли? — Лицето ѝ доближи неговото.

— Така, ами. Освен това чу какво казах. Готов съм.

— Е, мечтай си — засмя се Лиза и се отдръпна. — Да не мислиш наистина, че като си постигнал твоята мачо победа, можеш да си настроиш хормоните и да ме накараш да легна с теб?

— Горещо-долу — каза Бен.

— Значи взимаш някакви силни халюциногени. — Лиза тръгна към бюрото си. — Това, че днес стана едно чудо, не значи, че ще последва и второ.

Бен се изправи и стегна вратовръзката си.

— Значи ли това, че няма да се любим на канапето?

— Направо невероятно — каза Оубър, когато той и Ерик излязоха от асансьора в Голямата зала. — Не мога да повярвам.

— Всичко свърши Бен — обясни Ерик. — Щом му казах за Рик, той беше готов с плана за няколко часа.

— Умничък си е Бен — поклати глава Оубър.

— Мога само да кажа, слава богу, че вече не ми се сърди. Стане ли въпрос за отмящение, Бен е гадно копеле.

— Мислиш ли, че Нейтън ще му прости?

— Никакъв шанс — заяви Ерик, докато двамата минаха покрай пазача и излязоха от съда.

— Сигурен ли си, че е той? — попита Лунген, когато Ерик и Оубър напуснаха сградата.

— Шегуваш ли се? — каза Фиск. — Разбира се, че е той. Последния път, като бях в „Хералд“, моят приятел ми го посочи.

— И не се е записал с името Ерик Строумън? — Лунген се обърна към пазача, който стоеше на главния вход.

— Не — отвърна той и разлисти папката си. Намери това, което търсеше, и посочи листа: — Каза, че името му било Нейтън.

— Това е другият приятел — обясни Фиск. — Бен ни хвърля пясък в очите от самото начало. Казах ти, че е лъжец.

— Искам да се обадиш на приятеля ти в „Хералд“ — поръча Лунген. — Ако Ерик и Бен си говорят, искам да знам защо.

Докато се връщаше от работа, Бен се ужасяваше от мисълта за неизбежния сблъсък с Нейтън. Може би ще си дойде по-късно, помисли си Бен, докато бавно се изкачваше по неизчистената и заледена пътека към входната врата. Отвори вратата и се зачуди как ще каже на Нейтън.

— Значи си планирал всичко и си казал на всички, без мен и Оубър? — попита Нейтън, преди Бен да успее да извади ключа от ключалката.

— Значи си чул добрите новини — каза Бен.

— Едно нещо ще те питам — Нейтън застана срещу Бен в средата на дневната. — Защо имаш доверие на Лиза, а на мен — не?

Бен заобиколи Нейтън и влезе в кухнята, като търсеше начин да замаже положението.

— Това не е вярно. Всъщност, казах ѝ за плана едва преди три дни, когато най-накрая Рик инвестира в „Гринъл“. Като видях, че Рик се хвана на въдицата, разбрах, че Лиза е невинна. Ако работеше с Рик, щеше да му каже.

— Но това не означава, че трябва да споделяш всичко с нея.

— Напротив — възрази Бен. — Иначе нямаше да спре да говори как Рик е заложил на погрешното решение, а това беше нещо, което не исках никой да казва на глас.

— Чудесно. Благодаря. — Нейтън тръгна към стълбището. — Само това исках да знам.

— Чакай! — Бен се върна в дневната. — Къде отиваш?

Нейтън не отговори и се прибра в стаята си.

Бен погледна Оубър.

— Какво искаше да му кажа?

— Хайде де — каза Оубър, — голям човек си. Знаеш какво си направил. Да не би да очакваше да те прегърне и да се сдобрите?

— Не, но чак да не ми говори?

— Няма да е задълго — успокои го Оубър. — Не се безпокой. Сигурен съм, че ще му мине. Нали ти е приятел все още.

— Но беше толкова незряло да...

— Погледни го от неговата гледна точка. Поне не те кара да се изнасяш и да си търсиш нова квартира.

— Ох, че смешно — каза саркастично Бен. — Надявам се до Нова година да му мине.

— Защо? Нима ще имаш свободно време да празнуваш?

— Е, имаме купища молби да оправяме, но съдиите няма да ги има следващите няколко седмици. До втората седмица на януари сме практически затворени.

— Пак ли трябва да ходиш на работа всеки ден?

— Шегуваш ли се? Правосъдието не спи. Дори не дремва. А ако все пак задреме, дори не си удря главата в масата.

— Стана ми ясно. — Оубър се изправи. — Само ми кажи кога излизаш в отпуска, за да мога и аз да планирам.

— Вероятно само на Коледа и на Нова година.

— Значи тук ще си празнуваме. — Оубър се запъти към кухнята да прави вечеря.

— Все ми е едно къде ще празнуваме — последва го Бен. — Само се надявам следващата година да не е толкова стресова, колкото тази.

Оубър драсна клечка кибрит и запали газовия котлон.

— Не се надявай.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Две седмици по-късно в седем и половина сутринта Бен четеше вестника на бюрото си. Носеше дънки и стар вълнен пуловер и беше очарован от факта, че съдиите ги няма и може да се облича както си иска. Обърна на трета страница, облегна се напред и се зарови в мненията на най-известните водещи на рубрики във Вашингтон. Когато Лиза влезе в кабинета, той вдигна глава.

— Честита Нова година — каза тя. Беше отишла предишната седмица в Калифорния, за да прекара празниците със семейството си. Въпреки че бе облечена с черен пуловер и избелели дънки, първото нещо, което Бен забеляза в нея, беше шоколадовият тен.

— Изглеждаш страхотно! — Бен я целуна по бузата.

— Благодаря. А ти си блед. — Тя отвори куфарчето си и стовари петнайсетсантиметрова купчина хартия на бюрото си.

— Минала си през всичко това? — Бен беше удивен.

— Какво да ти кажа? Много съм добра. — Лиза започна да подрежда документите и забеляза бележката в ъгъла на бюрото си. — Какво е това?

— Обяди за сътрудниците — обясни Бен. — Тъй като половината ни стаж изтече, започват да организират частни обеда със съдиите, за да се опознаем.

— Колко хубаво — каза Лиза.

— Би трябвало да е интересно — отвърна Бен. — Освен с Холис, не мисля, че съм си разменил и две думи, с който и да е друг.

— Значи ще се поомешаме и съдът плаща? Каква сделка. — Лиза се облегна на стола си и се загледа в Бен. — Като говорим за сделки, не мога да спра да мисля за „Гринъл“.

— Какво да ти кажа? Планът беше жесток.

— Не е вярно — отвърна Лиза студено — Беше напълно откачен. Колкото повече мисля за него, толкова повече разбирам, че това беше най-тъпото нещо, което можехме да измислим.

Бен се изправи в стола си.

— Какво ти става?
— Нищо ми няма — продължи да подрежда документите Лиза.
— Просто мисля, че беше тъпо.
— Как така тъпо? — подразни се Бен.
— Тъпо беше, защото единственото, което направи, бе да вбесиш Рик. В края на краищата не постигна нищо друго.
— Напротив.
— Така ли? — погледна го Лиза. — Какво друго постигна?
— Разкарах Рик.
Лиза остави документите.
— Нека те питам нещо — каза тя. — Когато съставяше плана за „Гринъл“, каква беше истинската ти цел?
— Каква е била истинската ми цел ли?
— Целта ти — повтори Лиза. — Какво се надяваше да постигнеш?
— Нямахте истинска цел — обясни Бен. — Рик се свърза с Ерик, Ерик се свърза с мен. Оттам нататък направих така, че Рик да не спечели.
— Но за какво беше най-много загрижен? Какво ти се въртеше в главата?
— Милион неща — отвърна Бен. — Вълнение, страх, безпокойство, гняв, отмъщение...
— Точно така — прекъсна го Лиза и вдигна пръст. — Отмъщение.
— Какво му е на отмъщението? След всичко, което ми причини Рик, бях бесен.
— И с право — кимна Лиза. — Но откакто започна това, до такава степен си обзет от мисълта за отмъщение, че си спрял да мислиш как точно ще се измъкнеш от тази бъркотия.
— Не ми ги разправяй тия — ядоса се Бен, — най-голямата ми грижа беше да се измъкна.
— Тогава защо не се опита да направиш така, че да арестуват Рик? Ако знаеше къде ще се среща с Ерик, защо не съобщи мястото на властите?
— Не знаехме къде ще се срещнат — обясни Бен. — Рик винаги звънеше на Ерик точно преди самата среща. Ерик отиваше във фойето на някой хотел и след това Рик му се обаждаше от друг. Освен това

дори и да исках, не можех да отида в полицията, защото щяха да ме арестуват на секундата.

— Виждаш ли къде е основната грешка в мисленето ти? Можеш да отидеш в полицията, но не искаш.

— Естествено, че не искам. Не се обиждай, но си обичам работата.

— Забрави работата. Животът ти е по-важен.

— Лиза, не знам защо си откачила така. Последните три седмици бяха напълно спокойни. Нямам грижи. Нищо не ми тежи. Рик изчезна...

— Рик не е изчезнал! — Лиза повиши глас. — Кога ще си го набиеш в главата? Рик може да е вбесен, може да е останал без пари, може да ти е сърдит, но не си е отишъл! И ако мен ме прецакаш с няколко милиона долара, бъди сигурен, че от момента, в който това се случи, ще започна да кроя план как да ти го върна.

— И какво толкова те тревожи?

— Просто искам да си отвориш очите. В опасност си.

— Какво искаш да направя? Да тичам при Холис и да го моля за помощ?

— Не знам дали трябва да отидеш при Холис, но по принцип идеята ти е правилна. Иначе никога няма да се измъкнеш. Този човек веднъж срязва гумите на баща ти — ще изчакаш ли да видиш какво ще направи сега?

Без да каже нищо, Бен грабна калкулатора от бюрото си и нервно започна да натиска бутоните.

— Знаеш, че съм права — добави Лиза — През цялата катастрофа нито веднъж не се замисли как да се измъкнеш от тази каша — просто беше обсебен от мисълта, че Рик те е надцакал.

— Не е вярно! — Бен продължи да се бори с бутоните.

— Вярно е. — Лиза взе калкулатора и го хвърли в кошчето до бюрото му. — Не можеш да преживееш, че те е надхитрил. И само за отмъщение си мислиш. Нека ти кажа нещо, обаче, отмъщението е лесна работа. Да прекараш Рик не беше кой знае какво. Трудно е да го хванеш. А за да направиш това, трябва да жертваш нещо. Така че веднъж в живота си ще трябва да си признаеш, че не можеш да се справиш сам.

— Може и да не мога, но ние...

— Не, и ние не можем — възрази Лиза. — Ние нищо не можем да направим. Не се засягай, но ти, аз и всичките ти приятели с шпионските играчки нямаме възможност да усетим какво ще измисли Рик сега. Колкото и да сме умни, не сме чак толкова добри. И докато не признаеш това, никога няма да се измъкнеш.

Бен мълчеше и гледаше в бюрото.

— Мислиш, че трябва да се предам.

— Да — каза Лиза. — През последната седмица прехвърлях всички възможни изходи от тази ситуация. Каквото и да се случи, властите по някакъв начин ще разберат. Това трябва да го приемеш.

— Освен ако не заковем с нещо и Рик.

— Това няма значение. На Рик му е все тая дали ще кажем на полицията, че е гений. Не могат да го открият. Но теб по всяко време могат да те намерят. Щом Рик е някъде навън, винаги над главата ти ще виси тази опасност.

— Ами ако сами хванем Рик?

— Пак няма знамение — заяви Лиза нетърпеливо. — Дори и сами да хванем Рик, ще трябва в един момент да го предадем на полицията. Не можем да го държим вечно в мазето. А в момента, в който го предадем, можеш да си сигурен, че ще обвини за всичко теб.

— Значи каквото и да стане, съм вътре.

— Това се опитвам да ти обясня. Така че най-добре е да отидеш в полицията и да предотвратиш това, което Рик може да ти направи.

— Може би ще се смият над мен, защото сам се предавам.

— Възможно е. А ако им дадем достатъчно солиден план, може дори да те пуснат, за да хванат Рик в действие.

Бен се замисли и най-накрая каза:

— Ако се предам, трябва да се сбогувам с работата си.

— Не е задължително — отвърна Лиза. — Може да ти дадат медал за храброст.

— Знаеш ли, дай да спрем. — Бен обърна стола си.

— Какво има? Какво казах?

— Нищо. — Бен не се обръщаше.

— На мен ли се сърдиш?

— Не се сърдя на теб. На себе си се сърдя. Трябваше преди седмици да приключа с това.

— Сега е лесно да се каже. Преди три седмици нещата бяха различни.

— Така си е — саркастично се съгласи Бен.

Лиза се върна на бюрото си.

— И какво ще правиш?

— Още не знам — призна Бен. — Остави ме да помисля.

В осем без петнайсет същата вечер Бен излезе от съда и тръгна към „Юниън Стейшън“. Спусна се с ескалатора в слабо осветената, неотоплена и препълнена с реклами зала, заобиколен от нему подобни, запътили се към върха, облечени в бизнес доспехи жители на Вашингтон. Бен започна да брои сините костюми на тънко райе, кафявите кожени куфарчета и черните шалчета около него. Повечето от тези, които притежаваха и трите неща, оплешивяваха и само един си беше разхлабил вратовръзката. Бен изведнъж го замъчи клаустрофобия и се приближи към края на платформата. Какво правя със себе си, по дяволите, зачуди се той, като гледаше хората наоколо. Когато сребристият вагон със свистене спря до платформата, Бен се качи и намери свободно място. Две минути след като потегли, влакът отново рязко спря.

— Съжаляваме за неудобството, но пред нас на гарата има друг влак — съобщи скърцащ глас. — Ще тръгнем след няколко минути.

Тълпата изстена в един глас, а Бен се намести по-удобно в седалката си.

— Всеки ден — въздъхна пътникът до Бен. — Не могат ли веднъж да си изчислят правилно времето? Не е като за пръв път да има час пик.

— Така е — промърмори Бен и кимна на младежа. Едва ли имаше и шестнайсет години, но беше облечен в костюм и вратовръзка.

— Защо едно и също нещо се повтаря всяка вечер? — попита момчето. — Защо не вземат да го оправят?

— Нямам представа. И съм твърде уморен да мисля за това.

— Не ми говори за умора — каза момчето с лек акцент от Масачузетс. — Първо бягай по двацет пъти на ден от Сената до Белия дом и после ми приказвай.

— Значи си стажант?

То гордо разтвори палтото си и показа ламинирания пропуск за Сената, увиснал около врата му.

— Предпочитам да ме наричат паж. И ако те интересува как някой сенатор си обича кафето, само ми кажи. Знам ги наизуст.

— Служители на народа, така ли?

— Така се казва. Но няма да съм там задълго.

— И защо? — попита Бен.

— Защото съм добър в работата си. Решавам проблеми. — Момчето махна с ръка към предната част на влака. — Това не им е наред на хората, които съставят влаковите разписания. Нито един от тях не може да решава проблеми. Те са скучни, закостенели, реактивни. Затова сега седят там. Никой няма проактивен подход.

— А ти как би разрешил проблема?

— Не е толкова разрешение, колкото подход. Според мен, ако наистина искаш да се справиш с един проблем, трябва да стигнеш до същността му. Но никой в този град не прави така. Просто обикалят отбранително около всичко.

— И това ли е големият ти план?

— Не съм казал, че ще променя из основи железницата — отвърна му момчето. — Просто ти казвам какъв ми е подхода.

— Мислиш ли да следваш право? — попита Бен.

— Откъде знаеш?

— Подушвам адвокатите от километри. Имат си особена миризма.

— Не се присмивай на това, което не разбираш. Само адвокатите ги приемат на сериозно тези дни. Без тази диплома никой няма да ме чуе, но ако съм адвокат, ще нося истинска отговорност.

— Така ли мислиш?

— Знам, че е така — настоя момчето, а влакът тръгна. — Добрите идеи стигат само донякъде. Трябва да ти имат доверие, за да свършиш наистина нещо. Ако се задушаваш в работата си, необходимо е сериозно да се замислиш. Право всеки може да следва. Ще ти осигури бъдеше.

— Благодаря за съвета — каза Бен, докато влакът спираше на следващата спирка. — Ще си помисля.

— Надявам се — отвърна момчето. — Това може да промени живота ти. — То стана и тръгна към вратите. — Тук слизам. Приятна

вечер.

— И на теб — махна му Бен. След секунди вратите на метрото се затвориха и влакът потегли.

Когато Бен пристигна в тях, Ерик и Оубър миеха чинии в кухнята.

— Най-накрая — каза Оубър, щом видя Бен.

— Не му казвай — Ерик бършеше керамичната купа за спагети.
— Няма да му хареса.

— Не е вярно — ръцете на Оубър бяха покрити със сапун. — Ще му хареса. — Бен си свали сакото, а Оубър прекоси стаята. — Измислихме нов начин за организация на съдебната система.

— Страхотно — отбеляза сухо Бен и влезе в кухнята.

— Какво се е случило? — погледна го Ерик. — Изглеждаш ужасно.

— Благодаря.

— Всичко наред ли е в работата? — попита Ерик.

— По-добре не може да бъде. — Бен извади от хладилника накълцано говеждо, останало от стара поръчка на китайска кухня. — Всеки ден е цяло удоволствие.

— Да не би Рик да се е обадил?

— Още не. — Бен си взе вилица от чекмеджето.

— Майната му на Рик. Него го няма вече. — Оубър изплакваше една пластмасова чаша. — Чуйте ме сега. Ето какво предлагаме. За да направим съдебната система по-ефикасна, няма ли да е страхотно, ако всичко — всяко дело, всяка промяна, всяко обсъждане — се решава с канадска борба?

— Само си помисли за малко — помоли Ерик. — Недей веднага да го отхвърляш.

— Представи си възможностите — размаха ръце Оубър. — Адвокатските фирми ще са пълни с огромни борци, които ще ги избират в най-добрите фитнес салони.

— Завръщане към Дарвинизма — прекъсна го Ерик. — Оцеляват най-силните. Незабавна справедливост.

— Ваша Светлост, протестирам. Едно, две, три — и делото се прекратява. — Оубър започна да се преструва, че губи въображаема

игра на канадска борба.

— Е? — попита Ерик, докато Бен седна на кухненската маса.
— Какво мислиш? Идеята не е лоша, нали?

Бен се загледа в накълцаното говеждо.

— Мислиш ли, че трябва да се предам? — попита той.

— Какво?

— Чу ме. Мислиш ли, че трябва да се предам?

— Защо ще го правиш? — попита Ерик.

— За да се измъкна от тази каша.

— Няма да се измъкнеш — не се съгласи Ерик. — Само ще затънеш още повече. Кажеш ли на някого, ще те уволнят веднага.

— Е, и? Работата ми струва ли си всички тези главоболия?

Ерик захвърли кърпата за бърсане на плота и се доближи до Бен.

— Добре ли си? — попита той. — Имаш най-добрата правна работа в света. Защо ще искаш да я рискуваш?

— Ти какво мислиш? — Бен се обърна към Оубър.

— Ако говориш сериозно, съгласен съм с Ерик. Защо да рискуваш всичко сега? Победихме Рик. Той изчезна. За какво се притесняваш?

— Ами ако се върне? — попита Бен. — Тогава какво ще правя?

— Нямам представа — каза Оубър. — Но ако ще си разбиваш живота, поне изчакай Рик да се покаже отново. Иначе ще захвърлиш всичко без никаква причина.

— Може би — започна да човърка месото Бен. — Макара да не съм сигурен, че е така.

Същата вечер Бен се опитваше да заспи. Стъпалата му бяха подгизнали от пот и непрекъснато търсеше удобна позиция. Лежеше по гръб и си мислеше за зелени ливади. Обръщаше се на една страна и си представяше люлката на сапфирените океански вълни. Лягаше по корем и си фантазираше, че люби дългокрака червенокоса красавица. Но накрая ливадата се превръщаше във Върховния съд, вълните започваха да се разбиват твърде силно в брега, а червенокосата добиваше чертите на Рик. Очите му отдавна бяха привикнали с тъмното. Той стана от леглото и седна на бюрото си. На една от

лавиците видя евтините метални везни, подарък от майка му, когато стана сътрудник. Той ги свали от лавицата и се усмихна.

С два пръста започна да накланя последователно всяка страна на везните, като се надяваше, че монотонното движение ще го приспи. Пет минути по-късно все още беше съвсем буден. Отвори горното чекмедже, за да си търси нови занимания и извади гумички, кламери, маркери и други канцеларски пособия. Постави от лявата страна на везните машинката за махане на телбодове и видя как се наклониха наляво. Добави и един кламер и каза:

— Това е всичкото добро на света. — Сложи и маркера. — Това е всичко, което е светло. С усмивка добави и шишенце коректор. — Това е честността ми — прошепна той. — Постепенно добави моливи, още телбодове, ластичета и гумичка: интелигентността му, последователността му, щастиято му, бъдещето му. Грабна портфейла си от бюрото и го задържа над все още празната дясна страна на везните. — Това е Върховният съд — обяви и пусна портфейла. Когато той се удари във везната, канцеларските материали се разхвърчаха из въздуха.

— Сигурен ли си? — попита учудено Лиза.

— Не съвсем — каза Бен рано на следващата сутрин. — Но деветдесет на сто да. Само ми кажи каква мислиш, че трябва да е следващата стъпка.

— Зависи на кого ще се довериш. — Лиза отпи от кафето си. — Вероятно можеш да отидеш при Холис.

— Мислих за това — Бен се надяваше, че чашата чай ще успокои нервите му. — Но не вярвам той да е подходящият човек. Може да ми помогне да загладя нещата, ако отида при властите, но не е в състояние да ми помогне да хвана Рик.

— Съгласна съм. Холис може да е велик съдия, но никога не би ти позволил да използваш положението си в съда, за да хванеш Рик.

Бен уви края на торбичката с чай около лъжичката, за да я изстиска.

— И кой ни остава?

— Не бих отишла при Лунген или Фиск. Никога няма да ти помогнат.

— Дума да не става. Ще ме арестуват, още щом си отворя устата.
— Ами ако ги прескочиш? Отиди да говориш с началника на секретарите.

— Мислих снощи и за това. Трябва ми някой с власт, който не чака повишение. Така ще е по-заинтересован да хване Рик, отколкото да ме предаде.

— Значи трябва да отидеш при шефа на секретарите.

— Добре, решено.

Лиза се облегна назад.

— Не мога да повярвам, че ще се предадеш.

— Така ли? Нали ти предложи всичко това?

— Знам. Просто не мога да повярвам, че го правиш. Какво те накара да решиш?

— Новият шеф на транспорта във Вашингтон.

— Кой? — попита Лиза.

— Нищо. Няма значение — отвърна Бен. — Когато наистина се замислих, разбрах, че си права. През последните няколко месеца бях изгубил контрол.

— И кога ще го направиш?

— Мисля по обяд. Просто трябва да намеря името на шефа на секретарите.

— Как ще отидеш да го видиш?

— Ще кажа на секретарката му, че нося спешно съобщение от съдия Холис. Щом вляза при него, ще му обясня нещата и ще го помоля да ни помогне с Рик. — Лиза кимна одобрително, а Бен продължи: — Това означава, че трябва да направим само още едно нещо.

— Кое е?

— Да помислим как да хванем Рик.

По обяд Бен взе палтото си и тръгна към вратата.

— Значи отиваш? — Лиза подаде на Бен куфарчето му.

— Може да се каже — каза Бен. — Ако ми повярва, ще имаме някакво време, но ако ме арестува...

— Сигурна съм, че ще ти повярва — прекъсна го Лиза. — Това е най-добрата им възможност.

— Може би първо трябва да се обадя на нашите — поколеба се Бен. — Така няма да се шашнат, като видят сина си по новините тази вечер.

— Няма да те дават по новините — успокои го Лиза. — Секретарите ще се влюбят в плана. — Тя забеляза гънката на челото на Бен. — С теб всичко е наред, нали?

— Мисля, че да. Искам да кажа, нали така решихме. Не би трябвало толкова да се притеснявам...

— Но си притеснен.

— Разбира се — въздъхна Бен. — Става въпрос за живота ми. През следващия час ще го взема и ще го запокитя в тоалетната. По някаква глупава причина това хич не ми харесва.

— Искаш ли да дойда с теб?

Бен се замисли.

— Не.

— Идвам. — Лиза отвори гардероба.

— Не, добре съм — настоя Бен с разтреперан глас. — Няма причина и ти да се замесваш.

— Сигурен ли си? — попита Лиза с палтото в ръка.

— Напълно — каза твърдо Бен. — Не е необходимо да идваш.

— Внимавай.

— Ще внимавам. — Бен забеляза, че дръжката на куфарчето му е мокра от пот. — Само не забравяй да ме гледаш по новините довечера. Аз ще съм тоя в прангите.

— Не говори така. Всичко ще бъде наред.

— Благодаря, че ме лъжеш — отвърна Бен. — И благодаря за помощта.

— Когато кажеш — усмихна му се Лиза и Бен излезе.

Докато пътуваше с метрото до Пентагона във Вирджиния, стомахът на Бен се бунтуваше от безпокойство и вълнение. Месеци наред бе правил всичко възможно, за да избегне този момент, а сега сам го предизвикваше. Когато метрото пресече Арлингтън, Бен се зачуди дали не полудява и дали това е наистина най-добрият начин да се справи с положението. С мъка се откъсна от нерешителността и се успокои, че всичко е наред. В края на краищата, друг начин нямаше.

Излезе от влака и застана лице в лице с Пентагона. Последва указанията на момичето от рецепцията и тръгна към кабинетите на службата на секретарите на САЩ. Те се намираха в двайсететажна съвременна сграда и вътре беше щабът на деветдесет и пет назначени от президента секретари, както и на директора им. Те отговаряха за федералната съдебна система и за сигурността на федералните съдии и свидетели. Въпреки че Карл Лунген и Денис Фиск отговаряха за съдиите във Върховния съд, докато бяха в окръг Колумбия, главният офис назначаваше отделни секретари, които да охраняват онези съдии, които излизат извън окръга.

Бен пое дълбоко дъх и дръпна стъклените врати на сградата. Влезе вътре и го спря охраната.

— Мога ли да ви помогна? — попита пазачът.

— Имам среща. Бен Адисън.

— С кого? — попита подозрително пазачът.

— С директор Алекс Дероса.

Пазачът провери в списъка си, върна се зад бюрото и вдигна телефона.

— Тук е Бен Адисън за Дероса — каза той. — Да, ще го изпратя. — Той погледна Бен и добави: — На дванайсетия етаж. Не можете да се объркате.

Минути по-късно Бен излезе от асансьора на дванайсетия етаж.

Пред стъклената врата, която водеше до редиците от офиси, седеше секретарка.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

— Имам среща с директор Дероса. Аз съм Бен Адисън.

— Да, той каза да оставите съобщението от Холис на мен.

— Съжалявам, но не мога да направя това. Имам стриктни указания да предам съобщението лично.

— Господине, можете да го оставите на мен. Директор Дероса е много зает днес.

— Нека ви обясня нещо — вълнението на Бен се превръщаше в раздразнение. — Съдия Мейсън Холис също е много зает. Има трима лични помощника и двама сътрудници. Да не говорим за триста души персонал във Върховния съд, които също са под пряката му власт. Всеки един от тези хора можеше да напечата бележката и да я изпрати тук. Но съдия Холис реши да го направи устно по мен. Ако съдия от

Върховния съд има толкова важно съобщение, че дори не го представя в писмена форма, наистина ли мислите, че е без проблем да го оставя на вас?

Бен се втренчи в секретарката, докато накрая тя вдигна телефонната слушалка.

— Бен Адисън е тук, господине Съдия Холис е помолил съобщението да бъде предадено лично. — Тя замълча. — Да, много е настойчив — отново се заслуша, затвори телефона и натисна малък бутон, който отключи стъклените врати. — Можете да влезете, господин Адисън. Той е в дъното, вдясно.

Бен тръгна по коридора и се опита да се успокои. Щом посегна към бравата на вратата на Дероса, тя рязко се отвори.

— По-добре наистина да е важно — блокира входа с тялото си Дероса. Беше нисък и пълничък, известен с острия си ум и липсата на търпение. С дебели и космати ръце и навити до лактите ръкави на ризата, Дероса посочи към единствения стол пред бюрото му. — Сядай.

По стените висяха военни награди — медали в рамки, ленти, похвали и дипломи от Морската академия и правния факултет в Колумбия. Отдясно имаше снимки на Дероса с двама бивши президенти.

— Казвай секретното съобщение — излая Дероса и седна зад бюрото си.

— Става въпрос за нещо много важно, но съобщението не е от съдия Холис — започна Бен.

— Какво, по дя... — Дероса се изправи. — Я изчезвай оттук! Лично ще се обадя на Холис и ще му кажа да те...

Бен също се изправи, докато Дероса заобикаляше бюрото си.

— Никой не знае това, но един сътрудник е издавал информация от Върховния съд — изрече той. — Чарлз Максвел знаеше за решението, преди да бъде обявено!

Дероса замръзна и присви очи.

— Седни.

Бен седна.

— Сега почни отначало. Кой е сътрудникът?

Бен замълча.

— Аз.

— Слушам те — каза Дероса.

— Няколко седмици след началото на есенната сесия мъж на име Рик Фейгън, който твърдеше, че е от бившите сътрудници на Холис, ми се обади в офиса и попита дали имаме нужда от помощ в новата обстановка. Много стари сътрудници го правят. Там трудно се започва и...

— Знам как е — прекъсна го Дероса.

— Както и да е, аз повярвах, че Рик е стар сътрудник, затова като си говорехме един ден, той ме попита за решението на делото „Си Ем Ай“. Заявих, че не мога да му кажа, а той ми обеща да си мълчи. Знаеше всичко за моралния кодекс и цял месец непрекъснато ни беше помагал. — Бен усети нетърпението на Дероса и продължи: — Затова между другото му казах какво е решението за „Си Ем Ай“. Няколко дни по-късно Максвел заложи на тази информация и спечели. Когато се опитах да намеря Рик, беше изчезнал. Телефонът му бе изключен, апартаментът — празен. Поразрових се и разбрах, че никога не е бил сътрудник в съда. И през последните четири месеца се опитва да получи от мен друго решение.

Дероса почеса брадата си.

— Казал ли си му нещо друго?

— Миналия месец нарочно му дадох погрешно решение по делото „Гринъл“. Но само за да го ядосам. — Дероса се усмихна. — Така за малко ме остави на мира. Ала съм сигурен, че пак ще ме потърси.

Дероса се замисли върху думите на Бен.

— Значи си нарушил най-основното правило на най-висшия съд в тази страна и сега искаш да ти спася задника. Дай ми една причина да не те зарешетя веднага и да не те обвиня в намеса в работите на съда.

Бен го погледна в очите.

— Мога да ви помогна да хванете Рик.

Дероса отиде до стола си и седна.

— Продължавай.

Два часа по-късно Бен се върна в съда.

— Какво стана? Направи ли го? Как мина? — засипа го с въпроси Лиза, още преди той да успее да затвори вратата.

— Направих го. Казах им.

Бен седна в стола си, а Лиза — на ъгъла на бюрото му.

— Те какво казаха? Говори, де!

— Успокой се. Ще ти разкажа — той звучеше като упоен.

— Не ми разправяй да се успокоявам. Кажи ми какво стана.

— Мисля, че мина добре. Искаше...

— Кой? Дероса ли?

— Да — каза Бен. — Той е шефът там. Искаше всички подробности. И ти казвам — всичко. Как съм излъгал детектора, как Рик се обади на Ерик, как Рик реагира на „Гринъл“. Повече от час му говорих. И след това му казах за плана.

— Хареса ли му? Беше ли впечатлен?

— Не мисля, че той по принцип се впечатлява. Дероса е един от ония бивши военни с каменни лица. Както и да му говорех, нямаше никаква реакция.

— Очевидно иска да му помогнеш да хване Рик. Иначе нямаше да те пусне да си излезеш.

— На това се надявах. Но той само каза, че искал да помисли.

— Ще се съгласи — заяви Лиза. — Ако не ти беше повярвал, щеше да излезеш от кабинета му в белезници.

— Знаеш ли какво се чудех? — попита Бен. — Ами ако Рик ме е наблюдавал днес? Ами ако е видял къде отивам?

— Съмнявам се — поклати глава Лиза. — Нали точно затова бяхме проактивни. Рик е твърде зает да планира контраудара си, за да губи време да те следи.

— Надявам се да си права.

— И Дероса каза ли, че ще ти се обади?

— Обеща, че ще се свърже с мен и ме предупреди да не казвам на никой друг. Знаеше, че медиите ще полудеят, ако научат.

— Значи това е. Засега всичко е наред.

— Засега — кимна Бен.

— Не се притеснявай. Направи най-умното нещо — най-накрая започна да мислиш, а не да действаш емоционално. Това е първата стъпка в по-добрата посока.

По-късно през седмицата Бен едва се напъха в претъпканото метро, за да отиде в центъра. Винаги пристигаше на метростанцията точно в шест и четирийсет и пет всяка сутрин и вече разпознаваше много от редовните пътници. Въпреки че бяха заедно по петнайсет минути всеки ден, почти не си говореха. Повечето сутрини, като тази, бяха изгубени в мисли за работата, която им предстоеше. Но Бен мислеше за секретарите. Защо не се обаждат, по дяволите, чудеше се той.

След като метрото разтовари известно количество пътници на „Фарагът Норт“, Бен намери празно място и седна. Загледа се в куфарчето в скута си. Може би няма да се съгласят, притесни се той. Когато метрото стигна „Метро Сентър“, десетки пътници започнаха да кръстосват вагона. Жената точно пред Бен бръкна в джоба си и извади обикновен плик.

— Вие ли изпуснахте това? — попита тя.

— Не мисля — разгледа чисто белия плик Бен.

Жената настойчиво се втренчи в него.

— Видях ви да го изпускате. — След това продължи по-топло: — Сигурен ли сте, че не е ваш?

— Всъщност, да — взе плика Бен и го сложи в куфарчето си. — Трябва да е паднал от джоба на палтото ми.

Когато вагонът потегли, Бен вдигна глава. Жената я нямаше.

Метрото спря на „Юниън Стейшън“, Бен спокойно слезе и се отправи към ескалаторите. Въпреки че умираше от нетърпение да отвори плика, знаеше, че каквото и да пише вътре, не бива да се чете на открито. Бавно започна да си проправя път през стотиците пътници, които изпълваха станцията, докато най-накрая видя табелка за мъжката тоалетна. Огледа се, преди да влезе. Зад него нямаше никой. Провери всичките пет кабинки. Бяха празни. Влезе в крайната, заключи вратата и разкъса плика. Като се опитваше да не отиде направо накрая, започна да чете:

Първостепенната ни задача е да открием Рик. Но споразумението ни изцяло зависи от обещанието ти да ни помогнеш в търсенето. Защитата ти се гарантира само, при условие че ни помогнеш да открием всички, които са свързани с Рик.

Приложили сме списък от потенциални заподозрени. На никой от този списък не трябва да казваш за споразумението ни. Това е необходимо за залавянето на всички замесени. Ако пренебрегнеш това ограничение, споразумението ни отпада.

Когато Рик те помоли за ново решение, трябва да го бавиш до неделята преди обявяването на решението. Само след това може да му го предадеш.

Ако решиш да приемеш споразумението ни, ще бъдеш под наше наблюдение. В случай че Рик действа според предвижданията ни, не виждаме причини за бъдещи проблеми.

От сега нататък само ние ще се свързваме с теб. Ако нещо се обърка, обади се на номера в края на писмото. По този начин ще уведомиш агентите ни, че имаш нужда от незабавна помощ. Това трябва да се прави само в краен случай.

Пълното ти съдействие гарантира бъдещето ти. Надявам се следващият ни разговор да е при по-добри обстоятелства.

Бен обърна листа, за да види списъка на заподозрените. Изведнъж вратата на тоалетната се отвори. В пролуката между стената и вратата Бен видя, че към него се спуска някаква фигура. Мъжът заудря по вратата на кабинката на Бен и закрещя:

— Излизай оттам! Знаем кой си!

Бен се паникьоса, смачка писмото и го натъпка отпред в панталоните си.

— Излизай! — изкрещя мъжът. — Знаем, че се опитваш да ме откриеш!

Бен усети, че човекът заваля думите си.

— Кой си ти? — попита го той.

— Много добре знаеш кой съм!

Бен излезе с куфарчето си. Пред него стоеше облечен в дрипи просяк с дълга, мръсна брада. Той заудря по следващата кабинка.

— Знам, че си вътре!

Бен се приближи до него.

— Ти ли си...?

— Дай ми един долар! — Мъжът тикна длан под носа на Бен.

Убеден, че несретникът не е нито секретар, нито някаква заплаха.

Бен отвори куфарчето си и извади редовния си сандвич с пуйка.

— Не е долар, но...

— Благодаря — мъжът грабна сандвича. — Ти си добър човек.

След като мина през охраната на съда, Бен не се качи на асансьора, а взе на бегом стълбите до втория етаж. Влезе в кабинета, хвърли куфарчето на канапето, бръкна в панталоните си и извади писмото. Изглади го и го подаде на Лиза.

— Да не очакваш да го пипам това? — каза Лиза.

— Днес някой ми го предаде в метрото — обясни Бен развълнувано. — Секретарите са се съгласили.

Лиза бързо прочете посланието на Дероса, обърна страниците и прегледа заподозрените. В списъка бяха Лунген и Фиск, Нанси, някои от сътрудниците, както и други от персонала на съда. Първите трима бяха Нейтън, Оубър и Ерик.

— Мислиш ли, че това е истинско? — Лиза го погледна.

— Какво искаш да кажеш? Естествено, че е истинско.

— Питам, защото е толкова тайнствено. Не е адресирано до теб, не е подписано. Не се споменава това, че вече сте се срещали. Може и да е от Рик.

— Не може да е от Рик — Бен грабна писмото. — От секретарите е.

— Ако ти така мислиш, аз съм с теб — вдигна рамене Лиза.

— Така мисля — каза Бен. — Уверен съм.

— Какво мислиш за списъка?

— Не знам. — Бен го препрочиташе. — Но не смятам, че трябва да се притеснявам за приятелите си.

— Знам ли. Кой друг би могъл да каже на Рик за годишниците?

— Кой знае? Може да са онези долу от пощенското. Те са получили кутиите. Всеки би могъл да ги разгледа, преди да ме уведомят.

— Може би. Но няма да кажеш на приятелите ти за това, нали?

— Не — отвърна Бен. — Нали прочете писмото? Без пълното ми съдействие, сделката се отменя. Накрая те ще са бесни, че не съм им казал, но това, което не знаят, не може да ги нарани.

— Точно така — съгласи се Лиза. — Това е...

Звънна телефонът на Бен.

— Задръж така. — Бен вдигна слушалката. — Кабинетът на съдия Холис. Мога ли да ви помогна?

— Здравейте, търся Алви Сингър.

— На телефона — каза Бен колебливо, като си спомни фалшивото име, с което си беше взел пощенската кутия.

— Алви. Обажда се Скот от „Пощенски кутии и други“. Искам да ти кажа, че пак не си си платил за втората пощенска кутия и трябва да го направиш веднага, иначе ще дадем кутията на една агенция.

Бен разбра, че Скот говори за кутията, която Рик беше наел.

— Много съжалявам — извини се той. — Просто съм забравил. Кога трябва да платя?

— Тук пише до края на месеца — обясни Скот. — И да ти кажа нещо. Бих го направил възможно най-скоро. Ако собственичката не получи парите, ще ти конфискува пощата. Аз не бих го сторил, но тя така работи.

— Това е противозаконно — спокойно заяви Бен.

— Може и да е, но тя така действа. Даже искаше да ти кажа, че няма да ти даде пратката, докато не си платиш сметката.

— Каква пратка?

— Ох, извинявай — мислех, че знаеш. Има един пакет за теб. Сигурно затова ме накара да ти се обадя.

— Можеш ли да видиш откога е? — попита Бен нервно. — Искам да знам дали е нещо важно.

— Ей сега. Чакай малко.

Бен се обърна към Лиза.

— Няма да повярваш.

— Алви, чуваш ли ме? — попита Скот.

— Тук съм — отвърна Бен.
— Марката е отпреди два дни, но сигурно е пристигнало вчера.
— Благодаря ти. Днес ще мина да платя.
— Дадено. Пакетът ще е под тезгяха.
Бен затвори телефона и тръгна към вратата.
— Какво стана? — попита Лиза. — Къде отиваш?
— В пощенската ми кутия има пакет.
— Е, и? Това нищо не означава.
— Напротив. Само Рик ползва тази кутия.
— Чудо голямо. Секретарите са покрили мястото.
— Не съм сигурен — отвърна Бен с ръка на бравата. — Марката е отпреди два дни. Секретарите едва ли са се задвижили преди днес.
— Сигурна съм, че...
— В нищо не съм сигурен — отвърна Бен и отвори вратата. — Ако Рик ни е изпреварил, яко сме загазили.

Двайсет минути по-късно Бен се върна в кабинета с малък кафяв плик. Преди да каже нещо, забеляза разстроено лице на Лиза.

— Какво се е случило? — попита той.
— Денис Фиск току-що си тръгна. Съобщи ми, че искал веднага да говори с теб.

— Нещо друго каза ли? — Бен хвърли плика на бюрото.

— Попита ме защо Ерик е бил в кабинета ни в деня на обявяването на „Гринъл“.

— Не може да бъде! — Бен вдигна телефона. — По-лошо от това няма как да стане. — Той яростно набра номера им и изчака секретарката да вдигне. — Здравейте, тук е Бен Адисън. Искам да говоря с Карл Лунген.

Лунген вдигна след секунди.

— Здравсти, Бен. Отдавна не сме се чували. Как прекара Нова година?

— Нека ти кажа някои работи — избухна Бен. — Ако ме подозираш в нещо, надявам се да имаш доблестта да ми го кажеш в лицето. Недей да пращаш Фиск да ме плаши. Минах скапания ти тест с детектора и ти отговорих на всичките въпроси.

— Първо поеми дъх и се успокой — каза Лунген.

— Няма да се успокоя. Искам да знам какви са тия работи.

— Фиск не се е опитвал да те плаши. Просто предаваше съобщение.

— Имам телефон. Предполагам, че можеш да схванеш за какво служи.

— Слушай, Бен Мисля, че сме се държали повече от добре с теб, откакто започна цялото това нещо.

— Какво нещо? — прекъсна го Бен, — винаги говориш за някакво нещо, но никога не ми казваш какво точно е това нещо.

— Ще се изразя по друг начин — продължи Лунген. — Преди три седмици ни се кълнеше, че не си, говориш с Ерик. Няколко дни след това Ерик идва в кабинета ти. Не само това, ами използва и името на Нейтън, за да влезе. Искаш ли да ти кажа какво си мисля или искаш ти най-накрая да ми кажеш истината?

— Хвана ме натясно — каза Бен. — Всичко си разбрал. Ерик и аз отново сме приятели. Уведоми доброволния отряд.

— Това не е смешно.

— Абсолютно си прав, че не е смешно — прекъсна го отново Бен. — Играеш си с живота ми. През последните две седмици сигурно само си ръчкаш мозъка как да ми лепнеш някакво престъпление. Нека ти кажа нещо — не е противозаконно да се сдобриш с приятеля си. Така че не можеш ли нищо да докажеш, бих оценил високо, ако стоиш настрана от мен.

— Кажи ми защо Ерик беше в съда онзи ден.

— Той е репортер и пише за съда! Какво мислиш, че е правил?

— Защо е използвал името на Нейтън?

— Честно казано, защото му казах, че ако вие сте разбрали, че сме се сдобрили пак ще ни захапете отзад. Каква изненада — бил съм прав.

— Това все още не...

— Виж какво. Приключвам този разговор. Каквото и да кажа, ти пак ще ме подозираш. Нищо лошо не съм направил и нямам какво да крия. Ако не ми вярваш, съжалявам. Но ако си се отдал на това да ми се бъркаш в живота, по-добре си намери доказателства или се разкарай. Защото, кълна ти се, ако не престанеш, ще те осъдя за тормоз на работното място по-бързо, отколкото ти можеш да кажеш „Принудително уволнение и чао пенсия“. Сега ще ме извиниш, но ме

чака работа. Надявам се скоро да не се чуваме. — Преди Лунген да успее да се обади, Бен затръшна телефона. Когато видя, че Лиза го гледа стреснато, той я попита: — Какво?

— Нищо — каза тя. — Възхищавам се на дипломатическите ти умения — винаги спокоен и уравновесен, никога не губиш присъствие на духа.

— И какво трябваше да кажа, по дяволите?

— Я се успокой — скастри го Лиза. — Забрави секретарите. Нищо не могат да ти направят.

— Естествено. Ако можеха, досега да са ме изхвърлили. — Бен грабна плика от бюрото и го метна на Лиза. — Сега към основния проблем.

Лиза изпразни съдържанието на плика и видя миниатюрна аудиокасета и малко тесте фотокопия. Взе ги и разгледа първата страница, която приличаше на банков документ. Беше вписана сумата от 150'000 долара, а думата „Берн“ бе изписана с малки букви в долната част на страницата.

— Доколкото разбирам, това е швейцарска банка — каза Бен.

— Това сметката на Рик ли е?

— Да — отговори Бен, — но погледни последната страница.

Лиза обърна на нея и отгоре прочете „Регистрация на сметка“. Сметката беше на името на Бен Адисън.

— Знам — кимна Бен, като видя разстроено лице на Лиза. — Махнал е цялата важна информация, като име на банка и номер на сметка, но е оставил името ми.

— Седемнайсети ноември? — Лиза видя датата на първата и единствено вноска. — Какво се е случило тогава?

— Искях да проверя това. — Бен грабна календара от бюрото си и върна страниците на месец ноември. — Така си и мислех. Тогава обявиха „Си Ем Ай“.

— Имаш ли представа какво е записано на касетата? — Лиза остави документите.

— Не — каза Бен. — Отвори чекмеджето и извади диктофона си. Бас ловя, че не са хитовете на Джеймс Тейлър.

Той пусна касетата.

— Какво става със сливането на „Си Ем Ай“? Няма ли да го обявят следващата седмица?

— Всъщност едва ли ще го направят през следващите няколко седмици. Блейк и Остерман поискаха още време, за да си напишат становищата. Знаеш как е — сливанията винаги объркват всички. Цяла вечност трябва, за да се оправиш в безсмислените разпоредби.

— И кой печели?

— Ами доста е интересно. Когато съдиите гласуваха на заседанието, бяха пет на четири срещу „Си Ем Ай“. В последната минута...

— Майната му! — Бен спря касетата. — Записал е целия ни разговор.

— Когато си му казал решението ли?

— Не, когато си разменяхме рецепти. Естествено, че тогава.

— Недей...

— По дяволите! — Бен удари с юмрук по бюрото. — Как може да съм толкова глупав?

— Виж, не е имало начин да знаеш — успокой го Лиза.

— Мислел си го за приятел.

— Но ако не бях казал нищо...

— Нямаше да си в тази каша. Прав си — така е. И преди сме говорили за това. Важното е, че сега за пръв път имаш шанса да се измъкнеш.

— Дори не знам дали и това е вярно. А ако секретарите не са се задействали достатъчно бързо?

— Сигурна съм, че са го направили. Сигурна съм, че са започнали работа в момента, в който си излязъл от кабинета на Дероса.

— Надявам се. — Бен се загледа в малкия диктофон на бюрото си, а след това погледна Лиза. — Не можеш да не се възхитиш как Рик е подготвил всичко. До днес рискувах само работата си. Можеше единствено да докаже, чу съм нарушил моралния кодекс на съда. Но когато към касетата е прибавил и банковите документи. Рик е сътворил цяла нова реалност. Сега вече изглежда, че ми е платил за информацията. Създал е доказателство, че е точно така. Това не е само

нарушаване на кодекса. Ако държавен служител приеме подкуп, това е федерално престъпление.

— Не бих се притеснявала за това. — Лиза отиде до бюрото на Бен Отвори диктофона и извади касетата. — Ще я изпратим на Дероса за всеки случай.

— Мислиш ли, че той ще повярва, че така се е случило? — попита Бен. — Че ще погледне нещата по този начин и ще реши, че съм взел подкуп?

— Вече не. — Лиза пусна касетата в плика. — Ти отиде и си каза всичко, като по този начин предотврати подобно заключение. С изпращането на това просто подпечатваш сделката — Докато Бен пишеше малка бележка до Дероса. Лиза попита: — Мислиш ли, че Дероса ни слуша какво си говорим в момента?

— Не — отвърна Бен. — Щеше да ни подслушва, ако си мислеше, че лъжем. А ако мислеше, че лъжа, вече нямаше да работя в съда. Не могат да рискуват още едно нарушение. Само там можем да сме спокойни.

Лиза отиде до бюрото си, извади копията на банковите документи и ги подаде на Бен. Той ги сложи в плика.

— И сега какво ще правим? — попита Лиза.

— Ще седим и ще се надяваме Рик да се обади.

— Няма начин да не се обади — каза Лиза. — Можеш да разчиташ на това. Направил е така, че със сигурност да получиш уличаващите те доказателства и сега ще те изнудва. Предполагам, че ще заплаши да разпространи касетата и банковите документи, ако не му дадеш ново решение.

— Не съм мислил, че ще изрека подобно нещо, но се надявам да се обади.

В шест и трийсет вечерта Бен се върна в офиса.

— Някой да ме е търсил?

— Още не — отвърна Лиза. — Как си?

— Добре съм. Мравки ми лаят по гърба, но иначе съм добре. Между другото, ако те интересува, разходих се из наказателния кодекс и проверих, че за приемане на подкуп дават от пет до петнайсет години.

— Браво — каза сухо Лиза. — Някакви други безценни...? — Звънна телефонът на Бен. Когато той не посегна да го вдигне. Лиза подвижна: — Какво чакаш? Обади се.

— Да го напра...?

— Вдигай!

Колебливо, Бен вдигна слушалката.

— Ало, Бен на телефона.

— Здравсти, Бен. Обажда се Ейдриън Алкът... — дори преди да се представи, Бен беше познал гласа на най-настойчивия ловец на глави от „Уейн и Портной“.

— Не е Рик, нали? — попита Лиза.

— Де тоя късмет — прошепна Бен, като закри слушалката с ръка.

— Как е всичко в стария съд? — поинтересува се Алкът.

— Чудесно. Адски сме заети.

— Сигурен съм — каза Алкът. — Просто исках да зная, че си добре. Миналия път, като говорихме, нещо прекъсна.

— Да, извинявай — каза Бен. — Трябваше да носим едни документи на Холис и се налагаше да тръгвам веднага.

— Не е необходимо да ми се извиняваш. Аз ли съм по-важен или един съдия от Върховния съд? — Когато Бен не отговори. Алкът добави: — Между другото, обаждам се да ти кажа, че след три седмици сме при вас. Представяваме ответника по делото „Мирски“.

— Страхотно — Бен се опита да се направи на изненадан, макар че вече беше чувал три пъти същата новина.

— И като че ли ще бъде доста трудно — продължи Алкът. — След като Остерман събра мнозинство по делото „Купър“, никой не е вадил късмет с Шестата поправка.

— Без коментар — каза Бен студено. — Знаеш, че не мога да говоря за предстоящи дела.

— Да, вярно. Извинявай, не исках да...

— Не е необходимо да ми се извиняваш. Просто това е едно от нещата, свързани с работата тук.

— Е, надявам се да ти покажем нещата, свързани с работата при нас. — Алкът беше горд, че успя да пренасочи разговора. — Не е Върховния съд, но не се оплакваме. И като говорим за това, обаждам ти се да те поканя на още един обяд. Не сме се виждали от доста време.

— С удоволствие. Но може ли да се чуем след седмица-две? Толкова съм зает сега, че ще бъде ужасна компания.

— Разбира се — съгласи се Алкът — Върши си работата. Ще ти се обадя през следващите няколко седмици.

— Чудесно. — Бен рисуваше пистолет, насочен срещу главата на облечен в костюм мъж. — Надявам се нещата да са по-спокойни тогава.

Той затвори телефона, а Лиза попита:

— „Уейн и Портной“?

— Да.

— Чакай да позная — надяват се да си наврат главите още по-дълбоко в задника ти и по тази причина са ти дали още десет бона?

— Само ме канят на обяд. — Бен добави още един пистолет.

— Ей, я се усмихни — каза Лиза. — Трябва да си доволен, че престижните фирми още се интересуват от теб. В живота има и лоши неща.

— Като, например, някой психопат да те заплашва да разкаже най-голямата ти издънка на целия свят?

— Точно така. Толкова е по-добре да си имаш личен психопат. Ще кажеш ли на приятелите ти за касетата?

— Сигурно не — поклати глава Бен. — Ако го направя, цяла вечер трябва да се преструвам на разстроен.

— А не си, така ли?

— Опитвам се да не бъда. — Бен добави трети пистолет към рисунката си. — Надявам се всичко да мине по план.

Бен вървеше пеша към дома си и попиваше тишината, с която зимата покриваше града. Беше студено, но ясно. Нямаше сняг, но имаше звезди. Пое дълбоко ледения въздух и се спря на стъпалата пред вратата. Почти свърши, помисли си той. Вкара ключа в ключалката и завъртя бравата.

— Къде се губиш, по дяволите? — попита Нейтън. — Лиза каза, че си си тръгнал преди час.

— Яко сме загазили — добави Оубър от канапето.

— Това беше последната капка — изкрещя Нейтън и размаха под носа на Бен лист хартия. — Свършено е с мен.

— Какво става? — Бен пусна куфарчето си на пода.

— Прочети го — Нейтън му подаде листа.

„Уважаеми, господин Бакман, — зачете Бен наум, — от октомври миналата година Нейтън Холистър незаконно е използвал следното оборудване за лични цели...“ — Бен прегледа списъка, в който фигурираха специалният обектив, безжичните микрофони и дори принадлежностите за теста с детектора на лъжата, и отиде на последния абзац. — „Въпреки че не бих искал да разкрия самоличността си, можете да сте сигурни, че тази информация би могла да се провери, като се направи справка с архива на оборудването в отдел «Охрана». Няма причина член на П/П да има достъп до такова оборудване. Надявам се да обърнете внимание на случая. Копие от това писмо ще получат преките ви началници и министъра на външните работи“.

— Глупости — каза Бен. — Бакман шеф ли ти е?

— Шефът на правния отдел — обясни Нейтън. — Което означава, че ако Рик е изпратил това писмо, то е заведено под номер в момента, в който е било отворено. Което пък означава, че Рик може да намери доказателство, че е изпратил писмото.

— Значи Бакман ще трябва да започне разследване — заключи Бен.

— Точно така — отвърна Нейтън. — Ако не го направи, рискува, защото има доказателство, че в офиса са отворили писмото. Ще изглежда така, като че ли е пренебрегнал цялата история. И след онези проблеми, които си имаше с утвърдителните процедури, ще е ужасен, че могат да го хванат в потушаване на скандал. Рик добре си е свършил работата.

— Кога го получи? — попита Бен.

— Днес дойде по пощата — обясни обвинително Нейтън. — Едно за мен, едно за Оубър и едно за Ерик.

— По дяволите! — Бен пхна писмото в ръцете на Нейтън.

— Опитах да ти се обадя веднага, щом получих писмото — добави Оубър, който държеше своето писмо. — Когато ми казаха, че си си тръгнал, се обадих на Нейтън и Ерик и им казах да се прибират бързо.

— Рик изпратил ли е нещо друго? — Бен беше ужасен от факта, че приятелите му не само са замесени, но и са в сериозна опасност.

— Нищо — отвърна Нейтън. — Никакви инструкции. Никакви обяснения. Само писмото. Не е ясно дали го е изпратил на Бакман, или не.

— В твоето какво пише? — Бен се обърна към Оубър.

— Мъртъв съм — отвърна Оубър и му подаде своето писмо. — Моето е адресирано до прекия ми началник. Пише, че смъртното наказание до сенатор Стивънс е написано от мен, че съм го направил, за да получа повишение.

— Както и стана — каза сърдито Нейтън. Погледна Бен и продължи: — По-добре да направиш нещо, защото работата стана дебела.

— Какво искаш да направя? — На Бен му се зави свят. — И аз получих днес писмо — касета и банкови документи. — Той седна на канапето и избърса челото си с ръкав. — Но няма причина да си мислим, че някой друг е получил тези писма. Какво пише в писмото на Ерик?

— Неговото е адресирано до „Ню Йорк Таймс“ — обясни Нейтън, — но съм сигурен, че Рик планира да го изпрати до цялата преса.

— Какво пише? — Бен покри главата си с ръце.

— Разказва цялата история от начало до край. Как си подал информация по делото „Си Ем Ай“, как си разказал всичко на Ерик, за да си напише материала. Доколкото мога да кажа, върху Ерик няма никакви конкретни поражения...

— Освен че е излъгал шефовете си, като им е казал, че не знае нищо — прекъсна го Бен. — Ерик знае ли?

— Беше излязъл, когато се обадох — каза Оубър. — Скоро ще дойде.

Нейтън остави Бен за минута, за да му позволи да поеме информацията и заяви:

— Значи най-накрая отиваме при властите.

— Какво? — Бен го погледна.

— Сега вече ще се предадеш, нали? — попита Нейтън.

— Не. Няма.

— Бен, не се сърди на мен — изгледа го Нейтън. — Какъв избор имаш?

— Можем да изчакаме Рик да направи следващия си ход. Сигурен съм, че не е изпратил писмата. Ако е искал всички да сме уволнени, щеше да го направи преди месеци.

— Ти за кой се мислиш? — попита го Нейтън. — Вече не играеш само с твоя живот — тук става въпрос и за мен, и за Оубър, и за Ерик.

— Ако отида да се предам, Рик пак може да изпрати писмата — посочи Бен. — Което означава, че загазвате, независимо от това какво ще направя.

— Не и ако кажеш в полицията, че ти си виновен. Ако им сътрудничиш, имаме по-голям шанс да се отървем.

Преди Бен да успее да отговори, вратата се отвори и влезе Ерик. Огледа се и попита:

— Какво се е случило? Кой е умрял?

— Днес получихме писма — каза Нейтън и заедно с Оубър подадоха листовете на Ерик.

Ерик ги прочете и попита:

— Какво ще правим сега?

— Ние няма какво да правим — вдигна рамене Нейтън. — От Бен зависи.

— Той мисли, че трябва да се предам и да си понеса заслуженото — обясни Бен.

— Не може — заяви Ерик. — Веднага ще те уволнят.

— Забрави за това уволнение — прекъсна го Бен. — Ако банковите документи излязат наяве, отивам в затвора.

— В такъв случай трябва да се опиташ да хванеш Рик. — Ерик свали палтото си.

— Я не ми се прави на мъж — прекъсна го Нейтън. — Ти имаш най-малко да губиш.

— Как разбра? — попита Ерик.

— Ако твоето писмо се огласи, най-вероятно ще те похвалят, че си раздухал историята — изтъкна Нейтън. — Което означава, че е в твой интерес да насъскваш Бен.

— Чуваш ли се какви ги говориш? — поклати глава Ерик. — Наистина ли ме мислиш за такъв боклук?

— Не за пръв път собствените ти интереси ще попречат на съвестта ти.

— Я си го начукай — извика Ерик.

Бен погледна Оубър.

— Ти си твърде мълчалив. Какво мислиш?

— Мисля, че съм съгласен с Нейтън — каза Оубър. — Съжалявам.

— Това е лудост... — започна Ерик.

— Смешно е да спорим — прекъсна го Бен, като се надяваше да спре разговора. — Нищо не мога да направя, докато Рик не ми се обади.

— Но...

— Съжалявам, но това съм решил засега — отсече Бен. — Искам само да ви кажа да ми имате доверие. Никога не бих ви изложил на опасност.

— Да не би да си намислил нещо? — попита подозрително Нейтън. — Защото, ако ще е като „Гринъл“...

— Няма план — прекъсна го Бен. — Няма никакъв план. Но искам да знаете, че няма да направя нищо, от което да пострадате, момчета. Кълна се. Няма.

— Прекрасно! — Нейтън грабна палтото си и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита Бен.

— Навън — отвърна Нейтън. — Гладен съм и отивам да ям. Когато вратата се затвори. Оубър се обърна към Бен.

— Бен, започваш да губиш представа кое е правилно и кое не. По-добре поприказвай с него, като се върне.

— Но ако говориш с него, внимавай какво ще кажеш — добави Ерик.

— Това пък какво беше? — попита Оубър.

— Означава, че на мястото на Бен, аз не бих имал доверие на никого.

— Значи още подозираш Нейтън?

— Не — каза Ерик. — Просто мисля, че един добър приятел би предложил повече подкрепа.

— Можеш да си истински глупак, ако поискаш. — Оубър стана от канапето. — Точно ти не би трябвало да говориш какво да прави един добър приятел. — Преди Ерик да успее да отговори, Оубър бе преполовил стълбите.

— Остави го — Бен също си взе палтото.

— Ти пък къде тръгна? — попита Ерик.

— Да глътна въздух. — Бен затвори вратата след себе си.

Той тръгна по улицата, като непрекъснато се обръщаше назад. Оглеждаше всеки човек и се чудеше къде са агентите на Дероса и дали въобще са наоколо. Стигна до търговския център на квартала и влезе в „Дъмбо“ — най-приятното място за късна закуска. Седна на бара и си поръча един от специалитетите на деня. След това стана и отиде до телефона в ъгъла. Сложи монетите и набра номера на Лиза.

— Хайде, бъди си вкъщи. Вдигни телефона. Вдигни телефона. Вдигни телефона.

Докато телефонът звънеше. Бен мислеше за всичко, което искаше да й каже. Колко е изплашен от новите писма на Рик, колко му е кофти, че лъже приятелите си, колко се притеснява да не пострадат, как му се иска да си поговори с някой, на когото може да има доверие. Но когато телефонният секретар се включи, Бен разбра, че Лиза я няма. Беше сам.

Очите му бързо обходиха посетителите в ресторанта. Той затвори телефона и извади от джоба си номера, който му бе дал Дероса. Може би трябва да се обадя, помисли си и вдигна отново слушалката. Не, още нищо ужасно не се беше случило. Планът би трябвало да се задейства. Той остави слушалката. Може би Рик ще направи всичко останало според очакванията ни. Притеснен, но безкрайно нащрек, Бен се отдалечи от телефона и се върна зад бара. Но ако още нещо се провали, ще се обадя, обеща си той.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

— Повече не издържам. — Бен се оглеждаше в огледалото в гардероба на кабинета и чоплеше раничката, която си бе направил сутринта, докато се бръснеше. — Защо не се обажда?

— Само една седмица мина — напомни Лиза.

— Най-дългата седмица в живота ми — отвърна Бен, а раничката му започна да кърви. — Досега трябваше да ни каже какво иска.

— Може би се опитва да те изтощи.

— Очевидно. Колкото повече изчаква, толкова повече откачам. Типичните игрички на Рик.

— Не се учудвам, че Рик не се е обадил. Повече ме учудва това, че Дероса не ти звъни.

— Да не започваме за това. Човекът обеща да ме държи в течение и след това една бележка не ми е изпратил. Може да си е прибрал и агентите вече.

— Имаш ли чувството, че те наблюдават?

— Не. Което означава, че или са страшно добри, или са ме излъгали.

— По-добре тръгвай. — Лиза погледна часовника си. — Ще изпуснеш първия си безплатен обяд.

— Късмет имат, че е безплатен.

— Не ми ги разправяй тия — каза Лиза. — Ще ходиш на обяд с председателя на Върховния съд на Съединените щати. Не ми говори, че не се вълнуваш.

— Да, права си — кимна Бен. — Много се вълнувам. Така де, кой не би поискал да му мачкат фасона цял час?

— Не обръщай внимание какво говорят сътрудниците му, гръбнаците им са толкова меки, че едва ходят изправени.

— А аз съм толкова изправен — Бен изпъчи гърди. — Супер изправен.

— Целият си една гигантска ерекция — заяви Лиза, докато Бен тръгваше към вратата. Телефонът звънна, той се спря и погледна Лиза.

— Остави го — каза тя. — Отивай и се забавлявай. — Бен се обърна и тръгна към телефона, а тя добави: — Успокой се, не е Рик.

— Ало? Кабинетът на съдия Холис — вдигна слушалката Бен.

— Здравсти, Бен — каза Рик. — Как са нещата в голямата къща?

Бен затвори очи.

— Казвай какво искаш?

— Какво искам ли? — попита Рик. — Кой казва, че искам нещо?

Обаждам се да те чуя.

— Хайде. Рик, нямам време. Какво си ми приготвил този път?

— Какво става там? — попита Рик. — Не ми звучиш толкова уверено, колкото последния път.

— Добре съм — стисна зъби Бен.

— Предполагам, че ти и приятелите ти сте получили писмата ми?

— Получихме проклетите писма. Сега казвай какво искаш.

— По същество — прочисти си гърлото Рик. — Искам делото „Американска стомана“ и то тази вечер.

— Но то излиза в понеделник — паникьоса се Бен.

— Знам кога излиза — отвърна Рик, — и искам лично да ми го доставиш.

— Трябва да си помисля — каза Бен.

— Имаш половин час.

— Няма да съм тук след половин час. Ще обядвам с Остерман.

— Ще ти се обадя точно в два часа — отсече Рик. — И ще искам отговор. Сигурен съм, че в светлината на последната ни кореспонденция, последствията са ти ясни.

— Чакай малко — помоли Бен. — Ами...

— Няма за какво друго да говорим — прекъсна го Рик. — Довиждане.

— Какво каза? — попита Лиза, когато Бен затвори.

— Трябва да тръгвам. — Бен погледна часовника си. — Закъснявам за Остерман.

— Каж ми какво стана? — настоя Лиза.

Без да ѝ отговори, Бен излезе и се затича надолу по стълбите към кабинета на Остерман на първия етаж.

— Две минути закъснение — отбеляза секретарката. — Очаквай да го спомене.

— Страхотно. — Бен влезе в кабинета на Остерман — най-големия в съда. От другата страна на пищния винен килим Остерман седеше на бюрото си, което бе точно копие на бюрото на Джон Джей, първия председател на Върховния съд. В златна рамка с инкрустации на бюрото беше поставено описанието на Върховния съд, направено от Оливър Уендъл Холмс^[1] „Тук е много тихо, но това е тишината в центъра на урагана...“. Без да е в настроение да оцени точността на описанието. Бен застана пред бюрото и изчака председателя на Върховния съд да вдигне поглед от документите си.

След почти минута. Бен се прокашля.

Остерман рязко вдигна глава.

— Закъсня. Сега ще ме изчакаш. — Нисък и слаб, Самюъл Остерман носеше дебели очила, а боядисаната му в черно коса бе сресана така, че да покрива олисялото му теме. На петдесет и девет години беше един от най-младите председатели в историята на съда, но изглеждаше много по-стар, поради лошо подбраните прическа и очила. Той погледна пак към Бен и каза: — Вместо да излизаме навън, реших да останем вътре. — Посочи античната маса в дясната страна на стаята. — Ще ядем тук.

— Аз съм съгласен — каза Бен.

— Седни, ако обичаш.

— Благодаря. — Бен се настани на коженото кресло срещу бюрото на Остерман.

— Колумбия. Йейл и стаж при съдия Стенли-Остерман си припомняше фактите, — и как върви работата ти засега?

— Много е приятно.

— Нервен ли си нещо? — Остерман посочи крака на Бен, който потропваше по килима.

— Не. — Бен спря да потропва. — Просто лош навик. Как мина ваканцията ви?

— Прекрасно. А твоята?

— Чудесно — отвърна сухо Бен.

— Каж ми — започна Остерман, — да са ти попадали интересни молби напоследък?

— Има една, която изразява несъгласие с новите субсидии за фермерите, отпуснати от президента. Изглежда интересна.

— Фермерите са реакционери и поддръжници на Джеферсън, които през целия си живот не са имали една прогресивна мисъл — заяви Остерман.

— Това е едната гледна точка — Бен се учуди от реакцията на Остерман. — Но нямате ли чувството, че...

— Бен, недей да чувстваш. Законът няма нищо общо с чувството. Едно нещо трябва да научиш тук и това е, че животът е трагедия за тези, които чувстват, и комедия за онези, които мислят.

— И мюзикъл за тези, които пеят — предложи Бен. Веждите на Остерман се навъсиха зад очилата му и Бен побърза да добави: — Но разбирам какво искате да кажете.

Преди съдията да успее да му отговори, секретарката влезе и обяви:

— Време за обяд.

Час по-късно Бен се върна в офиса.

— Най-накрая — погледна го Лиза. — Кажете ми какво каза Рик? Какво иска? Обядът как мина?

— Ще почна с най-лесния въпрос и ще кажа, че обядът беше пълна катастрофа. — Бен се стовари на канапето. — И нали знаеш как всички разправят, че Остерман носел очила от дъна на бутилки кока-кола. Не е вярно. На очите си има закачени бронирани стъкла.

— Забрави за него — каза Лиза, която си беше взела огромна салата от магазина и в момента обядваше на бюрото. — Какво стана с Рик?

— А, да. Задник номер две. Иска „Американска стомана“.

— Но това дело го обявяват в понеделник. Днес е вече петък.

— Мисля, че точно това е основното. — Бен се отпусна още повече на канапето. — Сигурен съм, че последното нещо, което Рик иска, е да почнем пак да му кроим нещо.

— Мислиш ли, че всичко ще е готово? — попита Лиза с уста, пълна с маруля.

Бен се замисли.

— Честно казано, нямам представа.

— Какво значи това „нямам представа“?

— Нямам представа — повиши глас Бен. — Нямам представа къде са агентите, нямам представа дали вършат нещо както трябва, дори не знам дали още са на моя страна. Може и те да работят с Рик.

— Глупости.

— Как така глупости? — попита отбранително Бен. — Обещаха да се свържат с мен, а цяла седмица не съм ги чувал. Рик иска чисто ново дело и то два дни по-рано, отколкото можем да му го дадем. Има информация, заради която всичките ми приятели ще загубят работата си и вкупом ще отидем в затвора. Ще ми отнемат адвокатските права и всичко, за което сме работили, ще отиде по дяволите. Ако планът не се изпълни едно към едно, трябва да се изправя срещу цялото това нещо. Къде са глупостите тук?

— Може би всичко ще мине прекрасно.

— Вече нещата се прецакаха. Като забърка приятелите ми. Рик направи всичко на пух и прах.

— Не искам да спорим за това. Нещата може да се уредят. Какво друго каза Рик?

Бен погледна часовника си.

— Трябва всеки момент да се обади и аз да му кажа дали ще му дам решението.

— Настояваше да го получи тази вечер, така ли?

— Така изглеждаше.

— Опитай се да го задържиш до неделя. Така ще можем да се свържем...

На вратата се почука.

— Влез — извика Бен.

Нанси влезе в стаята.

— И как сте вие двамата днес? — Носеше малка купчинка книги и документи. — Изглеждаш уморен — тя погледна Бен, докато подаваше на Лиза тънка кафява папка.

— Това поправките по несъгласието за търговската реч ли са? — Лиза избърса салатения сос от ръцете си със салфетка, преди да вземе папката.

— Точно така — отвърна Нанси. Тя мина покрай бюрата на Бен и Лиза и отиде до отсрещната стена, за да изправи килнатата снимка на съдиите. След това се обърна към Бен, който още лежеше на канапето. — Спиш ли достатъчно напоследък?

— Да, снощи спах цял час.

— Трябва да си вземеш един почивен ден — каза Нанси. — Всяка година гледам как сътрудниците тук се убиват от работа. Не си струва.

— Зная... — започна Бен и телефонът му започна да звъни. Той скочи и сложи ръка на слушалката.

— Благодаря, че донесе тези неща. Ще ти дам преписа до днес вечерта — обърна се Лиза към Нанси.

— Не бързай. Холис не го очаква преди понеделник. — Нанси се облегна на бюрото на Лиза. — Имаш ли интересни планове за уикенда или само ще работиш?

Като видя, че Нанси няма да излезе скоро, Бен неохотно вдигна телефона.

— Кабинетът на съдия Холис. Бен на телефона.

— Ще го дадеш ли? — попита Рик.

— Ей, как си? — Бен се опита да звучи възможно най-весело.

— Вече не се шегувам.

— Добре съм. — Бен се насили да се засмее. — Няколко колеги са ми на гости.

— Какъв е отговорът ти? — попита Рик.

Бен се обърна с гръб към Лиза и Нанси.

— Трябва ми още време.

— Това не е „Гринъл“. Не ти трябва време.

— Напротив — възрази Бен. — Още не е готово.

— Не ме баламосвай — предупреди го Рик. — Знам, че решението е изготвено.

— Кълна ти се... — започна Бен.

Рик затвори.

— Ало? Чуваш ли ме? — Бен остави слушалката и се обърна към Нанси и Лиза, които го гледаха.

— Всичко наред ли е? — попита Нанси.

— Да. Няма проблем — каза Бен безгрижно. — Връзката прекъсна.

— Не се притеснявай — отвърна Нанси. — Пак ще ти се обадят. — Тя тръгна към вратата и добави: — Лиза, сериозно ти говоря за поправките. Сигурна съм, че Холис няма да ги потърси до понеделник.

— Благодаря — отвърна Лиза и Нанси излезе. Щом вратата се затвори, тя се обърна към Бен. — Какво каза?

— Кучият син ми затвори телефона — отвърна Бен. — Попита за решението, опитах се да отложам и той затвори. Не мога да повярвам.

Бен и Лиза зачакаха телефонът да звънне отново. След една минута Бен каза:

— Няма да се обади. Какво става, по дяволите?

— Просто се опитва да те накара да откачиш — каза Лиза.

— И успява — отвърна Бен. — Какво да правя?

— Спокойно. Сигурна съм, че ще се обади.

— Няма да се обади. Какво става, по дяволите?

— Просто се опитва да те накара да откачиш.

— И успява. Какво да правя?

— Спокойно. Сигурна съм, че ще се обади.

Фиск с усмивка обикаляше кабинета на Лунген, очарован от факта, че микрофонът най-накрая работи.

— Не знам какво са намислили, но няма начин това хлапе да е невинно.

Лунген не откъсваше поглед от малката сива тонколонка на бюрото си.

— Не зная — каза той. — Който и да е този Рик, Бен умира от страх от него. Като че ли го изнудват.

— Изнудван или не, нарушил е закона.

— Не знаем това — отвърна Лунген. — Мисля, че все още сме наясно само с половината.

— Шегуваш се, нали? — Фиск спря да кръстосва стаята. — Преди пет минути го сложихме и те си говорят само за изтичане на информация.

— Не трябва да правим прибързани заключения.

— На кого му е притрябвало? Отговорът е очевиден. Както и да са се замесили, тези двамата не вършат нищо добро.

— Едва снощи инсталирахме микрофона. Проработи чак по обяд и сме чули само пет минути разговор. Казвам, че трябва да изчакаме малко повече. Искам да знам всички факти, преди да се втурна вътре с пистолет в ръка.

— Вярвай ми, ще научим фактите. — Фиск усили звука. — Ако тези двамата продължат да си говорят така, следващата седмица съдия Холис ще интервюира нови сътрудници.

— Дотук беше — Рик изключи клетъчния си телефон. — Писна ми от простотии. — Той отвори вратата и излезе от колата.

От страната на шофьора излезе Ричард Клеърмънт, изпълнителният вицепрезидент на „Американска стомана“ и попита:

— Какво каза?

Рик затръшна вратата и погледна към сградата на съда, която идеално се виждаше от мястото, където бяха спрели.

— Опита се да печели време. — Без да обръща внимание на ледения вятър, който фучеше по Първа улица, Рик продължи, дори без да закопчава палтото си: — Беше нервен, но определено се опита да печели време.

— Би трябвало да е нервен. От това, което ми каза, е ясно, че животът му е разбит.

— Но не искам да е уплашен. — Рик се приближи до съда. — Ако е уплашен, може да отиде в полицията. А ако още си мисли, че може да ме хване, имаме по-голям шанс да вземем решението.

— Значи допускаш, че може да отиде в полицията? — попита Клеърмънт.

— Всъщност, не. — Рик наблюдаваше как цял автобус туристи се изсипа пред най-висшия съдебен орган в страната и започна да щрака с фотоапаратите. — Бен твърде много се грижи за характеристиката си. Затова и се спрях на него. Има много да губи.

— Защо не избра Лиза? От досието разбрах, че и тя е от същото тесто.

— Бен е по-лесна мишена. От тях двамата Лиза е по-умна. Никога нямаше да ми издаде решението. Бен обича да го хвалят и бърза да се докара. Знаех, че ще захапе.

— Щом казваш — обади се Клеърмънт. — Но май не е толкова предвидим, колкото очакваше.

— Имаше силни моменти — отвърна Рик. — Но тази седмица го съсипа. Изтощен е. — Той извади клетъчния си телефон. — Освен това скоро ще разбере, че не си играя.

Дори и двуизмерен, пак си готин, мислеше си Оубър, докато се възхищаваше на последното фотокопие на физиономията си. Той седна на стандартното за правителствените учреждения бюро, издърпа най-долното ляво чекмедже, извади една дебела папка и прибави днешното копие към другите триста двамайт и шест. Всеки ден Оубър подлагаше лице на ксерокса и си правеше най-бързия портрет на света в опит да създаде неповторим фотоалбум. Написа датата на най-новата си снимка и сложи папката при останалите. Щом затвори чекмеджето, видя Марша Стърджис, началник — персонал на сенатор Стивънс, която стоеше на вратата.

— Оубър, би ли дошъл в кабинета ми? — попита рязко Марша. Тя беше ветеран в Капитолия. Започнала бе работа като секретарка за сенатор Едуард Кенеди скоро след като беше завършила колеж, след това бе изгубила почти двамайт години в изкачване по бюрократичната стълбица. Но по нейно мнение годините, прекарани в упорита работа на тъмно, си заслужаваха — в момента беше най-важният човек в свитата на сенатор Стивънс. Работният ѝ ден започваше в шест сутринта, свършваше в единамайт вечерта и Марша контролираше по-голямата част от това, което сенаторът виждаше и чуваше. Посещаваше събранията на комисиите, организираше обществените прояви и редактираше речите и съобщенията за пресата на сенатора. Отговаряше и за най-важните решения по отношение на останалия персонал.

Оубър последва Марша и се опита да познае какво е объркал този път. Откакто бе получил повишението, посещенията в кабинета ѝ бяха станали нещо обикновено. Веднъж беше написал на един нервен избирател „Я се отпусни“. Друг път сбърка името на госпожа Стивънс на писмо до друг сенатор. А веднъж Марша го хвана да звъни по кабинетите на републиканците с думите „Що не се откажете?“.

Той влезе вътре и забеляза непознат мъже изправени рамене, който седеше на един от столовете срещу бюрото на Марша. Когато видя сериозното му изражение, Оубър разбра, че едва ли го викат заради кафето, което разля върху компютъра на Марша.

— Седни — Марша му посочи празния стол до непознатия. — Това е Виктор Лангдън от ФБР.

— Приятно ми е — Оубър протегна ръка.

— Хайде да минем на въпроса — предложи Виктор.

Марша се втренчи в Оубър.

— Искам да поговорим за един анонимен факс, който получих преди няколко часа — започна тя. — Според този факс смъртната заплаха, която си проучвал преди няколко месеца, е била написана от теб. Освен това факсът те обвинява, че си написал заплахата в опит да напреднеш в кариерата си. Като имам предвид, че повишението ти наистина беше резултат на това писмо, се чудехме дали имаш нещо да ни кажеш.

— Не зная за какво говорите — заяви Оубър, кръстоса крака и се опита да запази спокойствие.

— Игри не ми се играят — Виктор посочи Оубър с пръст.

— Оубър, недей да ни лъжеш — помоли се Марша, а свитите ѝ в юмруци длани лежаха на бюрото. — Това е сериозно.

— Не е каквото си мислите — запелтечи Оубър.

— Отричаш ли? — попита Виктор.

— Ако не си го писал ти, а знаеш кой го е направил, кажи ни — обади се Марша.

Оубър се отдръпна от Виктор.

— Не беше истинска заплаха. Сенаторът никога не е бил в опасност.

— Това вече го казах на ФБР — махна с ръка Марша. — Просто им кажи кой го е написал.

— За опит за убийство на политическа фигура получаваш доживотен — Виктор грабна ръкохватката на стола на Оубър.

Оубър отблъсна ръката му.

— Никога не е ставало дума за убийство.

— Тогава ни кажи какво се е случило — каза Виктор. — Кой е написал писмото?

Оубър пак млъкна.

— Оубър, моля те, не си затруднявай положението — наведе се напред Марша.

— Това е — Виктор се изправи. — Ясно е, че не можем да свършим работа тук. Прибирам го за разпит.

Марша се изправи от стола си.

— Нищо подобно. Обещахте ми пълна юрисдикция по този случай. Очевидно сенаторът никога не е бил в опасност.

— Защо пазите това хлапе? — попита Виктор.

— Не го пазя. Просто...

— Аз го написах — прошепна Оубър, забил брадичка в гърдите си.

— Какво? — попита Марша.

— Аз го написах — повтори той с очи в пода. — Аз написах писмото.

— Ти ли? — попита Марша.

— Знаех си — Виктор си седна на мястото.

— Защо ще правиш това? — попита Марша.

— Не мога да ви обясня — Оубър отказваше да ги погледне. — Аз го написах. Това е. Повече нямам какво да кажа.

Виктор грабна бележника си от бюрото на Марша и започна да си записва нещо.

— Заплахата към сенатора беше ли истинска? — попита той.

— Не — поклати глава Оубър. — В никакъв случай. Сенаторът винаги е бил добър с мен.

— Значи заради повишението? — попита Марша. — Факсът не е излъгал?

— Не е сто процента вярно, но може и така да се каже — обясни Оубър. — Аз написах писмото и заради писмото ме повишиха. — Марша и Виктор погледнаха Оубър и тишина изпълни стаята. Оубър вдигна налетите си със сълзи очи. — Какво? — попита той. — Какво друго искате да кажа? Аз го написах.

Виктор се обърна към Марша.

— Ако искате ще го взема с...

— Оставете го на мира — каза Марша. — Ще се оправим сами. И очаквам да си удържите на думата — не искам нито дума за това в пресата.

— Ходите на пръсти преди изборите? — попита Виктор.

— А вие какво си мислите? — Марша се върна на мястото си. Надраска нещо на един лист пред себе си и погледна Оубър.

— Ако си подадеш молба за напускане, няма да повдигнем обвинение.

— Ами ако искам да запазя работата си? — попита Оубър, докато лицето му ставаше бяло като платно.

— Нямах избор — отговори тя. — На този етап си уволнен. Ако се съ согласиш да подадеш молба, ще ни спестиш много главоболия. Иначе ще трябва да те освободим по каналния ред, което означава да включим цялата тази история в досието ти.

— Но...

— Така стоят нещата. — Марша продължила пише.

Оубър разбра, че няма избор.

— Ще напиша молба.

— Прекрасно. — Марша остави химикалката си. — Имаш десет минути да си изчистиш кабинета. Пропуска остави при мен.

Докато се връщаше в кабинета си, Оубър си мислеше за случилото се през последния половин час. Две години във Вашингтон и нищо — първият му професионален успех бе вече в миналото. Беше усетил вкуса на победата благодарение на кратковременното си повишение, но сега за пореден път се плъзгаше към провал. Вече нямаше да може да се покаже в офиса. Когато видеше колегите си на улицата, ще трябва да ги лъже защо е напуснал. Налагаше се да изфабрикува някаква версия за семейство и роднини. И по-добре версията ми да си струва, помисли той, когато стигна до бюрото си, защото майка ми ще ме убие.

Докато събираше вещите си, ръцете му трепереха. Свали дипломата си от стената и се уплаши да не я изпусне. Въпреки че му беше наредено да не взима никакви документи от офиса. Оубър отвори чекмеджето и извади единствената папка, която бе определено негова. Прехвърли триста двамайсет и седемте свои фотокопия и си спомни първия си работен ден за сенатор Стивънс, когато се вмъкна в стаята с ксерокса и направи първото копие. Спомни си с какво вълнение започна фотоалбума и как не искаше да каже на никой от приятелите си, докато не го свърши. Вече го свърших, помисли си той, докато

гледаше купчината хартия в ръцете си. Всичко свърши. Сега вече мога да ги покажа на Ерик и на Нейтън, и на Бен. Бен. Бен. Бен. Разтреперан в тишината, Оубър взе папката и я хвърли срещу стената. Триста двайсет и седем страници се разхвърчаха във въздуха. Какво ми става, зачуди се той, докато се свличаше в стария си стол. След това, сред останките от хартиения ураган, които покриваха пода на кабинета, Оубър се разплака.

Това не може да бъде, помисли си Бен, докато тичаше с всичка сила от метрото към къщи. Може би Ерик не е чул добре. Бен зави на ъгъла, подхлъзна се на леда, падна и дясното му бедро силно се удари в замръзвания тротоар. Без да обръща внимание на болката, той се изправи и продължи бясно да тича към дома си. Отвори входната врата със замах, влетя вътре и видя Оубър, който седеше на канапето. Все още облечен в синия си костюм и с разхлабена вратовръзка. Оубър втренчено гледаше в телевизора, без да обръща внимание на Бен.

— Дойдох веднага, щом разбрах. — Бен пусна палтото си на пода. — Как си, добре ли си? — Той изчака за момент, но не получи никакъв отговор. — Хайде. Оубър, кажи нещо. Тук съм, за да ти помогна.

— Няма за какво да говоря — гласът на Оубър беше тих и бездушен. — Аз ти помогнах. Шефката ме хвана. Уволниха ме.

Бен седна до приятеля си.

— Оубър, знаеш, че никога не съм искал...

— Знам, че не си мислил, че това ще се случи — раменете на Оубър увиснаха.

— Кълна ти се, бях сигурен, че Рик блъфира. Не съм и предполагал, че наистина ще го направи, и си мислех...

— Няма значение какво си си мислел — гласът на Оубър едва се чуваше. — Изгубих си работата. Само това има значение.

Бен се загледа в картината на Ерик, тъй като нямаше сила да погледне приятеля си. Замълча в опит да намери свършената причина, свършеното обяснение, свършеното извинение. Когато спореше, винаги знаеше какво да каже. Но ако трябваше да се извинява, беше ужасен. Най-накрая каза:

— Съжалявам.

Очите на Оубър се напълниха със сълзи и той покри лице с ръцете си.

— Толкова съжалявам — сложи ръка на рамото му Бен. — Нямам достатъчно силно извинение за това.

— Животът ми е съсипан...

— Не е вярно! — Бен се мъчеше да задържи вниманието на Оубър. — Ще си намериш нова работа. По-хубава.

— Няма — изхлипа Оубър. — Пет месеца ми трябваша да си намеря тази. Как ще си намеря нова?

— Ние ще ти помогнем — обеща Бен. — Не е толкова лошо, колкото си мислиш. С общи усилия можем...

— Това изобщо не е вярно — прекъсна го Оубър и избърса очи. — Знаете, че не съм като вас. Никога не съм бил отличник. Не съм и гений, а просто един глупак.

— Не започвай пак с това. Толкова си умен, колкото и всеки един от нас.

— Не е вярно — продължи Оубър с приглушен глас. — Ти го каза и си е точно така — не съм.

— Си.

— Не, не съм. Това е шестото място, от което ме уволняват. Ще ми трябват месеци, за да намеря друга работа. И ще бъде по-лоша от предишната. Животът ми е точно като нашата фирма за игри — един голям провал.

— Оубър, не бъди толкова жесток към себе си. — Бен още държеше ръката си върху рамото му. — Животът не се върти само около САГ оценки и нива на успех. Веднъж щом започнеш да търсиш, личните ти качества ще те отведат далеч. И ако имаш нещо — то е точно това.

— Аз нямам дори и това — отдръпна се Оубър. — Не съм умен, не съм изобретателен, не работя добре под напрежение. Защо мислиш, че мога да се задържа на някоя работа? Месеци наред се провалях на тази — така и така щяха скоро да ме уволнят. Цялата тази история с Рик само ускори процеса.

— Не е вярно — възрази Бен.

— Откъде знаеш кое е вярно? — очите на Оубър отново се напълниха със сълзи. — Ти не беше там. Никога не си ме виждал да

работя. През половината време дори не знаех какво върша.

— Беше помощник в администрацията — прекъсна го Бен. — Това си бе хубава работа.

— Това беше работа под средното ниво. — Оубър изтри сълзите от лицето си с ръка. — И единствената причина, поради която я получих, беше, защото разследвах смъртната заплаха, която сам написах. Ако не беше тя, все още щях да вдигам телефони. — Той пое дъх и погледна Бен в очите. — Защо трябваше да се случи това?

Изненадан от емоционалния срыв на Оубър, Бен почти не можеше да познае приятеля си, когото знаеше от малък. Но колкото поистеричен ставаше Оубър, инстинктивно толкова по-настойчив ставаше Бен.

— Грешката беше изцяло моя — прегърна го Бен.

— Само искам да бъде както в началото. — Оубър зарови лице в рамото на Бен. — Само ние четиримата. Без спорове, без кавги.

— Ще бъде — каза Бен. — Обещавам.

— Няма — убедено поклати глава Оубър. — Никога повече. Свърши се. Свърши се с нас.

— Нищо подобно — заяви Бен. — Все още сме приятели. Ще се оправим.

— Няма — изхлипа Оубър. — Нейтън и ти почти не си говорите. Ерик и Нейтън изобщо не се поглеждат. Аз карам най-лошия ден в живота си, а те двамата са твърде дяволски заети, дори за да се върнат да ме видят. Това не е приятелство, а подигравка.

— Не е свършено с нас — настоя Бен. — Рик няма да...

— Повече няма значение какво ще прави Рик — изплака Оубър. — Белята е станала. Нейтън никога няма да ти прости за това, че ме уволниха. И докато Нейтън ти е сърдит на теб, Ерик ще бъде сърдит на Нейтън. Не можеш да ги промениш.

Докато мълчаливо гледаше Оубър, Бен знаеше, че приятелят му е прав.

— Ами ти? — попита той накрая. — Ти ще ми простиш ли?

Оубър изтри очи.

— Не знам.

— Но...

— Моля те, не казвай нищо — прекъсна го Оубър. — Не искам да го чувам сега.

Преди Бен да може да отговори, телефонът звънна. Той погледна към него и се обърна към Оубър.

— Вдигни го — каза Оубър. — Знаеш, че искаш да го вдигнеш.

— Не е това — поколеба се Бен. — Само...

— Вдигни го — настоя Оубър.

Бен сграбчи слушалката.

— Ало?

— Значи все още се интересуваш от „Уейн и Портной“? — попита Алкът ентузиазирано.

— Ейдриън? — Бен се ядоса.

— Разбира се — отговори Алкът. — Каза ми да ти се обадя, за да уговорим обяда, така че реших...

— Ейдриън, защо ми звъниш вкъщи? — Бен стана от канапето и бутна телефона на земята.

— Извинявай. Секретарката в съда каза, че няма да се връщаш и исках да уговорим нещо за понеделник.

— Нека ти кажа нещо — стисна слушалката Бен. — Не ми звъни вкъщи. Ако не съм на работа, значи не искам да ме безпокоиш. Всъщност, дори когато съм на работа, не желая да ме безпокоят. Знам всичко за фирмата и един допълнителен обяд няма да ме накара да отида там.

— Аз... — заекна Алкът.

— Не искам да те слушам — прекъсна го Бен. — Ако пожелаеш да обядвам с теб, ще ти се обадя. Иначе ме остави на мира. Зает съм. — Без да изчака отговор от Алкът, Бен тресна телефона.

— Кой беше? — попита Оубър.

— Никой — отговори Бен. — Беше...

Телефонът звънна отново. Бен го вдигна.

— Ейдриън, знам, че съжаляваш, но не искам да те слушам сега.

— Не е Ейдриън и със сигурност не съжалявам.

— Рик? — позна го Бен.

— Изглежда караш страхотна вечер — каза Рик. — Уволниха Оубър, той е на границата на нервно разстройство и крещиш на единствения човек, който още иска да те вземе на работа. Ако бях на твое място, нямаше да крещя на някой, който ми предлага работа.

Бен погледна Оубър.

— Рик ни е слушал цяла вечер. Апартаментът гъмжи от микрофони. — Той отново заговори в слушалката: — Какво искаш, Рик?

— Знаеш какво искам — каза Рик. — Единственият въпрос е дали ще ми го дадеш.

Бен седна на канапето.

— Какво смяташ?

— Смятам, че Оубър ти къса сърцето. Предполагам, че мислиш да се предадеш — отговори Рик. — Искам само да знаеш, че ако ме уведомиш за решението си, все още ще можеш да се измъкнеш от всичко това.

— Благодаря за съвета. Ще го запомня.

— Ако с решението всичко е наред, вече никога няма да ти се обаждам. Случаят е приключен. Запазваш работата си, Нейтън — неговата. Аз получавам това, което искам, и всички са щастливи. — Без да даде възможност на Бен да се обади, Рик продължи: — Ако те интересува, отиди в събота по обяд в Музея по американска история. Има вътрешен телефон на рецепцията. Чакай там, ще оставя съобщение къде да се срещнем. Ако не дойдеш, банковото извлечение и писмото на Нейтън ще бъдат предадени лично на началниците ви.

— Ще се видим там — отговори Бен студено. Без да каже нищо повече, той затвори телефона.

— Какво каза? — попита Оубър.

— Мразя това копеле. Толкова е нафукан.

— Каж ми само какво каза.

— Не тук — Бен се огледа. — Нито дума повече в това място. — Той стана от канапето. — Хайде да се махаме оттук.

— Без такива — каза Оубър. — Приключих с тези глупости. Оставах сам.

— Само отивам при Лиза. Там е по-безопасно да се говори.

— Не ми пука къде отиваш. Писна ми.

— Ти ще се справиш ли? — Бен вдигна палтото си от пода.

— На мое място ти би ли се оправил? — попита Оубър. — Само ми трябва малко сън.

Бен знаеше, че няма какво да добави, закопча палтото си, вдигна куфарчето си и тръгна към вратата. Точно когато се готвеше да излезе, вратата се отвори широко и вътре нахълта Нейтън.

— Къде, по дяволите, отиваш? — попита той Бен.

— Навън — обидено отвърна Бен, засегнат от обвинителния му тон.

— Чакай малко — каза Нейтън. Обърна се към Оубър и попита: — Наистина ли те уволниха? — Оубър кимна, а Нейтън се обърна към Бен. — Никъде няма да ходиш.

— Сериозно? — попита Бен. — Само гледай.

За секунди Бен се измъкна през вратата.

Той измина една пресечка и се запъти направо към най-близкия уличен телефон. Намери един през няколко преки, извади листче от джоба си, взе слушалката и набра номера, който му беше дал Дероса.

— Вдигни проклетата слушалка — измърмори Бен, още преди автоматът да успее да предаде номера.

Нетърпеливо чакаше някой да вдигне и се ужаси, когато чу от другата страна записан глас:

— Номерът, който набирате, вече не съществува. Моля проверете и наберете отново.

Бен веднага затвори и повторно набра, като проверяваше внимателно цифрите. Отново чу: „Номерът, който набирате, вече не съществува. Моля проверете и наберете отново“.

— Не мога да повярвам — каза той.

Затвори очи и хвана рамката на телефона с ръце, опита се да намери разумно обяснение защо този номер е бил изключен. Нямаше такова.

— Кучият му син — извика Бен и удари телефона с юмрук. Сърцето му биеше силно, той се обърна и изкрещя: — ТАМ ЛИ СТЕ БЕ. ХОРА? КАКВО СТАВА, ПО ДЯВОЛИТЕ?

Като се надяваше на отговор, без в действителност да очаква такъв, той тихо зачака. Нищо. Огледа се наоколо, внимателно проучи всяко дърво, храст и скришно място. Отново нищо. Беше сам. Към него се приближи свободно такси и Бен скочи пред колата. Шофьорът натисна рязко спирачки, за да не го блъсне.

— К'во ти става, бе? Луд ли си или к'во? — отвори вратата таксиджията и викна по Бен.

— Знаеш ли някой евтин мотел? — Бен се качи в таксито.

— Знам няколко — отговори равнодушно шофьорът.

— Закарай ме до един от тях — каза Бен.

Шофьорът потегли към „Кънектикът авеню“.

— Добре ли си? — попита го той.

Бен зяпаше през задното стъкло, проверяваше дали не ги следят.

— Добре съм — отговори. — Направо прекрасно.

Десет минути по-късно таксито спря пред „Монюмънт Ин“ — обикновена едноетажна сграда с неонов надпис „Свободни места“. Бен плати на шофьора и влезе в мотела. Приблужи рецепцията.

— Дайте ми една стая.

Лиза се подготвяше за един изпълнен с работа уикенд и прибра в куфарчето си три предстоящи решения. Свикнала с факта, че докато работи в съда, всички съботи и недели ще приличат на делнични дни, тя прибра и три дискети, бележките на Холис и фотокопия от десетина вече предадени решения, които смяташе, че могат да ѝ потрябват. Заклучи куфарчето и разбърка цифровата комбинация на секретната ключалка. Когато отиваше да си вземе палтото, телефонът звънна. Тъй като се страхуваше, че това може да е Холис с нова задача или друг препис. Лиза не вдигна веднага слушалката. Но както винаги, не можа да устои. Трябваше да вдигне.

— Ало? Тук е Лиза.

— Лиза, налага се да те видя възможно най-скоро — настоя Бен.

— Какво? — попита тя. — Къде си?

— В „Монюмънт Ин“. Намира се на „Аптън“, близо до спирката на метрото „Ван Нес“. Аз съм в стая 16.

— Какво се е случило с Оубър? Добре ли е?

— После ще ти разправам — прекъсна я Бен. — Моля те сега ела. Не зная какво да правя.

Четирийсет минути по-късно на вратата на Бен се почука.

— Кой е? — попита подозрително той.

— Отвори вратата — каза Лиза.

Той надникна през шпионката и я пусна.

— Какво се случи? — влезе Лиза.

Бен подаде глава от стаята, за да се увери, че е сама, след това затръшна вратата и я заключи.

Лиза сви устни с отвращение.

— Хубаво местенце — забеляза тя белешките се тапети. — Защо не се срещнахме в някой клозет? По-чисто е и по-сигурно.

— Рик подслушва в нас. — Бен не отлепяше око от шпионката. — И няма да се учудя, ако и у вас е същото. Реших, че трябва да говорим на неутрално място.

— Тогава ми кажи какво става. — Лиза седна на едно от двете легла.

Бен се обърна и се облегна на вратата.

— Няма ги. Отишли са си. Мисля, че вече не са с нас. Това е единственото...

— Чакай малко — давай едно по едно — спря го Лиза. — Кой го няма?

Бен отиде до другото легло и седна срещу Лиза.

— Секретарите. Дероса. Няма ги — обясни той. — След като говорих с Оубър, се обадох на онзи телефон...

— Обади си се от вас? — попита Лиза. — Луд ли си? Рик сигурно е чул...

— Обадох се от улицата. Номерът е изключен.

— Шегуваш ли се? Нали Дероса е казал...

— Знам какво каза. Но е ясно, че е излъгал. Мисля, че от самото начало работи с Рик. Помисли само: Дероса не иска да уведомява Лунген и Фиск, въпреки че те са съдебните секретари. Не искаше да казвам каквото и да е, на който и да е друг. Не е взимал писмени показания от мен. Дори ми каза да дам на Рик решение. Мисля, че Рик се е добрал до Дероса преди нас.

— Не зная. — Лиза грабна една от възглавниците. — Наистина ли мислиш, че Рик е способен да стигне до шефа на Секретарската служба?

— Шегуваш ли се? — погледна я Бен. — Аз как влязох при него? Да не мислиш, че и Рик не може да направи същото.

Лиза кимна.

— Но това не означава, че работят заедно.

— А аз къде се намирам в тази каша?

— Нямах голям избор. На твоето място утре бих се опитала да се свържа с Дероса. Може би планът още действа, а секретарката му просто е объркала телефонния номер.

— Ами ако не успея да се свържа с него?

— Тогава ще приключиш с това. Ще отидеш в пресата, при Холис, при всеки, който ще те изслуша, но всичко трябва да излезе наяве.

— Това си мислих през последния час. Ако и Дероса, и Рик са срещу мен, аз наистина съм мъртъв.

— Ето ти отговора. — Лиза захвърли възглавницата. — Ако намериш Дероса, страхотно. Но ако се е сдушил с Рик, отиваш в пресата и ги повличаш всички с тебе. И в двата случая до неделя си готов.

— Прекрасно — каза саркастично Бен. — Сега само трябва да реша какво да кажа на приятелите ми.

— Ерик, аз съм. — Бен още седеше на леглото в мотелската стая.

— Къде си? — попита Ерик. — Нейтън каза...

— При Лиза съм — излъга Бен. — Не исках да говоря в нас.

— Идваш ли си тази вечер?

— Не, ще остана тук.

— Мисля, че така ще е разумно — одобри Ерик. — Кажете ми какво става. Чух, че Рик пак се е обадил.

— Забрави го Рик. Искам да се съберем всичките, за да поговорим за случилото се.

— Къде? Аз ще дойда.

— Искам всички да дойдете — каза Бен. — Ти, Нейтън и Оубър.

— Добре, Къде и кога?

— Утре вечер в осем часа. И да се срещнем на същото място, където отпразнувахме първата ни нощ във Вашингтон.

— На...

— Не го казвай — прекъсна го Бен, — телефонът не е сигурен.

— Ох, вярно. Оубър спомена.

— Точно така. А той как е?

— Пълна развалина. Не съм го виждал такъв преди. Нейтън и аз почти два часа му приказвахме, но още плаче като откачен.

— Казал ли е на техните?

— Ужасява се от тази мисъл. Знаеш каква е майка му. Ще му скочи на гърба, веднага щом разбере.

— Знам. Мислех си за това. Честно казано, май от това най-много го е страх.

— Не мисля, че го е страх, от каквото и да е — възрази Ерик. — Дори не съм сигурен, че е притеснен за работата си. Мисля, че е поразен от това, че ние не се разбираме.

— Говореше за това, като бях там.

— Той е такова социално животно — обясни Ерик. — Като кученце — ако всички са щастливи, и той е щастлив. Но ако всички са тъжни, той е нещастен.

— Продължавай да му говориш. Сигурен съм, че ще се оправи.

— Съгласен съм, но просто...

— Бен, ти ли си? — Нейтън грабна слушалката от Ерик. — Къде, по дяволите, беше последните три часа? Домъквай си задника...

— Не ми казвай какво да правя — отвърна му Бен. — Ако искаш да риташ и да викаш, ела да се видим утре. Казах на Ерик къде. — Бен затвори телефона.

Рано в събота сутринта Бен седна в леглото, тъй като не можеше повече да спи. В другото легло Лиза нямаше такива проблеми. Погледна часовника си и видя, че е седем часа. Взе най-дългия душ в живота си и включи телевизора без звук, като се надяваше анимационните филми да го разсеят. Когато това не стана, той изключи телевизора и се върна в леглото. Цял час се взира в белия измазан таван.

В девет часа Бен занесе телефона в банята. Седна на капака на тоалетната чиния, обади се на информация и помоли за номера на Секретарската служба. Набра го и поиска да го свържат с директор Дероса.

След секунда се обади женски глас:

— Кабинетът на директор Дероса. Мога ли да ви помогна?

— Директорът там ли е? — попита възможно най-любезно Бен.

— Съжалявам, но го няма. Мога ли да ви помогна?

— Сигурно можете. — Бен позна гласа на секретарката на Дероса. — Казвам се Бен Адисън. Аз лично донесох съобщение от съдия Холис преди няколко седмици. Трябва да предам още едно съобщение и бих ви помолил да ми кажете как да се свържа с директор Дероса. — Бен замълча за ефект. — Спешно е.

— Изчакайте — каза секретарката. — Мога да се опитам да ви прехвърля на домашния му телефон.

Бен се молеше Дероса да обясни всичко — че е станала печатна грешка, че всичко е наред, че всеки си е на мястото.

— Господин Адисън?

— Тук съм — каза Бен.

— Съжалявам, но директорът не приема обаждането ви. Току-що говорих с него и той заяви, че не знае за какво говорите. Няма представа кой сте.

— Знае кой съм — настоя Бен. — Вие също знаете. Преди две седмици се видяхме...

— Съжалявам, господин Адисън. Лично говорих с него и той ми каза това.

— Какви ги говорите? Вие как се казвате? — попита Бен.

— Приятен ден, господин Адисън — секретарката затвори.

Бен остави слушалката и действителността го обгърна. Това е, помисли си той. Бях дотук. Загледан в покрития с тъмен линолеум под. Бен се зачуди какво да прави от сега нататък. Мислите му се прекъснаха, когато вратата на банята се отвори. Погледна и видя Лиза, която очевидно беше чула всичко.

— Какво казаха? — попита тя.

— Дероса го отпиши. — Гласът на Бен потрепери. — Твърди, че не ме познава.

— Значи, това е. — Лиза се облегна на вратата. — Ще се свържеш ли с пресата?

— За пресата не знам, но трябва да кажа на някого.

— Трябва да кажеш на Холис.

— Може би. — Мозъкът на Бен прехвърляше възможните последствия. — Мислех си да напиша всичко. Така, ако нещо се случи, всичко ще бъде документирано.

— Не бих се притеснявала толкова за писмената част — каза Лиза. — Преди да се изправиш срещу света, трябва да се срещнеш с

приятелите си.

В седем и половина вечерта, без да обръща внимание на януарския студ. Бен седна на една от бетонните пейки около паметника на Джеферсън. Не можеше да седи спокойно и затова непрекъснато местеше тежестта си и търсеше удобно положение. Загледа се с празен поглед в крайбрежната алея, която водеше до паметника. Очите му затанцуваха по гледката — не се спираха на нищо, а виждаха всичко. Петнайсет минути по-късно той започна да гледа часовника си на всеки трийсет секунди и нетърпеливо очакваше приятелите си, бавно започна да се убеждава, че няма да дойдат, след това се взря в абаносовия силует на Джеферсън и се зачуди защо остави Лиза да го убеди.

— Защо трябва да идваме тук? — изведнъж чу глас откъм западната част на паметника. — Адски студ е. — Когато Ерик и Нейтън се приближиха към Бен, Ерик се загледа в бронзовата фигура на третия американски президент. — Само да ти кажа, че заради тази среща — късно през нощта пред един от най-известните паметници в света — се чувствам като в треторазреден шпионски филм.

— Толкова се радвам, че ти е забавно — каза намръщено Нейтън.

— Вижте, знам, че сте разстроени — обади се Бен. — Всички сме така. Седмицата беше кофти. Нека започнем отначало и да...

— Не се обиждай, но не съм в настроение за кърпички и сълзи — заяви Нейтън.

— Дай му шанс, задник такъв — прекъсна го Ерик. — Викна ни, за да говорим — можеш поне да го изслушаш.

— Дойдох за едно. — Нейтън скръсти ръце. — Ще се предадеш ли?

Бен пренебрегна въпроса.

— Къде е Оубър?

— Каза, че ще закъснее — обясни Ерик — Когато тръгнахме, говореше с майка си по телефона.

— Не знам какво искаш да направя. — Оубър едва сдържаше сълзите си.

— Що за въпрос е това? — попита Барбара Оубърман. — Искам да си върнеш работата.

— Мамо, не мога. Уволниха ме. Не ме харесаха как работя и ме уволниха.

— Я недей така. Отиваш и им казваш, че ще се промениш. Кажим, че ще работиш за по-малка заплата, на двоен работен ден. Няма значение как ще го направиш, но трябва да си върнеш тази работа.

— Какво ѝ е толкова на работата?

— Какво е важното ли? Набий си го в главата, Уилям — тази работа ти трябва. Това беше единственото място, където те повишиха. Само там те уважаваха. Само там не те уволниха през първите шест месеца. Прекара четири години в непрекъснати провали във всичко, с което се захващаше, и сега опропасти и това.

— Ще си намеря нова работа — обеща Оубър. — Бен и Нейтън казаха, че ще ми помогнат.

— Остави ги Бен и Нейтън. Само за Бен и Нейтън мислиш. Не искам да ми говориш за тях. За Бен и Нейтън е лесно да си намерят работа. Работодателите ги обичат, професорите им ги обичаха, директорът на гимназията ги обичаше, в детската градина също ги обичаха. Те лесно ще си намерят работа. Но на теб — на теб ще ти е доста трудно.

— Но те казаха...

— Не ме интересува какво са казали — прекъсна го тя. — Ти не си като тях. Защо си мислиш, че толкова ще искат да ти помогнат?

— Защото са ми приятели.

— Голяма работа, приятели. Не знаят какво означава да си търсиш работа. Никога не са живели в истинския свят. Търсенето на работа изисква часове и часове обикаляне. Помниш ли колко трудно си намери работата при сенатор Стивънс?

— Да, но...

— Но, нищо. Сам го каза преди няколко месеца. Тримата са винаги на работа — няма кога да търсят и за тебе.

— Да, но Бен ми помогна за тази работа. Може би той ще...

— Нищо не може да направи за теб — отсече тя. — Трябва да се научиш сам да се оправяш. Може да са ти приятели, но не си от техния сой. Когато стане въпрос за търсене на работа, като всичко друго на този свят, трябва да преглътнеш горчивия хап и да се оправяш сам.

Сега затвори телефона и хубаво си помисли за това, което ти казах. Да не съм те чула, преди да си си върнал работата.

— Зададох ти въпрос — дъхът на Нейтън се носеше на кълба в студения въздух. — Ще се предадеш ли или не?

— Ще стигна и дотам. — Бен посочи празните места на пейката. — Защо първо не седнете?

— Така ми е добре — каза Нейтън, докато Ерик сядаше.

— Добре. Стой прав. — Бен се огледа.

— Защо си толкова нервен? — попита Нейтън.

— А ти как мислиш?

— Я млъкнете и двамата — обади се Ерик. — Спрете да се карате и се отпуснете малко. — Той посочи към Бен и добави. — Говори.

— Благодаря. — Бен сниши глас: — Не исках да ви го казвам по телефона, но утре сутринта ще се предам. Тъй като решението засяга всички ни, исках първо да го обсъдя с вас.

— Няма какво да го обсъждаш — сопна се Нейтън. — Аз реших за себе си, откакто разбрах за Оубър.

— Браво на теб — кимна Бен. — Ерик, ти да кажеш нещо?

— Това решение си е твое. Надявам се да се справиш с последствията.

— Не виждам да имам друг избор — вдигна рамене Бен. — Това, което стана с Оубър, ми разби сърцето. Уволниха го заради мен. Излагам на риск и вас. Трябва да сложа край.

— Колко благородно — подигра се Нейтън. — Но те предупреждавам, по-добре да приключиш всичко още утре.

— Или какво? — ядоса се Бен. — Ще го направиш вместо мен ли?

— Като нищо — отвърна му Нейтън. — И изобщо няма да се почувствам виновен. Късмет имаш, че шефът ми не работи в събота и неделя, иначе още днес щях да го направя.

— Я се отпуснете малко — обади се Ерик.

— Я млъквай — изръмжа му Нейтън. — Колкото и да се застъпваш за Бен, пак няма да ти прости напълно.

— Какво ти става? — попита го Бен.

— Какво ми става ли? — Нейтън се опита да се засмее — Дай да видим. Вчера уволниха приятеля ми по твоя вина, работата ми виси на косъм и нямам доверие нито на теб, нито на Ерик. Освен това съм си съвсем добре.

— Виж, можеш да...

— Не, веднъж и ти слушай! — изкрещя Нейтън, докато вятърът фучеше около паметника. — Трябва да преодолееш този твой комплекс на златно момче. Веднъж в съвършения ти живот омаза нещата. Оля се. Задави се. Направи огромна грешка и сега ще трябва да си платиш. Ако само ти рискуваше, щях да ти кажа, прави каквото искаш. Но ако мислиш, че ще стоя и ще те гледам, докато кариерата ми се срутва в пропастта, а ти си хукнал да гониш Рик и то напразно, значи си ненормален. Бен, приеми нещата — прецакаха те. Загуби. Откажи се.

— Млъквай, мамка ти! — Бен скочи от пейката и сграбчи Нейтън за реверите.

Ерик веднага ги разтърва.

— Бен, успокой топката. Спокойно.

Докато Ерик се опитваше да го задържи, Бен изкрещя на Нейтън:

— Ако си затвориш проклетата уста само за малко, щеше да разбереш, че не съм дошъл тук, за да кроя как да хвана Рик, а за да говоря с приятелите си!

Оубър влезе в дневната и остави на масичката купчина книги — четири гимназиални годишника и една надута тетрадка с изрезки. Отвори най-напред годишника от девети клас, разгледа снимките на приятелите си и се усмихна на чорлавата прическа на Нейтън. Когато видя снимката на Бен, се засмя с глас. Поне четири години не я беше виждал и се загледа в рошавия, ококорен зубър с шини на зъбите на име Бен Адисън. Когато стигна до снимката на Ерик, Оубър си спомни колко много искаше да спи в тях като малък и то главно защото братът на Ерик имаше най-голямата колекция от карти за игра с порнографски снимки на гърба.

Когато отвори годишника от десети клас. Оубър отново обърна на снимките. Спомни си как изкараха шофьорските си книжки. Ерик не само се научи да кара пръв, но и пръв катастрофира. Блъсна се право в колата на майката на Нейтън, докато тя излизаше от алеята си.

Прелисти годишника за единайсети клас и си спомни първия им колежански купон в университета в Бостън. Засмя се, като си спомни за Бен, който цяла вечер напразно се опитваше да убеди дамите, че е „Бен Адисън, професор по любов“.

Оубър отвори и личната си тетрадка с изрезки, с която се гордееше, защото толкова подробно бе документирал в нея постиженията на приятелите си. Беше запазил статиите от „Бостън Глоуб“, където Нейтън бе сниман с министъра на външните работи и когато Бен получи назначението си за Върховния съд. Беше запазил и първите статии на Ерик от вестника на гимназията, както и първите му материали за „Уошингтън Лайф“ и „Уошингтън Хералд“. Тук беше и първият ребус в „Хералд“, както и статията на Ерик за изтичането на информация от Върховния съд. Беше запазил дори обявата за годеежа на Бен и Лиза. Всички са известни, помисли си той, докато затваряше тетрадката. Всички са суперзвезди.

— И недей да се държиш като жертва. — Нейтън оправи палтото си. — Това е последното нещо, което би...

— Не съм казвал, че съм жертва — отвърна Бен, а Ерик продължаваше да го държи. — Знам, че обърках всичко. Признавам — Оубър изгуби работата си заради мен. Какво друго да кажа?

— Там ти е проблема — заговори бавно и тихо Нейтън. — Мислиш, че си отговорен само за уволняването на Оубър. Но трябва да разбереш, че носиш отговорност и за още много неща. Всичко започна заради теб, Бен. И още по-важно, още продължава пак заради теб.

— Мислиш ли, че не го знам — гласът на Бен се пречупи. — Убива ме това, че...

— Ама ти сега и виновен ли се чувстваш?

— Чувствам се виновен от деня, в който се срещнах с Рик. Какво още да кажа? Това нещо ме яде от месеци.

— Така и трябва — каза Нейтън. — Надявам се...

— Разбрахме те — прекъсна го Ерик. — Сега можеш ли малко да се успокоиш?

— Не, не мога — продължи Нейтън. — Искам да съм сигурен, че той знае как се чувствам.

— Знам как се чувстваш... — започна Бен.

— Не, не знаеш — повиши глас Нейтън. — Ако знаеше, сега нямаше да се караме. Откакто получихме тези писма от Рик, беше наясно, че това може да се случи. Тогава трябваше да имаш доблестта да се предадеш — ако не заради теб, то заради нас. А след като остави нещата да стигнат дотам, това ми говори само едно...

— Че съм зъл човек, без нищо добро в себе си? — попита Бен.

— Не. — Нейтън запази спокойствие. — Че повече не искам да имам нищо общо с теб. Никога. — Бен и Ерик го загледаха мълчаливо, а Нейтън продължи: — Вече не сме в гимназията. Не можем винаги да бъдем на твоя страна. И не си мисли, че постъпвам егоистично. Оубър си го отнесе заради теб. Това никога няма да ти го простя. Той ти е приятел и ти му дължиш много повече.

— Зная — каза отчаяно Бен. — Ще се оправя с него.

— Дано — изгледа го Нейтън. — Става дума за нещо много по-голямо от някаква тъпа информация за „Си Ем Ай“ или „Гринъл“, или...

— Не можеш ли да говориш по-тихо? — прекъсна го Бен.

— Какво има? — попита Нейтън. — Още ли се притесняваш, че Рик ни подслушва? Че ни записва разговорите?

— Млъквай — изсъска Бен.

Нейтън изтича към края на паметника.

— ЕЙ, РИК! ЧУВАШ ЛИ МЕ? ДАНО МЕ ЧУВАШ...

— Млъквай, мамка ти! — изкрещя Бен.

— ЗАЩОТО ТОВА Е ПОСЛЕДНОТО МИ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! НЕ СЕ БЪРКАЙ В ЖИВОТА МИ! АКО БЕН ГО Е СТРАХ ДА ОТИДЕ В ПОЛИЦИЯТА, ТО МЕН НЕ МЕ Е СТРАХ!

— Нейтън, престани — извика и Ерик. — Разбрахме какво искаш да кажеш.

Нейтън се обърна към Бен и насочи пръст към него.

— Не се шегувам. Не ми пука какво правиш. В понеделник сутринта отивам при шефа ми.

— Хубаво. — Бен не откъсваше поглед от статуята на Джеферсън.

— Не ми се сърди — успокои се Нейтън. — Не аз съм виновен. — Той избърса челото си с ръкав. — Ерик, тръгваме ли?

— Ще се прибера с Бен.

— Той няма кола.

— Ще вземем такси.

— Както искате.

Нейтън слезе по стълбите и тръгна към паркинга.

Колата на Нейтън и таксито на Бен и Ерик пристигнаха пред дома им почти едновременно.

— Много интересно — подхвърли Нейтън, докато тримата вървяха към вратата.

Бен не му обърна внимание, отвори входната врата и влезе вътре.

— Трябва да кажеш на Оубър какво става — предложи Ерик.

— Зная — кимна Бен. — Но вътре не искам да говоря. — Той забеляза годишниците на масичката. — Какво е правил тази вечер?

— Вероятно си е припомнял по-добрите времена — обади се Нейтън.

— Не питам теб — сопна се Бен. Върху купчината книги той видя лист хартия и го взе.

„Скъпи Бен, Нейтън и Ерик — зачете той наум — Толкова съжالياвам. Не мога да обясня действията си, но не знаех какво друго да направя. Сигурно ще си кажете, че това е поредната глупава идея на Оубър, но моля ви, разберете, че това беше единственият начин, по който можех да бъда щастлив. Откакто се помня, вие сте ме бутали напред, а аз съм ви задържал. Кажете на майка ми да върви по дяволите и предайте на Рик, че се надявам да пукне. А на шефката ми й кажете, че не съм се опитвал да правя кариера — наистина държа да го знае. И искам да ви помоля за още нещо. Моля ви, не се карайте. Ще ми липсват повече, отколкото можете да си представите. Вие сте най-добрите ми приятели и ви обичам. Оубър.“

— Господи! — Бен се втурна нагоре по стълбите. — ОУБЪР!! — изкрещя той.

Нейтън и Ерик го последваха, без да се замислят.

— ОУБЪР, ВЪТРЕ ЛИ СИ? — извика Бен, докато чукаше по заключената врата на стаята на Оубър. Обърна се към Нейтън и Ерик. — Мисля, че се е опитал да се самоубие.

— ОУБЪР! ОТВОРИ! — Нейтън заудря по вратата.

— Дайте да я счупим — викна Бен.

— Дръпнете се! — Нейтън се отдалечи на няколко крачки и след това с всички сила се хвърли към вратата.

— Пак! — извика Бен.

Още веднъж Нейтън се блъсна във вратата.

— РИТАЙ! — изкрещя Ерик. — БЪРЗО!

Нейтън заби крак във вратата и рамката поддаде. Ритна я още веднъж и вратата се отвори. Всички влязоха вътре.

Оубър се люлееше на вратата на гардероба с колан около шията.

— Господи! — прошепна Ерик. — Господи! Господи!

— Помогни ми да го свалим — каза Бен, докато заедно с Нейтън хванаха краката на Оубър и се опитаха да задържат тялото повдигнато. — Ерик, отвори вратата.

Ерик плачеше истерично. С треперещи ръце и облян в сълзи, той дори не чу това, което Нейтън му каза. Виждаше само Оубър.

— Той е мъртъв.

— ОТВОРИ ПРОКЛЕТАТА ВРАТА! — изкрещя Нейтън. Ерик отвори вратата на гардероба, тялото на Оубър се приведе напред и падна на пода. Нейтън веднага го обърна по гръб и започна да му прави сърдечен масаж.

— Бързо! — извика Бен, докато Нейтън стисна носа на Оубър. Пое дълбоко дъх и се опита да го предаде на приятеля си.

— Виж му очите. — Ерик беше ужасен от празния поглед на Оубър. — Мъртъв е.

Нейтън затвори очите на Оубър и погледна Бен.

— Разкарай Ерик оттук.

— Ерик, слез долу — каза Бен. — Извикай линейка.

Ерик изскочи от стаята, а Нейтън натискаше гръдния кош на Оубър и след това се навеждаше, за да чуе дали сърцето му бие.

— Няма пулс. — Бен хвана китката на Оубър.

— Целият е бял. — Нейтън гледаше безцветното лице на Оубър.

— Продължавай — настоя Бен. — Направи го пак!

Нейтън напразно пълнеше дробовете на Оубър с въздух и му правеше сърдечен масаж.

— НЕ СПИРАЙ! — изкрещя Бен, като видя обезсърченото изражение на Нейтън. — НАПРАВИ ГО ПАК!

Нейтън отново се опита. С всички сила помпаше гръдния кош на Оубър и правеше всичко възможно, за да предизвика знак за живот.

Допря ухо до гърдите му, за да чуе сърдечен ритъм, но най-накрая се дръпна.

— Остави. Мъртъв е.

— Нека аз! — Бен блъсна Нейтън.

— Бен, мъртъв е.

— Помогни ми да го свалим долу! — Бен вдигна краката на Оубър. — Може би в линейката ще го съживят. Имат от ония машини, които правят шокови удари...

— Няма смисъл. — Нейтън седна на пода и се облегна на леглото на Оубър. — Мъртъв е.

Докато санитарите изкарваха носилката от къщата, Бен предаде на дошлите полицаи бележката на Оубър и колана. След като разпитаха и тримата, един от следователите даде визитката си на Бен.

— Бих искал пак да си поговорим за това.

— Утре ще дойдем — обеща Бен. Чувстваше се празен. Затвори очи, опита се по някакъв начин да се махне от действителността, да потуши пулсиращата болка във врата си.

— Наистина съжалявам за приятеля ви — каза другият следовател.

— Благодаря. — Бен ги изпрати до вратата. Когато полицейската кола и линейката си тръгнаха, Бен затвори вратата. Строполи се на пода, обърна се по гръб и се опита колкото е възможно да мисли трезво. Малко по-късно погледна Нейтън, който седеше на стъклената маса в трапезарията. — Къде е Ерик?

Нейтън втречено гледаше краката си през стъкления плот.

— В стаята си, говори с майка си.

— Добре ли е?

— Доколкото това е възможно при обстоятелствата — каза Нейтън. — Когато свърши, трябва да се обадиш на родителите на Оубър.

— Аз да им се обадя? — попита Бен. — Не мога.

— Можеш и още как. — Нейтън тръгна към стълбите.

— Защо аз? — тръгна след него Бен.

— Защото ти си виновен — отвърна Нейтън сухо.

— Не смей да ми казваш това — предупреди го Бен.

Нейтън се обърна и погледна невярващо Бен.

— Не си виновен, така ли? — Той се приближи към него. — Кой е виновен тогава? — Нейтън застана срещу Бен в дневната. — Оубър ли е виновен? Не, не може да е Оубър. Може би Рик? Може би аз? Може би сенатор Стивънс?

— Никой не е виновен — прекъсна го Бен.

— Значи никой? — попита Нейтън. — Това се случи просто ей така?

— Естествено, че не се е случило просто така. И ако не бях аз, Оубър сигурно още щеше да е жив, но това не означава, че аз съм го убил.

— Не, ти само му сложи колана около врата.

Гневна тишина изпълни стаята.

— Какво копеле можеш да бъдеш, знаеш ли?

— Просто искам да съм сигурен, че ти...

— Че аз какво? — Бен го прекъсна с насълзени очи. — Че виня себе си? Че мисля, че всичко е заради мен? Не се коси — мисля си го. Сто процента съм виновен аз. Аз съм този, който започна всичко и ще трябва да живея с това до края на живота си. До момента, в който умра, няма да има и един-единствен ден, в който да не се чувствам виновен за това.

— И така трябва да е.

— Не ми казвай как да се чувствам — гласът на Бен се разтрепери. — Оубър беше най-добрият ми приятел! Бих направил всичко, за да го спася.

— Можеше да го спасиш — заяви Нейтън. — Просто трябваше да си отвориш устата.

— Какво ти става? — избухна Бен. — Как можеш да си толкова безсърдечен? Аз отивах да се предам! Затова исках да се видим тази вечер! Не знаех, че Оубър ще се самоубие! Не знаех, че е такъв!

— Не знам какво очакваш да ти кажа. Да не мислиш, че като си признаеш греховете, ще ти ги опростя? Не става така. Ти го уби. Сега трябва да живееш с това.

Бен удари Нейтън в стомаха.

— НЕ СЪМ ГО УБИЛ!

Нейтън се преви надве и с мъка си пое дъх.

— НЕ СЪМ ГО УБИЛ — повтори Бен. — ТОЙ СЕ САМОУБИ!

Все още запъхтян, Нейтън се втурна към Бен, блъсна го и двамата се стовариха върху масичката. Тя се счупи, а годишниците и тетрадката с изрезките се плъзнаха върху Нейтън и Бен.

Нейтън възседна Бен и го сграбчи за ризата.

— Защо позволи това да се случи? — изкрещя той.

Бен го отблъсна и с мъка се изправи на крака.

— Не съм искал да се случи!

— Тогава защо не...

— Искан ми се да бях направил милион неща! — извика Бен.

— Не трябваше да правиш милион неща — каза Нейтън.

— А само едно.

— Кълна се, утре отивах да се предам!

— На кой му пука какво си щял да правиш! — изкрещя Нейтън, а сълзите потекоха по бузите му. — Оубър умря тази вечер! Отиде си, Бен! Вече никога няма да го видим! Заради теб Оубър е мъртъв! Оубър е мъртъв!

— Нейтън, аз...

— Не искам да те слушам! — Нейтън изтича нагоре по стълбите.

— Стига с проклетите ти извинения. Каквото и да кажеш, знам, че ти го уби. И се надявам тази мисъл да те преследва завинаги.

— Вече ти казах — Ричард Клеърмънт се обърна към Рик. — Не съм го пипнал. Цялата вечер гледах онези тримата пред паметника на Джеферсън.

— Ако лъжеш, полицията ще те пипне — предупреди го Рик. — Претърсиха цялото място за отпечатащи.

— Не лъжа! Не знаех, че се е самоубил, докато не дойдох тук. — Клеърмънт свали палтото си. — И откога ти пука какво ще стане с тези момчета?

— Не ми пука, когато някой си загуби работата, но ми пука, когато един от тях вземе, че умре.

— Не знам защо си толкова разстроен. — Клеърмънт седна на мекото хотелско канапе. — Ти ги постави в невъзможна ситуация — трябваше да очакваш някой от тях да се пречупи.

— Не съм искал да се случи нещо такова! — извика Рик.

— Но трябваше да знаеш...

— Не ми казвай какво трябва да знам — прекъсна го Рик. — Не можеш да предвидиш подобно нещо.

— Но...

— Не започвай — махна с ръка Рик. — Стига толкова.

— Спирам — каза Клеърмънт. — Сега какво ще правим за решението?

— Мислих по въпроса. — Рик извади малка бутилка бяло вино от хладилника на хотела. — Страхувам се, че Бен няма повече да се лута.

— Не мислиш, че ще се срещне с нас утре?

— Няма начин. — Рик отвори виното. — Още сутринта ще отиде в полицията.

— Но ако...

— Не се притеснявай — успокои го Рик. — Няма да стигне дотам.

Обзет от угризения и мъка, Бен влезе в банята и пусна душа. Съблече се и влезе под горещата струя вода с желание да измие последните няколко часа. Протегна ръце напред и се подпря на стената на банята, като остави водата да тече по тялото му. Цели три минути стоя, без да мръдне. След това изведнъж сълзите му потекоха.

— Съжалявам, Оубър — изхлипа той и започна истерично да плаче. — Толкова съжалявам. — Докато водата го заливаше, той си представи как носи ковчега на Оубър и си спомни как носеше ковчега на брат си. Представи си лицето на майката на Оубър, когато чу за смъртта на сина си и си спомни воплите на собствената си майка. Представи си бъдещето без Оубър и знаеше колко много щеше да му липсва брат му.

[1] Оливър Уендъл Холмс (1841–1935) — американски поет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

В девет и петнайсет на следващата сутрин Бен си облече палтото и взе куфарчето си. Все още замаян от смъртта на Оубър, той се опита да не мисли за обезпокоителната тишина в къщата. Вместо това се обърна и излезе. Нов сняг беше навалял в квартала. Бен внимателно започна да стъпва в отпечатъците, направени от Ерик и Нейтън. Тръгна към станцията на метрото и от време на време се оглеждаше. След събитията от изминалите няколко ноци, беше придобил инстинктивна наблюдателност. Зави зад ъгъла и видя мъж в синьо палто и кафява широкопола шапка, който идваше към него. Притесни го факта, че ръбът на шапката прикриваше лицето на мъжа. На улицата до него сива кола намали скорост и спря. Бен веднага позна колата на Ерик.

— Как си? — Ерик свали стъклото.

— Предполагам добре — каза неубедително Бен. Слезе на уличното платно и се наведе към прозореца. — Снощи спях около пет минути.

— И аз — призна Ерик. — Не мога да спра да мисля за него. Само като си спомня как се люлееше...

— Нека не говорим за това — облечените в ръкавици ръце на Бен стиснаха рамката на вратата.

— Каза ли на Лиза?

— Снощи късно ѝ се обадох. Преди да свърша първото изречение, тя заплака. Не съм я чувал никога такава. Предложи да помогне с надгробното слово.

— Хубаво. — Ерик видя куфарчето в ръката на Бен. — Къде отиваш?

— В Прокуратурата.

— Значи това беше?

— Надявам се — каза Бен. — До утре по това време ще съм приключил с тези глупости.

— Знам, че не го казах снощи, но мисля, че постъпваш правилно.

— Благодаря — кимна Бен, докато непознатият със синьото палто мина зад него. Бен се обърна и го видя да завива зад ъгъла. — Този не ти ли изглежда подозрителен?

— Не, защо?

— На мен ми беше малко странен.

— Не се притеснявай — успокои го Ерик. — Сигурен съм, че не е никой.

— Да. — Бен се отдръпна от прозореца.

— Искаш ли да те закарам до метрото? — попита Ерик.

— Бих предпочел да ме оставиш в центъра.

— Нямам време. Трябва да направя някои бързи преработки вкъщи и след това се връщам на работа. Май ще се наложи да вземеш метрото.

— Няма проблем. — Бен се качи на тротоара. — Мисля, че мога да се справя с две пресечки.

— Както искаш. — Ерик затвори прозореца. — Ще се видим довечера.

— Надявам се — каза Бен. — Ако не се върна за вечеря, значи още изнасям защитната си реч.

Колата тръгна, а Бен продължи по пътя си. Когато стигна търговския център, очите му започнаха да се стрелкат навсякъде. Към стареца, който дърпаше количката със зеленчуци по покрития със сняг тротоар. Към съсредоточената атлетка, която бягаше с черния си лабрадор. Към момчето от супермаркета, което разчистваше тротоара с лопата. Към дебеланата, която едва пазеше равновесие по леда. Все още притеснен, Бен стигна до любимата си закусвалня. Наистина трябва да се успокоя, каза си той и влезе вътре. Никой не ме следи. Изяде една кифла и един банан, избърса уста, закопча палтото си и излезе на студа. Веднага видя, че единственото нещо между метростанцията и него беше мъжът със синьото палто и кафявата шапка.

Предпазливо, Бен пристъпи напред, като се опитваше да разпознае приближаващия се непознат. Беше висок колкото Рик, но по-едър. Ала палтото е голямо, помисли си Бен. Сърцето му заби по-силно, а Бен се опита да се убеди, че всичко това е плод на въображението му. Отпусни се, каза си той. Няма причина да се побъркваш. Когато бяха на двайсетина метра разстояние, Бен свали

дясната си ръкавица и сви ръка в юмрук, решен да замахне, ако мъжът направи подозрително движение. Разстоянието помежду им се скъсяваше, а Бен се потеше лудо. Точно когато се разминаваха, Бен беше на ръба, мозъкът му се подготвяше за всяка възможна ситуация.

Задържа дъх, когато мъжът го подмина и се противопостави на желанието си да се обърне. Щом съвсем задмина непознатия, въздъхна с облекчение. Цялото това потене за нищо, каза си Бен и се насили да се усмихне. Понечи да се обърне, за да погледне мъжа за последно в гръб и точно в този момент го сграбчиха изотзад. Почувства, че някаква ръка плътно се увива около врата му, а друга ръка, облечена в синьо палто, поднесе кърпа с остра миризма към лицето му. Инстинктивно Бен рязко отметна глава назад и удари нападателя си в носа.

— Кучи син! — изкрещя мъжът, пусна Бен и хвана кървящия си нос.

Бен се втурна нагоре по улицата, като кашляше и се мъчеше да си поеме дъх. Подмина супермаркета, обърна се и видя, че нападателят му го гони. Пусна куфарчето и грабна лопатата от ръцете на момчето. Когато мъжът го доближи, Бен замахна диво:

— Стой далеч от мен!

— Успокой се — каза мъжът. — Не съм тук, за да те нараня. — Докато той се опитваше да отвлече вниманието на Бен. Рик бавно се промъкваше зад гърба му.

— Кой си ти? — попита Бен. — Кой те изпраща?

— На твоя страна съм — отвърна мъжът. — Кълна се. От Прокуратурата съм. — Очите му се плъзнаха зад гърба на Бен.

Бен последва погледа му, обърна се и сляпо замахна с лопатата. За негово учудване, плоската ѝ страна удари Рик, който иначе щеше да го хване.

— Не мога да повярвам — възкликна Бен. Когато Рик падна, Бен го удари още веднъж с лопатата по главата. — За кого се мислиш? — изкрещя Бен. — Това си е моят живот. — После се обърна към момчето: — Обади се в полицията!

— Ние сме от полицията — съучастникът на Рик също се обърна към него. — Не звънете на никого.

— Хвани го, Клеърмънт! — извика Рик и сграбчи обляното си в кръв ухо.

Бен захвърли лопатата към Клеърмънт, обърна се и затича по улицата.

— След него — изкрещя Рик, въпреки че Клеърмънт вече тичаше.

Много по-бърз и атлетичен от двамата си преследвачи, Бен се върна в жилищната част на квартала. Прескачаше огради и тичаше из задни дворове на зигзаг, така че не можеха да го виждат за повече от няколко секунди. Бен излезе на една алея, зави наляво, когато стигна до задния двор, прескочи през оградата в съседната градина, изтича в задната ѝ част, прескочи още една ограда, през която се прехвърли в съседния двор и пробяга още една алея. Обикаляше квартала и знаеше, че в никакъв случай не трябва да се приближава до своята къща. Ако двамата му преследвачи се бяха разделили, един от тях при всички случаи щеше да го чака там. Докато студеният въздух обтягаше дробовете му, той тръгна обратно към супермаркета, като избягваше големите улици и си проправяше път през пълните с боклук малки алеи. Като се надяваше, че ги е заблудил, Бен се затича към бар „Пиячка“ — единственото място, в което знаеше, че има телефон и най-важно, заден изход. Огледа се за последен път и влезе в бара.

Запъти се направо към задната му част. Блъсна вратата на мъжката тоалетна, влезе в една от кабинките и я заключи. Наведе се и се опита да си поеме дъх. Когато топлината на тоалетната го обгърна, Бен почувства, че гори. Свали си палтото, вдигна тоалетната седалка и повърна банана и кифлата. Стомахът му се изпразни и започна конвулсивно да се свива, докато тялото му реагираше на паниката, обхванала мозъка му. Той пусна водата и седна разтреперан. Не мога да повярвам, помисли си, с подпрени на коленете лакти. Какво става, по дяволите? Бен попи потта от челото си с тоалетна хартия, температурата му се нормализира и цветът бавно се върна по лицето му.

Двайсет минути по-късно, убеден, че Рик и колегата му отдавна са си отишли. Бен излезе от тоалетната. Потърси дребни монети в джобовете си и ги пусна в телефонния апарат. Докато набираше номера на Лиза, очите му обхождаха бара, в който неколцина баскетболни фенове закусваха преди първия за деня мач.

— Ало — обади се Лиза.

— Няма да повярваш какво ми се случи — заговори бързо Бен.
— Току-що ме нападнаха Рик и още един. Хванаха ме и се опитаха да ме отвлекат. Ударих ги по главата с една лопата и се затичах...

— Ей, ей, ей — спря го Лиза. — Едно по едно. Започни отначало.
— След като Бен ѝ разказа за случилото се през последния половин час, тя заяви: — Не може да бъде.

— Може — каза Бен.

— Добре ли огледа партньора на Рик?

— Не съвсем. Мозъкът ми летеше с пълна скорост. Само си спомням, че се опитваше да ми каже, че бил от Прокуратурата.

— Мислиш ли, че е било така?

— Не, разбира се — отвърна Бен. — От Прокуратурата не нападат хората с хлороформ. Просто не искаше да викат полиция.

— И кой беше?

Бен не изпускаше от очи входа на бара.

— Или лакеят на Рик, или този, който Рик използва, за да направи пари от „Американска стомана“.

— Защо ще му трябва нов човек? „Американска стомана“ е обществена компания. Рик може да купи колкото си иска акции.

— Но за това трябва пари. А предполагаме, че след „Гринъл“ Рик е на нула. Необходим му е някой, който вече има достатъчно акции в „Американска стомана“ или някой, който може да го финансира. Иначе е... — Бен погледна палтото си на пода. — По дяволите — изруга той. — Току-що разбрах, че съм си забравил куфарчето в супермаркета. Сто на сто са го взели.

— Вътре нали го нямаше решението?

— Не, разбира се. Но писмото, което пишех, беше там. Което означава, че знаят, че искам да се предам.

— Знаят го от момента, в който не отиде на срещата в музея вчера. А обади ли се на Нейтън и Ерик?

— Не, защо?

— Обади им се — настоя Лиза. — Ако Рик обикаля квартала ти, първо ще отиде у вас. Още ли са там?

— Нейтън е на работа, но Ерик може да си е вкъщи. — Бен затвори и отново затърси монети. Не му достигаше една. Без да спира, набра номера на телефонната си карта. Докато пръстите му танцуваха по бутоните, разбра, че е сбъркал номера. — По дяволите! — той окачи

слушалката. Вдигна я отново и пак вкара номера на картата си. — Хайде, хайде! — Изчака да чуе сигнала. Чу го и набра домашния си номер, като се молеше Ерик да си е свършил работата и да е излязъл.

— Ало? — вдигна Ерик.

— Ерик, аз съм. Махай се оттам. Рик и онзи със синьото палто...

— Говори ли с Лиза? — прекъсна го Ерик.

— Не се притеснявай за Лиза — каза Бен. — Трябва да...

— Млъкни — спря го Ерик. — Рик се обади да те търси тук. Каза, че било спешно. И искаше да ти предам, че отива при Лиза.

Сърцето на Бен слезе в петите.

— Преди колко време?

— Преди около половин час. Имаш ли нужда от...

Бен затвори, отново набра номера на картата си и се обади на Лиза.

— По дяволите. По дяволите. По дяволите. — Телефонът звънна пет пъти и никой не вдигна.

Най-накрая Лиза се обади.

— Ало?

— Махай се от вас — извика Бен. — Рик идва към теб.

— А може би вече съм тук? — обади се Рик. — Как си, Бен? Отдавна не сме се чували.

— О, Господи!

— Защо си толкова разстроен? — попита Рик. — Та това съм само аз.

— Ако й направиш нещо, кълна се...

— Спести ми заплахите — изведнъж стана сериозен Рик. — Сега съм хванал и Лиза и Нейтън...

— Нейтън?

— Млъквай и веднъж поне ме чуй — каза Рик. — При мен са и двамата и ми е писнало да играя на игрички. Кажи ми къде си.

Бен мълчеше.

— Времето не е подходящо да се правиш на глупак — заяви Рик. — Този уикенд вече загуби един приятел. Ами двама? — Като не получи отговор, той добави: — Ами трима?

— Бар „Пиячка“ — измърмори Бен накрая. — На Ню Хемпшир.

— Знам къде е — отвърна Рик. — Очаквам да си пред входа след десет минути. И ако ти се прииска да се обадиш в полицията или на

родителите ти, или на Ерик, или на който и да е друг, да знаеш, че много ще ме разстроиш. Ясно ли е?

— Да. — Бен се мъчеше да укроти гнева си.

— Добре. И един последен въпрос. Какво е решението за „Американска стомана“?

Бен отново замълча.

— Питам те нещо — каза Рик.

Пак тишина.

— Става въпрос само за пари — предупреди го Рик. — Не ме карай да прибягвам до насилие.

— „Американска стомана“ печели — отговори Бен. — Доволен ли си? Сега ходи да си правиш милионите.

— Безкрайно съм доволен — точно това ми каза и Лиза — заяви Рик. — Ще се видим след десет минути.

Бен чу, че Рик затвори и избухна. Грабна слушалката и я запокити в телефона. Няколкото души в бара го погледнаха. Бен отново удари слушалката. И отново. И отново.

Изведнъж някой го хвана отзад.

— Какво ти има, по дяволите? — попита го барманът, като дърпаше слушалката от ръката на Бен.

— Остави ме! — изкрещя Бен и се сборичка с него.

Барманът го завлече до вратата и го блъсна навън.

— Ако ще психяваш, ходи на друго място.

Бен чакаше пред „Пиячка“ и кипеше от гняв. С ръце дълбоко в джобовете на палтото си, той отчаяно подритваше малка пряспа сняг до сградата. След десет минути до тротоара спря червен джип. Вътре беше само Клеърмънт.

— Стой там — извика той, докато излизаше от джипа и се приближаваше към Бен. Вече не беше с кафявата шапка и Бен го разгледа. С кръглото си, изтощено и бледо лице Клеърмънт изглеждаше много по-стар, отколкото Бен предполагаше.

— Свали си палтото — Клеърмънт насочи към него дебелиите си, къси пръсти.

Бен се подчини и Клеърмънт го опипа.

— Още ли се притеснявате за микрофони? — попита Бен.

— Казаха ми, че имаш навик да си носиш. — След като установи, че Бен е чист, Клеърмънт му отвори вратата на джипа. — Всички на борда — каза той.

Трийсет и пет минути по-късно джипът спря в задния паркинг на Палм Хотел в Бетесда.

— Последвай ме. — Клеърмънт се отправи към задния вход на хотела. — И ако кажеш нещо на някого...

— Разбрах — кимна Бен.

Взеха асансьора до двайсет и четвъртия етаж и тръгнаха по коридора към стая 2427. Клеърмънт прокара кодираната си карта през електронната ключалка, отвори вратата и влезе в разкошно обзаведения апартамент. Холът беше празен.

— Къде са? — попита Бен.

— Млъквай и върви — каза Клеърмънт. Преведе го през спалнята и отвори вратата, която свързваше апартамента със следващия. Минаха през втория и спряха пред вратата за третия. Накрая влязоха в най-големия апартамент, където ги чакаха Рик, Лиза и Нейтън.

Рик стана от канапето.

— Ето, ето, бандата се събра — посрещна ги той. — Лиза, Нейтън, сигурен съм, че познавате Бен. Бен, това са Лиза и Нейтън.

С учудване Бен видя, че Лиза и Нейтън седят спокойно до голямата стъклена маса. После през стъкления плот забеляза, че и двамата са вързани с белезници за столовете си. Лявото око на Нейтън беше синьо и подуто.

— Добре ли си? — попита Бен.

— Разкарай се. — Нейтън се обърна настрани.

— Деца — скара им се Рик. — Без бой.

— Не е трябвало да го удряш — каза Бен.

— Трябваше — заяви Рик нагло. — Не искаше да дойде с нас.

Бен погледна Лиза.

— Теб не те удариха, нали?

— Шегуваш ли се? — вметна Рик и му показа драскотините по врата си. — Тя свърши повече поразии от теб. — Той се приближи до малкото махагоново бюро в ъгъла на стаята, извади от куфарчето си два чифта белезници и ги хвърли на Клеърмънт.

Клеърмънт бутна Бен към големия стол до Нейтън.

— Сядай.

— Първо ги пуснете — настоя Бен.

— За да отидат в полицията ли? — засмя с Рик. — Седни, Бен. Не си в положение да спориш.

Бен седна и Клеърмънт го закопча за стола с двата чифта белезници.

— И ако възнамеряваш да викаш — каза Рик, — не си хаби дробовете. Наели сме по-голямата част от този етаж, а управителят ни е обещал да не ни безпокоят. Всичко се купува тези дни.

— Защо се перчиш толкова? — попита Бен. — Ерик е все още навън. Когато довечера не се приберем, ще отиде направо в полицията.

— Няма да го направи — отвърна студено Рик.

Лиза погледна Бен.

— Нейтън се обади на Ерик и му каза, че тази вечер ще работи до късно. След това аз му се обадох и му казах, че и двамата сме добре — че телефонното обаждане от Рик е било фалшива заплаха. — Тя видя смаяния поглед на Бен и добави: — Рик каза, че ще те убие, ако не се обадим.

Учуден от сериозността на заплахата на Рик, Бен го погледна.

— Доволен ли си? — попита го Рик.

— Ще спреш ли решението? — Фиск едва се сдържаше на едно място в кабинета на Лунген.

— Не виждам как — каза Лунген. — Нямаме повече доказателства, отколкото имахме в петък. Бен и Лиза ги няма целия уикенд.

— Знаех си, че трябва да наблюдаваме къщата. — Фиск посочи към Лунген. — Сега нямаме представа къде е.

— Може и на пазар да е.

— Дай да спрем решението. Кажи на съдиите да не го обявяват, докато не намерим Бен.

— Чуваш ли се какво говориш? — Лунген повиши глас. — Искаш да спра работата на Върховния съд на Съединените щати, защото един от сътрудниците този уикенд не е работил. Знаеш ли колко бързо ще се озовем на опашката за безработни?

— Ами ако и утре не се появи?

— Няма значение — заяви Лунген. — Докато не съберем всички факти — и всяка една подробност — не можем да спрем изведнъж работата на съда. Повярвай ми, когато имаме информацията, задникът на Бен Адисън ще е мой. Но дотогава ще стоим и ще чакаме.

— И ще слушаме — Фиск усили звука на тонколонката на бюрото на Лунген.

Ръцете на Бен изтръпнаха от белезниците.

— Направи грешка, като хвана само нас тримата.

— Така ли? — Рик седна на канапето и разгледа документите, разпръснати на масата.

— Сериозно — каза Бен. — Ерик няма да повярва на тези истории. Бас ловя, че в момента говори с полицията.

— Много смачкана теория. — Рик не откъсваше очи от тоалетната.

— И защо?

— Очакваш Ерик да отиде в полицията? — Рик погледна пленниците си. — Същият Ерик, който ти каза на всяка цена да избягваш властите? Същият Ерик, който ти каза, че можеш да ме хванеш сам? Този човек ще отиде да разкаже всичко? Дори Оубър беше по-изобретателен. — Челюстта на Бен се стегна. — Заболя ли те?

— Заради теб е мъртъв — каза Бен. — И затова ще те убия.

— Знам. И ако си вярваш на това, разбирам и защо си мислиш, че Ерик ще тръгне да ви спасява. — Рик се настани по-удобно и добави: — Не ми се иска да ви го казвам, но този път сте сами.

Ерик седеше на бюрото си в политическия отдел и се тормозеше. През последните три часа се бе опитвал да се свърже с приятелите си. Нейтън не беше на работа, Бен не беше в съда и Лиза не си беше у дома. Тези обаждания сигурно са били нагласени, помисли си Ерик, докато трохите от късния му обяд падаха в клавиатурата пред него. Той избърса ръце в дънките и се зарови в ролодекса си. Без повече игрички, каза си Ерик, докато набираше номера на отдел „Секретари“ във Върховния съд.

— Отдел „Секретари“ — отговори мъжки глас. — Тук е Карл Лунген.

— Господин Лунген, казвам се Ерик Строумън — приятелят на Бен Адисън.

— Откъде знаете този телефонен номер? — попита раздразнен Лунген.

— Откраднах го от ролодекса на Бен. Обаждам се само, защото е спешно. Мисля, че Бен е в беда.

— Слушам ви.

— Ами, без да ви разказвам цялата история, един тип на име Рик изнудваше Бен. Преди няколко часа Бен ми се обади и ми каза да се махам от къщата, защото Рик ни гонел. Половин час по-късно Лиза се обажда и ми казва, че всичко е наред. Може и да правя от мухата слон, но мисля, че нещо им се е случило.

— Ерик, много се радвам, че се обади — каза Лунген. — Сега започни от началото и ми разкажи всичко.

В десет часа вечерта Рик и Клеърмънт седяха по средата на стаята и обираха останките от донесената им вечеря.

— Само още дванайсет часа. — Рик задъвка едно пържено картофче. — Още малко.

— Обещава ли до обяд да обърнем в кеш? — попита Клеърмънт.

— Колко пъти да ти повтарям — подразни се Рик. — До обяд всичко ще е свършило.

— Не ме гледай така — каза Клеърмънт. — Ако беше на мое място и ти щеше да се притесняваш. Само няколко часа ще им трябват на онези от Комисията по акции и ценни книжа да се усетят, че ръководен кадър от „Американска стомана“ е обърнал всичките си акции в кеш и е заложил всичко. Знаеш ли колко хора ще започнат да задават въпроси?

— Докато се усетят, отдавна ще сме си тръгнали — успокои го Рик. — Не се панирай.

— Просто ще се радвам, когато всичко свърши — отвърна Клеърмънт.

— Не само това. Ще си богат. Тези акции ще струват милиони.

— Ами ако Бен лъже и „Стомана“ всъщност губи?

— Не се притеснявай — каза Рик. — След това, което се случи с „Гринъл“, и долар няма да вложи, докато не се уверя, че говорят истината.

— Нейтън, стига вече — замоли се Бен. — Говори ми.

— Остави го на мира — обади се Лиза. — Ще говори, когато е готов.

— В момента мълчанието не помага на никого — каза Бен. — Престани.

— Да престана? — Нейтън се обърна към Бен. — Оубър е мъртъв. Това не е нещо, за което ще престана. Не днес. Не и утре. Никога.

— Стига сте се карали — прекъсна ги Лиза и задърпа белезниците. Наведе се наляво, погледна под страничната облегалка на стола и видя, че белезниците ѝ са привързани към дървените подпори, които свързваха предните и задните крачета на античния стол. — Дайте да се съсредоточим как да се измъкнем оттук.

— Нека позная — каза Нейтън. — В косата си имаш фиба и си майстор на шперца.

— Де да беше така. — Лиза наведе стола напред така, че да може да се изправи. Наведена, се затътри към Бен. След това наклони стола си и седна пред него. — Виждаш ли тези подпори? — попита тя. — Бас лоя, че ако ги изриташ достатъчно силно, ще се счупят.

Бен погледна ширината на подпорите.

— Няма начин — поклати глава той. — Никога няма да...

— Я се стегни — настоя Лиза. — Опитай. Изритай ги яко. Само не ми ритай ръката.

Бен се намести в стола си и се приготви да ритне подпората.

— Чакай малко. — Лиза размърда окованата си ръка. — Дай ми другия си крак.

— Защо?

— Защото иначе в момента, в който ритнеш стола, ще се катурнеш назад.

Бен кимна и протегна крака си така, че Лиза да хване левия му глезен. Приготви се с десния си крак и започна да брои.

— Едно, две, три — и ритна с крак подпората.

— Отново — каза Лиза и Бен повтори. — Продължавай. — Бен яростно зарита и усети как дървената подпора започва да се цепи. — Още малко — окуражи го Лиза. След още един удар подпората се счупи и Лиза успя да изхлузи белезниците. Другата ѝ ръка още беше завързана и тя обърна стола. — Давай и отсам.

— Тихо — предупреди ги Нейтън, който внимателно наблюдаваше вратата.

Бен счупи и другата подпора и Лиза беше свободна. Белезниците още висяха от китките ѝ. Тя се приближи до стола на Бен и се приготви да рита.

— Остави го стола — спря я Бен. — Тичай за помощ.

— Не — отвърна Лиза.

— Не спори, а тръгвай. — Бен опъна белезниците си. — Не можем всички да се освободим, без да ни чуят.

— Теб не те чува, нали? — възрази Лиза. — Освен това, ако аз си тръгна, кой знае какво ще направят с вас.

— Ще се оправим. Отивай да викаш помощ.

— Няма да отида. — Лиза започна да рита подпорите на Бен. — Не искам смъртта ти да ми тежи на съвестта.

— Няма да ни убият — каза Бен.

Лиза погледна Бен в очите.

— Шегуваш ли се? Мислиш, че ще ни бият, ще ни отвличат, ще ни оковават, но няма да ни убият?

— Отивай за помощ — упорстваше Бен.

— Нейтън? — попита Лиза.

— Ритай стола — заяви Нейтън. — Нали ги гледах как танцуваха по лицето ми. Рик умираше от кеф.

Лиза отново заби крак в подпората. Тя отказа да помръдне.

— По дяволите!

— Махай се оттук — повтори Бен.

— Млъквай. — Лиза упорито продължаваше. Бавно подпората започна да поддава. След още шест ритника се счупи на две. Лиза заобиколи стола.

— Бързо — каза Бен.

— Ти какво мислиш, че правя? — Тя започна да рита от другата страна. След минута се счупи и втората подпора. Двамата бързо

изтичаха до стола на Нейтън и започнаха да го ритат от двете страни.

Адреналинът на Нейтън достигна връхната си точка.

— Ще се поддаде — вълнуваше се той. — Поддава се.

Лиза спря да си поеме дъх.

— Продължавай — каза Нейтън. — Почти свършихте.

Бен строши дървото от едната страна и Нейтън освободи ръката си. Бен заобиколи да помогне на Лиза и чу тихо прищракване.

Всички вдигнаха глави.

— По дяволите — изруга Нейтън.

— Защо започвате изобщо? — Рик стоеше в средата на стаята с насочен пистолет. — Да ги разделим — обърна се той към Клеърмънт и двамата се приближиха към голямата стъклена маса. Рик насочи пистолета си към Лиза. — Сложи я в банята. Заклучи белезниците около тръбите под мивката.

Клеърмънт я сграбчи за левия чифт белезници, а Лиза замахна с десния и го цапардоса по главата. Той хвана и двете ѝ ръце, удари я през лицето и тя падна на пода.

— Ще те убия! — Бен скочи към Клеърмънт.

Рик насочи пистолета си към Бен.

— НЕ МЪРДАЙ!

Бен замръзна с очи, вперени в дулото на пистолета.

Точно тогава свързващата врата се отвори с трясък.

— НИКОЙ ДА НЕ МЪРДА! — изкрещя Карл Лунген, като насочваше пистолета си във всички посоки. Бен отвори уста. — Всички сте арестувани! — извика Лунген.

— Къде беше, по дяволите? — попита Рик, очевидно невпечатлен. — Трябваше да си тук преди няколко часа.

Лунген наведе пистолета си, погледна Бен и започна да се смее.

— Олеле, трябваше да си видиш физиономията — каза той. — Ти наистина си мислеше, че идвам да те спасявам, нали?

— Помогни ни да ги завържем — обади се Клеърмънт. — Едва не ни избягаха.

— Как се чувстваш като глупак, Адисън? — Лунген насочи пистолета си към Бен. — Горещите ръце.

— Какво става тук? — Бен вдигна ръце. — Ти за него ли работиш?

Лунген заби пистолета в гърба му и го поведе към един от здравите столове.

— Не го приемай лично — каза той, — парите са си пари.

— И Фиск ли е замесен? — попита Бен, докато Лунген му закопчаваше белезниците.

— Де тоя късмет — Лунген се обърна към Рик и добави: — С него се мотях цял ден. Съжалявам, че не можах да ви помогна с тези тримата.

— Фиск тормози ли те? — попита Рик.

— Майтап ли си правиш? Едва го спирам да не изпоарестува всички. По-притеснен е от девственица на абитуриентски бал.

Рик се подсмихна на шокираното изражение на Бен.

— Ще си мълчи ли? — попита Рик.

— Засега го усмирих, но се страхувам да не откачи, когато утре Бен не отиде на работа.

— Нищо няма да направи — махна с ръка Рик. — От това, което си ми казвал, Фиск и до тоалетната не ходи без твое позволение.

— Не мога да повярвам — обади се Бен, докато Лунген се обръщаше към Нейтън. Той закопча отново извадените белезници на ръкохватката на стола му.

— Хайде. Бен — каза Лунген. — Наистина ли се мислеше за толкова добър? Ако не бях аз, Фиск щеше да започне да подслушва кабинета ви преди седмици, а не преди няколко дни. И детекторът на лъжата — без моя помощ никога нямаше да се измъкнеш. Направо трябва да си ми благодарен.

— Не разбирам — промълви Бен. — Нали Фиск ръководеше теста?

— А кой мислиш въртеше машината? — Лунген седна на канапето до Рик. — За нищо на света не можеш да я излъжеш.

— А ти си мислеше, че Нейтън ти е дал фалшиви хапчета и въпреки това си го изкарал — подхвърли Рик.

Бен се обърна към Нейтън.

— Никога не съм и помислил...

— Няма значение — прошепна Нейтън с треперещ глас. — Вече нищо няма значение.

— Ох, човече — Лунген плесна коляното на Рик. — Видя ли им лицата, като влязох? Мислеха, че са се отървали.

— Ще се отърват — каза Рик. — След по-малко от единайсет часа.

Около четири часа сутринта светеше само една лампа и зловеща тишина цареше в затъмнената стая. Лунген разгръщаше вестник пред една малка настолна лампа до канапето. В банята Лиза спеше на покрития с плочник под, изтощението бе надвило страха ѝ. В дневната Нейтън с мъка държеше очите си отворени, а главата му клюмаше. Бен седеше буден в ъгъла на стаята и фиксираше Лунген.

Лунген пазеше тримата приятели. Когато погледна през рамо, видя, че Бен го гледа.

— Ако ще ме зяпаш така, можеш и да кажеш нещо — обади се Лунген. Не получи отговор и добави: — Защо просто не заспиваш?

— Не съм уморен.

— Добре, стой си буден. — Лунген се върна към вестника си. — Все ми е тая.

— Надявам се парите да са добри.

— Парите са страхотно добри.

— Колко върви честността тези дни? — попита Бен. — Милион? Два милиона?

Лунген сгъна вестника и се обърна към Бен.

— Не ми трябва да ми четеш морал.

— Добре — отвърна Бен. — Но се надявам да разбираш, че през остатъка от живота си ще бъдеш беглец.

— Какви ги говориш? — изсмя се Лунген. — Това да не е някаква пършива операция? Когато всичко свърши, се връщам на работа. И то с Бен и Лиза — двамата най-търсени сътрудници в Америка. Дори ще ме повишат.

— Да бе — отвърна Бен.

— Ако искаш вярвай — каза Лунген. — До утре вечер ще си търсен мъж. Когато Комисията за акции и ценни книжа проследи продажбите на акциите, познай на чие име ще е трансферът? А банковата сметка, която Рик отвори на твое име по време на „Си Ем Ай“? Да не мислиш, че там няма да постъпи една голяма вноска? Като прибавиш към това и касетката, на която съобщавах решението, няма човек в света, който да ти повярва.

— Надявай се.

— Надежда не ми трябва. На кого мислиш, че ще повярва Америка — на сътрудника с един милион долара в банковата сметка или на секретаря, който го арестува? И ако се опиташ да натопиш Рик, какви доказателства имаш? Дори не можеш да докажеш, че съществува.

Бен мълчеше. Раменете му се напрегнаха, белезниците се впиха в китките му.

— Каквото и да кажеш, Рик играе сам за себе си — заговори накрая той. — Което означава, че не му пука за теб. Няма да се учудя, ако една част от информацията му се насочи и към вашия отдел. На твоето място бих се измъкнал.

— Хайде, Бен, наистина ли мислиш, че можеш да ме накараш да мина на твоя страна? Не съм някакъв простоват и неразбиращ лакей. Напълно съм наясно с всички възможни последствия. Рик и аз отдавна планираме това и аз лично мисля да му видя и края.

— Значи си вътре от „Си Ем Ай“?

— Откъде мислиш, че Рик знаеше толкова много за съда? — попита Лунген. — Щеше да е невъзможно без вътрешен човек.

Вратата в ъгъла се отвори и ярката светлина от другата стая проряза тъмнината. Влезе Рик.

— Приятелявате ли се? — Той се приближи към тях.

— Абсолютно. — Лунген стана и тръгна към съседната стая. — Бен ме убеди да мина на негова страна. Разбрах какъв глупак съм бил и отивам да се предам.

— Браво — Рик тупна Лунген по гърба. — Но първо гледай да поспиш. Утре ни чака натоварен ден.

Лунген спря пред вратата и се обърна.

— Лека нощ, Бен.

— Дано се задавиш насън — каза Бен, докато вратата се затваряше.

— Като че ли само ние сме будни — Рик забеляза, че Нейтън е заспал.

— Е. и? — Бен се опита да погледне през рамо. Рик застана зад него и бавно наведе стола му назад. — Какво правиш? — попита Бен.

Рик не отговори. Завлече стола в средата на стаята и обърна Бен с лице към канапето. Като си осигури добър поглед към най-

изобретателния си пленник, Рик седна насреща му.

— Не се цупи — каза Рик. — Във всяка игра трябва да има победители и победени. Просто тук губиш.

— А ти печелиш?

— Да — кимна Рик. — Ти също можеше да спечелиш. Предложението си стоеше от самото начало. Просто отказа да го приемеш.

— Предложение нямаше — напомни Бен. — Ти не ме попита. А злоупотреби с доверието ми.

— Ами дай ме под съд. Иначе щеше ли да ми кажеш информацията?

Бен замълча.

— Това исках да чуя.

— Ами значи така — ти знаеш всичко за мен.

— Бен, имаш ли представа каква е основната разлика между нас?

— Освен това, че си ненормален ли?

— Сериозно ти говоря — каза Рик. — Разликата е малка, но важна.

— А, разбрах. Сега ще ми разкажеш някаква мърлява история, че монетата имала две страни или нещо подобно.

— Нищо такова. Може да имаме еднаква стойност, но що се отнася до мен, не сме от една и съща валута. И всичко това произлиза от една основна разлика — ти мислиш, че обществото има право, а аз мисля, че обществото е една шега.

— Ама ти си бил и умен!

— Помисли какво ти казвам и ще видиш, че съм прав — настоя Рик. — Ти лъжеш, кроиш и манипулираш точно толкова, колкото и аз. Но ти харесва как е устроено обществото. Спазваш правилата. Работиш много, имаш идеалната работа, ще си намериш съвършената съпруга, ще си купиш съвършената къща, ще си вземеш на изплащане съвършената кола. Ще тичаш след моркова през целия си живот. Тръгнеш ли по този път, колкото и да си умен, винаги ще бъдеш един предвидим прагматик и аз винаги ще съм една крачка пред теб. И затова те избрах.

— Изобщо не ме познаваш — отвърна студено Бен.

— Така ли? — попита Рик. — Нека ти задам тогава един въпрос, който досега си премълчавах. Искаш ли да сме партньори?

— Какво?

— Не се шегувам — отвърна Рик абсолютно сериозно. — Ставаме партньори. Аз те пускам. Връщаш се в съда. Свършваш си годината и ми даваш всички мангизлийски решения. До лятото ще плуваме в пари. Вече няма да има за какво да се безпокоиш.

— Сериозно ли говориш?

Рик се усмихна.

— Не. Изобщо не. За толкова глупав ли ме мислиш?

Бен се засили и с десния си крак ритна Рик в пицъла.

— Задник такъв.

— Естествено — засмя се Рик и бързо му прекатури стола. Докато падаше назад, заедно с него. Бен се бореше с белезниците. Тъй като не можеше да спре движението, приготви се за удара. Със силен трясък падна на пода и здравата удари главата си. Лежеше със затворени очи и се мъчеше да скрие болката си.

— Наспи се добре. — Рик се облегна на канапето. — Утре е велик ден.

— Събудете се! Събудете се! Събудете се! — извика Рик в девет без петнайсет на следващата сутрин. Лиза се стресна от ударите на Рик по вратата на банята, подскочи и удари главата си в тръбите над нея. Седна замаяна на пода и се облегна на ваната, като въртеше китките си, за да раздвижи кръвта в обезкървените си ръце.

В дневната Нейтън бавно завъртя врата си. Бен все още лежеше по гръб и беше спал най-добре от тримата по тази причина. Той облиза зъби и каза:

— Трябва да отида до тоалетната.

— Стискай. — Рик изправи стола му.

— Вие двамата изглеждате ужасно — каза Клеърмънт на Бен и Нейтън, които имаха огромни торбички под очите.

— Къде е Лунген? — Бен се огледа.

— На работа. — Рик тръгна към Нейтън. — Да забавлява Фиск.

— Кога ще се обадиш на брокера — попита Клеърмънт нетърпеливо. — Почти девет часа е.

— Ей сега. — Рик наведе стола на Нейтън и го затързуи в средата на стаята.

— Какво става? — попита Нейтън. — Какво правиш?

— Пробвам една теория. — Рик пусна стола, обърна се към Бен, който сега гледаше към профила на Нейтън и попита: — Добре ли го виждаш?

— Не го докосвай — предупреди го Бен. — Казах ти решението.

— Ти ми каза и „Гринъл“. — Рик нави ръкавите на бялата си риза. — И виж докъде ме докара. — Той замахна назад с ръка и удари Нейтън отстрани по лицето.

— Спри! — изкрещя Бен.

— Печели ли „Американска стомана“? — попита Рик, а Клеърмънт ги наблюдаваше.

— Печели. Кълна се.

Рик стовари юмука си в челюстта на Нейтън.

— Сигурен ли си?

— Престани! — изкрещя Бен. — Печели!

От устата на Нейтън прокапа кръв, а Клеърмънт се обади:

— Той говори истината.

— Ще видим. — Рик тръгна към банята и извлачи Лиза за белезниците.

— Само да си посмял! — изкрещя Бен с всичка сила.

— Млъквай — отвърна Рик. Клеърмънт издърпа стола на Нейтън и сложи един празен в средата на стаята. Лиза риташе и бясно се съпротивляваше в ръцете на Рик.

— Пусни ме — изкрещя тя. — Ще те убия!

— Тихо — каза Рик, а двамата мъже насила я накараха да седне на стола и закопчаха ръцете ѝ с белезници за ръкохватките. Рик отстъпи, за да види изражението на Бен.

Бен избухна, а лицето му стана мораво.

— Стой настрана от нея! Казах ти проклетото решение!

— Боже мой — възкликна Рик. — Не бях разбрал, че си толкова хлътнал.

— Бързо — Клеърмънт погледна часовника си. — Нямаме време за такива работи.

— Повярвай ми — погледна го Рик, — ако решението е погрешно, цялото време на света нищо няма да означава — Той пак се обърна към Бен и продължи: — Сега, Бен, кажи ми, печели ли наистина „Американска стомана“?

— Не му казвай — обади се Лиза.

Рик я удари по лицето.

— Теб никой не те пита.

Червено петно пропълзя около лявото ѝ око.

— Сега с Нейтън си приличате.

— Махни се от нея! — ръцете на Бен се дърпаха от белезниците, а тялото му се извиваше конвулсивно. — Ще те убия!

— Зададох... въпрос. — Рик отново я удари.

От устата на Лиза изхвърча кръв и слюнка, а Бен бясно започна да се дърпа.

— Кълна се, ще те убия!

— Това не е отговор. — Рик отново зашлеви Лиза. Главата ѝ се отметна настрани.

Бен повече не можеше да се сдържа. Неистово започна да се бори с белезниците.

— ВЯРНО Е — по лицето му се затъркаляха сълзи. — КАКВО ОЩЕ ИСКАШ ДА ЗНАЕШ?

— Какви са гласовете? — попита Рик.

— Пет на четири — каза Бен. — Решаващият е на Драйберг.

Рик извади пистолета си и го насочи към Лиза.

— Сигурен ли си?

— Хайде Рик, стига вече — намеси се Клеърмънт.

— Млъквай — изсъска Рик, хвана Лиза за косата, натика пистолета в устата ѝ и повтори въпроса си: — Сигурен ли си?

— Кълна се — замоли се Бен. — Кълна се в живота си.

Рик дръпна предпазителя и сложи пръст на спусъка.

— Не се шегувам. Ще го направя.

— Кълна се — каза Бен с опънато като струна тяло. — „Стомана“ печели.

Рик потърси по лицето на Бен сянка от измама.

— Прекрасно. — Той извади пистолета от устата на Лиза. — Вярвам ти.

Отиде до бюрото в ъгъла и взе клетъчния си телефон. Бързо набра един номер и заговори:

— Ало, Ноа? Аз съм. Слушай сега. В момента, в който пазарът отвори, искам да ликвидираш всички документи за акции с преференции, които ти дадох. След това с парите купувай всичко на

„Американска стомана“. — Той се заслуша за момент и продължи: — Точно така. Сигурен съм. По обяд каширай всичко и го изпрати на същата сметка. Точно така. Добре — Рик затвори телефона и се обърна към Клеърмънт. — Сега трябва да чакаме.

Лиза плюеше кръв по килима, виеше ѝ се свят.

— Лиза! — повика я Бен. — Тук съм.

— Съвзема се — каза Нейтън. — Дай ѝ малко време.

— Какво стана, по дяволите? — попита Лиза. — Чувствам си лицето като балон.

— Добре ли си? — попита Бен. — Кажете ми нещо.

— Добре съм — Тя стисна очи, за да спре виенето на свят. — Чакай да си поема дъх. — Замълча за секунда и след това попита: — Окото ми толкова ли е зле, колкото го усещам?

— Просто имаш синина — успокои я Бен.

— Знам какво имам — тросна се Лиза. — Кажете ми как изглежда.

— Доста зле.

— Само Рик ли ме млати или и Клеърмънт се пробва?

— Само Рик — отвърна Бен.

— Изляза ли от тези белезници, той е мъртъв — Лиза погледна през рамо и видя Нейтън. — Ти как си?

— Добре — гласът на Нейтън едва се чу.

— Окото ми като неговото ли е? — Лиза посочи с брадичка към Нейтън.

— След няколко часа ще е такава — каза Бен.

— Чудесно — въздъхна Лиза.

— Ей, Рик — изкрещя Бен. — Не може ли поне малко лед да ни дадеш?

— Не. — Рик извади лаптопа от куфарчето си.

Няколко минути след десет часа Рик свърза клетъчния си телефон с лаптопа и се включи в базата данни „Уестлоу“ на Върховния съд. Клеърмънт зяпаше през рамото му.

— Можем ли да видим решението оттук?

— Не — отвърна саркастично Рик, — ще ходим в съда да го гледаме лично. — Пръстите му заудряха по клавиатурата. — Щом решението се обяви, отдел „Информация“ го вкарва в базата данни.

В другия ъгъл Бен се обърна към Лиза.

— Сигурна ли си, че си добре?

— За десети път ти казвам, добре съм. — Областта около окото ѝ продължаваше да потъмнява и да се подува. — Непрекъснато ме бият по лицето, така че...

— Нейтън? — попита Бен. — Как ти е окото?

— Добре е — отвърна Нейтън. — Спри да ме питаш.

— Я млъквайте всички! — Рик се обърна към тях.

Точно в десет часа церемониалмайсторът удари с чукчето и всички в стаята се изправиха.

— Почитаемият председател и съдиите на Върховния съд на Съединените щати! — обяви той. Веднага деветимата съдии се появиха през специални пролуки в завесата и се приближиха към съответните си столове.

— Ойе! Ойе! Ойе! Всички, които имат работа пред почитаемия Върховен съд на Съединените щати, се приканват да се приближат и да отдадат внимание, защото Съдът сега заседава. Бог да пази Съединените щати и този почитаем съд! — Още веднъж чукчето падна и всички заеха местата си.

— Днес ще обявяваме три решения — заяви Остерман на претъпканата зала. — „Алварес срещу град Гибсония“, „Кац и компания срещу Невада“ и „Ричард Ръбин срещу Американска стомана“. Съдия Вейд ще прочете първите две решения, а съдия Драйберг — третото.

— Защо се бавят толкова? — Клеърмънт се звереше в празния екран на компютъра на Рик. — Минаха петнайсет минути.

— Спокойно — каза Рик. — Имат да четат три решения. Ще го кажат.

— В момента, в който го обявят ли ще го покажат, или ще изчакат и трите решения?

— Казах, че ще го съобщят — изсъска Рик. — Сега млъквай.

— ... Е в съответствие с Първата поправка. Следователно в случая „Кац и компания срещу Невада“ отсъждаме в полза на

ответника и подкрепяме решението на Върховния съд в Невада.

— Благодаря, съдия Вейд — каза Остерман. — Съдия Драйберг ще обяви последното решение.

— Защо не ни пуснете? — попита Бен. — Имате си решението.

Рик не отлепяше очи от лаптопа.

— Ще повярвам, като го видя.

— Ами ако лъже? — обади се Клеърмънт. — Може да сме заложили напразно.

— Стегни се — каза Рик. — Говореше истината.

— Откъде знаеш?

— Защото му е известно, че ако лъже, ще го убия.

— Благодаря, господин председателю — започна Драйберг и подпря лакти на масата. С бавен, монотонен глас тя прочете: — По делото „Ричард Ръбин срещу Американска стомана“ се произнасяме, че директорският съвет на „Американска стомана“ не е задължен да изисква одобрението на по-дребните акционери по въпроса за сливането. Следователно искът на акционерите е недостатъчен, за да се предприемат конкретни действия според Закона за обмен на ценни книжа. Отсъждаме в полза на обвиняемия и потвърждаваме решението на Апелативния съд.

— Спечелихме ли? — попита Клеърмънт.

Очите на Рик пробягаха по решението, докато то се изписваше на екрана му.

— Чакай, ето го. — Той замълча. — Като че ли „Американска стомана“ току-що спечели едно тлъсто дело. Поздравления, Адисън. Най-накрая направи нещо както трябва. — Рик затвори лаптопа, откачи телефона, отиде до канапето и остави и двете неща в куфарчето си.

— Сега какво ще правим? — разприказва се радостно Клеърмънт. — Къде ще се видим с Лунген? Кога тръгваме?

— Едно по едно — каза Рик. Извади ключ от джоба си и тръгна към Бен. — Помогни ми да ги разкопчая тези тримата. След това

можем да се махаме.

— Къде отиваме? — попита Бен, докато Рик отключваше белезниците.

Рик не отговори. Вместо това дръпна Бен от стола и го блъсна към Клеърмънт.

— Сложи им отново белезниците — нареди той.

— Подай си ръцете — каза Клеърмънт. Бен се подчини и той отново го закопча.

Същото направиха и с Лиза. Клеърмънт ги хвана за раменете, а Рик се приближи към Нейтън.

— Не мърдайте, докато не ви кажа — предупреди ги Клеърмънт.

Лиза настойчиво загледа Бен, докато най-накрая привлече вниманието му. Посочи с поглед Клеърмънт и след това наведе очи към чатала си. Бен се олюля.

— Ох, не ми е добре — изстена той. — Мисля, че ще припадна. — Клеърмънт пусна Лиза и хвана Бен, докато падаше. Лиза се обърна към Клеърмънт и стовари коляното си в слабините му. Клеърмънт и Бен паднаха на пода, а Лиза се втурна към вратата. Рик остави Нейтън, извади пистолета си и започна да стреля. Два куршума пробиха вратата, докато Лиза хвана бравата.

— НЕ МЪРДАЙ! — изкрещя Рик.

Вратата беше леко открената, Лиза стоеше, без да мърда, ръцете ѝ още бяха в белезници.

— Ще го направя — не се шегувам. Ще ги избия всичките — заплаши Рик.

Лиза разбра, че това е последната ѝ възможност. Втурна се в коридора, а зад нея още три куршума пробиха вратата.

Тя хукна направо към аварийния изход, но когато отвори вратата на стълбището, видя още две врати — едната водеше нагоре, а другата надолу. Отвори тежката метална врата с вързаните си ръце и избра да тръгне надолу.

— Хвани я! — изкрещя Рик на Клеърмънт, който вече се препъваше към надупчената от куршуми врата. Рик насочи пистолета си към Бен. — Ако излезеш от тази стая, кълна се, че двамата ти приятели ще са мъртви.

Бен погледна Нейтън, който още беше прикован за стола.

— Никъде няма да ходя — каза той. — Кълна се. — Секунди след това Рик изхвърча през вратата.

Лиза не можеше да пази добре равновесие и се клатушкаше надолу по стълбите. Като търсеше по-удобна позиция за тичане, разбра, че ѝ е по-лесно да се движи, ако лактите ѝ са плътно до тялото. Стигна до двајсет и третия етаж и откри, че още една врата блокира стълбището към двајсет и първия.

— По дяволите — измърмори тя. Задърпа вратата и чу след себе си стъпките на Клеърмънт и Рик.

Затича се надолу по стълбите със стиснати длани и прилепнали до тялото лакти и започна да се бори с вратата на всеки етаж. Губеше сили, вратите ставаха все по-тежки, а стълбите — все по-дълги. На всяка площадка изпитваше силно желание да излезе в коридора, но страхът и предпазливостта я задържаха на стълбите. Отвори вратата на шестия етаж и се зачуди колко близо ли са преследвачите ѝ.

Когато стигна петия етаж, Лиза беше изтощена. От безсънието и непрекъснатото въртене надолу по стълбите пак ѝ се зави свят. Стисна зъби и продължи. Само още четири етажа, каза си тя. Щом се добера до фойето, ще се развикам като вещица. Стигна вратата, която водеше към стълбището на четвъртия етаж, но замайването я връхлетя с нова сила и умореното ѝ и изплашено тяло се обля в пот. Тя загуби равновесие и натисна бравата. Беше заключено. Погледна нагоре и видя на вратата табела, ЗА ДА СТИГНЕТЕ ДО ФОАЙЕТО, ИЗПОЛЗВАЙТЕ ЮЖНОТО СТЪЛБИЩЕ. Не, не сега! — помисли си Лиза и лудо зарита вратата. Отново сграбчи бравата, опря крак във вратата и отчаяно задърпа. Зад себе си чу приближаващите стъпки на Рик и Клеърмънт.

Обърна се към вратата, която водеше към коридора, отвори я и се махна от стълбището. Покритият с килим коридор беше учудващо спокоен. Тя погледна през остъкления прозорец от дясната ѝ страна и видя долу кристалносиния вътрешен басейн. Изтича по коридора, като удряше по всяка врата с вързаните си ръце.

— Пожар! Излизайте всички! Пожар!

Не се отвори нито една врата. Когато стигна асансьорите, заудря по бутона, който сочеше надолу. Дигиталният екран над вратите показваше, че единият асансьор е на деветнайсетия, а другият — на двајсет и шестия етаж. Много са далече, помисли си тя и продължи да

тича. Отправи се към далечния край на стълбището и видя малка табела ЮЖНО СТЪЛБИЩЕ — ДО ФОАЙЕТО. Отчаяно хвана бравата. Беше заключено.

— МАЙНАТА ТИ! — изкрещя.

От северната врата на стълбището чу как Клеърмънт крещи на Рик. Гласовете им се чуваха добре. Лиза знаеше, че ги делят само няколко етажа.

Тя хукна отново към асансьорите, останала без дъх. Яростно започна да натиска и двата бутона.

— Хайде, боклуци такива! Идвайте!

Единият асансьор беше на седемнайсетия, а другият продължаваше да стои на двацет и шестия — почти не бяха мръднали. Сигурна, че Рик и Клеърмънт ще пристигнат всеки момент, Лиза погледна коридора и се сети за басейна. Пое дълбоко дъх. Само четири етажа, изчисли тя. Ако се засия достатъчно, ще успее. Без да си даде време да се разубеди, Лиза сви лакти и с всичка сила се затича по коридора към огромния прозорец до стълбището. С рамото, с рамото, с рамото, повтаряше си тя, докато се приближаваше към целта си.

Хвърли се с всичка сила срещу стъклото, точно когото Клеърмънт се появи на площадката. Той грабна веригата на белезниците на Лиза, а стъклото се пръсна. Повлечена от собствената си тежест, Лиза се свлече през прозореца, а около нея се посипаха хиляди стъкълца. Тежестта ѝ повали Клеърмънт по корем и го придърпа до края на прозореца. Но нещо го спря — Рик.

— Добре ли си? — Рик държеше Клеърмънт за колана.

Клеърмънт гледаше надолу и се мъчеше да задържи Лиза, която висеше отвън.

— Д-д-да — простена той.

— Не, недей! — изкрещя Лиза и сграбчи с две ръце китката на Клеърмънт. Лицето и ръцете ѝ бяха покрити със стотици кървящи порезни рани. — Моля те, не ме пускай!

Без инерцията от засилването Лиза щеше да падне точно върху покритото с плочки преддверие, където вече се насъбираше тълпа.

— Пусни я — каза Рик.

— Какво? — попита Клеърмънт.

— Моля те! — изкрещя Лиза. — Не ме пускай!

— Пускай я и да се махаме — нареди Рик. — Писна ми вече от глупости.

Но Клеърмънт продължаваше да държи Лиза за белезниците, а ръцете му изтръпваха от тежестта.

— Казах да я пуснеш — настоя Рик. — Какво ти става? Нали така или иначе щяхме да ги убием.

Клеърмънт продължаваше да я държи.

Рик извади пистолета си и го насочи към главата на Клеърмънт.

— Ти не си Ричард Клеърмънт. Кой си, по дяволите? — Клеърмънт започна да издърпва Лиза. Рик дръпна предпазителя и притисна дулото до главата му.

— Имаш три секунди да ми кажеш кой си. След това и двамата ще хвърчите през прозореца. Едно... две...

— Бен! — изкрещя Лиза. Рик се обърна и в лицето му се изля струя бяла пяна. Той започна да търка подлютените си очи, а Бен грабна пожарогасителя и все още с белезници, замахна с него като с бейзболна бухалка и цапардоса Рик по главата. Рик преплете крака и се стовари на пода. Пистолетът му изгърмя и ужасна болка раздра лявото рамо на Бен. Беше прострелян. Бен пристъпи напред и отново замахна с пожарогасителя, като този път изби оръжието от ръцете на Рик.

Опита се да замахне още веднъж, но болката в рамото му стана прекалена. Той видя кръвта, която обливаше ръката му, главата му се замая и изпусна пожарогасителя.

— Боли адски, нали? — Рик се опитваше да се изправи. — Следващият куршум ще е в главата ти.

Бен хвана рамото си, погледна към коридора и видя, че пистолетът на Рик лежи на пода пред асансьорите.

— ВЗЕМИ ПИСТОЛЕТА! — изкрещя Клеърмънт и издърпа Лиза.

Бен не обърна внимание на пистолета, а се хвърли към Рик. Сви ръцете си в юмрук и диво замахна към главата му. Когато белезниците удариха Рик, той залитна назад. Бен го последва, но Рик го удари право в раненото рамо. Бен изкрещя и хвана рамото си. Рик погледна към пистолета.

Като се мъчеше да не припадне, Бен видя, че Рик тръгва към пистолета. Още веднъж изтича към него, блъсна го и го повали на

пода. Рик се обърна по гръб и се опита да се освободи, но Бен не мърдаше. Сграбчи го за грълото и го залепи за пода.

— Алчно копеле! — изкрещя той, докато Рик диво се мъчеше да се освободи. — Ти уби Оубър.

— Той се самоуби — закашля се Рик.

— НЕ! — Бен продължаваше да удря главата на Рик в пода — ТИ ГО УБИ! — Той стисна още по-силно грълото му.

— ИСКАШ ЛИ ДА ВИДИШ КАК СЕ Е ЧУВСТВАЛ ОУБЪР? ИСКАШ ЛИ ДА РАЗБЕРЕШ КАК Е УМРЯЛ? — Рик замахна към главата на Бен, като се опитваше да го отгласне от себе си, но Бен не помръдваше. Рик удари раненото му рамо. Бен не помръдна. Колкото повече се дърпаше Рик, толкова по-силно стискаше Бен. Най-накрая Рик спря да кашля и се отпусна — беше изгубил съзнание. Но Бен не разхлаби хватката си.

— Ти уби приятеля ми! — Гневът му премина в плач. — Ще те убия.

Сълзите потекоха по страните на Бен, а лицето на Рик доби цвета на сурово месо. Бен стисна още по-силно. Докато държеше живота на Рик в ръцете си, той си припомни последния им разговор.

— Искаш ли да видиш как нарушавам правилата? — изхриптя Бен, а кръвта на Рик продължаваше да нахлува в лицето му. — Ето какво мисля за проклетите ти правила. — Бен си спомни за наглостта на Рик. И за пребития Нейтън. И за кървящата Лиза. И за обесения Оубър.

Изхлипа, погледна подутото лице на Рик и го пусна.

— Оубър, толкова съжалявам!

Рик слабо се покашля. Физически и психически изтощен, Бен се строполи на пода, а накъсаното му дишане се раздираше от ридания. Най-накрая всичко беше свършило.

Бен лежеше на пода и притискаше раненото си рамо. Асансьорите се отвориха и от тях се изсипаха дузина въоръжени мъже, начело с Дероса.

— Всички вълн — изкрещя той, докато мъжете му ограждаха коридора. Двама от тях сложиха белезници на Рик, а други двама хукнаха да помагат на Клеърмънт и Лиза.

— Добре ли си? — Дероса помогна на Бен да се изправи.

— Какво става? — Бен се обърка. — Тук ли беше непрекъснато?

— Извинявай — Дероса махна белезниците му. — Рик те наблюдаваше през цялата седмица. Не искахме да рискуваме.

— Какво да рискувате? — изкрещя Бен, докато разтриваше китките си. — Едва не ни убиха. Излъга ме в очите.

— Не съм те излъгал — каза Дероса. — Искях да се държиш нормално. — Той сложи ръка на рамото на Бен. — Това беше единственият начин...

— Не ме пипай — Бен се дръпна. — Излъга и изложи на опасност живота на всички ни. За кого се мислиш?

— Бен, не можех да се добера до теб. Рик ти беше като сянка.

— Глупости — прекъсна го Бен. — Можеше да ми подадеш бележка в метрото. Да ми дадеш нещо на паметника на Джеферсън. Най-малкото можеше да ми кажеш нещо, когато умря Оубър.

— Съжалявам за...

— Не искам да те слушам — извика Бен и мина покрай него. Хвана рамото си и се заклати по коридора. Приблужи се към Лиза и Клеърмънт.

— Благодаря за помощта — каза Клеърмънт.

— Да ти го начукам! — Бен го блъсна настрани и приклепна до Лиза, която беше облегната на стената. Хвана кървавата ѝ ръка и погледна нарязаното ѝ лице.

— Как си? — попита той.

— Била съм и по-добре — отвърна тя.

— Блъснаха ли те през прозореца?

— Не — усмихна му се Лиза, сгърчена от болка. — Изборът беше мой. Страшна идея, нали?

— Една от най-добрите ти — заяви Бен.

— Давайте да ги водим в болницата — обади се един от мъжете на Дероса. — Доста са изпотрошени.

— Наистина ли те простреляха? — Лиза погледна рамото на Бен. Бен ѝ се усмихна.

— Изборът беше мой.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Нейтън чакаше в малка стая до кабинета на Дероса и държеше торбичка с лед до окото си. Не беше мръднал два часа, седеше на коравия стол и се подпираше на малката маса. По време на пътуването до кабинета на Дероса не му казаха нищо. Нейтън ги питаше, но не му отговаряха. Когато ги заплаши, не трепнаха. Казаха му само, че Бен и Лиза са добре.

Накрая вратата на кабинета на Дероса се отвори. Нейтън влезе вътре с торбичката си с лед Бен седеше на един от двата стола срещу Дероса. Ръката му беше бинтована. Нейтън махна леда и погледна приятеля си.

— Затова ли ме държахте два часа? — попита той. — За да можете да разпитате Очарователния принц.

— Седни — Дероса посочи стола до Бен.

— Предпочитам да стоя — отвърна кратко Нейтън.

— Както искаш — сви рамене Дероса.

— Как си? — попита го Бен.

— Как съм? — погледна го саркастично Нейтън. — Дай да видим, окото ми е като пъпеш, главата ми бучи и никой нищо не ми е казал. Иначе съм добре.

— Какво беше последното нещо, което видя в хотела? — попита Дероса.

— Дузина агенти, които нахълтаха в стаята. Конфискуваха нещата на Рик, крещяха, че трябва да проследят клетъчния му телефон и след това ме разкопчаха — очевидно това най-малко ги интересуваше. След това идваш ти, представяш се и изчезваш. Един лекар ме преглежда, дава ми лед и аспирин и след това двама от мераклиите ти за Тайните служби ме докарват тук и ме заключват в тази малка стая.

— Съжалявам, че трябваше да си тръгна — Дероса пишеше нещо, докато говореше. — Какво се случи преди това?

Преди Нейтън да успее да отговори, вратата се отвори и вътре влезе Клеърмънт. Носеше чаша кафе и седна на празния стол до прозореца. Нейтън побесня, когато видя бившия си похитител.

— Той кой е и какво прави тук?

— Това е Майкъл Бърк — посочи го Дероса. — Той е секретар.

— Ти ченге ли си? — попита Нейтън.

— Секретар — отвърна Бърк.

— Значи си секретар, но позволяваш на Рик да ни спуга от бой?

— Съжалявам — каза Бърк. — Искахме да изчакаме Рик да купи акциите, преди да направим каквото и да е.

— А след това къде бяхте? — Нейтън повиши глас.

— Не обвинявай мен — изгледа го Бърк. — Вие си бяхте виновни. Тъкмо щяхме да нахлуем и Лиза избяга.

— А, значи аз съм виновен — засмя се Нейтън и седна на празния стол до Бен. — И откъде да знаем, че сте там?

— Бен и Лиза знаеха — отбеляза Бърк.

— Ти си знаел? — Нейтън се обърна към Бен.

— Кълна се, че не знаех — оправда се Бен. — Мислех, че са ме изоставили.

— Чакай малко — каза Нейтън. — Преди няколко часа мислех, че ще умра. Какво става тук?

— Виж... — започна Бен.

— Искам всичко да ми кажеш — настоя Нейтън. — От началото.

— Я по-тихо и млъкни — сопна му се Дероса. Бен пое дълбоко дъх и обясни как е отишъл при Дероса и как е решил, че са го зарязали.

— Казваш ми, че било възможно Рик да го хванат преди няколко седмици? — Нейтън не можеше да повярва. Той отново погледна Дероса. — Защо чакахте досега?

— Искахме да хванем всички, с които работеше Рик — обясни Дероса. — От брокера до останалите.

— Както и Карл Лунген — добави Бърк.

Нейтън свирепо изгледа Бърк и се обърна към Бен.

— Знаеше ли, че е секретар?

— Не — отвърна Бен. — Затова го ударих. Разбрах, че е на наша страна, когато спаси Лиза.

— Ами уволнението на Оубър? Някой знаеше ли...?

— Не знаехме, че Рик ще причини уволнението на Оубър — каза Дероса.

— И ако от това ще се почувствате по-добре — добави Бърк, — не знаех, че Рик се готви да ви отвлече. Той го реши в последния момент, когато мислеше, че Бен ще се предаде. Спомнете си, че разчитахме на Бен да даде решението рано вчера сутринта.

— Това с отвличането наистина обърка нещата — кимна Дероса. — Не мислехме, че...

— Наистина не сте мислели — прекъсна го Нейтън. — В момента, в който Рик ни хвана, трябваше да биете тревога. Вместо това ме сригнах в лицето без причина.

— Нищо не можех да направя — обади се Бърк.

— Глупости — отвърна Нейтън. — Можеше да разкриеш кой си. Така всички щяха да нахлуят и да ни спасят.

— Не можех — поклати глава Бърк. — Щях да изложа на риск живота ви. Нямах представа къде се крие подкреплението. Просто знаех, че ако нещата загубят, ще се появят.

— И на това не му ли викаш загубяване? — Нейтън изкрещя и посочи посиненото си око. — Ами когато Рик пъкна пистолета си в устата на Лиза? Това също ли не беше загубяване?

Бен сложи ръка на рамото на Нейтън.

— Нейтън, успокой се — каза той. — Ако бяха влезли в този момент, Рик наистина щеше да отнесе главата на Лиза. Късметлии сме, че нищо друго не се случи.

Нейтън се отдръпна от Бен и се изправи.

— Какво друго можеше да се случи? Това беше най-лошият уикенд в живота ми! — Бен посегна да го успокои, но Нейтън отново се дръпна, докато накрая застана в средата на кабинета на Дероса. — Когато Оубър загуби работата си, те вече са държали Рик в ръцете си! И ти не каза нищо! Можеше поне нас да предупредиш!

— Направих това, което мислех, че ще е най-добро за всички — вдигна рамене Бен. — Ако бях бил тревога по-рано, Рик щеше да изчезне. Единственият начин да се справим изцяло с Рик, беше да го хванем.

Нейтън вече не можеше да сдържа гнева си.

— ЕГОЦЕНТРИЧНО КОПЕЛЕ! ЕДИНСТВЕНОТО НЕЩО, С КОЕТО СЕ СПРАВИ ИЗЦЯЛО, БЕШЕ ОУБЪР! ТИ ГО УБИ С

МЪЛЧАНИЕТО СИ! — Той запокити торбичката с лед през стаята и тя падна на подреденото бюро на Дероса, от което се разлетяха купчини хартия.

— Разбирам, че си разстроен — обади се Бърк. — Но трябва да погледнеш нещата в перспектива.

— Майната ѝ на перспективата — извика Нейтън. — Животът ми не ви е играчка! Вие ни използвахте! И Оубър плати за това!

— Стига толкова — прекъсна го Дероса, а гласът му проехтя в кабинета. — Оубър направи това на своя глава. И ако единственото му спасение е било самоубийството, то значи е имал много повече проблеми от тези, които Бен му е създал. Колкото до теб, трябва да се радваш, че си жив. Ако не си доволен, пусни бележка в кутията за жалби отвън.

Нейтън замръзна в средата на стаята, а Дероса започна да прибира документите си от пода.

— Нейтън — каза Бен. — Толкова съжалявам. Направих всичко възможно...

— Не искам да те слушам — прекъсна го Нейтън. Отиде до Дероса и добави: — Предполагам, че знаеш за изнудваческите писма, които Рик ни изпрати.

— Всичко знам — каза Дероса, — не се притеснявай. Ще уведоим местоработата ти, че участието ти в случая е било от огромно значение. След това няма начин да те уволнят.

— Чудесно. Прекрасно — измърмори Нейтън и се запъти към вратата.

Бърк го последва.

— Никъде няма да ходиш — излая той. — Още имаме въпроси към...

Нейтън отвори вратата и излетя навън.

— Остави го — махна Дероса. — Беше дълъг ден. — След като вратата се затвори, той се обърна към Бен, който изглеждаше на края на силите си. — Загубихме една битка. Готов ли си за Холис?

Бен седеше пред кабинета на Холис и притеснено чакаше. Защо се бави толкова, зачуди се той. Нервно започна да играе с левия си ръкав. Само в първия си работен ден се вълнуваше толкова от срещата

си с него. Двайсет минути по-късно дебелиите махагонови врати се отвориха и Лиза излезе.

— Как мина? — попита Бен. — Какво каза той?

— Готов е да те види — отвърна Лиза.

— Но как...

— Влез и говори с него. Той е шефът. Не аз.

Притеснен, Бен влезе вътре, насили се да се усмихне и се настани на мястото, където обикновено сядаше, срещу бюрото на Холис.

— Радвам се да ви видя — каза той.

С очи, които бяха наблюдавали еволюцията на закона повече от трийсет години, съдия Мейсън Холис бе най-достъпният от деветимата. Беше най-големият от седем деца, имаше пет свои и притежаваше бащинско излъчване. Говореше се, че като играел бейзбол в Йейл, нарочно пропускал топки, когато противниковият отбор започнел да губи с голяма разлика. А като съдия във Вашингтон веднъж дал почивка, за да може адвокатът „да подремне“. Според персонала на съда. Холис беше единственият съдия, от когото никой не се страхуваше. Но в този момент Бен Адисън бе ужасен.

— Как си? — попита Холис. Прокара ръка по рядката си бяла коса, а пръстите му погалиха многобройните старчески петна по главата му.

— Добре — Бен не смееше да го погледне в очите.

— Като че ли имаш късмет, че си жив, така ли?

— Предполагам.

Холис взе един молив и започна да гризе гумичката.

— Не бъди толкова унил — каза той. — Трябва да се гордееш със себе си — съобразителност и така нататък. — Не получи отговор и добави: — Някой по-глупав нямаше да се справи.

— Просто се радвам, че всичко свърши.

Холис се усмихна.

— Трябва да ти кажа, че когато ви наех с Лиза, знаех, че няма да скучая с вас. Е, не очаквах да е чак толкова интересно, но какво пък.

Бен потропваше с крак по дебелия винен килим и се надяваше Холис да заговори по същество. Искаше да знае какво е решил.

— Мога ли да ви попитам нещо? — промърмори той. — Ще си запазя ли работата?

— Бен...

— Тъй като помогнах да хванат Рик, няма да ми предявят обвинения — гласът на Бен се разтрепери. — Секретарите казаха, че досието ми ще остане чисто и ще ми дадат похвала, че съм им помогнал да хванат Лунген. Арестуваха го рано тази сутрин.

— Бен, съжалявам...

— Казаха, че мога...

— Бен, чуй ме — настоя Холис. — Теоретично може и да си невинен, но въпреки това си нарушил моралния кодекс на съда. Нямам избор, трябва да те освободя.

В осем и трийсет вечерта Бен се прибра вкъщи. Ерик беше в дневната, превит надве над едно платно, а от пръстите му капеха капки червена, синя, жълта и зелена боя. Опитваше се да пресъздаде картината, която бе нарисувал направо на стената. Това беше четвъртият опит на Ерик и само едно добро копие би заслужило да бъде оставено в ковчега на Оубър. Ерик видя Бен, изтри ръце в намокрен в терпентин парцал и тръгна към него.

— Какво стана? Добре ли си? Как ти е рамото? Какво казаха? Защо се забави толкова?

Бен свали палтото си и го сложи в гардероба. След това се обърна към Ерик с един-единствен отговор.

— Уволниха ме.

— Какво? — попита Ерик, докато Бен тръгна към кухнята. — Не може да бъде. Разкажи ми.

Бен си наля голяма чаша вода.

— Няма какво да ти разправам. Уволниха ме. Разказах всичко на Холис. Той ме изслуша. Опита се да омекоти удара. След това отидохме при Остерман. Дръпнаха ми една дълга лекция и ме пуснаха да си ходя. Това е. Вече не работя във Върховния съд.

Бен изпи цялата чаша.

— Какво друго казаха?

Бен не обърна внимание на въпроса.

— Къде е Нейтън?

— Замина за Бостън. Погребението на Оубър е утре.

Бен бавно завъртя рамо и усети силна болка.

— Каза ли нещо?

— Разказа ми за Рик, събра си багажа и тръгна.

— Още ли беше бесен?

— Не бих му звънил, преди да отидем в Бостън. Доста беше вкиснат.

— Разбирам — кимна Бен. Извади малко шишенце от джоба на панталоните си и прочете указанията. Наля си още вода и глътна едно от малките розови хапчета.

— Разкажи ми какво стана? — настоя Ерик. — Току-що говориха за това по новините.

— Чудесно — каза саркастично Бен. — Споменаха ли ми името?

— Не. Беше съвсем малък репортаж. Споменаха някой...

— Марк Уекслър — вметна Бен, докато Ерик се мъчеше да си спомни името.

— Точно така. Марк Уекслър — повтори Ерик. — Казаха, че бил арестуван за търговски сделки с използването на поверителни решения на Върховния съд. Не обясниха кой знае какво, така че не бях сигурен...

— Това е истинското име на Рик — Бен тръгна към дневната. — Изглежда е работил в много влиятелна адвокатска фирма в Сиатъл, която обслужвала Чарлз Максвел и „Си Ем Ай“. Преди година бил уволнен заради неетично поведение — подозирали го, че купувал акции, свързани с едно от делата, по които работел.

— Значи е имал досие. — Ерик седна на малката кушетка.

— Напротив, чист е бил — обясни Бен. — Адвокатската фирма не могла да докаже нищо. Рик бил страшно потаен. Но въпреки че не намерили доказателства, го помолили да напусне. Изглежда след това се е преместил в Ню Йорк и оттогава живеел там. Когато имал работа във Вашингтон, просто прелитал насам.

— Изумително — възкликна Ерик.

— Не искам да говоря повече за него — махна с ръка Бен. — Цял следобед само това правя.

— Каж ми поне какво стана с Холис.

— Няма нищо за казване. Тъй като историята щеше да се огласява, не можеха просто да си затворят очите. И ако ме оставеха на работа, щяха да лепнат петно на съда. Наруших моралния кодекс. Ако не ме помолеха да напусна, вече никой нямаше да го взима насериозно.

— Но не са те уволнили — изясни Ерик. — Помолили са те да напуснеш.

— Разлика няма — сви рамене Бен.

— Холис поне държа ли се добре?

— По-добре от това не би могло да бъде. Каза ми колко оценява работата, която съм вършил, и как се надява, че ще поддържаме връзка. Каза, че ще ми напише препоръка за новата ми работа. Дори каза, че бил впечатлен от това как сме хванали Рик. Но не промени решението си.

— Какво ще стане с Лиза?

— Нищо — каза Бен. — Направих всичко възможно да я държа настрана. Това, което всички знаят, е, че тя е колежката ми, която е съставила плана и ми е помогнала. Иначе Лиза нямаше нищо общо с изтичането на информация. — Бен положи ръката си на една от възглавниците на канапето и се зачуди кога ще задейства болкоуспокоителното.

— А Остерман какво каза? — попита Ерик.

— Абсолютно магаре. Изнесе ми лекция за целите и идеалите на съда и как с тях компромиси не се правят. Искях да се пресегна и да му разроша патетичната прическа. Не знам защо беше нужно да ходя при него. Холис вече ме бе уволнил.

— Трябваше да го хванеш за прическата — засмя се Ерик. — Какво можеше да ти направи? Да те уволни още веднъж?

— Сигурно. — Бен мислеше за нещо друго.

— Още един въпрос. — Ерик не можеше да се отърси от репортерските си навици. — Как Бърк е успял да убеди Рик, че е Клеърмънт?

— След „Гринъл“, Лиза и аз знаехме, че Рик ще се опита да си върне парите. Затова отделихме всички дела, от които можеше да натрупа капитал.

— Колко бяха? — попита заинтригуван Ерик.

— Около четири с крупни суми.

— И как Бърк намери Рик?

— Не го намери — каза Бен. — Рик сам избира партньорите си, затова трябваше да измислим начин Рик да намери Бърк. Започнахме да наблюдаваме...

— Вие започнахте да наблюдавате? — попита Ерик.

— Всъщност работата я вършеха секретарите, но идеята беше на Лиза — обясни Бен. — Секретарите започнаха да наблюдават ръководните кадри във всичките големи корпорации...

— Но те са поне стотина във всяка една — прекъсна го Ерик.

— Не и когато търсиш само онези с криминални досиета — възрази Бен. — Решихме, че ако Рик ще избира един измежду сто, най-вероятно е да се спре на този, който най-лесно би нарушил закона.

— Значи са наблюдавали всички ръководни кадри, докато Рик не е направил ход? — попита Ерик.

— Още по-хубаво. Секретарите замениха всички ръководни кадри, докато Рик не се задейства. Бърк смени Ричард Клеърмънт, изпълнителен вицепрезидент по маркетинга на — „Американска стомана“, който преди това е бил осъждан за укриване на данъци.

— Колко са заменили?

— Не можеха да си позволят да покрият абсолютно всички — обясни Бен. — Особено ако не искаха да вдигат шум. Затова се спряхме на двайсетината най-вероятни кандидати и зачакахме.

— А истинският Клеърмънт?

— Само му взеха телефонната линия. Дори не си смени и офиса. Но телефонните му обаждания минаваха през Бърк. Ако беше истински клиент, той го препращаше на Клеърмънт. Ако беше Рик, поемаше го Бърк.

— И ти не беше сигурен, че това се случва? — попита Ерик.

— Нищо не знаехме. — Бен се разсейваше от пулсиращата болка в ръката му. — Лиза и аз дадохме плана на Дероса, както и списъка с корпоративните заподозрени, но не знаехме дали са го приложили. Не знаех как е минало всичко, до пътуването с джипа.

— Невероятно — Ерик се облегна на канапето. Забеляза празния поглед на Бен и попита: — Добре ли си?

— Просто не се чувствам в час. Болката и лекарствата...

— Изглеждаш отвратително. Защо не си легнеш?

— Чувствам се отвратително. — Бен се изправи.

— Гореве главата. Днес спечели огромна победа.

Бен бавно започна да се изкачва по стълбите.

— Нямам такова чувство.

Ерик извади бележник от задния си джоб.

— Бен, може ли да те помоля за една последна услуга? Не искам да съм нетактичен или нахален, но би ли имал нещо против, ако напиша материал за това? — Той погледна часовника си. — Ако побързам, ще ми дадат първа страница.

— Ерик, върви на майната си. — Бен продължи да се изкачва. — Това можеш да го цитираш.

ЕПИЛОГ

Две седмици по-късно, една съботна вечер Бен влезе в сградата на Лиза.

— Радвам се да ви видя — каза ентусиазирано портиерът.

— Аз също. — Бен се опита да не го гледа в очите.

— Хубава работа свършихте — добави портиерът. — Станахте голяма знаменитост.

— Благодаря.

Бен влезе в асансьора. Излезе на четвъртия етаж, тръгна по коридора към апартамента на Лиза и звънна на звънеца.

— Кой е? — Лиза погледна през шпионката.

— Аз — отвърна Бен.

— Чакай малко. Не си ли онзи от новините? Онзи гениален съдебен сътрудник, който измил името си, като хванал някакъв престъпен гений?

— Просто отвори вратата — помоли я Бен.

Когато Лиза отвори, Бен видя, че повечето от раните по лицето и ръцете ѝ бяха заздравели почти напълно. Само там, където стъклото се бе забило най-дълбоко, имаше розови белези.

— Радвам се да те видя — каза тя. Наведе се да го целуне и се учуди, когато той обърна бузата си. — Само това ли ще получа? Млясване по бузата?

Бен влезе и седна на канапето.

— Моля те, не започвай — каза той.

— Какво има? — попита Лиза.

— Нейтън ще се мести. Намерил си е апартамент и тази седмица си отива.

Лиза придърпа един стол и седна.

— Защо се учудваш? Каза, че ще се мести, още щом се върна от Бостън.

— Зная — въздъхна Бен, — но мислех, че ще му мине. Предположих...

— Какво си предположил? — прекъсна го Лиза. — Че ще забрави, че Оубър е мъртъв? Че ще ти прости, задето едва не го уби? Че ще погледне назад и ще намери случилото се за смешно? Това беше нещо голямо, Бен. Последните две седмици само за това говорят по новините. Не е нещо, което просто ще отшуми.

— Но въпреки това съм разстроен, че ще се изнася. Той е един от най-близките ми приятели, а не иска да говори с мен.

— Би трябвало да си разстроен — каза Лиза. — Но и трябва да го оставиш на мира за малко. Ако сте толкова близки, може би той ще размисли.

— Не зная — поклати глава Бен. — Наистина мисля, че съм го изгубил.

— Това е проблемът на конкурентните приятелства — при най-малкия натиск стават на парчета.

— Не мисля, че натискът беше малък. Като че ли ни прегази товарен влак.

— Както и да го кажеш, много време ще трябва да мине, за да се съвземем — заяви Лиза. — Как се държи Ерик? На чия страна е?

— Все му е тая — махна с ръка Бен. — Знаеш какво стана с него. Къпе се в слава. Според шефа му. Ерик е започнал цялата история.

— Още ли му се сърдиш, че те е цитирал?

— Не съм очарован, че личният ни разговор го има по вестниците, но какво да направя? Освен това, ако Ерик не беше написал първоначалната история, не знам дали всичко щеше да се развие така добре. Той първи ме нарече Цар на съда.

— Цар на съда — Лиза потрепери. — Това не е ли най-глупавото нещо, което си чувал?

— Звуча благороден и почитаем — изпъчи се Бен.

— Звучиш като прехвалена баскетболна звезда.

— Подигравай се, щом искаш, но тази скапана титла ми послужи добре. На медиите им харесва.

— Както кажете, ваше величество.

Бен се усмихна.

— Как е в съда?

— Добре — отвърна Лиза. — Същото като вчера. Новият сътрудник е скапан. Вълнуващ като талашит.

— Не може да е толкова зле.

— Повярвай ми. Онзи ден му нося от хлебарницата кифла със сусамено семе, а той ми разправя, че не можел да я яде, защото имал дупка в задния си зъб. Семенцата щели да заседнат.

— Не вярвам — вдигна вежди Бен. — И не го ли скрита?

— Сериозно ти говоря — каза Лиза. — Опитай се да изкараш цял ден с някой, който е алергичен към сирене. Пълен несретник.

— Умен ли е?

— Академично погледнато, да. Брилянтен. Но не може да се справя с реалния свят. Няма да познае една смела мисъл, дори да му се заклеши в задния зъб.

— Ако е толкова зле, защо Холис го е избрал?

— Защото е толкова зле. След теб не можеха да си позволят още една динамична личност. Трябваше им някой сигурен. И алергичен към сирене.

— Поне е на работа — въздъхна Бен.

— Я без такива. На кой му пука за работата?

— На мен.

— Точно на теб не трябва да ти пука. Единствената причина, поради която работи в съда, беше, за да отидеш там, където си сега. Всеки сътрудник би искал да е на твое място. Целият град говори за теб — ти си тема за разговор във всички правни кръгове. „Уейн и Портной“ ти предложиха още десет бона, въпреки че каза на оня, който те гонеше по петите, да пукне. Всеки проклет адвокат в Америка иска да е на мястото на Бен Адисън. Какво ти липсва от съда?

— Липсва ми работата с теб — промърмори Бен.

Учудена, Лиза попита:

— Наистина ли ти липсвам?

— Разбира се — отвърна Бен. — Липсваш ми. Липсва ми Оубър. Липсват ми лотарийните му истории. Липсва ми...

Лиза повдигна вежди.

— Бен, Оубър е мъртъв и не можеш нищо да направиш.

— Нейтън също го няма. А Ерик не струва.

— Знам, че е трудно — кимна Лиза. — Но трябва да се съсредоточиш върху бъдещето. Започваш работа в Прокуратурата и то на длъжност, която обикновено изисква поне две години опит. Прескочи всички проклети кандидати и получи една от най-добрите длъжности във Вашингтон. Ще бъдеш прокурор! През цялото време

ще гониш такива като Рик. Нали това ми каза, когато започвахме работа? Че ти е гот, защото обичаш да участваш в преследването? Сега всеки ден това ще правиш.

— И сега ми е гот — съгласи се Бен. — Като се погледне всичко, през което минах, можех да бъда много по-зле. Но не мога нищо да направя. Липсват ми.

— Все още имаш мен — подхвърли Лиза.

— Зная — каза топло Бен. — И тук извадих най-голям късмет.

— Ще ти кажа защо. Имаш късмет, защото никога не казах кой наистина състави „тайния план на Адисън“.

Бен се засмя.

— Да не говорим за това.

— Сериозно ти казвам — настоя Лиза. — Знаеш, че аз замислих целия...

— Зная — прекъсна я Бен. — Ти измисли плана. Ти каза да отидем при секретарите. Ти каза, че това е единствената ми надежда. Ти предложи да заменим ръководните кадри. Ти каза да отделим само онези с криминални досиета...

— Аз казах да действаш проактивно.

— Абсолютно — потвърди Бен. — Ти беше агресивната. Идеята беше твоя. Аз се омотах с „Гринъл“, а ти ми спаси задника.

— А трябваше да поделя с теб наградата — въздъхна Лиза.

— Всеки път, като се видим, все за това ли ще ми говориш? — попита Бен.

— Горе-долу.

— Никога не съм твърдял, че планът е мой — простена Бен. — Казах само, че съм го написал на Дероса.

— Въз основа на моята идея.

— Въз основа на твоята идея — повтори Бен. — И това им казах. Какво искаш още?

— Искам да кажеш: Лиза заслужава цялата награда — аз съм просто неин покорен и скромнен слуга.

— Знаеш ли, има и по-лоши неща от това да делиш славата с някого. Не си била пренебрегната напълно.

— Да, но бях твърде пренебрегната.

— Колко предложения за работа получи? Дванайсет?

— Четиринайсет. А „Ню Йорк Таймс“ ще публикуват статия за мен следващата неделя. Но това не означава, че не се чувствам засенчена. Както аз го виждам, ти изобщо не трябваше да си отваряш устата.

Бен грабна една възглавница и удари Лиза по главата.

— Не си го изкарвай на мен. Ерик обърка работата — той писа, че идеята е на двама ни. И когато останалите вестници подеха...

— Ти не можа да отречеш.

— Опитах се — засмя се Бен. — Но беше твърде късно. Роди се Царя на съда.

— Това не го казвай пред мен — предупреди го Лиза.

— Ако ще се почувстваш по-добре, можеш да се обръщаш към мен със суверен.

— Ще те наричам придворен шут.

— Добре, казвай ми шут. Щом това те прави щастлива — кимна Бен. — Но ако искаш да знаеш истината, наистина съжалявам. И съм ти благодарен.

— Знам. Просто искам да си научиш урока — Лиза се зарадва, че Бен се усмихва. — Знаеш ли, повече ми харесваш, като си щастлив.

— Аз също — каза Бен. — Според мен на този свят има два вида хора.

— Не започвай... — примоли се Лиза.

— Сериозно. Има два вида хора — победители и губещи.

— Дай да позная ти от кои си.

— В тази ситуация, и двете — обясни Бен. — Само така може да се погледне.

Лиза се замисли.

— Справедливо Съгласна съм.

— Благодаря.

Лиза скочи от стола и тръгна към канапето.

— След като чухме прекрасния ти анализ, можем ли да се махаме отук? Каза, че тази вечер ще се забавляваме.

— Не ми се забавлява — усмихна се Бен. — Предпочитам да стоя тук.

— Значи искаш друг вид забавление — Тя седна до него.

— Не. — Бен се дръпна. — Просто искам да седя тук и да се вкисвам. Повярвай ми, много ще е забавно.

— Вкисването не се приема. Откажи се.

— А ако се намуся? Защото, ако не се вкисвам, мога да се муся.

— Нито едното, нито другото — Лиза се приближи бавно до Бен.

— И какво ще правим? Ще се цупим? Ще размишляваме? Ще се терзаем?

— Дай да ти кажа нещо — погледна го Лиза. — Според мен на този свят има два вида хора — онези, които ще спят с мен, и онези, които няма.

— Успокой се. Не съм в настроение.

— Без тия номера. Каза, че когато всичко се уталожил...

— Още не се е уталожило — възрази Бен. — Освен това кой казва, че искам да спя с теб?

— А това е направо смешно — отвърна Лиза. — Но тези номера вече не ми минават. Видях те да плачеш, докато Рик ме биеше. Притесняваше се за мен.

— Тези сълзи нямаха нищо общо с теб. Това бяха гневни сълзи. Гневни, изпълнени с омраза сълзи.

— Да, разбира се. — Лиза се приближи още към Бен.

— Не те лъжа — настоя Бен. — А и сега не мога да го направя.

Имам да мисля за много неща. Видя ме и преди — депресиран съм.

— Не си.

— Съм. И ще ми трябва много време, за да се отърся от това.

— Колко? — попита Лиза.

— Много. Много, много.

— И кога ще се позабавляваме?

— Не съм сигурен. Може и никога.

— Бен... — предупреди го Лиза.

— Добре. Убеди ме. Но искам да знаеш, че няма да ми хареса.

— Ще ти хареса.

— Добре, ще ми хареса. Но щом приключим, слагаме край на тази връзка. Писна ми от глупости.

— Както кажеш — съгласи се Лиза и го целуна по врата. — Ти си шефът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.